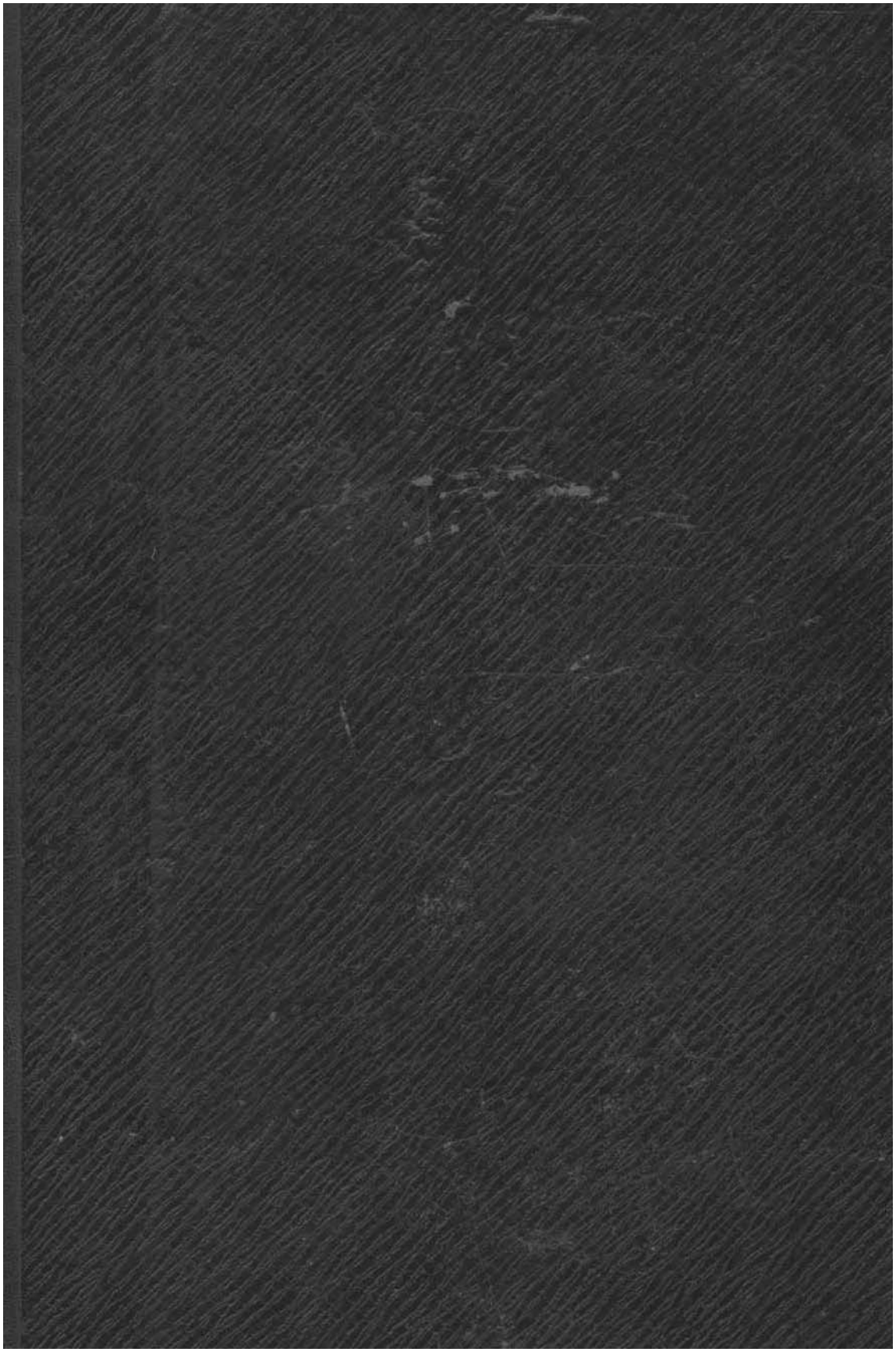

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

ΠΕΝΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΑΞΙΔΙΩΝ - ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ
"ΟΡΙΖΟΝ"
ΙΩΑΝ. ΚΑΣΤΡΟΥΝΗ
ΜΕΓΑΡΩΝ ΧΙΩΤΑΚΗ
ΤΗΛΕΦ. ΚΥΠΡΟΥ ΤΗΛ. 625
ΡΟΔΟΣ

ΚΑΤΑ ΔΙΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Ι. ΦΑΡΛΕΚΑ

Πρωτονοταρίου τῆς Ἁγιωτάτης Ἀρχιεπισκοκῆς Ἀθηνῶν

ΕΓΚΡΙΣΕΙ ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΙΩΑΝΝΟΥ Κ. ΚΑΣΤΡΟΥΝΗ
ΠΡΩΤΟΨ. ΠΟΛΙΟΥΧΟΥ ΡΟΔΟΥ
Ρόδος_____ Ἀρ. Βιβλ._____

ΜΟΥΣΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΙΩΑΝΝΟΥ Κ. ΚΑΣΤΡΟΥΝΗ
ΠΡΩΤΟΨ. ΠΟΛΙΟΥΧΟΥ ΡΟΔΟΥ
Ρόδος_____ Ἀρ. Βιβλ._____

«Ἔστι δὲ φῦλον ἐν ἀνθρώποισι ματαιότατον,
«ὅστις αἰσχύνων ἐπιχώρια παπταίνει τὰ πόρσω».
(Πινδάρου Πύθ. Γ' 21)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Η "ΜΕΛΙΣΣΑ,,
Ι. ΤΣΟΥΚΑΡΙΔΗ & Ν. ΒΑΛΗ
ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 48
1935

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

ΓΕΝΝΗΤΑΡΑΓΙΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΑΞΙΔΙΩΝ - ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ
"ΟΡΙΖΟΝ"
ΙΩΑΝ. ΚΑΣΤΡΟΥΝΗ
ΜΕΓΑΡΩΝ ΧΙΩΤΑΚΗ
ΤΗΛ. ΚΥΠΡΟΥ ΤΗΛ. 625
ΡΟΔΟΣ

ΚΑΤΑ ΔΙΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Ι. ΦΑΡΛΕΚΑ

Πρωτονοταρίου τῆς Ἁγιωτάτης Ἀρχιεπισκοκῆς Ἀθηνῶν

ΕΓΚΡΙΣΕΙ ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΙΩΑΝΝΟΥ Κ. ΚΑΣΤΡΟ
ΠΡΩΤΟΨ. ΠΟΛΙΟΥΧΟΥ ΡΟΔΟ
Ρόδος_____ Ἀρ. Βιβλ.____

ΜΟΥΣΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΙΩΑΝΝΟΥ Κ. ΚΑΣΤΡΟΥΝΗ
ΠΡΩΤΟΨ. ΠΟΛΙΟΥΧΟΥ ΡΟΔΟΥ
Ρόδος_____ Ἀρ. Βιβλ.____

«Ἔστι δὲ φῦλον ἐν ἀνθρώποισι ματαιότατον,
«ὅστις αἰσχύνων ἐπιχώρια παπταίνει τὰ πόρσω».
(Πινδάρου Πύθ. Γ' 21)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Η "ΜΕΛΙΣΣΑ,,
Ι. ΤΣΟΥΚΑΡΙΔΗ & Ν. ΒΑΛΗ
ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 48
1935

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ

Περιλαμβάνει τὸ Ἀσματικὸν μέρος τῶν ἀπὸ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Κυριακῆς τοῦ Πάσχα μέχρι τῆς Κυριακῆς τῶν Ἁγίων Πάντων Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ μετὰ τῆς Τυπικῆς Διατάξεως αὐτῶν.

ΚΑΤΑ ΔΙΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Ι. ΦΑΡΛΕΚΑ

Πρωτονοταρίου τῆς Ἁγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

ΕΓΚΡΙΣΕΙ ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΙΑι ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

«Ἔστι δὲ φῦλον ἐν ἀνθρώποισι ματαιότατον,

«ὅστις αἰσχύνων ἐπιχώρια παπταίνει τὰ πόρσω».

(Πινδάρου Πύθ. Γ' 21)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ "Η ΜΕΛΙΣΣΑ,,

Ι. ΤΣΟΥΚΑΡΙΔΗ & Ν. ΒΑΛΗ

ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 48

1935

Τὰ γνήσια ἀντίτυπα φέρουσι τὴν ὑπογραφήν μου.

«Τὰ μὲν καλῶς γραφέντα
» φθόνου μὴ μετεχέτω, τὰ δὲ
» ἀγνοηθέντα διορθώσεως ὑπὸ
» τῶν δυνατωτέρων τυγχα-
» νέτω».

(Διοδ. Σικελ.)

Τοῖς ἐν τῇ πρεσβυγενεῖ τῶν Ἐφεσίων Μητροπόλει ἐν ἡμέραις εὐκλείας καὶ δόξης ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ ἀειμνήστου Γέροντος ἡμῶν Μητροπολίτου Ἐφέσου Κυροῦ Ἰωακεὶμ τοῦ Εὐθυβούλη μετὰ ζήλου τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Γένος ὑπηρετήσασι πολυσεβάστοις καὶ πολυφιλήτοις παραδελφοῖς, θιασώταις καὶ ὑποστηρικταῖς τῆς πατρίου ἡμῶν μουσικῆς:

Τοῖς Σεβασμιωτάτοις Μητροπολίταις

ΚΕΡΚΥΡΑΣ ΚΑΙ ΠΑΞΩΝ κ. κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΩι

ΖΙΧΝΩΝ κ. κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΩι

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΕΩΣ κ. κ. ΙΩΑΚΕΙΜ

Τοῖς Πανοσιολογιωτάτοις Πρωτοσυγκέλλοις Κυρίοις

ΚΥΡΙΛΛΩι ΨΥΛΛΑι. ΚΥΡΙΛΛΩι ΖΑΧΟΠΟΥΛΩι

ΑΡΣΕΝΙΩι ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΩι

Τῷ τὸν ἀείμνηστον Γέροντα ἡμῶν διαδεχθέντι καὶ μέχρι τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς τελευταίῳ τῆς Ἐφέσου Ἱεράρχῃ χρηματίσαντι Σεβασμιωτάτῳ νῦν

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗι ΦΙΛΙΠΠΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ

κ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΩι

Καὶ τοῖς Κυρίοις Ἰωάννῃ Τσουκαρίδῃ καὶ Νικολάῳ Βαλῇ, τοῖς ἐκ τῆς Μητροπόλεως ἐκείνης προελθοῦσι καὶ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῶν μουσικῶν μου πονημάτων παντοίας εὐκολίας παρέχουσιν

ΕΝ ΑΦΟΣΙΩΣΕΙ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΙΚΗι ΣΤΟΡΓΗι

ΑΝΑΤΙΘΗΜΙ

Ο ΠΟΝΗΣΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗ.Σ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 1985 / Διεκ. 1465

Ἀθήνησι τῇ 11 Ἰουλίου 1935

Πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν κ. Ἐμμανουὴλ Φωρλέκας ἐξέδωκε ἐσχάτως μουσικὸν ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον «Πεντηκοστάριον», ἀντίτυπον δ' αὐτοῦ ὑπέβαλε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ πρὸς ἔγκρισιν.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος παρέπεμψε τὸ ἐν λόγῳ ἔργον εἰς Ἐπιτροπὴν ἀποτελουμένην ἐκ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κερκύρας καὶ Παξῶν κ. Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ κ. Νικολάου Παππᾶ, Καθηγητοῦ τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς παρὰ τῷ Ὠδείῳ Ἀθηνῶν. Ἡ ὡς ἄνω Ἐπιτροπὴ μελετήσασα αὐτό, διὰ τῆς ἀπὸ τῆς 3 Ἰουλίου ἐν. ἔτ. ἐκθέσεως αὐτῆς πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ἀποφαίνεται πρὸς τοῖς ἄλλοις ὅτι, «τὸ ἐν λόγῳ μουσικὸν πόνημα εἶναι προϊὸν » εὐσυνειδήτου καὶ ὑγιοῦς ἐργασίας, τοῦ τόσον ἐπαινετῶς περὶ τὴν Μουσι- » κὴν τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας ἀπὸ ἐτῶν ἀσχολουμένου κ. Ἐμμανουὴλ » Φωρλέκα, παρουσιάζει ἐν πολλοῖς μουσικὴν πρωτοτυπίαν ἐπὶ τῇ βάσει » πάντοτε τοῦ ἀπερίττου καὶ ἀπ' αἰώνων παραδεδεγμένου Ἐκκλησιαστικοῦ » ὕφους, καὶ γενικῶς εἰπεῖν ὁ κ. Φωρλέκας γνωστὸς καὶ ἐκ προηγουμένων » ἔργων του—«Μουσικοῦ Τριῳδίου», «Μεγάλης Ἑβδομάδος» κλπ,—εἶναι » κατὰ πάντα ἄξιος τῆς ἐνθαρρύνσεως τῆς Ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρ- » χῆς ἐν ταῖς προσπαθείαις αὐτοῦ, ἃς μετὰ τόσου ἐνθέου ζήλου καταβάλλει » ὁ ἀκαταπόνητος οὗτος ἐργάτης τῆς πατρίου Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς», διὸ καὶ προτείνει τὴν ἔγκρισιν καὶ χρῆσιν τοῦ βιβλίου τούτου.

Τὴν ἔκθεσιν ταύτην τῆς ὡς εἴρηται Ἐπιτροπῆς λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, παρακαλεῖ ὑμᾶς, ὅπως εὐαρεστούμενοι συστήσητε τὴν χρῆσιν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἔργου εἴς τε τὸν Ἱερὸν Κλῆρον καὶ τοὺς Ἱεροψάλτας τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῆς καθ' ὑμᾶς θεοσώστου Μητροπόλεως.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, Πρόεδρος
† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
† Ὁ Φθιώτιδος ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
† Ὁ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ΣΥΝΕΣΙΟΣ
† Ὁ Γρεβενῶν ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ
† Ὁ Σερρῶν ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
† Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης ΙΩΑΚΕΙΜ
† Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ
† Ὁ Γυθείου καὶ Οἰτύλου ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
† Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως ΙΩΑΚΕΙΜ
† Ὁ Ἐλασσῶνος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς
Ἀρχιμ. Σπυρίδων Ἀλιβιζάτος

Ἐκδοὺς τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ» μουσικὸν πόνημά μου ὑπέβαλον εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἓν ἀντίτυπον διὰ τὴν Βιβλιοθήκην Αὐτῆς χάριν εὐχῆς καὶ εὐλογίας. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος παρέπεμψε τὸ ἀντίτυπον τοῦτο πρὸς μελέτην εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Κερκύρας καὶ Παξῶν Κύριον Ἀλέξανδρον, ὅστις εὐηρεστήθη νὰ ἐκφέρῃ τὴν κρίσιν Αὐτοῦ διὰ τῆς ἑξῆς ἐκθέσεως.

Πρὸς τὴν Α. Μακαριότητα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κον Κον *Χρυσόστομον*, Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Μακαριώτατε,

Ἐκτελέσας τὴν ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος δοθεῖσάν μοι ἐντολὴν ἵνα ἐκφέρω τὴν ταπεινήν μου γνώμην περὶ τοῦ ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ κ. Ἐμμ. Φαρλέκα, Πρωτονοταρίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἐκδοθέντος μουσικοῦ βιβλίου ὑπὸ τὸν τίτλον «Η ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ» προάγομαι εὐλαβῶς ἵνα ὑποβάλω ταύτην.

Κρίνων τὸ ἔργον τοῦτο ἐξ ὅσων μοι ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ δοκιμάσω, δύναμαι νὰ διαβεβαιώσω ὅτι εἰς τὸ νέον τοῦτο μουσικὸν ἔργον του ὁ μουσικοσυνθέτης προσπαθεῖ νὰ μὴ ἀπομακρύνηται τοῦ πλαισίου τῶν μουσικῶν γραμμῶν τῶν καλυτέρων καὶ διαπρεπεστέρων μουσικοδιδασκάλων τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἐπιμελῶς δὲ ἐπιδιώκει νὰ ἀποδίδῃ τὴν ἔννοιαν τῶν ψαλλομένων, ὅπερ καὶ ἐπιτυγχάνει, ὅσον βεβαίως εἶναι τοῦτο δυνατόν. Αἱ μελῳδίαι εἶναι εἰλημμέναι ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων τῶν ἐν χρήσει ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ. Ἐν πολλαῖς μελῳδίαις βλέπει τις καὶ πρωτοτυπίαν ὀφειλομένην εἰς ἰδίαν του ἔμπνευσιν, ἐν ἄλλαις δὲ ἁπλοποίησιν τῶν δυσκόλων μουσικῶν γραμμῶν, τὰ μάλιστα διευκολύνουσαν τοὺς ἐκτελεστὰς τῆς πατρῴας Βυζαντινῆς μουσικῆς, γενικῶς δὲ παρατηρεῖ τις ἐπεξεργασίαν αὐτῶν ὄντως ἐπιμεμελημένην καὶ ἀξιέπαινον.

Ὁ μουσικοσυνθέτης κ. Ἐμμ. Φαρλέκας εἶναι ἄξιος πολλῶν ἐπαίνων, διότι, ἐν ᾧ εἶναι, ὡς γνωστόν, πολυάσχολος, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του, ἐν τούτοις κατορθώνει νὰ ἐξοικονομῇ χρόνον, ἵνα δύναται νὰ ἀσχολῆται καὶ μὲ τὴν ἐκκλησιαστικήν μας μουσικὴν οὐδόλως ἀναχαιτιζόμενος εἰς τοῦτο ὑπὸ τῶν πνευματικῶν καὶ ὑλικῶν θυσιῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἀναγκάζεται νὰ ὑποβάλληται, διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ ἔκδοσις τοιούτων μουσικῶν ἔργων ἀπαιτεῖ καὶ ἐργασίαν πνευματικὴν κοπιώδη καὶ δαπάνην ὑλικὴν οὐ σμικράν.

Θεωρῶ τὴν «ΑΓΙΑΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ», τὴν ὁποίαν πρὸς τοῖς ἄλλοις διακρίνει καὶ ὡραία ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις, διότι καὶ χάρτης καὶ μουσικὰ στοιχεῖα εἶναι πρώτης τάξεως, πολύτιμον καὶ ἀπαραίτητον βοήθημα τῶν ἱεροψαλτῶν καὶ διὰ τοῦτο ἄξιον συστάσεως καὶ πρὸς τούτους καὶ πρὸς πάντα ἀσχολούμενον καὶ ἀγαπῶντα τὴν σεμνὴν καὶ ἀπέριττον Βυζαντινὴν μουσικήν.

Ὅθεν νομίζω ὅτι εἶναι δίκαιον ὅπως ἡ Ἐκκλησία ἐκφράσῃ αὐτῷ τὴν εὐαρέσκειαν Αὐτῆς καὶ ἐπιδαψιλεύσῃ τὰς εὐλογίας Της πρὸς ἠθικὴν αὐτοῦ ἐνίσχυσιν καὶ ἐπιβράβευσιν τοῦ ζήλου καὶ τῆς ἀγάπης, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐμπνεόμενος καταγίνεται εἰς τὴν σύνθεσιν βιβλίων μουσικῶν, ἔργον ἀναμφισβητήτου μὲν ἀξίας, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ κοπιῶδες, εἰς ὃ μόνον *ἰδεολόγοι*—μάλιστα ὑπὸ τὰς σημερινὰς περιστάσεις—δὲν θὰ ἐδίσταζον νὰ προβαίνωσι.

Τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος

ταπεινὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ ὅλως πρόθυμος

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος εὐηρεστήθη νὰ μοὶ ἐπιδαψιλεύσῃ τὰς Σεπτὰς Αὐτῆς εὐχὰς καὶ εὐλογίας ἀποστείλασα τὸ ἑξῆς ἔγγραφον :

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. $\frac{\text{Πρωτ. } 713}{\text{Διεκ. } 876}$ Ἀθήνησι 26 Μαρτίου 1935

Πρὸς τὸν κ. Ἐμμανουὴλ Φαρλέκαν,

Γραμματέα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

Ἐ ν τ α ῦ θ α

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἔχουσα ὑπ' ὄψει τὸ ὑπ' ἀριθ. 669 ἐν. ἔτ. ἔγγραφον τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου, διαβιβάζοντος τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ ὑπόμνημα ὑμῶν, μετὰ τοῦ συνημμένου αὐτῷ ἀντιτύπου μουσικοῦ πονήματος ὑμῶν «ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ», ὅπερ δωρεῖσθε τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, πρὸς δὲ ἔκθεσιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κερκύρας καὶ Παξῶν κ. Ἀλεξάνδρου, ἐπὶ τοῦ εἰρημένου ἔργου ὑμῶν, καθ' ἣν «αἱ μουσικαὶ γραμμαὶ τοῦ βιβλίου »τούτου εἶναι εἰλημμέναι ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων τῶν ἐν χρήσει ἐν τῇ »Ἐκκλησίᾳ ἡμῶν βιβλίων, καὶ ὅτι ἐν πολλοῖς βλέπει τις καὶ πρωτοτυ»πίαν εἰς ἰδίαν ὑμῶν ἔμπνευσιν ὀφειλομένην, ὡς καὶ ἁπλοποίησιν τῶν »δυσκόλων μουσικῶν γραμμῶν, ἥτις τὰ μάλιστα διευκολύνει τοὺς ἐκτε»λεστὰς καὶ καθίσταται οὕτω τὸ ἔργον ὑμῶν πολύτιμον καὶ ἀπαραίτητον βοήθημα εἰς τοὺς Ἱεροψάλτας» ἐκφράζει ὑμῖν τὴν εὐαρέσκειαν αὐτῆς καὶ ἐπιδαψιλεύει ὑμῖν τὰς εὐλογίας αὐτῆς πρὸς ἠθικὴν ἡμῶν ἐνίσχυσιν εἰς ἐκδόσεις τοιούτων πολυτίμων ἔργων, δι' ὧν τὰ μάλιστα ἐξυπηρετεῖται καὶ καλλιεργεῖται, ἡ πατρῴα Ἐκκλησιαστικὴ Βυζαντινὴ μουσική.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Πρόεδρος

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Συμπληρῶν τὴν σειρὰν τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν τῶν Ἀκινήτων Ἑορτῶν, ἐν συνεχείᾳ τῶν προεκδοθέντων δύο μουσικῶν πονημάτων μου «Τριῳδίου» καὶ «Μεγάλης Ἑβδομάδος» ἐκδίδω ἤδη καὶ τὸ «ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ». Ἐν αὐτῷ περιέλαβον τὰς ἀπὸ τῆς Μεγ. Κυριακῆς τοῦ Πάσχα μέχρι τῆς Κυριακῆς τῶν Ἁγίων Πάντων Ἱ. Ἀκολουθίας ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ μετὰ τῶν Τυπικῶν Διατάξεων. Πλὴν τῶν Ἀναστασίμων Ἀκουλουθιῶν Ὄρθρου, Λειτουργίας καὶ Μεγ. Ἑσπερινοῦ τοῦ Πάσχα, ἐν ἐκτάσει ἄνευ οὐδεμιᾶς παραλείψεως ἐκτιθεμένων, κατεχώρισα ἅπαντα τὰ Ἰδιόμελα καὶ Δοξαστικὰ τῶν λοιπῶν Κυριακῶν καὶ Ἑορτῶν τοῦ Πεντηκοσταρίου μετὰ τῶν Μεθεόρτων, τὰς Καταβασίας —ἀργὰς καὶ συντόμους—, τὰ Ἐξαποστειλάρια, ἔτι δὲ προσόμοιά τινα (ἀργὰ καὶ σύντομα), Κεκραγάρια, Δοξολογίαν ἀργοσύντομον, τὰ Ἀπολυτίκια καὶ Κοντάκια καὶ τοὺς εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως» ἀντὶ τοῦ «Ἄξιόν ἐστιν» ψαλλομένους εἱρμοὺς τῇ θ΄ ᾠδῇ κατ' ἐμὴν διασκευήν, προσέθηκα δὲ ἐν τέλει ὡς ἐν παραρτήματι πρὸς εὐκολίαν τῶν κ. Ἱεροψαλτῶν Δοξαστικά τινα τῶν κατὰ τὴν περίοδον τοῦ Πεντηκοσταρίου ἑορταζομένων Ἁγίου Γεωργίου, Εὐαγγελιστῶν Μάρκου καὶ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἁγίου Κωνσταντίνου, ὡς καὶ ἓν Τρισάγιον τοῦ Ἀποστόλου μὲ ἀργὸν «Δύναμις» εἰς ἦχον πλ. δ΄ χρωματικὸν καὶ τρία «Ἄξιόν ἐστιν».

Ὡς ἐν τοῖς προεκδοθεῖσιν, οὕτω καὶ ἐν τῷ παρόντι ταπεινῷ πονήματί μου κατὰ τὴν διασκευὴν τῶν ἐν αὐτῷ διαλαμβανομένων μελῳδιῶν περιωρίσθην αὐστηρῶς ἐν τῷ κύκλῳ τῶν παρὰ τῶν ἀειμνήστων Διδασκάλων παραδεδομένων ἡμῖν Ἐκκλησιαστικῶν μουσικῶν γραμμῶν οὐδόλως ἀφιστάμενος τοῦ πατροπαραδότου σεμνοπρεποῦς Ἐκκλησιαστικοῦ ὕφους καὶ προσαρμόζων ἅμα τὴν μελῳδίαν πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ κειμένου. Ἐπιδιώξας δὲ τὴν συντομίαν καὶ χρησιμοποιήσας γραφὴν εὐανάγνωστον κατὰ τὴν παραδεδομένην ἡμῖν ὀρθογραφίαν, ἐπέστησα τὴν προσοχήν μου εἰς τὴν ρυθμικὴν ἔμφασιν τῶν μελῳδιῶν παρουσιάζων τετμημένους διὰ καθέτων γραμμῶν (διαστολῶν) τοὺς τετρασήμους ρυθμικοὺς πόδας, ἐν οἷς—ὡς γνωστὸν—ἡ ἀναλογία τῶν θέσεων πρὸς τὰς ἄρσεις εἶναι 2 : 2, χωρὶς νὰ ἀποφύγω καὶ τὴν τῶν δισήμων καὶ τρισήμων ρυθμικῶν ποδῶν χρῆσιν κατὰ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ τονικοῦ ρυθμοῦ τῶν λέξεων (*)

(*) Περὶ τετρασήμου ρυθμοῦ ἴδε τὸ ἐν τοῖς προλεγομένοις τῆς «Μεγ. Ἑβδομάδος» μου σχετικὸν σημείωμα.

Καὶ εἰς τὴν παροῦσαν ἔκδοσιν χρησιμοποιῶ τὸ «ἀπόδομα» ἢ «ἀπόδερμα» (—•—), ἄφωνον χαρακτῆρα τῆς ἀρχαίας Βυζαντινῆς Μουσικῆς, θέτων αὐτὸ ἐπὶ τῶν τελευταίων χαρακτήρων περιόδου ἢ φράσεως ἢ καὶ ἐπὶ τῶν μαρτυριῶν τῶν καταλήξεων μετὰ σταυροῦ (οὕτω: 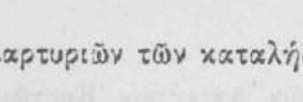) πρὸς παράτασιν τοῦ χρόνου τοῦ χαρακτῆρος, ἐφ' οὗ τίθεται, ἢ τῆς παύσεως, ἀπροσδιορίστως κατὰ βούλησιν τοῦ ψάλλοντος. Ὅθεν, ὅπου τίθεται τὸ ἀπόδομα, δύναται ὁ ψάλλων νὰ παρατείνῃ κατ' ἀρέσκειαν τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου τοῦ χαρακτῆρος (ἢ τῆς σιωπῆς), ὡσεὶ οὗτος ἔφερε δύο τρεῖς ἢ πλείονας ἁπλᾶς, μετὰ βαθμιαίας χαλαρώσεως τῆς φωνῆς. Τὸ ἀπόδομα —•— ἀντικαθιστᾷ τὴν κορώνην ⌢ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Μουσικῆς διὰ τὸν αὐτὸν σχεδὸν σκοπὸν χρησιμοποιουμένην (*).

Ἐπίσης χάριν τοῦ κινουμένου ἴσου ἄνωθεν φθόγγου τινὸς ἢ παρενθέτου ἴσου (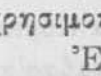) σημειῶ τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τῶν φθόγγων τῆς Μουσικῆς Κλίμακος (Π, Β, Γ, Δ) εἰς δήλωσιν τοῦ δοθησομένου εἰς τοὺς ἰσοκράτας ἴσου.

Ἔχοντες δ' ὑπ' ὄψει ἀφ' ἑνὸς ὅτι ὁ ρυθμὸς εἶναι ἡ ζωὴ μὲν τῆς μουσικῆς, ἡ κινοῦσα δὲ ψυχὴ ταῦ μουσικοῦ ἔργου καὶ ὅτι τὸ κύριον συστατικὸν τοῦ ρυθμοῦ ἦτοι ἡ ὕλη, ἐξ ἧς ἀποτελεῖται ὁ ρυθμός, εἶναι ὁ χρόνος, ἀφ' ἑτέρου δ' ὅτι πολλοὶ τῶν ἱεροψαλτῶν εἴτε ἐξ ἀγνοίας εἴτε ἐξ ἀδιαφορίας δὲν δίδουσι τὴν ἀπαιτουμένην προσοχὴν εἰς τὴν διακανόνισιν τῆς προσηκούσης χρονικῆς ἀγωγῆς ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν διαφόρων μουσουργημάτων, καλὸν θεωροῦμεν νὰ συστήσωμεν τὴν χρῆσιν τοῦ ***μετρονόμου***, περὶ οὗ ἐν σημειώματι ἡμῶν περὶ ρυθμοῦ, κατακεχωρισμένῳ ἐν ἀρχῇ τοῦ ἡμετέρου πονήματος «Μεγάλη Ἑβδομάς», μνείαν ἐποιησάμεθα σημειώσαντες ὅτι αἱ χρονικαὶ ἀγωγαὶ βραδυτάτη, βραδεῖα, μετρία, ταχεῖα καὶ ταχυτάτη καθορίζονται μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας δι' ὀργάνου τινός, ὅπερ καλεῖται ***Μετρονόμος***, ***Χρονόμετρον*** ἢ ***Ρυθμόμετρον***, καὶ νὰ δώσωμεν πληροφορίας τινὰς περὶ τοῦ ὀργάνου τούτου.

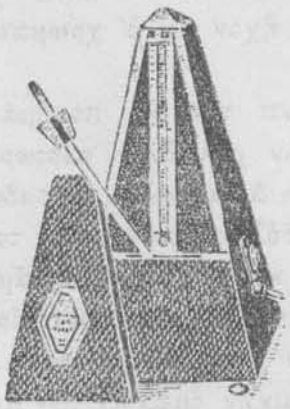

Μετρονόμος ἐν χρήσει νῦν εἶναι ὁ ὑπὸ τοῦ Μαῖλτσελ (Maëlzel) ἐφευρεθεὶς τῷ 1816. Εἶναι δὲ οὗτος ὄργανον σχήματος πυραμιδοειδοῦς, ἀποτελούμενον ἐκ μηχανισμοῦ μετ' ὀδοντωτοῦ τροχοῦ ὁμοίου πρὸς τὸν τῶν ἐπιτραπεζίων ἢ κοινῶν ἐξυ-

(*) Περὶ ἀποδόματος βλέπε ἐν τέλει τοῦ βιβλίου σημείωμα τοῦ παλαιμάχου μουσικοδιδασκάλου καὶ καλοῦ ἡμῶν φίλου κ. Στεφάνου Κουτσογιαννοπούλου. τέως πρωτοψάλτου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀμασείας. ὅστις καὶ ἔδωκεν ἡμῖν ἀφορμὴν πρὸς χρησιμοποίησιν τοῦ σημείου τούτου ἀντὶ τῆς κορώνης.

πνητηρίων ὡρολογίων, ὁ ὁποῖος θέτει εἰς κίνησιν μετάλλινον δείκτην μήκους ὡσεὶ 10 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου, φέροντα ἄνωθεν μέν μετάλλινον βάρος κινητόν, κάτωθεν δὲ ἀνάλογον ἀντίβαρον. Ὁ δείκτης οὗτος κινεῖται ὡς τὸ ἐκκρεμὲς τῶν ὡρολογίων ἐπὶ πίνακος ὁμοίου πρὸς τὸν τοῦ θερμομέτρου, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου ἀναγράφονται αἱ διάφοροι χρονικαὶ ἀγωγαὶ (ταχίστη, ταχεῖα μετρία κτλ. τῆς Εὐρωπαϊκῆς) καὶ μὲ λεπτὰς γραμμάς, ὡς τὰς τοῦ θερμομέτρου, ἐφ' ὧν σημειοῦνται ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω ἀριθμοὶ ἀντίστοιχοι πρὸς τοὺς βαθμοὺς τῆς ρυθμικῆς ἀγωγῆς, ἤτοι: διὰ μὲν τὴν βραδυτάτην ρυθμικὴν ἀγωγὴν οἱ ἀριθμοὶ 40—66, διὰ δὲ τὴν βραδεῖαν 69—100, διὰ τὴν μετρίαν 104—126, διὰ τὴν ταχεῖαν 132-164 καὶ διά τὴν ταχυτάτην 184-208. Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι δηλοῦσι τὰς εἰς διάστημα ἑνὸς λεπτοῦ τῆς ὥρας γινομένας κινήσεις τοῦ δείκτου, αἵτινες συνοδεύονται ὑπὸ ξηροῦ ἤχου (κτύπου)· καὶ ἐφ' ὅσον μέν τὸ κινητὸν βάρος εὑρίσκεται εἰς τὴν βάσιν τοῦ δείκτου (κάτω παρὰ τοὺς μεγάλους ἀριθμούς), αἱ κινήσεις καὶ οἱ συνοδεύοντες αὐτὰς κτύποι εἶναι ταχύτεροι, ἐφ' ὅσον δ' ἄν μετακινῆται πρὸς τὰ ἄνω (παρὰ τοὺς μικροὺς ἀριθμούς), αἱ κινήσεις τοῦ δείκτου εἶναι βραδύτεραι.

Ὁ δόκιμος τῶν δύο μουσικῶν (Εὐρωπαϊκῆς καὶ Βυζαντινῆς) ἐκτελεστὴς καὶ καλὸς φίλος κ. **Στέλιος Σέφερις**, πρωτοψάλτης τοῦ ἐν Πειραιεῖ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίας Σοφίας, τιμήσας ἡμᾶς διὰ πρόφρονος προσφορᾶς ἑνὸς μετρονόμου, ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ ἐφαρμόσωμεν τὰς μετρονομικὰς ἐνδείξεις ἔν τισι τῶν τροπαρίων τοῦ παρόντος μουσικοῦ ἡμῶν πονήματος, ἐν οἷς σημειοῦμεν παρὰ τὴν ρυθμικὴν ἀγωγὴν ἀντίστοιχον τοῦ μετρονόμου ἀριθμόν, οὕτω:

χ (♩=104), ἢ χ (♩=112), ἢ χ (♩=138), ἢ χ (♩=160),

ὅπερ δηλοῖ ὅτι τὸ κινητὸν βάρος τοῦ δείκτου τοῦ μετρονόμου δέον νὰ τεθῇ παρὰ τὸν ἀριθμὸν 104 ἢ 112 ἢ 138 ἢ 160, καὶ ὅτι ἕκαστος πρῶτος χρόνος ἤσημα (♩) ἑκάστου μουσικοῦ μέτρου ἔχει ἀξίαν ἴσην πρὸς τὸ 1]104 ἢ 1]112 ἢ 1]138 ἢ 1]160 τοῦ λεπτοῦ τῆς ὥρας, ἐκτελούμενος εἰς μίαν κίνησιν ἢ κτύπον τοῦ ἐκκρεμοῦς καὶ ὅτι ἑπομένως ὁ δίσημος ρυθμικὸς πούς ἢ μουσικὸν μέτρον θὰ ἐκτελῆται εἰς δύο κινήσεις, ὁ τρίσημος εἰς τρεῖς καὶ ὁ τετράσημος εἰς τέσσαρας, 104 δὲ ἢ 112 ἢ 138 ἢ 160 κινήσεις τοῦ δείκτου θὰ γίνωνται ἐν διαστήματι ἑνὸς λεπτοῦ τῆς ὥρας.

Προκειμένου νὰ χρησιμοποιήσωμεν τὸν μετρονόμον ἐν τῇ ἐκτελέσει ἐκκλησιαστικῶν μελῳδιῶν, φρονοῦμεν ὅτι δέον νὰ χρησιμοποιήσωμεν τὰς ἐν τῷ ρυθμιστικῷ τῷδε πίνακι σημειουμένας μετρονομικὰς ἐνδείξεις.

1. Διὰ τὰ ***Χερουβικά***. Κοινωνικὰ καὶ ἀρχαῖα Μαθήματα (τὸν Δεσπότην—Ἄνωθεν οἱ Προφῆται—τῇ Ὑπερμάχῳ) . . . . . χ = 72—100
2. ***Δοξαστικὰ*** συντόμου στιχηραρικοῦ μέλους . . . . . χ = 104—116
3. Ἰδιόμελα » » » . . . . . χ = 126—138
4. Ἰδιόμελα ἀργοῦ στιχηραρικοῦ μέλους (Ἰακώβου) καὶ τινα ἀρχαῖα ἀργὰ μαθήματα (Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος, Ὅτε οἱ ἔνδοξοι Μαθηταί) χ = 138—144
5. Καταβασίας καὶ προσόμοια συντόμου Εἱρμολογικοῦ μέλους . . . . χ = 116—132
7. Καταβασίας καὶ Προσόμοια ἀργοῦ Εἱρμολογικοῦ μέλους . . . . χ = 138—144
7. Λειτουργικὰ Μεγ. Βασιλείου, τὰ ἀργὰ «Ἀγαπήσω Σε Κύριε» Κατευθυνθήτω τῆς Προηγιασμένης, Ἀλληλουάριον τοῦ Νυμφίου (τὸ ἀργόν) . . . . . χ = 144—160
8. Κανόνας καὶ λοιπὰ λογῴδη μέλη . . . . . χ = 144—176

Ἡ χρῆσις τοῦ μετρονόμου ἔχει ἤδη καταστῇ ἀπολύτως ἀναγκαία, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ ἐπιλογὴ μεταξὺ τῶν ἐκτελεστῶν (ψαλτῶν) τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς. Ἱεροψάλτης μὴ κάτοχος τῶν ἀπαραιτήτων στοιχειωδῶν γνώσεων—καὶ εἶναι αὗται οὐκ ὀλίγαι—δὲν εἶναι καθ' ἡμᾶς νοητός, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ μὴ διαθέτων φωνὴν ἀξίαν λόγου. Προκειμένου περὶ ἐκτελεστῶν τοῦ μελοδράματος οἱ Εὐρωπαῖοι ἀξιωματικῶς ἀποφθέγγονται ὅτι χρειάζονται τρία τινά: «Πρῶτον φωνή, δεύτερον φωνή, τρίτον φωνή»! Καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦτο εἶναι πράγματι σοφόν. Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ ἀπαραίτητος μουσικὸς καταρτισμὸς τῶν ἐκτελεστῶν τῆς μουσικῆς εἶναι ἐπίκτητος, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὀνομασθῇ καλλιτέχνης ὁ μὴ ἐπαρκῶς κατηρτισμένος ἀπὸ μουσικῆς ἀπόψεως καὶ διὰ τοῦτο δὲν εἶναι συγκεχωρημένον κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον μουσικὸν σφάλμα χάριν μιᾶς ὡραίας φωνῆς. Ἀλλὰ μουσικὸν σφάλμα ἐν Εὐρώπῃ σημαίνει κυρίως ρυθμικόν. Καὶ ἐὰν ἓν ρυθμικὸν λάθος ἢ μία ἀκριβὴς ἐκτέλεσις ἀποτελοῦσι μίαν λεπτομέρειαν, ὁ καθωρισμένος ρυθμὸς καὶ αἱ μεταλλαγαὶ αὐτοῦ, ἐπίσης καθωρισμέναι ἓν τινι τεμαχίῳ, ἀποτελοῦσιν αὐτὴν ταύτην τὴν βάσιν τῆς ἀξίας μιᾶς μουσικῆς συνθέσεως. Ἓν οἱονδήποτε μουσικὸν τεμάχιον ἢ ἔργον ἐκτελεῖται μὲ καθωρισμένον ὑπὸ τοῦ συνθέτου ρυθμὸν καὶ πᾶσα μεταβολὴ τοῦ καθωρισμένου τούτου ρυθμοῦ μεταβάλλει τὸ χρῶμα, τὴν ἀξίαν καὶ τὴν ὄψιν τοῦ μουσουργήματος.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἡμῶν Μουσικὴ ἔχει τοὺς ρυθμοὺς καὶ τὰ σημεῖα τῆς χρονικῆς ἀγωγῆς, ἐφαρμοζόμενα ὅμως κατὰ τρόπον οὐχὶ σαφῶς καθωρισμένον. Ἔχομεν βεβαίως τὴν παράδοσιν, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας βαδίζομεν καὶ τὴν ὁποίαν μεταδίδομεν ἀπὸ στόματος εἰς στόμα ἐπαφιέμενοι εἰς τὴν ἀντίληψιν καὶ τὰς προτιμήσεις τῶν ἑκάστοτε ἐκτελεστῶν. Πάντως ὅμως ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ μειονεκτοῦμεν καὶ ἀσφαλῶς κατὰ τὴν ταπεινήν μου γνώμην ἡ ἡμετέρα μουσικὴ ὡς ἐκ τοῦ μειονεκτήματός μας τούτου καὶ τῆς οὐχὶ ἐπιτυχοῦς, μᾶλλον δὲ προχειρολογικῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς ὑπὸ πλείστων ψαλτῶν φέρεται εἰς ἀφανισμὸν καὶ κατάπτωσιν ἐν τῇ συνειδήσει τῶν ἐκκλησιαζομένων.

Καὶ εἶναι θαῦμα πῶς ἀνθρώπινα νεῦρα ἀδιαμαρτυρήτως ὑφίστανται τὸ μαρτύριον τοῦ ἀκούσματος ἑνὸς καὶ μόνου, φέρ' εἰπεῖν, «Δόξα Πατρί...» μὲ χρόνον ἀπελπιστικῶς ἀργὸν ἢ καὶ τὸ ἀντίστροφον, πράγματα οὐχὶ ἀσυνήθη διὰ πολλοὺς τῶν ἱεροψαλτῶν μας. Ἡ τοιαύτη ἐκτέλεσις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποτελῇ τι τὸ ἐπαγωγὸν καὶ τερπνόν. Ἐκτελέσατε οἱονδήποτε ἐκκλησιαστικὸν ᾄσμα ἀπὸ τὰ παραδεδεγμένα ἀριστουργήματα μὲ χρόνον οὐχὶ τὸν προσήκοντα (ὑπερβολικὰ ἀργὸν ἢ ἀντιστρόφως) καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐθωρεὶ θὰ ἀλλάξητε γνώμην περὶ τῆς ἀξίας τοῦ ᾄσματος.

Ἐὰν αἱ ὡς ἄνω ὑποθέσεις ἀποτελοῦσιν ἁπλούστατον πείραμα διὰ τοὺς κοινοὺς καὶ μὴ ἐκλελεπτυσμένους ἐκτελεστὰς τῆς μουσικῆς ἡμῶν, ζήτημα σπου-

δαῖον ἀποτελεῖ διὰ τοὺς ἔσω καὶ ἔξω τῶν συνόρων ἡμῶν σοβαροὺς μελετητὰς καὶ θαυμαστὰς τῆς ἀριστουργηματικῆς ταύτης μουσικῆς ὁ ἀκριβὴς καθορισμὸς τοῦ ρυθμοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν παραδόσεων τῶν διασωζομένων καὶ τηρουμένων ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ἐκπροσώπων τῆς μουσικῆς τέχνης μεταξὺ τῶν ἐκλεκτοτέρων ἱεροψαλτῶν. Ἡ Βυζαντινὴ μουσικὴ δὲν εἶναι προσωπικὸν κτῆμα ἡμῶν ἀποκλειστικῶς, ἀλλ' ἀνήκει εἰς ὅλον τὸν κόσμον ὡς τέχνη ὑψηλὴ τῶν μεγάλων ἡμῶν Πατέρων, ὡς ἀκριβῶς καὶ ὁ Ὅμηρος ἐν τῇ ποιήσει. Συνεπῶς ὑποχρέωσιν ἐπιτακτικὴν ἔχομεν νὰ περισώσωμεν κατὰ τὸ δυνατὸν τὴν παράδοσιν ἢ μᾶλλον τὸ πνεῦμα τῶν μεγάλων ἡμῶν μουσουργῶν, καθορίζοντες διὰ μηχανικοῦ μέσου, οἷον ὁ μετρονόμος, κατὰ δυνατὴν βεβαίως ἀκρίβειαν, τὸν ἐμπρέποντα δι' ἕκαστον μουσούργημα ρυθμόν, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου συνέθεσαν αὐτὰ οἱ θεόπνευστοι ἐκεῖνοι ἄνδρες.

Ὑποθέτω ὅτι θὰ ἐγερθῶσιν ἀντιγνωμίαι ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω παρατιθεμένου ρυθμιστικοῦ μου πίνακος. Τοῦτο θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον, ἵνα ἀνακύψῃ νέον καὶ σοβαρὸν κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην στοιχεῖον, ἀπαραίτητος προϋπόθεσις τῆς κανονικῆς καὶ εὐρύθμου ἐκτελέσεως τῶν μουσικῶν ἀριστουργημάτων τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς, ὁ ἀκριβὴς καθορισμὸς τοῦ ρυθμοῦ διὰ τοῦ ἐν λόγῳ ὀργάνου.

Ἐν κατακλείδι δὲν διστάζομεν νὰ ἐπαναλάβωμεν εἰς τοὺς ἱεροψάλτας τὴν σύστασιν, ὅπως ἀγαπήσωσι τὴν μουσικήν, ἀγαπήσωσι τὸ ὡραῖον ἔργον των καὶ μὴ ψάλλωσι τίποτε ἐκ τοῦ προχείρου, ἀλλὰ χρησιμοποιῶσιν ἐν πάσαις ταῖς λεπτομερείαις τὰ ἀνεγνωρισμένα μουσικὰ κείμενα ἐνδελεχῶς μελετῶντες καὶ προσηκόντως παρασκευαζόμενοι. Οἱ περισσότεροι ἱεροψάλται διακρίνονται ἐπὶ προχειρολογίᾳ καὶ ἐκτροχιασμῷ ἀπὸ τῆς παραδόσεως. Ὁ Ὄρθρος, δι' ὃν οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ μουσουργοὶ ἀμιλλώμενοι πρὸς τοὺς Ὑμνογράφους ἀνέπτυξαν ὅλην τὴν καλαισθησίαν καὶ τὴν μουσικὴν δεινότητά των, ψάλλεται κατὰ σύστημα ὅλως ἰδιόρρυθμον, ἐγγυώμενον τὴν κατάργησίν του, καὶ πάντοτε τροχάδην πρὸς ἐξοικονόμησιν χρόνου διὰ τὴν ἐν πάσῃ ἀνέσει ἐκτέλεσιν τῆς β΄ λειτουργίας, ἥτις καθιερωθεῖσα—ὡς μὴ ὤφειλεν—ὡς ἀπαραίτητόν τι εἰς βάρος τῶν οἰκονομικῶν πόρων τῶν Ναῶν συντελεῖ εἰς τὴν βαθμαίαν ἀπομάκρυνσίν μας ἀπὸ τὴν παράδοσιν καὶ εἰς τὸν ἀφανισμὸν τῆς πατρῴας μουσικῆς. Ἀλλὰ καὶ ἡ πρώτη λειτουργία ψάλλεται κατὰ σύστημα ξενοφανές, δι' ὃ καὶ ἅμα τῇ ἐνάρξει αὐτῆς ἐπέρχεται ἀλλαγὴ ἐντυπώσεων εἰς τὸν ἐκκλησιαζόμενον, διότι ἐκτελοῦνται ἀχαρακτηρίστου εἴδους καὶ ὕφους ἄσματα, στερεοτύπως τὰ αὐτά, τὸν κόρον προκαλοῦντα καὶ οὐδεμίαν σχέσιν ἔχοντα πρὸς τὰς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας παραδεδεγμένας μουσικὰς μελῳδίας, πᾶν δὲ ἄλλο ἢ τὸν διὰ τῆς ὑμνῳδίας ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν ἐπιτυγχάνοντα.

Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος ἐν τῇ ὁμιλίᾳ αὐτοῦ «Εἰς τὸ ὅτι Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης εἷς ὁ Νομοθέτης», ἐξαίρων τὴν δύναμιν τῆς ψαλμῳδίας

λέγει· «***Ὁ γνησίως ψάλλων ἀνακαινιζόμενος τὴν ψυχὴν ἀποτελεῖται ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.*** Μὴ γὰρ μικρὸν νομίσῃς ψαλμῳδίαν εἶναι! Δοκεῖ μὲν γὰρ τὴν ἀκοὴν θέλγειν, τῇ δὲ ἀληθείᾳ τὴν ψυχὴν ἐγείρει. Οὕτω καὶ ὁ μακάριος Ἐλισσαῖος ὁ Προφήτης παρακαλούμενος παρά τινων βασιλέων προφητεῦσαι τὰ μέλλοντα, λέγει. ***Δότε μοι ἄνδρα εἰδότα ψάλλειν*** (1). Ἦλθεν ὁ τῆς μουσικῆς ἔμπειρος καὶ ἐν τῷ ψάλλειν, φησίν, ἐκεῖνον ἦλθε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπὶ Ἐλισσαῖον. Τί οὖν; Ἆρά γε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον φωναῖς θέλγεται, καὶ ἐπῳδαῖς καθέλκεται, ἢ τῇ ψυχῇ ἐπανεπαύετο τῇ προφητικῇ; Ἦρκει ἡ καθαρότης τοῦ Προφήτου προσκαλέσασθαι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. Διατί οὖν λέγει· ***Δότε ἄνδρα εἰδότα ψάλλειν;*** Οὐχ ἵνα τὸ Πνεῦμα τερφθῇ διὰ τῆς ψαλμῳδίας, ἀλλ' ἵνα, ἐκείνου ψάλλοντος, ὁ νοῦς τοῦ Προφήτου ἀνακαινισθεὶς ἄξιος γένηται τῆς τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐπιφοιτήσεως. Διὰ τοῦτο τὸ Πνεῦμα καλεῖ, ἵνα δείξῃ ὅτι οὐ τῇ ψαλμωδίᾳ ἐθέλχθη, ἀλλὰ τῇ ψυχῇ τῇ ὑπὸ τῆς ψαλμῳδίας διεγερθείσῃ. Οὐκ ἦλθεν ἐπὶ τὸν ψάλλοντα, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἀκούοντα»

Ὤφειλον οἱ ἱεροψάλται νὰ ἔχωσι ταῦτα ὑπ' ὄψιν καὶ νὰ δίδωσιν αὐτοὶ τὴν προσήκουσαν κατεύθυνσιν πρὸ χρῆσιν τῶν περιεχόντων τὰς γνησίας καὶ δοκίμους Ἐκκλησιαστικὰς μελῳδίας κειμένων· ἀντὶ τούτου ὅμως, παρασύρονται καὶ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν, οἵτινες κατὰ σύστημα γραφῆς ἁπλούστατον καὶ ψαλμῳδίας πενιχρότατον ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος καταρτίζονται ἵνα χρησιμοποιηθῶσιν εἴτε ὡς μέλη τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ χοροῦ τῶν Σχολῶν εἴτε ὡς ἱεροψάλται μικρῶν Κοινοτήτων, ἔνθα ἤθελον διορισθῇ ὡς διδάσκαλοι. Εἰς γενομένας δὲ πρός τινας φίλους ἱεροψάλτας παρατηρήσεις, διατί κατὰ προτίμησιν ψάλλουσι τὰ ὀθνεῖα ταῦτα νεοφανῆ καὶ ἄσχετα πρὸς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν μέλη, ἔλαβον τὴν ἀπάντησιν ὅτι ὅῆθεν «αὐτὰ ψάλλουν ὅλοι καὶ αὐτὰ ἐπιβάλλουν οἱ ἐπίτροποι, διότι τὰ θέλει ὁ κόσμος»! Εἰς ἐρώτησίν μου δέ, ἂν ἐκτελέσαντές ποτε προσηκόντως τὰ ὑπάρχοντα Βυζαντινὰ μέλη ἤκουσαν παράπονα, ἀπήντησαν ὅτι τοὐναντίον τὸ ἐκκλησίασμα ἀποκομίζει εὐχαρίστους ἐντυπώσεις ἐκ τῆς Βυζαντινῆς ψαλμῳδίας.

Ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες λησμονοῦντες ὅτι ἡ Ἑλλὰς εἶναι ἡ κοιτὶς τῶν φώτων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ὅτι ἐξ αὐτῆς μετελαμπαδεύθησαν αἱ τέχναι καὶ ἐπιστῆμαι εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ὅτι οἱ ἀθάνατοι πρόγονοι ἡμῶν ὑπῆρξαν οἱ διδάσκαλοι καὶ ποδηγέται τῆς ἀνθρωπότητος, ἔχομεν τὸ ἀθεράπευτον ἐλάττωμα τῆς ξενομανίας, ἤτοι τῆς εὐπιστίας καὶ ἀφελείας νὰ θαυμάζωμεν πᾶν ὅ,τι ξένον καὶ ὀθνεῖον καὶ νὰ ἐγκολπώμεθα πᾶν ὅ,τι μᾶς εἴπουν καὶ διδάξουν οἱ

---

1) Δ' Βασ. γ' 15. «*Λάβετέ μοι ψάλλοντα*»

ξένοι. Τὸ ἐλάττωμα τοῦτο ἐκαυτηρίασαν καὶ οἱ ἀρχαῖοι, ὡς ὁ γεωγράφος Παυσανίας γράφων· «*Ἕλληνες δ' ἄρα εἰσὶ δεινοὶ τὰ ὑπερόρια ἐν θαύματι τίθεσθαι μείζονι ἢ τὰ οἰκεῖα*» καὶ ὁ Πίνδαρος

«*Ἔστι δὲ φῦλον ἐν ἀνθρώποισι ματαιότατον,*

»*Ὅστις αἰσχύνων ἐπιχώρια πασπταίνει τὰ πόρσω*» (Πύθια Γ΄ 21)

Εἶναι ὄντως λυπηρόν, ὅτι ἱεροψάλται πεπροικισμένοι μὲ φωνὴν θέλγουσαν δὲν καταγίνονται εἰς τὴν σπουδὴν καὶ ἐκτέλεσιν τῶν ἀθανάτων Βυζαντινῶν μελῳδιῶν, διὰ τὰς ὁποίας ἐπὶ αἰῶνας εἰργάσθησαν οἱ ἀθάνατοι ὑμνογράφοι καὶ μελῳδοὶ τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ὑπείκοντες εἰς πιέσεις ἀναρμοδίων κύκλων ἀποφεύγουσι νὰ ψάλλωσιν ὅσα πρέπει νὰ ψάλλωνται καὶ ψάλλουσιν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ ψάλλωνται, κατατριβόμενοι εἰς τὴν ἐκμάθησιν, διάδοσιν καὶ καθιέρωσιν μελῶν ξένων πρὸς τὸ ἐκκλησιαστικὸν καὶ ἐθνικὸν ἡμῶν περιβάλλον.

Εἶναι παρήγορον ὅτι ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν παρεσκεύασε τὴν λῆψιν τῶν ἐνδεδειγμένων νομοθετικῶν μέτρων πρὸς κατοχύρωσιν τῆς Βυζαντινῆς ψαλμῳδίας διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ Βυζαντινοῦ τμήματος τοῦ Ὠδείου ὡς ἐπισήμου Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς Σχολῆς, ἐν ᾗ, ὑπὸ τὴν ἀνωτάτην τῆς Ἐκκλησίας ἐποπτείαν, νὰ λειτουργήσῃ μελλούσῃ, θὰ μετεκπαιδευθῶσι μὲν οἱ ὑπάρχοντες ἱεροψάλται πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν ἐλλείψεων αὐτῶν, θὰ προέρχωνται δ' ἐφεξῆς ἐξ αὐτῆς οἱ μέλλοντες νὰ ἀσκήσωσι τὸ ἔργον τοῦ ἱεροψάλτου ἐπὶ τῇ βάσει ἐκπαιδευτικοῦ προγράμματος, ἐγγυωμένου τὴν διάσωσιν καὶ διατήρησιν τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς. Εὐχηθῶμεν ἵνα τὰ ἀποφασισθέντα λάβωσι σάρκα καὶ ὀστᾶ καὶ μὴ ματαιωθῇ ἡ προσπάθεια αὕτη τῆς Ἐκκλησίας ἐπ' ἀγαθῷ τῆς πατρίου ἡμῶν μουσικῆς.

Καὶ ταῦτα μὲν οὕτω·

Καθῆκον δὲ ἱερὸν καὶ ἀπαραίτητον ἐκπληρῶν βαθυτάτην ὑποβάλλω εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν Α. Θ. Μακαριότητα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν καὶ τὴν περὶ Αὐτὸν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διά τὴν πατρικὴν εὐμένειαν, ἧς ἠξίωσε καὶ τὸ ταπεινόν μου τόδε μουσικὸν πόνημα ἐγκρίνασα αὐτὸ καὶ διὰ Σεπτῆς Αὐτῆς Ἐγκυκλίου συστήσασα τοῖς Σεβασμιωτάτοις Ἱεράρχαις τὴν διάδοσιν αὐτοῦ μεταξὺ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ τῶν Ἱεροψαλτῶν τῶν Ἱ. Ναῶν τῶν κατ' Ἐπαρχίας θεοφρουρήτων Μητροπόλεων.

Ἐγκαρδίους ἐπίσης εὐχαριστίας ὑποβάλλω τῷ τε Σεβασμιωτάτῳ Μητροπολίτῃ Κερκύρας καὶ Παξῶν κ. κ. Ἀλεξάνδρῳ καὶ τῷ περισπουδάστῳ φίλῳ κ. Νικ. Παππᾷ, Καθηγητῇ τῆς Βυζαντινῆς Ἐκκλ. Μουσικῆς ἐν τῷ Ὠδείῳ Ἀθηνῶν, διὰ τὴν καλοκαγάθως ἐξενεχθεῖσαν εὐμενῆ κρίσιν καὶ ἀριστοτεχνι-

κὴν αὐτῶν ἔκθεσιν, ἐφ' ἧς βασισθεῖσα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος περιέβαλεν αὐτὸ διὰ τῆς Σεπτῆς Αὐτῆς ἐγκρίσεως.

Ἐν τέλει θερμῶς εὐχαριστῶ πᾶσι τοῖς εὐαρεστηθεῖσι εἴτε διὰ δημοσιεύσεων εἴτε δι' ἐπιστολῶν νὰ ἐκφέρωσιν εὐμενεῖς κρίσεις καὶ συγχαρῶσι μοι ἐπὶ ταῖς μουσικαῖς μου ἐκδόσεσιν, ὡς καὶ ἐκείνοις ἐκ τῶν συνδρομητῶν, οἵτινες συνεπεῖς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν των ἐπροθυμήθησαν νὰ ἀποκτήσωσι τὰ δύο τελευταῖα μουσικὰ ἔργα μου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17ῃ Ἰουλίου 1935

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Ι. ΦΑΡΛΕΚΑΣ

Πρωτονοτάριος τῆς Ἁγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Πλὴν τῶν ἐν σελ. 835 διορθουμένων παροραμάτων διορθώσατε καὶ τὰ ἑξῆς οὕτω:

Σελὶς στίχος	Διορθωμένα	Σελὶς Στίχος	Διορθωμένα
39— 9		189— 1	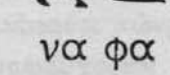
40— 7	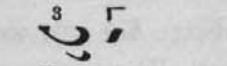		να φα
	θω ω	190— 2	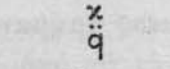
91—12	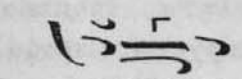	207— 7	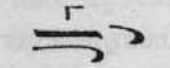
	σπο ο		ο τι
94—12	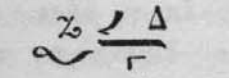	217— 3	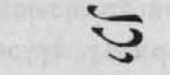
	πα		εν
149—10	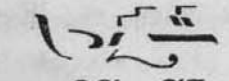	225—11	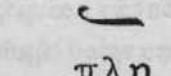
	ρα ατ		πλη
171— 1	Ἐπὶ τὴν πηγὴν	332—11	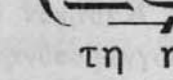
177— 1	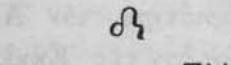		τη η

ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Συνιστῶμεν τὴν χρῆσιν τοῦ τονοδότου διὰ τὴν διακανόνισιν τῆς καταλλήλου βάσεως (ἴσον) τῶν ψαλλομένων ὕμνων, πρὸς ἀποφυγὴν κραυγῶν ἀπαισίων καὶ χασμῳδιῶν. Οἱ μεσόφωνοι ἰδίᾳ δέον νὰ χρησιμοποιῶσι τοὺς ἀκολούθους τόνους ὡς βάσιν εἰς τὰ στιχηραρικὰ μέλη:

Εἰς τὸν Α' ἦχον Fa ὡς		Εἰς τὸν πλάγιον Α' Re ὡς	
Εἰς τὸν Β' ἦχον La ὡς		Εἰς τὸν πλάγιον Β' Re ὡς	
Εἰς τὸν Γ' ἦχον Fa ὡς		Εἰς τὸν βαρὺν Fa ὡς	
Εἰς τὸν Δ' ἦχον Fa ὡς		Εἰς τὸν πλάγιον Δ' Re ὡς	

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ

Περιέχον ἁπάσας τὰς ἀνηκούσας αὐτῷ Ἀκολουθίας ἀπὸ τῆς Μεγάλης Κυριακῆς τοῦ Πάσχα μέχρι τῆς Κυριακῆς τῶν Ἁγίων Πάντων.

ΑΡΧΗ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ, ΑΝΑΣΤΑΝΤΙ

ΤΗ, ΑΓΙΑ, ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ, ΚΥΡΙΑΚΗ, ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΟΝ, ΟΡΘΡΟΣ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Περὶ ὥραν 11ην τῆς νυκτὸς σημαίνει. Ὁ ἱερεύς: «*Εὐλογητὸς ὁ Θεός*».—Ὁ Ἀρχιερεὺς «*Βασιλεῦ Οὐράνιε*».—Ὁ Ἀναγνώστης τὸ Τρισάγιον —Κύριε ἐλέησον 12, Δόξα καὶ νῦν, «*Δεῦτε προσκυνήσωμεν*» καὶ τὸν Ν΄ ψαλμὸν «*Ἐλέησόν με ὁ Θεός*». —Εἶτα ψάλλομεν τὸν Κανόνα «*Κύματι Θαλάσσης*» εἰς 6 μετὰ στίχου «Δόξα Σοι, ὁ Θεός . . .» καὶ μεθ' ἑκάστην Ὠδὴν τὸν Εἱρμόν. Μετὰ τὴν Γ΄ Ὠδὴν τὸ Κάθισμα δὲν ψάλλεται. Εἰς τὴν δ΄ Ὠδὴν ἐξέρχονται οἱ διάκονοι ἐνδεδυμένοι, κρατοῦντες δικηροτρίκηρα, ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς κατέρχεται τοῦ θρόνου καὶ προσκυνήσας τὰς Ἱερὰς Εἰκόνας εἰσέρχεται εἰς τὸ Ἱερὸν Βῆμα καὶ ἐνδύεται ἅπασαν τὴν ἀρχιερατικὴν αὐτοῦ στολήν, συνεχίζεται δὲ ὁ Κανὼν μέχρι τέλους τῆς θ΄ Ὠδῆς, ὅτε ἐκ τοῦ Ἱεροῦ λέγεται τὸ Τρισάγιον καὶ εἶτα τὸ τροπάριον «*Ὅτε κατῆλθες πρὸς τὸν Θάνατον*», ἡ Ἐκτενὴς «Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς» καὶ *Ἀπόλυσις*. Ἀκολούθως ὁ Ἀρχιερεὺς ἱστάμενος πρὸ τῆς Ὡραίας Πύλης μετὰ δικηροτρικήρων ἀνημμένων ἐκ τῆς ἀκοιμήτου κανδήλας προσκαλεῖ τὸ ἐκκλησίασμα, ἵνα ἀνάψωσι τὰς λαμπάδας αὐτῶν, ψάλλων τὸ ἑξῆς:

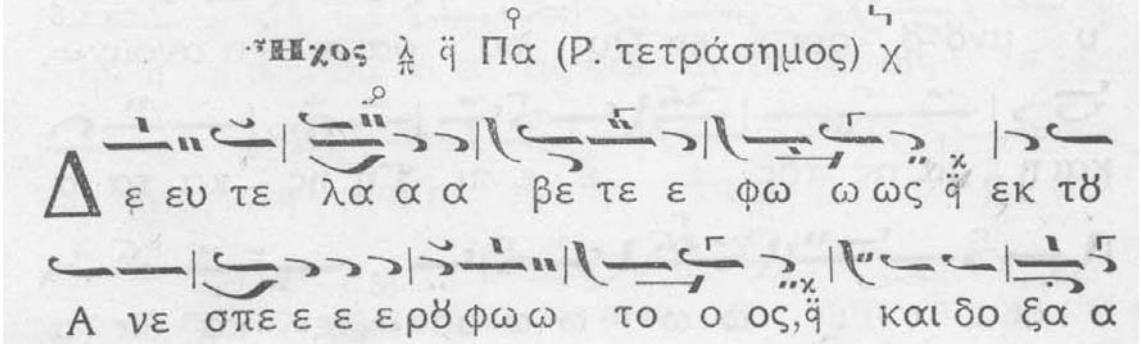

Μετὰ τοῦτο ἐξερχόμεθα τοῦ Ναοῦ ψάλλοντες τὸ ἑξῆς:

Ἦχος λ Βου P. 4σμς χ

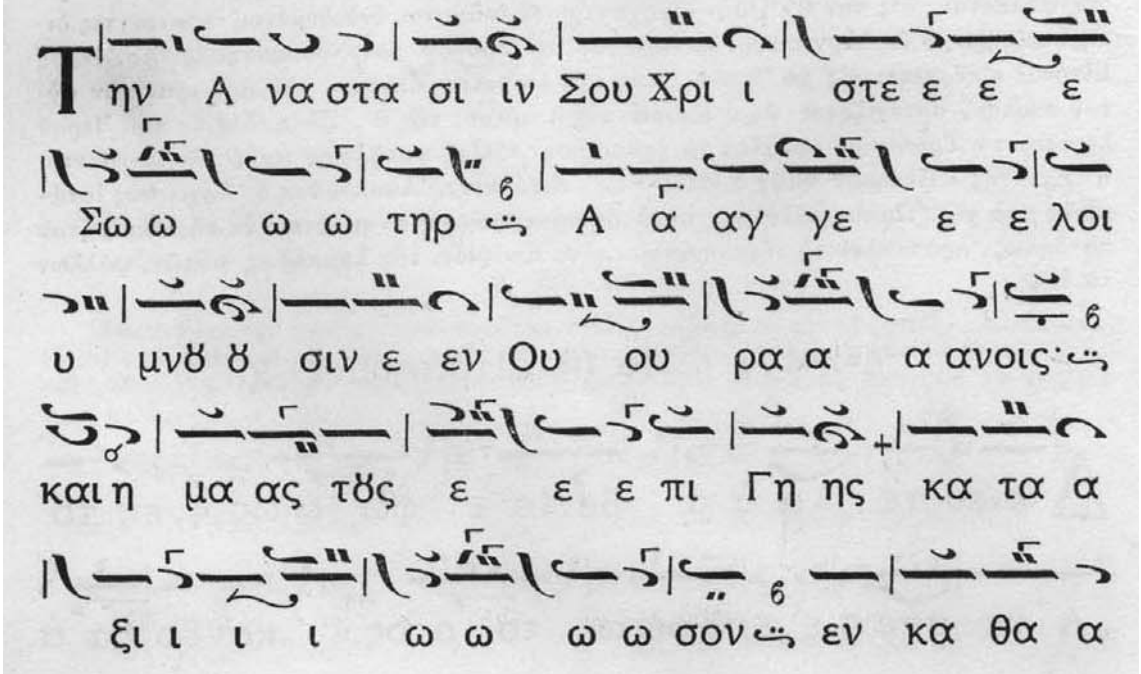

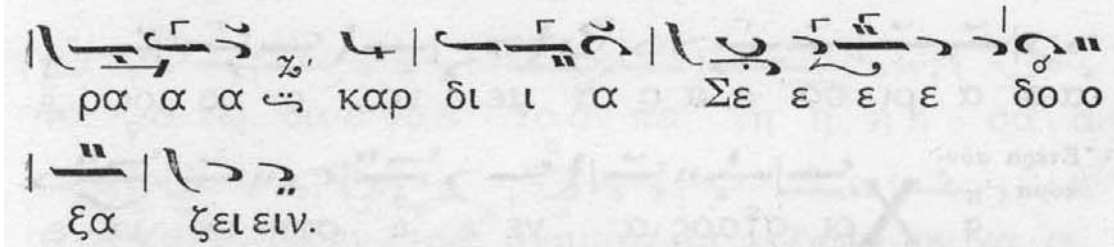

Τοῦτο ἐπαναλαμβάνεται, μέχρις οὗ φθάσωμεν εἰς τὴν διὰ τὴν τελετὴν τῆς Ἀναστάσεως ηὐτρεπισμένην ἐξέδραν. Τότε ὁ Ἀρχιδιάκονος ἐκφωνεῖ «Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι ἡμᾶς», ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς ἀναγινώσκει τὸ Εὐαγγέλιον «*Ὀψὲ Σαββάτων...*» ἢ μᾶλλον τὸ β' Ἑωθινὸν «*Διαγενομένου τοῦ Σαββάτου...*» καὶ εἶτα θυμιάσας τρὶς τὸ ἐπὶ τοῦ δισκελίου τοποθετηθὲν Ἱ. Εὐαγγέλιον καὶ ἐκφωνήσας: «Δόξα τῇ ἁγίᾳ καὶ ὁμοουσίῳ καὶ ζωοποιῷ καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριάδι» ψάλλει τὸ *Χριστὸς Ἀνέστη* τρίς, οἱ δὲ χοροὶ τὸ αὐτὸ ἑξάκις, τοῦ Ἀρχιερέως θυμιῶντος καὶ λέγοντος τοὺς στίχους «*Ἀναστήτω ὁ Θεός...*», *Δόξα καὶ νῦν* καὶ τέλος πάλιν ὁ Ἀρχιερεὺς τὸ αὐτὸ ἅπαξ.

Μέλος ἀρχαῖον. Ἦχος λ ἀ Πα Ρ. 4σμς χ

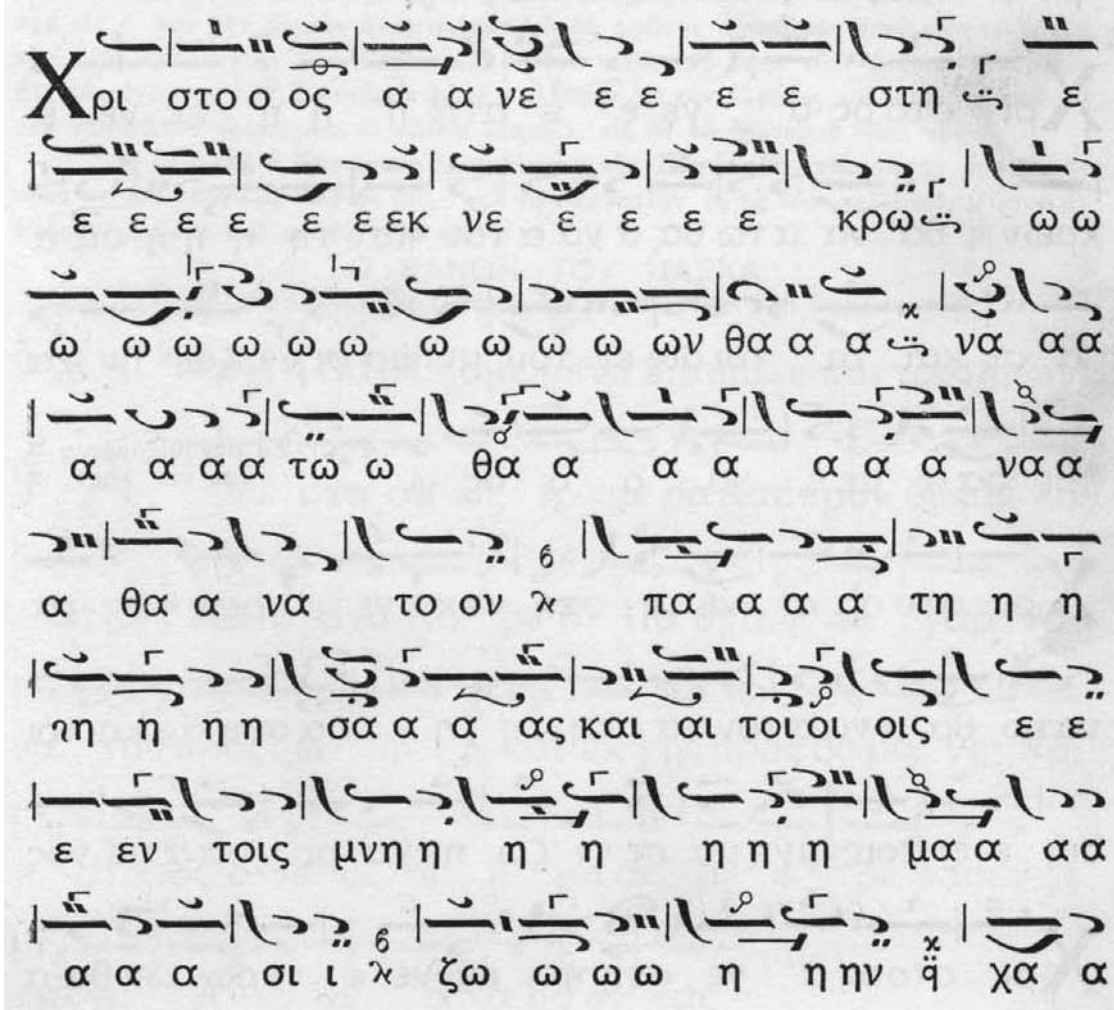

Ἕτερα σύντομα
Τὸ συνηθιζόμενον ὑπὸ τοῦ λαοῦ
Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος

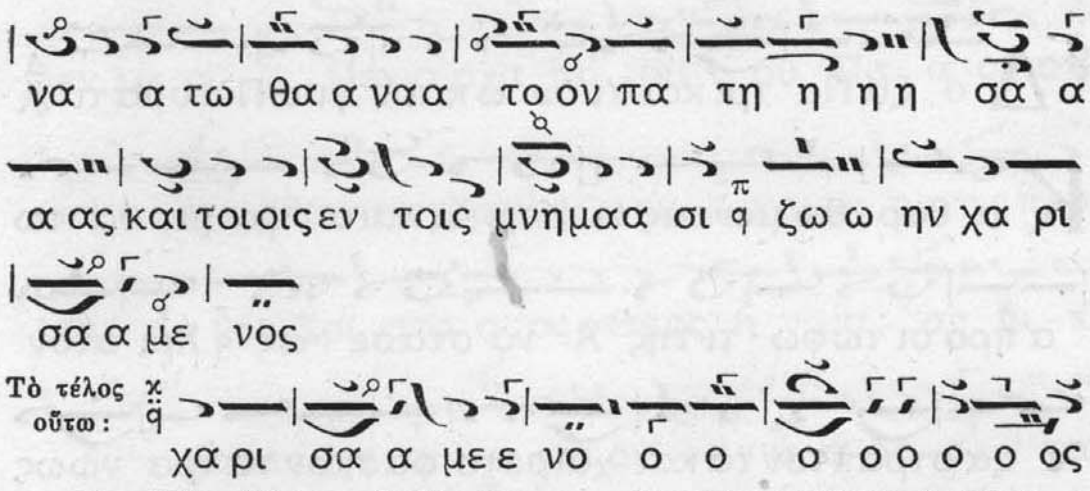

Εἶτα ὁ Ἀρχιδιάκονος τὴν Μεγ. Συναπτὴν «Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν...» Ὁ Ἀρχιερεὺς τὴν ἐκφώνησιν· «*Ὅτι πρέπει οοι πᾶσα δόξα*», καὶ οὕτως εἰσερχόμεθα εἰς τὸν Ναὸν μετὰ τῆς αὐτῆς παρατάξεως, ψάλλοντες τὸν Κανόνα τοῦ Πάσχα εἰς 4, τὸν μὲν Εἱρμὸν ἄνευ στίχου, τὸ δὲ πρῶτον τροπάριον μετὰ στίχου «Δόξα τῇ Ἁγίᾳ Ἀναστάσει Σου, Κύριε» καὶ τὰ δύο τελευταῖα μετὰ τοῦ «Δόξα» «Καὶ νῦν». Εἰς τὰς ἐχούσας δύο Τροπάρια ᾠδὰς ψάλλομεν δὶς τὸν Εἱρμόν, καὶ προτάσσομεν εἰς μὲν τὸ πρῶτον τροπάριον τὸ «Δόξα Πατρί», εἰς δὲ τὸ δεύτερον «Καὶ νῦν».

Ἐὰν δὲ ψαλῇ ὁ Κανὼν εἰς 6, ψάλλομεν τὸν Εἱρμὸν δίς, τὸ πρῶτον τροπάριον μετὰ στίχου «*Δόξα τῇ Ἁγίᾳ*» δίς, καὶ τὸ τελευταῖον (ἢ τὰ δύο τελευταῖα, ὅπου ἂν ὑπάρχωσι) μετά τοῦ «*Δόξα, Καὶ νῦν*».

Ο ΚΑΝΩΝ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ποίημα τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

ΩΔΗ Α'. Ἦχος πα (Ρ. 4σμς μετὰ δισήμων καὶ τρισήμων)

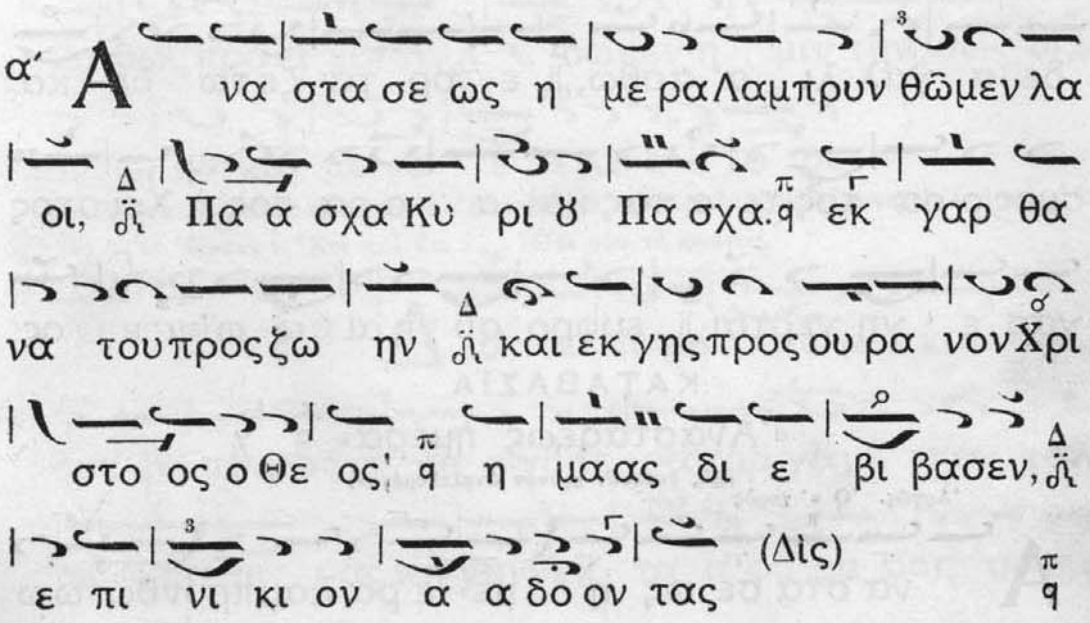

α΄ 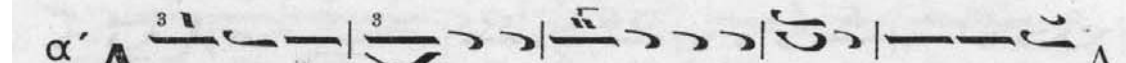
Δ ο ξα Πα τρι και Υι ω ω καιΑ γι ω Πνευ μα τι

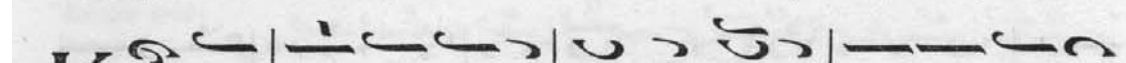
Κ α θαρ θω μεν τας αι σθησεις και ο ψο με θα τω

α προ σι τω φω τι της Α να στα σε ως Χρι στον

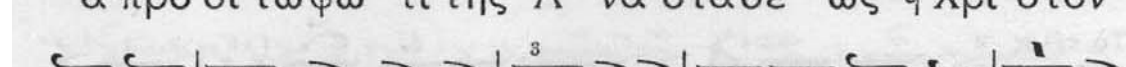
ε ξα στραπ τον τα και χαι ρε τε φα σκον τα τρα νω ως

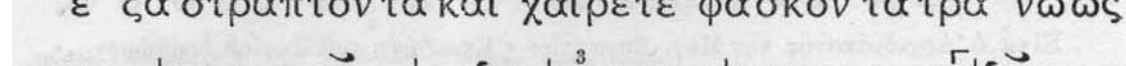
α κού σο με θα, ε πι νι κι ον α α δο ον τες

β΄ 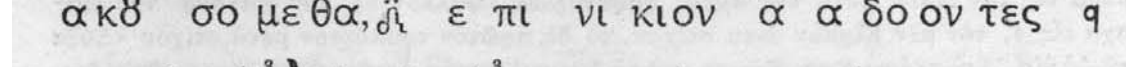
Καί νυν και α ει και εις τοὺς αι ω νας τω ναι

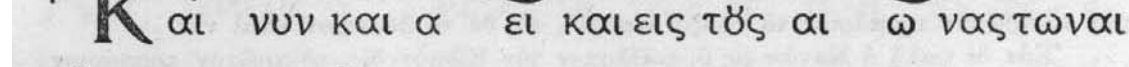
ω νων α μην

Ου ρα νοι μεν ε πα ξι ως ευ φραι νε σθω σαν. γη η

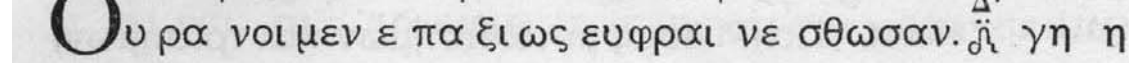
δε α γαλ λι α α σθω, ε ορ τα ζε τω δε κο

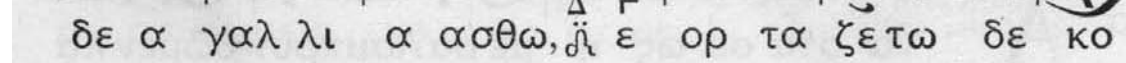
σμος ο ρα τος τε α πας καὶ α ο ρα τος, Χρι στος

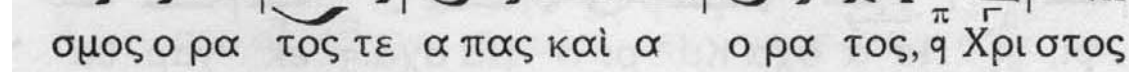
γαρ ε γη γερ ται εὐ φρο συ νη αι ω ω νι ι ος

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ

«Ἀναστάσεως ἡμέρα»

(Εἰς διπλοῦν χρόνον ἀναλελυμένον)

Ἀργῶς. Ὁ α΄ χορὸς

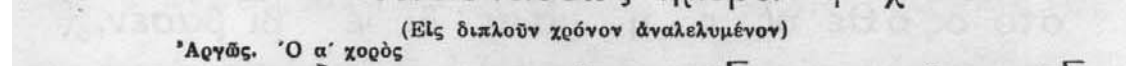
Α να στα σε ως η με ε ρα λαμπρυνθω ω ω

Τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» τρὶς καὶ τὸ «Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς» ἅπαξ ψάλλονται εἰς ἑκάστην ᾠδήν.

Ὁ Ἱερεύς **: Ἔτι καὶ ἔτι . . . Ὅτι σὸν τὸ κράτος.**

ΩΔΗ Γ΄

Ὁ εἱρμὸς α΄

Η ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ

(Εἰς χρόνον διπλοῦν ἀναλελυμένον)

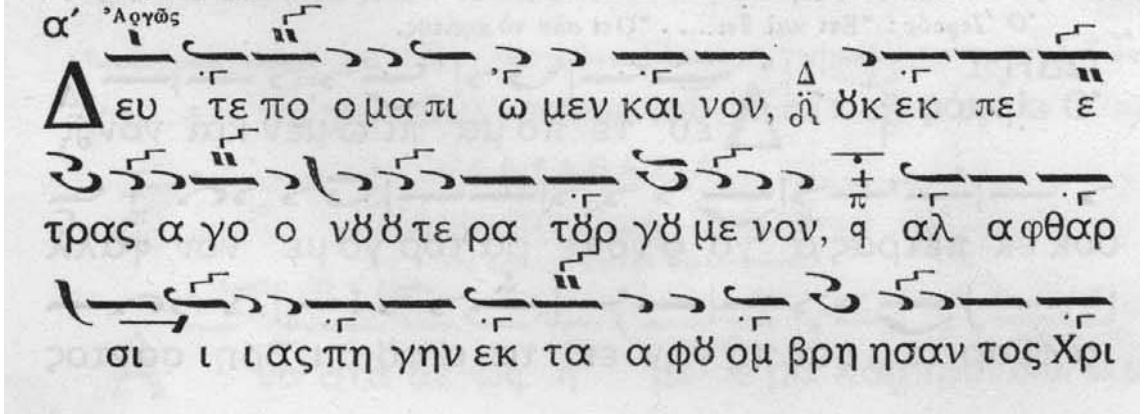

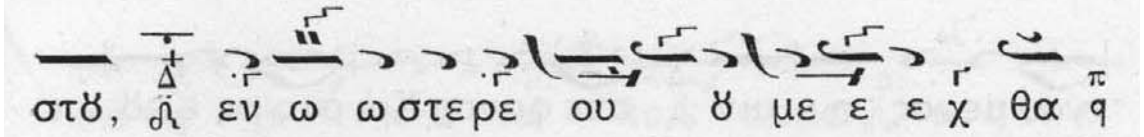

Τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» ἐκ τρίτου ὡς ἐν τῇ α΄ Ὠδῇ μετὰ τοῦ «Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς».—Ὁ Ἱερεὺς «Ἔτι καὶ ἔτι . . .», τὴν ἐκφώνησιν «Ὅτι Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν» καὶ ἀρχίζει ὁ ἀριστερὸς χορὸς τὴν δ΄ ᾠδήν.

ΩΔΗ Δ΄
Ὁ Εἱρμὸς β΄

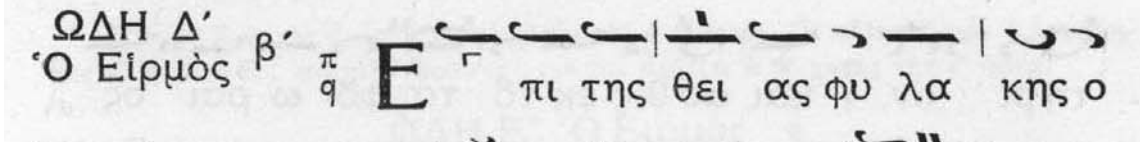

ΤΡΟΠΑΡΙΑ.
Δόξα τῇ ἁγίᾳ
Ἀναστάσε συυ α΄

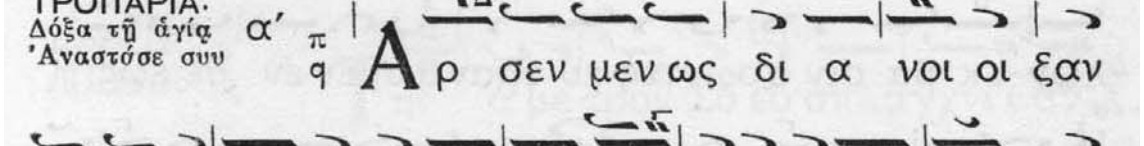

Δόξα β΄
Πατρὶ

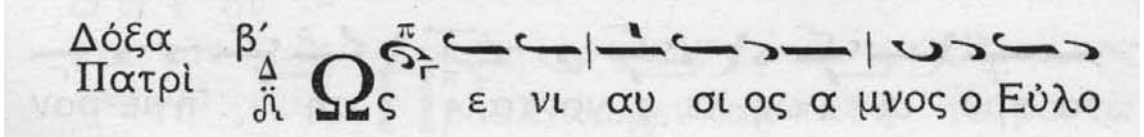

γου με νος η μιν στε φανος Χρι στο ος ε κὄ σι
ως υ περ παν των τε θυται, Πα α σχα το κα θαρ
τη ρι ον. και αυ θις εκ τὄ τα φὄ ω ραι ος
Δι και ο συ υ νης η μιν ε λαμψεν Η η λι ι ος
Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ α΄ Θε ο πα τωρ μεν Δα βιδ προ
της σκι ω δὄς κι βω του η λα τοσκιρτων, ο
λα ος δε τὄ Θε ου ο Α γι ος, την των συμ βο
λων εκ βα σιν ο ρωντες ευ φραν θω μεν εν θε εως,
ο τι α νε ε στη Χριστος ως παντο δυ υ να α μος
ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ (Εἰς χρόνον διπλοῦν ἀναλελυμένον(β΄ Ε (Ἀργῶς) πι της θει ας φυ λα κης ο
Θε η γο ο ρος Αβ βα κὄμ στη τω μεθ η μω ων
και δει κνυ υ τω φα εσ φο ρον Α αγγελον δι
α πρυ σι ι ως λε ε γον τα, ση η με ρον

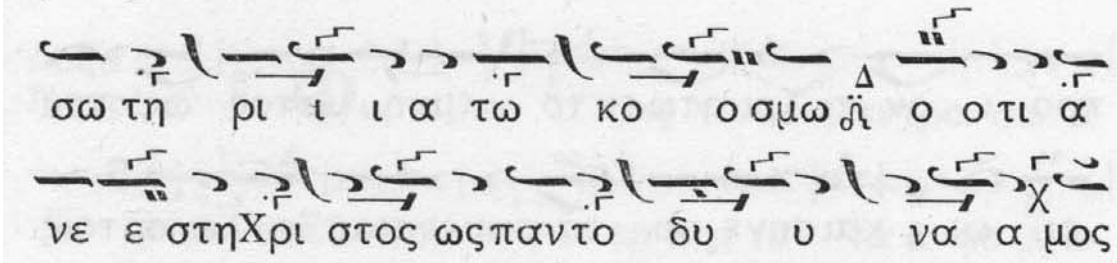

'Ο α' Χριστὸς ἀνέστη (τρὶς) 'Αναστὰς ὁ 'Ιησοῦς. 'Η αἴτησις καὶ ἡ ἐκφώνησις «Ὅτι ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος . . .» καὶ ἀρχίζει ὁ α' χορὸς τὴν ε' ᾠδήν.

ΩΔΗ Ε' Ὁ Ειρμὸς

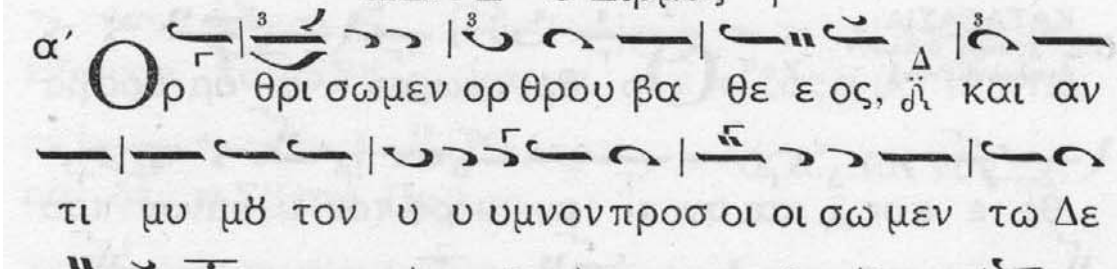

Δόξα Πατρὶ

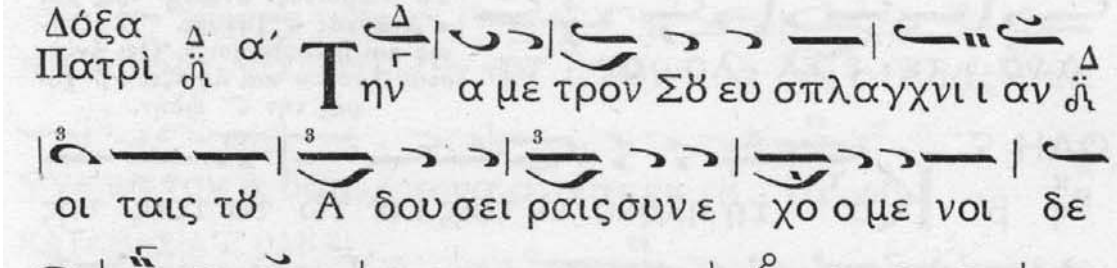

Καὶ νῦν καὶ ἀεί

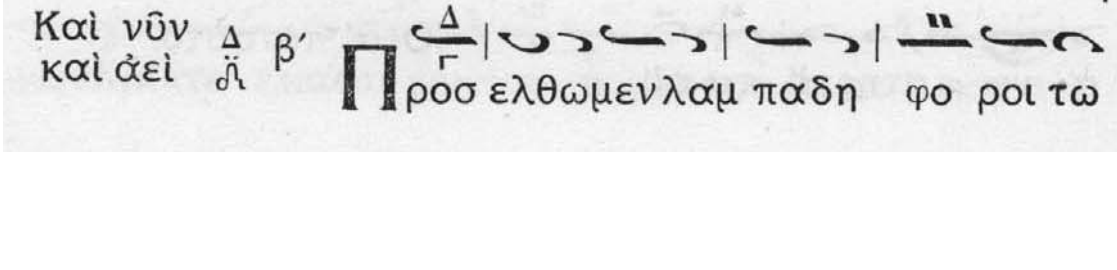

προ ι ον τι Χρι στω εκ τὸ μνη ματος ως νυμ
φι ω· καισυνε ορ τα σωμεν ταις φι λε ορτοις
τα ξε σι Πα σχα Θε ου το σω τη η ρι ι ον
ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ
(Εἰς χρόνον διπλοῦν ἀναλελυμένον)
(Ἀργῶς)
Ορ θρι ι σωμεν ο ορ θρὸ βα
θε ε ος καιαν τι μυ υ ρὸ τον υ υμνον προ
σοι σω μεν τω Δε σπο ο τη και Χριστον ο ψο με
θα δι και ο συ υ νης Η λι ον παασιζω η η ην
ανα τε ε ελ λο ον τα
Τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» τρὶς καὶ «Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς. Ἡ αἴτησις καὶ ἡ ἐκφώνησις» Ὅτι ἡγίασταί Σου...» καὶ ἀρχίζει ὁ β' χορὸς τὴν ς' ᾠδήν.
ΩΔΗ Γ'
β' Κα τη ηλθες εν τοις κα τω τα τοις της
Γης και συν ε τριψας μο χλὸ ὃς αι ω νι
ι ι ὃς καὶ το ο χὸς πε πε δη με ενων Χριστε ε
και τρι η μερος ως εκ κη τὸς Ι ω να ας εξ
α νε εστης τὸ τα φὸ
Ὁ α' τὸ αὐτό.

Δόξα Πατρὶ β΄ Φυ λα ξας τα σημαντρα σω α
Χρι στε ε Εξ η γε ερ θης τῷ τα α φῷ ο
τας κλεις της Παρ θε νου μη η λυ μη να με νο ος
εν τω το κω Σῷ και α νε ω ξας η μι ιν Πα
ρα δει ει Σῷ τας Πυ λας Ὁ α΄ Καὶ νῦν
ω τερ μῷ το ζωων τε και α αθυ τον Ι ε
ρει ον ως Θε ο ος Σε αυ το ον ε κῷ σι ι ως
προ σαγα γω ωντω Πα τρι ι, συν α νε στη σας πα
γγε νη τον Α δαμ, α να στα ας εκ τῷ τα φῷ
ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ Ϛ΄ ΩΔΗΣ
(Εἰς διπλοῦν χρόνον ἀναλελυμένον)
χ β΄ Κα τη ηλ θες εν τοις κα τω
τα τοις της Γης και συν ε ε τριψας μοχλῷ ὄς
αι αι ω νι ι ι ὄς κα το ο χῷς πε πε δη με ε ε
νων Χρι στε ε και αι τρι η η μερος ως εκ κη τῷς

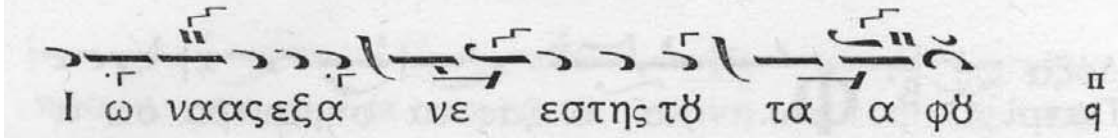

Τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» (τρὶς) «Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς» «Ἔτι καὶ ἔτι» καὶ ἡ ἐκφώνησις «Σὺ γὰρ εἶ ὁ βασιλεύς...» καὶ ἀναγινώσκεται τὸ Κοντάκιον *«Εἰ καὶ ἐν τάφῳ»*, ὁ Οἶκος «Τὸν πρὸ ἡλίου Ἥλιον . . .» τὸ Μηνολόγιον τῆς ἡμέρας καὶ τὸ Ὑπόμνημα τῆς Ἀναστάσεως «Τῇ ἁγίᾳ καὶ Μεγ. Κυριακῇ τοῦ Πάσχα...» μετὰ τῶν Στίχων «Χριστὸς κατελθὼν . . . Αὐτῷ ἡ δόξα...» Εἶτα λέγεται τρὶς (ἅπαξ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερέως καὶ δὶς ὑπὸ τῶν ἱερέων ἢ τῶν χορῶν) τὸ *«Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι...»* καὶ τὸ «Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς...». Μεθ' ὃ συνεχίζομεν τὸν Κανόνα.

ΩΔΗ Ζ'
Ὁ Εἱρμὸς π q α'

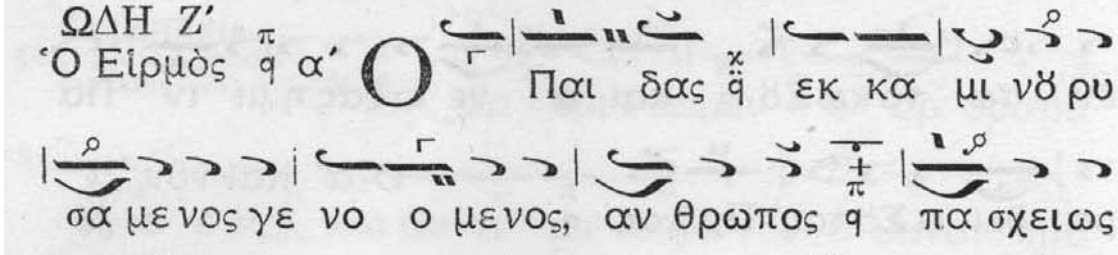

ΤΡΟΠΑΡΙΑ
Δόξα τῇ Ἁγίᾳ Ἀναστάσει Σου Δ β'

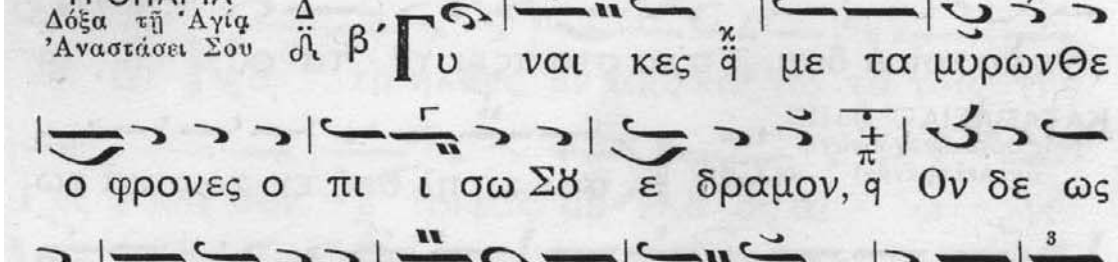

Ὁ α΄: Δόξα Πατρὶ
ι σα αν το
Θα να του ε ορ τα ζομεν νε κρωσιν, Α δὄ
την κα θαι ρεσιν, αλ λησβι ω τηστης αι ω νι ου
α παρ χην, και σκιρτωντες υ μνὄ ὄ μεντον αι
τιον, τον μο ονονευ λο γη τον των Πα τερων
Θε ον και υ περ ε εν δο ο ξον
Ὁ β΄: Καὶ νῦν
Ως ο ον τως ι ε ρα και πα νε ορτος, αυ τη
Η Σω τη ρι ο ος νυξ και φω ταυ γης τηςλαμπρο
φο ρὄ η με ρας της Ε γερ σε ως ὄ ὄ σα προ α γγε
λος εν η το α χρο νον φως εκ τα α φὄ σω
μα τι κως πα σιν ε πε ελαλαμ ψεν
ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ
(Εἰς διπλοῦν χρόνον ἀναλελυμένον)
α΄
(Ἀργῶς)
Παι δας εκ κα μι ι νὄ ρυ σα με
νος γε νο ο μενος α ανθρωπος, πα ασχει ωςθνη

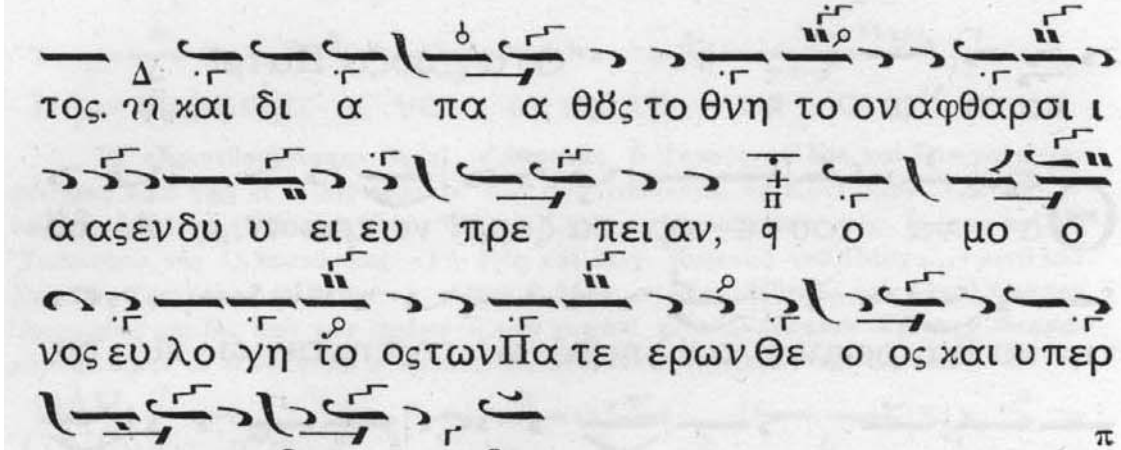

Τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» τρὶς ὡς ἐν τῇ α' ᾠδῇ καὶ τὸ «Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς». Ὁ Ἱερεὺς τὴν αἴτησιν καὶ τὴν ἐκφώνησιν «Εἴη τὸ κράτος» καὶ ἀρχίζει ὁ ἀριστερὸς τὴν Η' ᾠδήν.

ΩΔΗ Η'.

τε Χρι στὸ κοι νω νησωμεν, υ μνὸ ὄντες Αυ
Βρδ, Κνκ.
το ο ον ως Θε ον εις τὸς αι ω νας
β΄. Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ Α γιον Πνευματον Κυ ρι ον
Α ρον κυ υ κλω τὸς ο φθαλμὸ ὸς Σὸ Σι ων
και ι ι δε· Ι δου γαρ η κα σι ι Σοι ῃ θε ο φε
γγει εις ως φω στηρες, εκ δυ σμων καὶ βορ ρα καὶ θα
λασσης και Ε ω ω ας τα τε κνα Σὸ, εν Σοι οι
ευλο γὸ ὸν τα Χρι στον εις τὸς αι ω νας
Ἁγία Τριὰς ὁ Θεὸς α΄ Ε λε η σον καὶ σω σον η μας
Π α τερ Παντο κρα α τορ, και Λο ο γε και Πνευ μα,
Τρι σιν εν ι ζο με ε νη εν υ πο στα α σε σι φυ σις,
υ περ ὸ ὸ σι ε και Υ περ θε ε εις Σε ε ε
βε βα πτι σμε θα α. και Σε Ευ λο γὸ μεν εις παν

Τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» τρὶς ὡς ἐν τῇ α' ᾠδῇ, τὸ «Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς» ἅπαξ. —«Ἔτι καὶ ἔτι» ἡ Ἐκφώνησις «Ὅτι ηὐλόγηταί Σου τὸ Ὄνομα»— «Τὴν Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ Φωτὸς» καὶ ἀρχίζει ὁ α' χορὸς τὴν Θ' ᾠδὴν μετὰ τῶν Μεγαλυναρίων οὕτω :

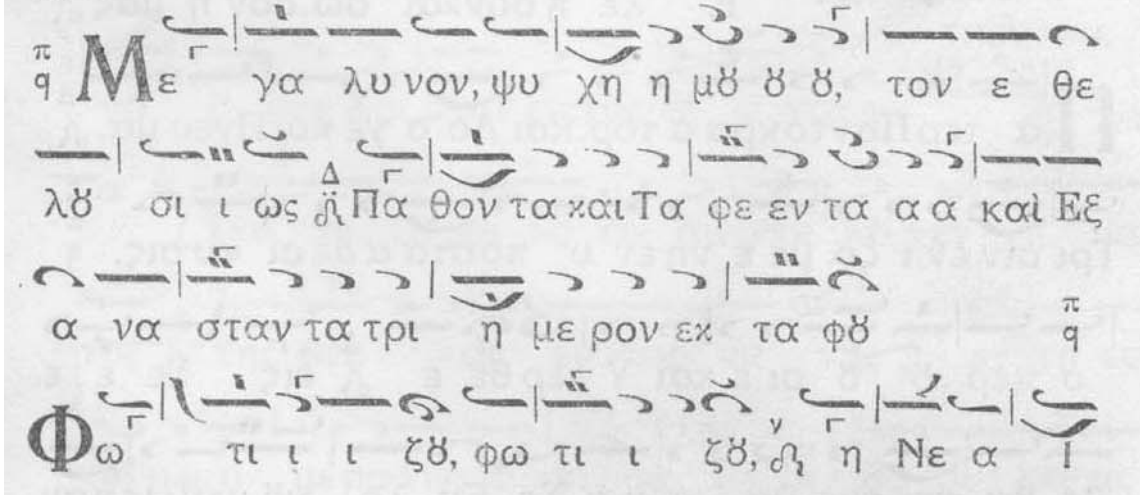

ε ρὄ σα λημ· ἡ η γαρ δο ξα Κυ ρι ι ι ου ἡ ε
πι Σε α νε τει λε. q Χο ρευ ε νυν και α γα αλ
λὄ Σι ων, ἡ Συ υ δε Αγνη η η η τερ πὄ Θε ο το ο
κε, ἡ εν τη Ε γερ σει τὄ Το ο κὄ ὄ Σὄ q
β΄ Με γα λυ νον ψυ χη η μὄ ὄ τον εξ α να
σταν τα τρι η με ρον εκ τα α φὄ Χρι στον τον Ζω
ο δο την q Φωτίζου, Φωτίζου ὡς ἀνωτέρω
α΄ Χρι στος το και νον Πα α σχα, ἡ το ζω
ο ο θυ τον θυ υ μα, ἡ Α μνος Θε ὄ ο αι αι ρων
την α μαρ τι αν κο σμὄ q
Ω θει ας! ω φι ι ι λης! ω γλυ κυ τα
της Σὄ φω νης q μεθ η μων α ψευ δω ως γαρ ε πη
γγει λω ε σεσθαι q με χρι τερ μα των αι ω ω νος

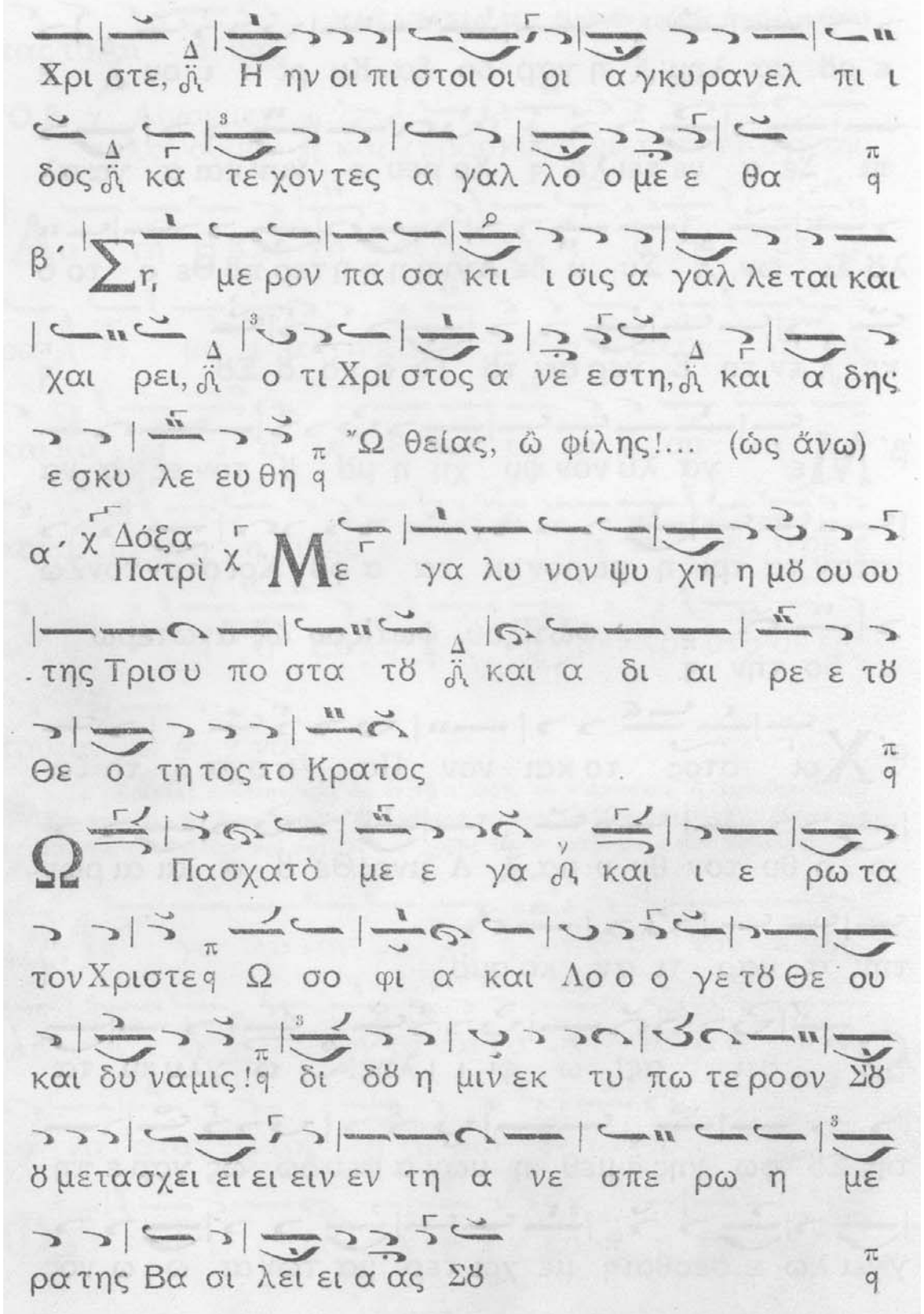
Χρι στε, ἠ Η ην οι πι στοι οι οι α γκυ ρανελ πι ι
δος ἠ κα τε χον τες α γαλ λο ο με ε θα
β΄ με ρον πα σα κτι ι σις α γαλ λε ται και
χαι ρει, ἠ ο τι Χρι στος α νε ε στη, ἠ και α δης
ε σκυ λε ευ θη
α΄ Δόξα Πατρὶ Με γα λυ νον ψυ χη η μῶ ου ου
. της Τρισυ πο στα τῷ ἠ και α δι αι ρε ε τῷ
Θε ο τη τος το Κρατος
Ω Πασχατὸ με ε γα ἠ και ι ε ρω τα
τον Χριστε Ω σο φι α και Λο ο ο γε τῷ Θε ου
και δυ ναμις! δι δῷ η μιν εκ τυ πω τε ροον Σῷ
ῷ μετασχει ει ει ειν εν τη α νε σπε ρω η με
ρα της Βα σι λει ει α ας Σῷ

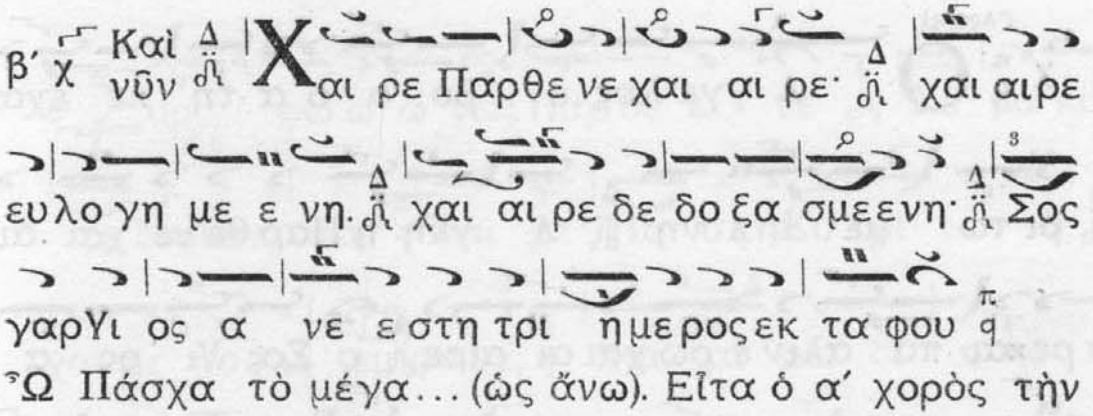

Ὢ Πάσχα τὸ μέγα... (ὡς ἄνω). Εἶτα ὁ α΄ χορὸς τὴν

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΝ

Ἡ αὐτὴ Καταβασία εἰς διπλοῦν χρόνον ἀναλελυμένον.

Τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» τρὶς καὶ τὸ «Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς» ἅπαξ (Σελ. 7). «Ἔτι καὶ ἔτι · . .» καὶ ἡ ἐκφώνησις : «Ὅτι Σὲ αἰνοῦσι . . .»

ΕΙΔΗΣΙΣ Κατα τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων καὶ τὰς μετ' αὐτὴν Κυριακὰς μέχρι τῆς Κυριακῆς τοῦ Τυφλοῦ ἀντὶ »Τιμιωτέρας» ψάλλεται ἡ θ' ᾠδὴ τοῦ Πάσχα ὡς ἑξῆς :

α' Μεγάλυνον, ψυχή μου, τὸν ἐθελουσίως . . . Φωτίζου, Φωτίζου . . .
β' Μεγάλυνον, ψυχή μου, τὸν ἐξαναστάντα . . . Φωτίζου, Φωτίζου . . .
α' Χριστὸς τὸ καινὸν Πάσχα . . . Ὦ θείας, ὦ φίλης . . .
β' Σήμερον πᾶσα κτίσις . . . Ὦ Πάσχα τὸ μέγα . . .

α' Δόξα. Μεγάλυνον. ψυχή μου, τῆς τρισυποστάτου καὶ ἀδιαιρέτου Θεότητος τὸ Κράτος . . . Συμφώνως Παρθένε ὡς ἑξῆς :

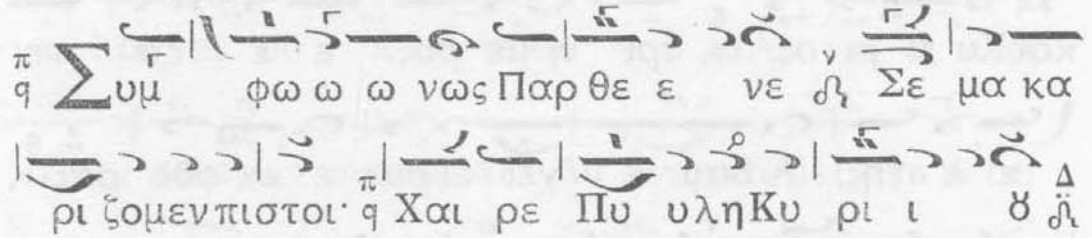

β'. Καὶ νῦν. Χαῖρε, Παρθένε χαῖρε, χαῖρε εὐλογημένη, χαῖρε δεδοξασμένη . . .

Καὶ εἶτα τὴν Καταβασίαν «Ὁ Ἄγγελος ἐβόα . . . Φωτίζου, Φωτίζου».

Ἀργὰς Καταβασίας τοῦ Πάσχα ζήτει κατωτέρω εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ· Ἦχος δ' Δι Ρ. Τρίσημος

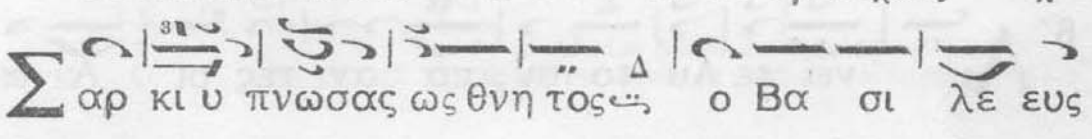

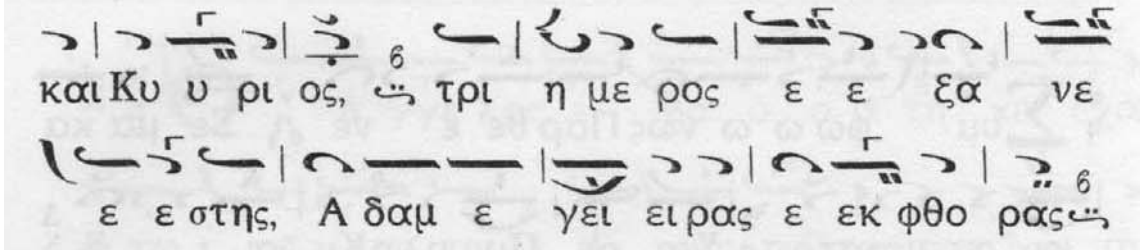
καὶ Κυ υ ρι ος, τρι η με ρος ε ε ξα νε
ε ε στης, Α δαμ ε γει ει ρας ε εκ φθο ρας
καὶ κα ταρ γη η η σας θα α να τον. Πασχα της
α φθαρσι ας τὄ κο σμὄ ὄ σω τη η ρι ον

Τὸ τέλος τοῦ Γ'. κο σμὄ σω τη η ρι ο ο ον

ΑΙΝΟΙ Ἦχος ᾱ Πα Ρ: 4σμς

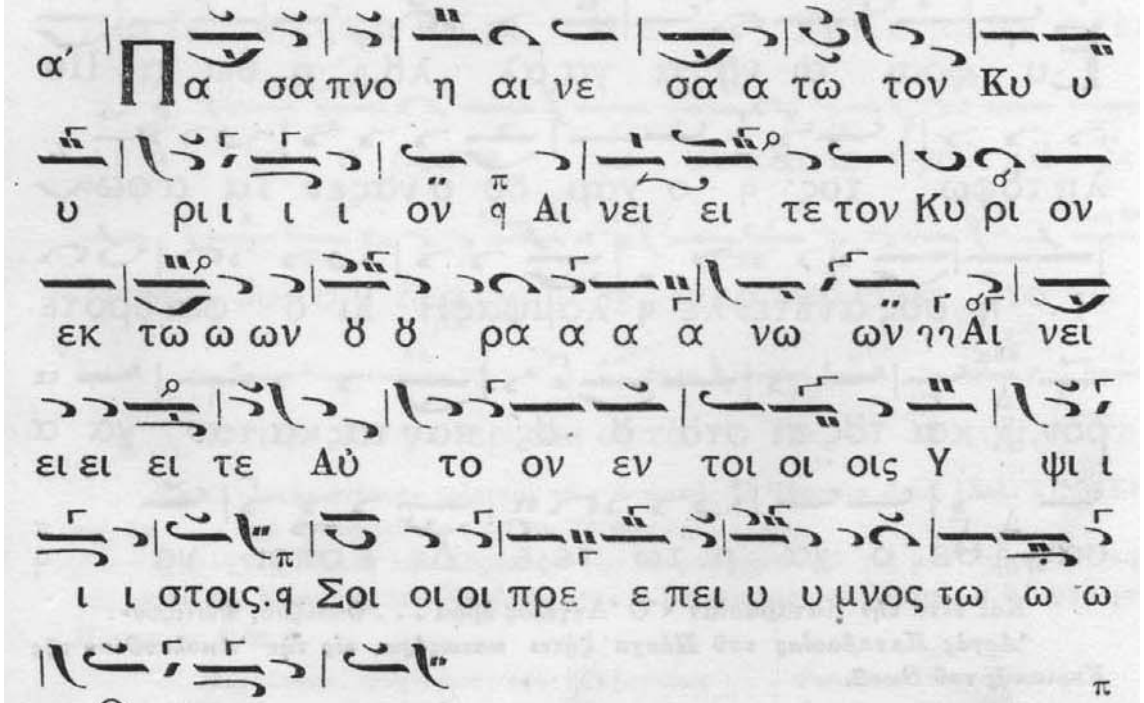
α' Πα σα πνο η αι νε σα α τω τον Κυ υ
υ ρι ι ι ι ον Αι νει ει τε τον Κυ ρι ον
εκ τω ω ων ὄ ὄ ρα α α α νω ων ηη Αι νει
ει ει ει τε Αὐ το ον εν τοι οι οις Υ ψι ι
ι ι στοις. Σοι οι οι πρε ε πει υ υ μνος τω ω ω
Θε ε ε ε ω
β' Αι νει τε Αυ το ον πα αν τες οι Α α

γγε λοι οι οι Α α α αυ του Αι νει ει ει
τε Α αυ το ον νη πα σαι Αι Δυ να α α μει εις Α αυ
τὄ ὅ.νη Σοι οι πρε ε πει Υ υ μνος τω ω ω
Θε ε ε ε ω
α'. Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις Αὐτοῦ. Αἰνεῖτε Αὐτὸν κατὰ τὸ πλῆθος
της με γα λω συ υ υ υ νη ης Α α αυ του
μνὄ μεν Σὄ Χρι στε το σω τη η ρι ον Πα
α α θος, και δο ξα ζο μεν Σὄ τη ην Α
να α α στα α α σιν
β'. Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν ἤχῳ σάλπιγγος, αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν ψαλτηρίῳ καὶ κιθάρᾳ
Ο Σταυ ρο ον υ πο μει ει ει νας, και τον θα
νατον κα ταρ γη η η η σας, νη και Α να στας εκ τω
ων νε ε ε κρων. ει ρη νευ σον η μω ων την ζω
η ην Κυ υ ρι ι ε, νη ως μο νος Πα αν το δυ
υ υ υ υ να α α μος
α'. Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῷ· αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν χορδαῖς καὶ ὀργάνῳ.

Ο τον Α α δην σκυ λε ε ευ σας, κ και τον

αν θρω πον α να στη η η σας ϩϩ τη Α να στα

α α σει Σϋ ϋ Χρι ι ι στε· π q α ξι ω σον η μας εν

κα θα ρα α καρ δι ι α ϩϩ υ μνειν και αι δο ξα

α α ζει ει ειν Σε π q

β' Στιχ. Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν Κυμβάλοις εὐήχοις . . . π q

Τ ην θε ο πρε πη Σϋ συγ κα τα βα σιν δο ξα ζοον

τες υ μνϋ ϋ μεν Σε Χρι ι στε ε· π q ε τε χθης ε

εκ Παρ θε ε νϋ, ϩϩ και α χω ρι στος υ πη η ηρ

χες τω ω ω Πα α α τρι· π q ε παθες ως αν

θρω πος, π q και ε κϋ σι ι ως υ πε μει νας Σταυ

ρον π α νε στης ε εκ τϋ ϋ τα α φϋ ϩϩ ως εκ πα

στα δος προ ο ε ε ελ θων, π q ι να σω σης τον

κο ο ο ο σμον Κυ ρι ι ε δο ο ο ξα α α Σοι π q

ΣΤΙΧΗΡΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ Ἦχος λ π q̈ q

α΄ Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεὸς καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ Αὐτοῦ καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου Αὐτοῦ

q οι μι σȣ̆ν τες Αὐ τον q

Πα σχα ι ε ρον η μιν ση η με ρον α να

δε δεικται q Πα ασχακαινον, Α γι ον ϩϩ Πασχα μυ

στι κο ον· Πασχα πανσε βασμι ον, ϩϩ Πα ασχα Χρι

στο ος ο λυ τρω της· q Πα σχα α μω μον, q Πασχα

με ε ε γα Πασχατων πι στων q Πα α σχα

το πυ υ λας η μιν τȣ̆ Παραδει σȣ̆ α νοι οιξαν· q

Πα σχα παντας α γι α α ζον πι στȣ̆ ȣ̆ς q

β΄. Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν· ὡς τήκεται κηρὸς

q α πο προ σωπȣ̆ πυ ρος q

Δευ τε α πο θε ας Γυ ναι αι κες Εὐ α γγε λι

στριαι q και τη Σι ω ωων ει πα α τε ϩϩ Δε χȣ̆ παρ

η μων χα ρας Ευ α γγε λι α της Α να στα σε ως

Χρι στὸ· ϙ τερ πὄ χο ρευ ε ϙ και α γα αλ λὄ
Ι ε ρὄ σα λημ ϙ τον Βα σι λε ε α Χρι στον
θε α σα με νη εκ τὄ μνη ματος ϙ ως Νυμ φι ον προ
ερ χο ο με ε νον
α'. Στίχ. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ
ϙ και οι Δι και οι ευ φραν θη τωσαν
Αι Μυ ρο φο ροι Γυ ναι κες ο ορθρὄ βα θε ε
ος γη ε πι στα σαι προς το μνη η μα τὄ Ζω ο
δο ο ο τὄ ϙ ευ ρο ον Α γγε λον ε πι τον λι
ι θον κα θη μενον· ϙ και αυ τος προσφθεγ ξα με
νος αυ ται αις ου τως ε λε γε· ϙ Τι ζη τει ει τε
τον ζω ω ων τα μὲ με τα α των νε κρων; ϛ Τι θρη
νει ει ει τε τον α φθαρτον ως εν φθο ρα; ϛ Α πελ
θου ου σαι κη ρυξαα τε ϙ τοις Αυ τὄ μαθη ται αις

β'. Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος ἀγγαλλιασώμεθα

ΔΟΞΑΣΤΙΚΟΝ

Ἦχος λ q Πα P. 4σμς χ

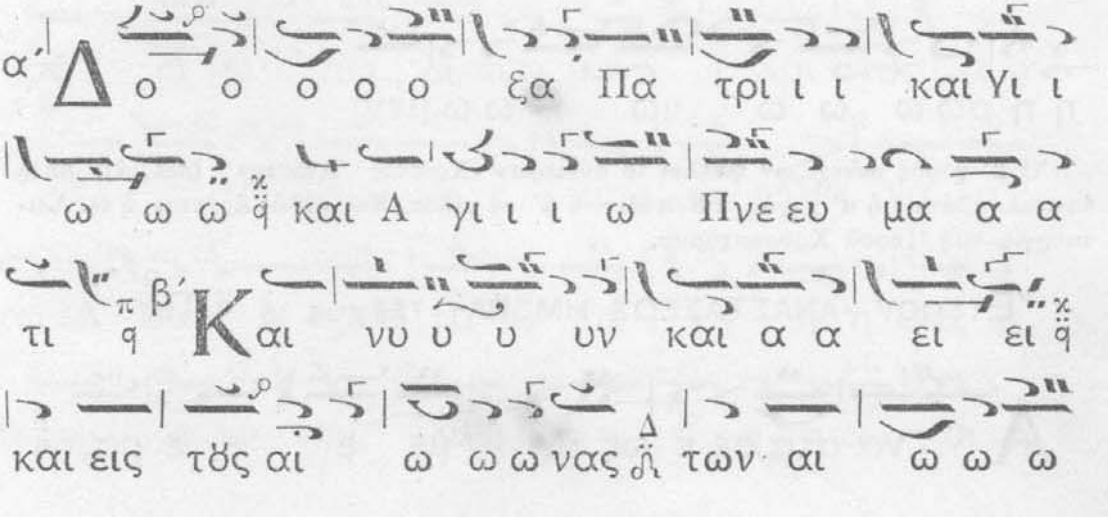

Ὁ β' χορὸς συνεχίζων ψάλλει τὸ σύντομον «Χριστὸς Ἀνέστη» (σελ. 4), ὅπερ ἐπαναλαμβάνει ὁ α' χορὸς καὶ πάλιν ὁ β' μὲ τέλος. Καὶ εὐθὺς ἄρχεται ἡ Θ. Λειτουργία τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου.

Ἕτερον «ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΗΜΕΡΑ» Ἦχος

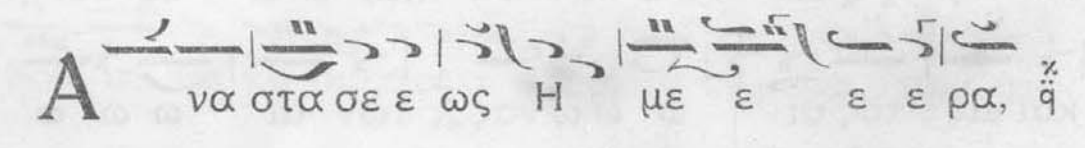

και λαμπρυν θω ω ω ω με εν τη πα α α νηη η
γυ υ υ υ υ υ υ υ υ ρει φ και αλ λη
η η η η η λὸς πε ρι ι πτυ ξω ω ω ω
με ε ε θα φ ει ει ει ϊ ει ει πω ω με ε
ε εν α δε ελ φοι οι οι οι οι οι οι οι οι οι
οι ηη και τοι οι οις μι σου ὸ ὸ σι ιν η η η
μας συγχω ρη η σω ω μεν ϊ πα α α α αν
τα α τη Α α α να α στα α α σει φ
και αι ὸ τω ω βο ο η η ηη η η η
σω ω ω ηω ω ω ω μεν· φ Χρι στος α α
νε ε στη εκ νε ε κρω ων ηη θα να α
τω ω θα α να το ον πα τη η η σας φ
και τοις ε εν τοις. μνη η η η ημα α σι φ

ΕΝ ΤΗι ΘΕΙΑι ΛΕΙΤΟΥΓΙΑι

Τελεῖται ἡ Θ. Λειτουργία τοῦ 'Ι· Χρυσοστόμου. Μετὰ τὸ «*Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία . . .*» τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*» τρὶς ἐκ τοῦ βήματος· (τὸ τέλος τοῦ α' καὶ β' «ζωὴν χαρισάμενος» ψάλλουσιν οἱ χοροί), ἑξάκις ἐκ τῶν δύο χορῶν», τοῦ τελεταρχοῦντος ἀπαγγέλλοντος ἑκάστοτε τοὺς στίχους «'Αναστήτω ὁ Θεός . . .» κτλ. καὶ τέλος ἐκ τοῦ 'Ι. Βήματος ἅπαξ μέχρι τοῦ «*καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι*»· ψαλλόντων δὲ τῶν χορῶν τὸ «ζωὴν χαρισάμενος», ὁ τελεταρχῶν θυμιᾷ τὴν 'Αγίαν Τράπεζαν καὶ τὸν λαόν. Εἶτα ἡ *Μεγάλη Συναπτὴ* καὶ ψάλλομεν τὰ ἑξῆς

ΑΝΤΙΦΩΝΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

'Αντίφωνον α'.

Στίχ. α'.— 'Αλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ. Ψάλατε δὴ τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ, δότε δόξαν ἐν αἰνέσει Αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. β'.— Εἴπατε τῷ Θεῷ ὡς φοβερὰ τὰ ἔργα Σου. 'Εν τῷ πλήθει τῆς δυνάμεώς Σου ψεύσονταί Σε οἱ ἐχθροί Σου.

Στίχ. γ'.— Πᾶσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσάν Σοι καὶ ψαλάτωσαν ἐπὶ τῷ ὀνόματί Σου Ὕψιστε.

Ἀντίφωνον β΄.

Στίχ. α΄.—Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς καὶ εὐλογήσαι ἡμᾶς, ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον Αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐλεήσαι ἡμᾶς.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ψάλλοντάς Σοι Ἀλληλούϊα.

Στίχ. β΄.—Τοῦ γνῶναι ἐν τῇ γῇ τὴν ὁδόν Σου, ἐν πᾶσιν ἔθνεσι τὸ σωτήριόν Σου.

Στίχ. γ΄.—Ἐξομολογησάσθωσάν Σοι λαοί, ὁ Θεός, ἐξομολογησάσθωσάν Σοι λαοὶ πάντες.

Δόξα, καὶ νῦν: Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ . . .

Ἀντίφωνον γ΄.

Στίχ. α΄.—Ἀναστήτω ὁ Θεὸς καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ Αὐτοῦ καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου Αὐτοῦ οἱ μισοῦντες Αὐτόν. . . . . Χριστὸς ἀνέστη.

Στίχ. β΄.—Ὡς ἐκλείπει καπνὸς ἐκλιπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός.

Στίχ. γ΄.— Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

Στίχ. δ΄.— Αὕτη ἡ Ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ:

ΕΙΣΟΔΙΚΟΝ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ **Ἦχος** Δι (Ρ. ἀνάμικτος)

«Χριστὸς ἀνέστη» (τρὶς) καὶ ἡ ***Ὑπακοὴ*** (Ρυθμὸς ἀνάμικτος)

Λίαν γοργῶς

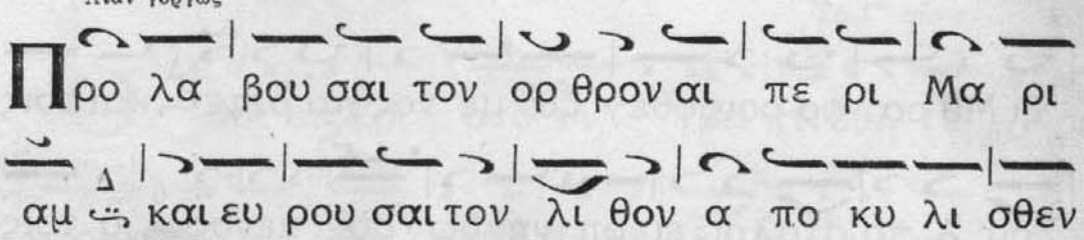

τα του μνη ματος η κου ον εκ του Α γγε λὸ
τον εν φω τι α ι δι ω υ πα αρ χον τας με τα
νε κρων τι ζη τει τε ως α ανθρωπον· βλε πε τε
τα εν τα φι α σπα αρ γα να δρα με τε και τω
κο σμω κη ρυ ξα τε ως η γερθη ο Κυ ρι ος
θα να τω σας τον θα ανα τον ο τι υ παρχει Θε
ου Υι ος του σω ζοντος το γε νος των αν θρω
ω πων ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ ἦχος (Ρ.Ζσμς)
Ει και εν τα φω κα τηλ θες Α θα α να τε
αλ λα του α δὸ κα θει λες την δυ υ ναμιν και
α νε στης ως νι κη της Χρι στε ο Θε ος γυναι
ξι Μυ ρο φο ροις φθεγ ξα με νος χαι ρετε και τοις
Σοις Α πο στο λοις ει ρη νην δω ρὸ μενος ο τοις

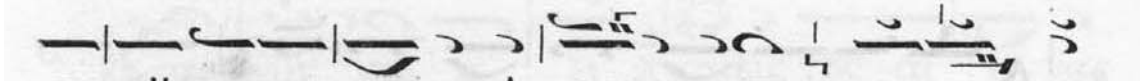

πε σȣ̆ σι πα ρε χων Α να α στα χ σι ι ιν

Τὸ αὐτὸ εἰς ἦχον λ/π δ΄ (Διατονικὸν) (Ρ. Ἀνάμικτος).

Ψάλλεται, ὁσάκις ἂν προηγῆται Ἀπολυτίκιον Ἁγίου εἰς ἦχον ἐναρμόνιον.

Ει και εν τα φω κα τηλ θες Α θα να τε

αλ λα τȣ̆ Α δȣ̆ κα θειλες την δυ να μιν

και α νε στηςως νι κη τηςΧρι στε ο Θε ος Γυ

ναι ξι Μυρο φο ροιςφθεγ ξα με νο ος χαι ρε τε

καιτοις Σοις Α πο στολοις ει ρη νην δω ρȣ̆ με νος

ο τοις πε σȣ̆ σι πα ρε ε χων Α να στα σι ι ι ιν

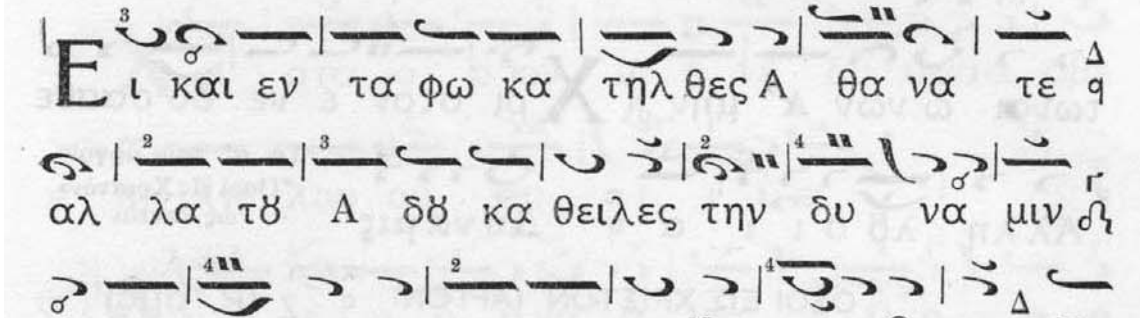

Πρὸ τοῦ Ἀποστόλου ἀντὶ Τρισαγίου ψάλλομεν τὸ

«ΟΣΟΙ ΕΙΣ ΧΡΙΣΤΟΝ» (ΣΥΝΤΟΜΟΝ) Ἦχος ϙ̈ Πα χ (4σμς)

Α μη ην Ο σοι εις Χρι στον ε βα πτι σθη

τε Χρι στον ε νε δυ σασθε Αλλη λȣ̆ ȣ̆ ι ι α

Τὸ Γ΄ οὕτω:

α΄ Ο σοι εις Χρι στο ον ε βα πτι σθη τε Χρι

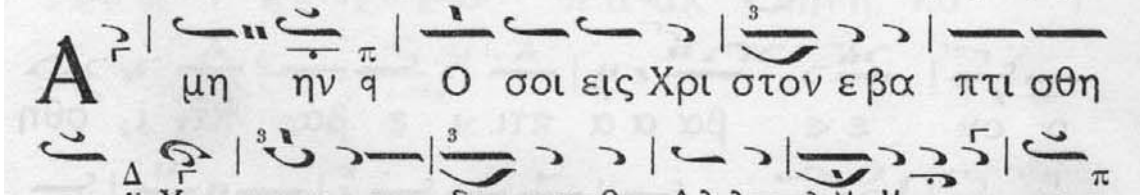

στον ε νε δυ σασθε Αλλη λȣ̆ ȣ̆ ι ι α

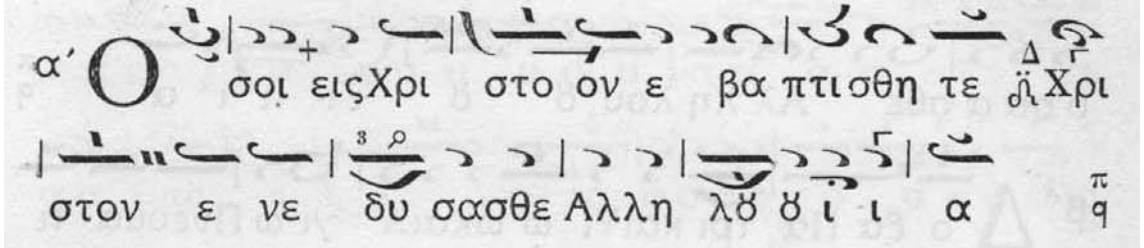

Τὸ α΄ τοῦ ἀργοῦ «Ὅσοι εἰς Χριστόν» ὡς ἔπεται

ΟΣΟΙ ΕΙΣ ΧΡΙΣΤΟΝ (ΑΡΓΟΝ) (Ρ. σμς)

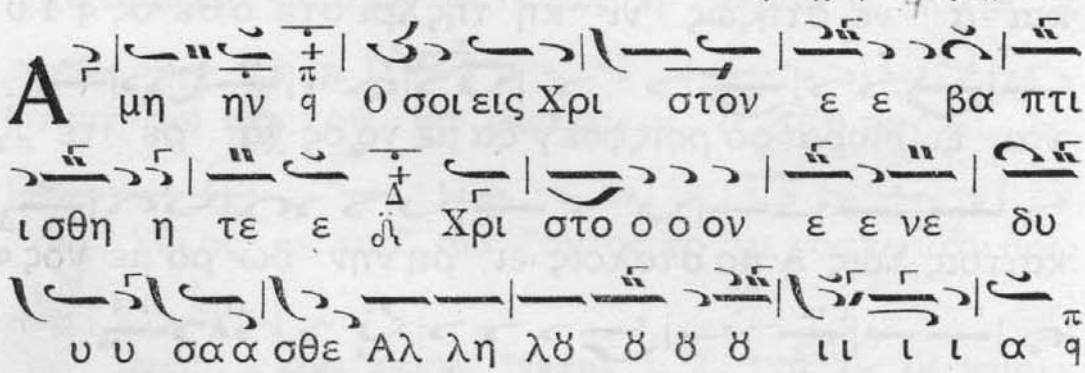

Τὸ αὐτὸ ψάλλεται καὶ ὑπὸ τοῦ ἀριστεροῦ χοροῦ

Τὸ Γ΄ ὁ δεξιὸς χορὸς οὕτω:

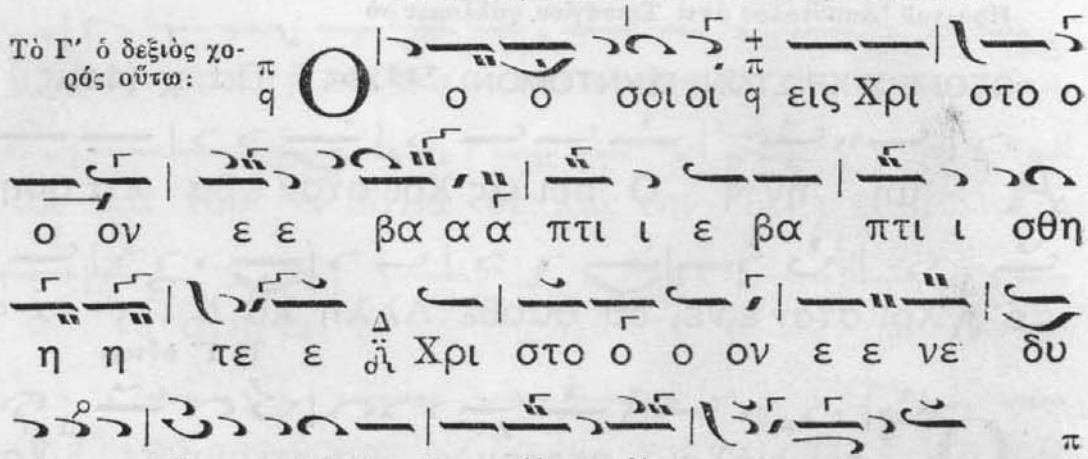

α′ Και νυν και α ει καιεις τȣ̈ς αι ω νας
τωναι ω νων Α μην
β′ Χρι στο ο ο ον ε ε νε δυ υσαα σθε
ε Αλ λη λου ου ου ι ι ι α
α′ Δ υ υ υ υ υνα α μις Ο ο ο ο
ο ο σοι οι οι εις Χρι ι στο ον ε ε
βα α πτι σθη τε ε ε ε ε ε ε Χρι
στο ο ο ο ο ον ε νε δυσαασθε ε
εεε ε εε ε ε Α α αλ λη η λȣ̈ ι
ι ι χ α α α α

ΔΥΝΑΜΙΣ ΑΡΓΟΝ (Ἐκλογὴ καὶ Διασκευὴ) Ἦχος Πα χ

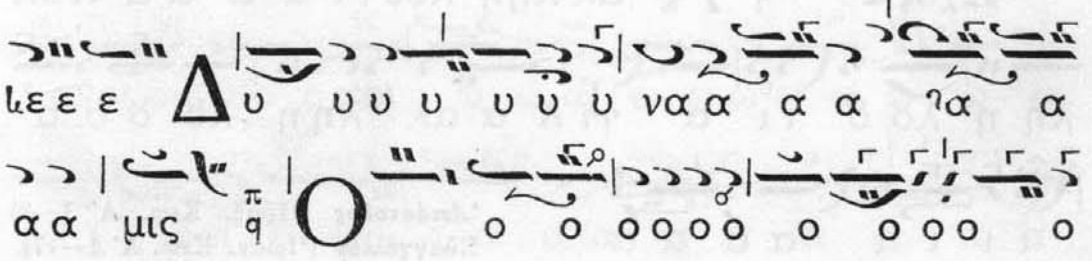
ιεε ε Δ υ υυ υ υ υ υ ναα α α ʔα α
αα μις Ο ο ο οοοο ο οοο ο

Ἀπόστολος (Πραξ. Κεφ. Α΄ 1—9)
Εὐαγγέλιον (Ἰωάν. Κεφ. Α΄ 1—17).

ΧΕΡΟΥΒΙΚΟΝ Ἦχος ᾱ Πα (Ρ. 4σμς)

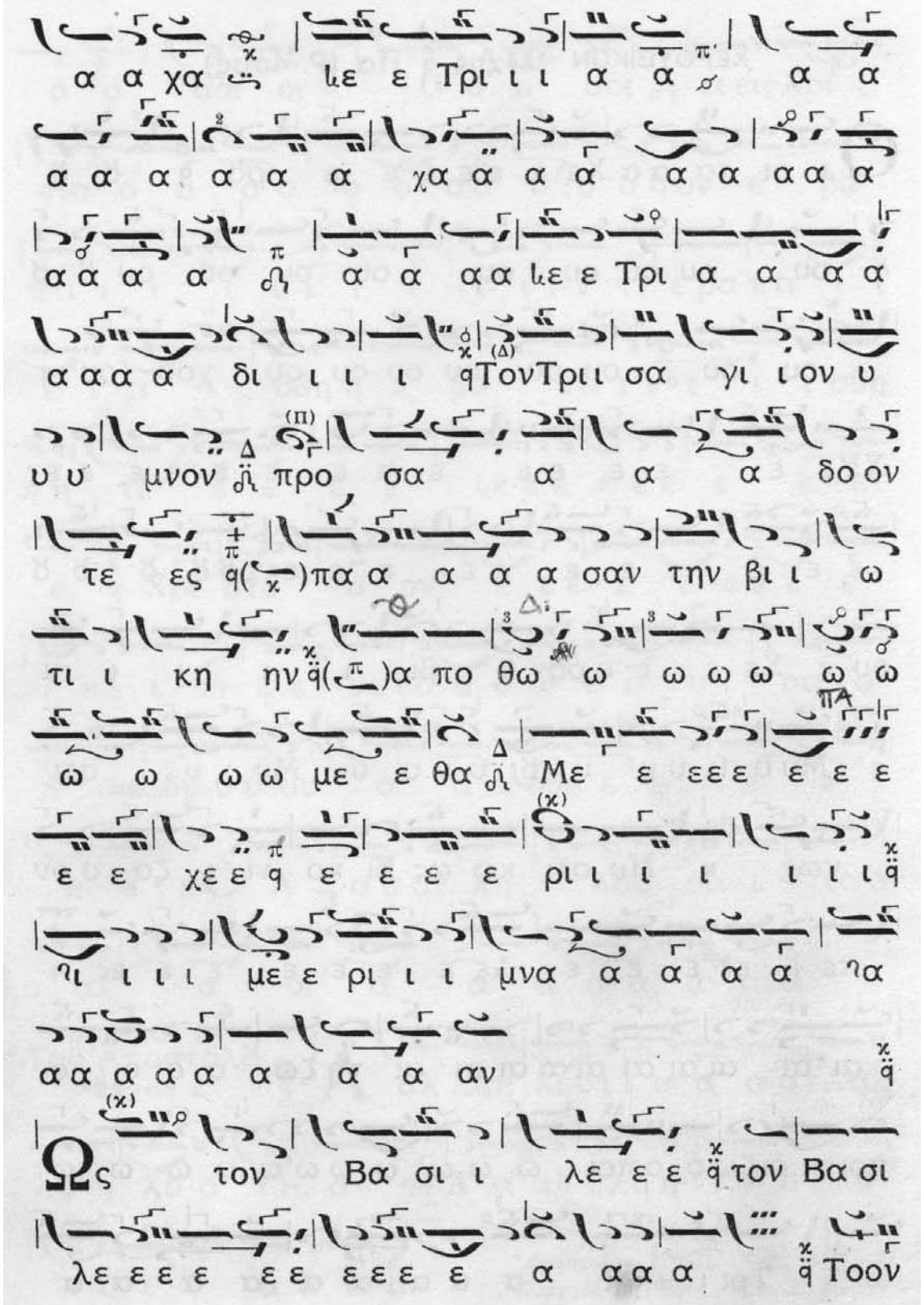
α α χα λε ε Τρι ι ι α α α α
α α α α α α χα α α α α α α α α
α α α α λε ε Τρι α α α α
α α α δι ι ι qΤονΤρι ι σα γι ι ον υ
υ υ μνον προ σα α α α δο ον
τε ες (π)πα α α α α σαν την βι ι ω
τι ι κη ην (π)α πο θω ω ω ω ω ω ω
ω ω ω ω με ε θα Με ε εεε ε ε ε
ε ε χε ε ε ε ε ρι ι ι ι ι ι ι
ι ι ι με ε ρι ι ι μνα α α α α α
α α α α α α α α αν
Ως τον Βα σι ι λε ε ε τον Βα σι
λε ε ε ε ε ε ε ε α α α α Τοον

Βα σι λε ε α των ο ο ο λωων υ πο ο δε ε
ξο ο ο ο με ε ε νοι ται αι αι αι αις
Α γγε λι ι και αις α ο ρα α α
τω ω ω ως δο ρυ φο ρῦ ῦ ῦ ῦ με ε νο ον
τα α α α ξε ε ε σιν Αλ λη λου ῦ ῦ ῦ ι
ι ι α α α α α α α α
ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ
Ἦχος λ Πα
Κ υ ρι ε Ε λε η σον Κ υ ρι ε Ε
λε η σον Κυ ρι ε Ε λε ε ε η σον
Κυ ρι ε Ε λε ε ε η η σον Α α μην
Τρίσημος Π α ρα σχῦ Κυ ρι ε Πα ρα σχῦ Κυ ρι
ε Πα ρα σχῦ Κυ ρι ε Πα ρα σχῦ Κυ ρι
ε Πα ρα σχῦ Κυ ρι ε Πα ρα σχῦ Κυ ρι ε
οι Κυ ρι ε Και τω πνευμα τι ι ι ι ι Σῦ

Α γα πη η η σω Σε Κυ ρι ε η Ι σχυ
υ υς μὸ Κυ ριοςστε ρε ω μα α α μὸ
και κατα φυ γη ηη η μὸ και ρυ υ στηης μὸ
Π α τε ερα Υι ον και Α α γι ον
Πνε ευ μα Τρι α δα ο μο ου ου ου σι
ο ον και α χω ω ω ρι ι στον
Ε λεον ει ρη η η νης θυ σι ι αν αι
νε ε ε σε ε ως
Και με τα τὸ πνευ μα το ο ος σου
Ε χο μεν προς τον Κυ υ υ ρι ον
Α α α ξι ι Α α ξι ον και δι
ι ι ι ι ι ι ι ι ι ι ι και δι ι και ον
Α γι ος ἁ γι ος α γι ος Κυ ρι ος Σαβ βα

ωθ η πλη η η ρης ο Ου ρα νος και η γη η
της δο ο ξη ης Σὸ ω σ σαν να εν τοις Υ ψι
ι ιστοις ἡ Ευ λο γη με νος ο Ερ χο ο ο ο
με νος ἡ εν ο νο ματι Κυ ρι ι ι ου ἡ Ω σαν
να η ε εν τοις Υ ψι ι ι ι ι ι στοις
Α μη η η η η η η ην
Α α μη η η η ἡ Α α α α μην
Α μη η η η η η η η η η ην
Σε υ υ μνὸ ὸ ὸ με εν Σε ε Ευ λο γὸ ευ
λο γὸ μενἡ Σοι ευχα ρι στὸ μεν Κυ υ υ ρι ε ἡ
και δε ο με θα α Σὸ ἡ ο Θε ος η η ο Θε
ο ο ος η η η μων

Εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως» «Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΒΟΑ»

Ἦχος ἀ Πα (Ρ. 4σμς) χ

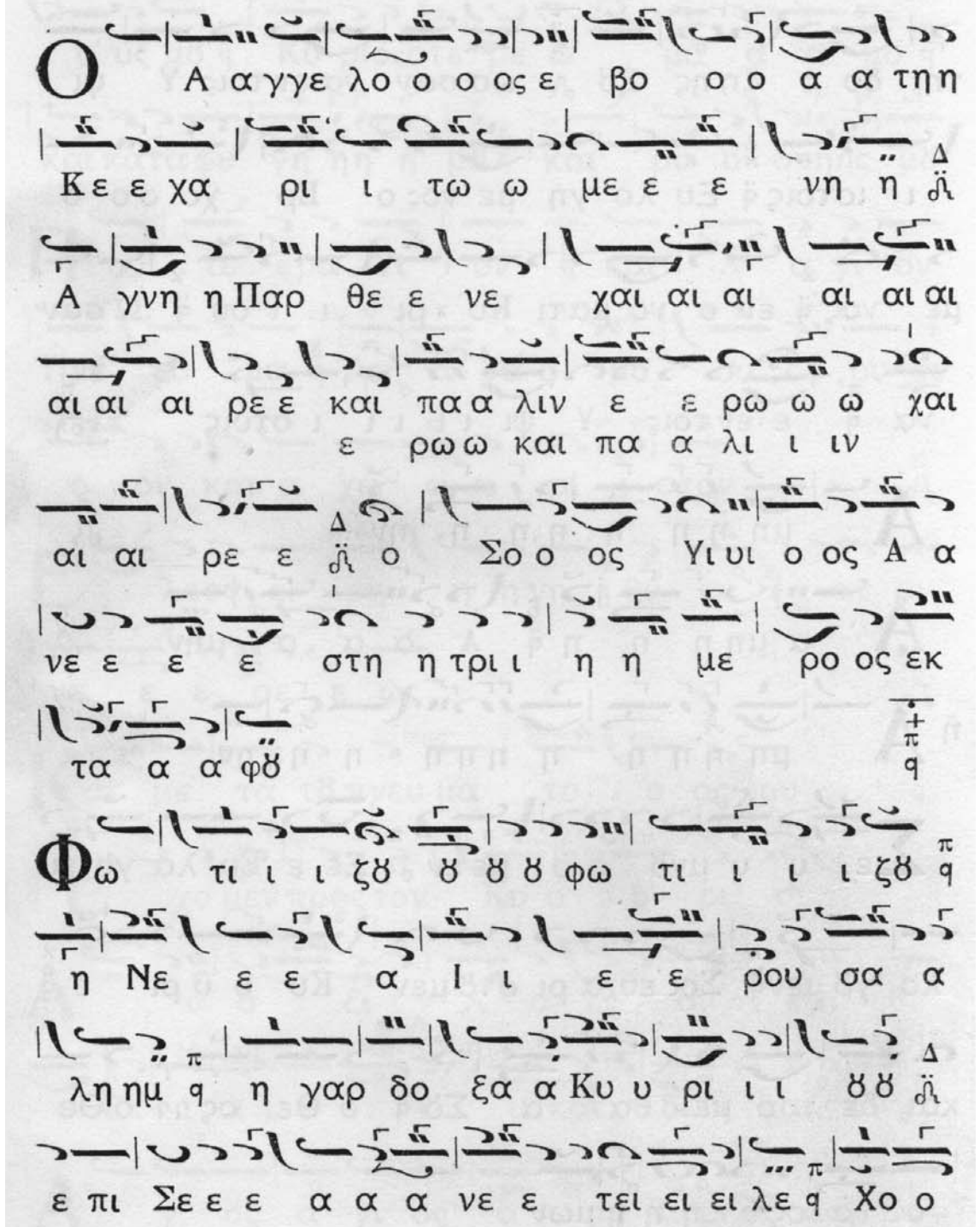

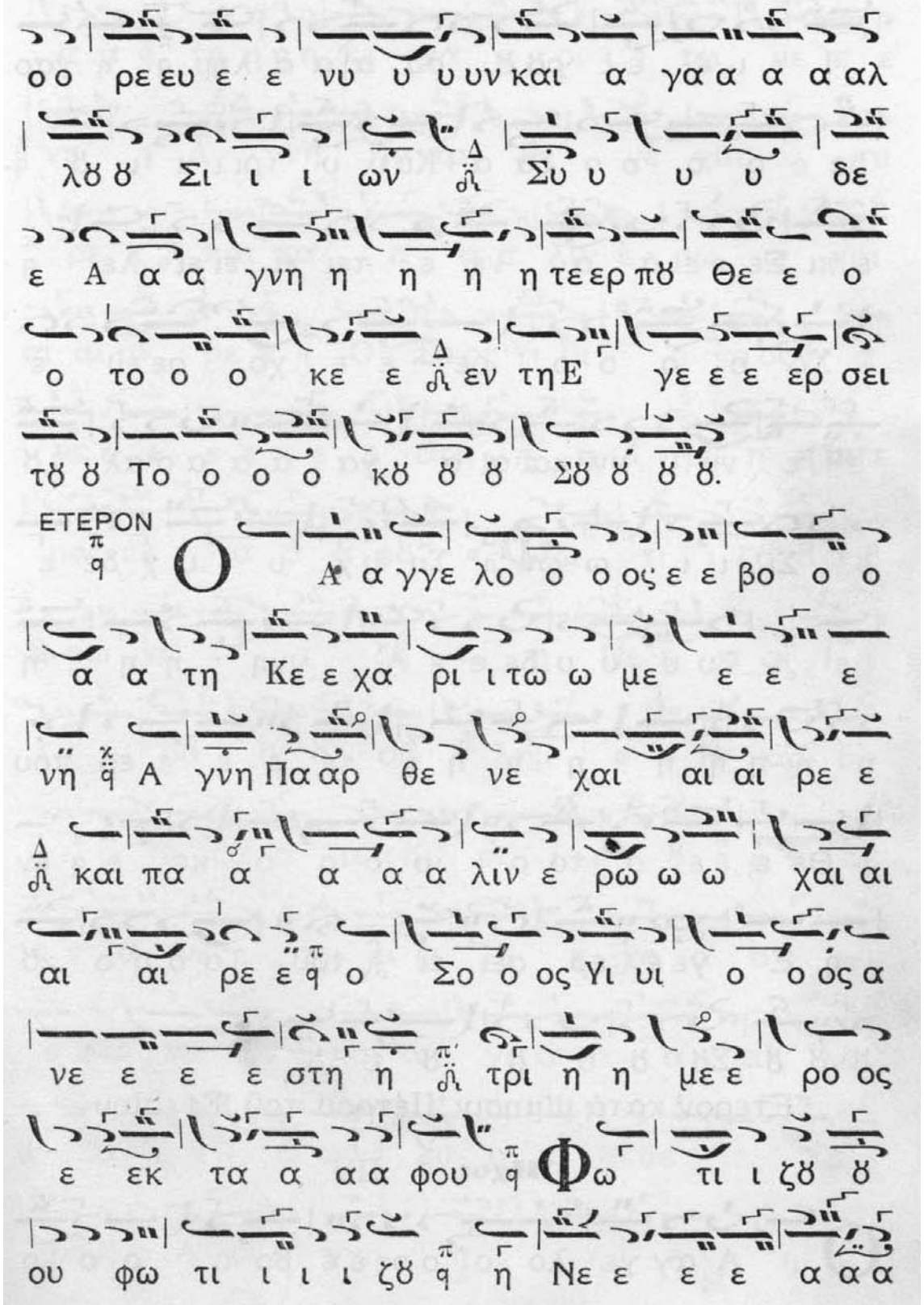
οο ρε ευ ε ε νυ υ υ υν και α γα α α α αλ
λϋ ϋ Σι ι ι ων Συ υ υ υ δε
ε Α α α γνη η η η η τε ερ πϋ Θε ε ο
ο το ο ο κε ε εν τη Ε γε ε ε ερ σει
τϋ ϋ Το ο ο ο κϋ ϋ ϋ Σϋ ϋ ϋ ϋ.
ΕΤΕΡΟΝ
Ο
Α α γγε λο ο ο ος ε ε βο ο ο
α α τη Κε ε χα ρι ι τω ω με ε ε ε
νη Α γνη Πα αρ θε νε χαι αι αι ρε ε
και πα α α α α λιν ε ρω ω ω χαι αι
αι αι ρε ε ο Σο ο ος Υι υι ο ο ος α
νε ε ε ε στη η τρι η η με ε ρο ος
ε εκ τα α α α φου Φω τι ι ζϋ ϋ
ου φω τι ι ι ι ζϋ η Νε ε ε ε α α α

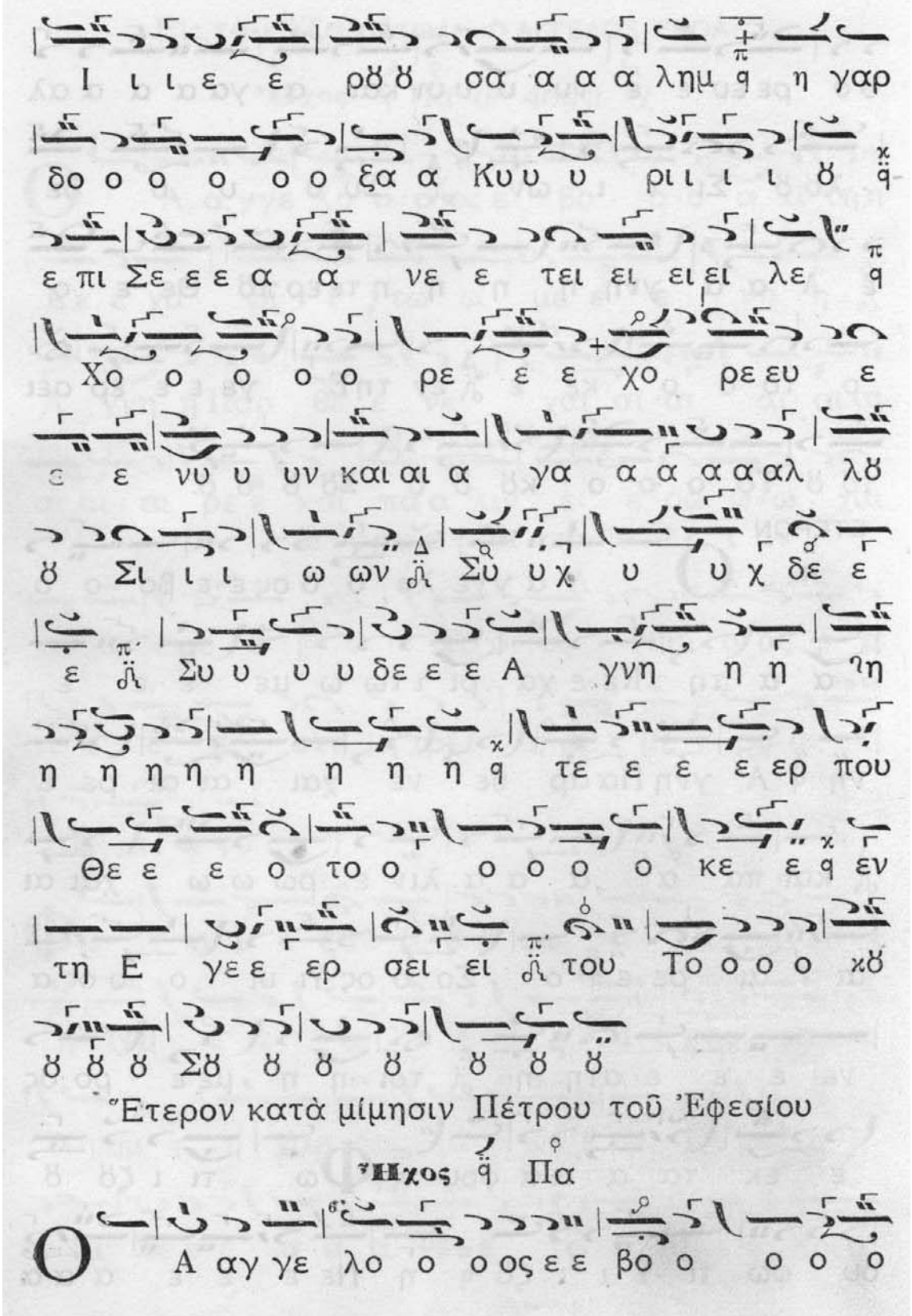
Ἕτερον κατὰ μίμησιν Πέτρου τοῦ Ἐφεσίου
Ἦχος

α α τη η η η κε χα α ρι ι ι τω με ε ε
νη Α γνη Πα αρ θε νε χαι αι αι
ρε ε και πα α α α λιν ε ρω ω χαι
αι αι αι ρε ε Ο Σο ος Υι υι ο ο ος α
νε ε ε ε ε ε στη η η τρι η η με ε
ρος εκ τα α α φῦ Φω τι ι ζῦ ῦ ῦ
ῦ φω τι ι ι ζῦ η Νε ε α α Ι ι
ε ε ρῦ ῦ ῦ σα λημ Η γαρ δο
ο ο ο ξα α α Κυ ρι ι ι ι ῦ ε πι Σε
ε ε α νε ε τει ει ει λε χο ο ο ο ρευ
ε ε νυ υν και α γα α α α αλ λῦ
ῦ Σι ι ι ω ων Συ υ υ δε ε Συ
δε ε Α α α γνη η η η η η η

τε ερ πϑ Θε ο το ο ο ο ο κε
εν τη ε γε ε ερ σει ει ει τϑ ϑ ϑ Το
ο τϑ ϑ Το ο κϑ ϑ ϑ Σου ϑ ϑ ϑ ϑ ϑ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ «Σῶμα Χριστοῦ...»
ϑ ϑ ϑ ϑ ϑ Ἦχος ἡ Πα χ (4σμς)
ω ω ω ω ω ω ω ω ω ω ω ω ω ω ω
ω ω ω ω ω ω ω ω ω ω ω ω ω ω ω
ω ω ω ω ω Σω ω ω ω ω ω ω ω ω
ω ω ω ω ω ω ω ω ω ω ω ω Σω ω ω
ω ω ω ω ω ω μα α α α α α α α α
Χρι ι ι ι ι ι ι ι ι ι ι ι ι ι
ι ι ι Σω ω μαΧρι ι στϑ ϑ ϑ ϑ ϑ ϑ ϑ
ϑ ϑ ϑ ϑ ϑ ϑ ϑ ϑ ϑ ϑ Με ε εε τα α
λα α α α α α α α α α α α α

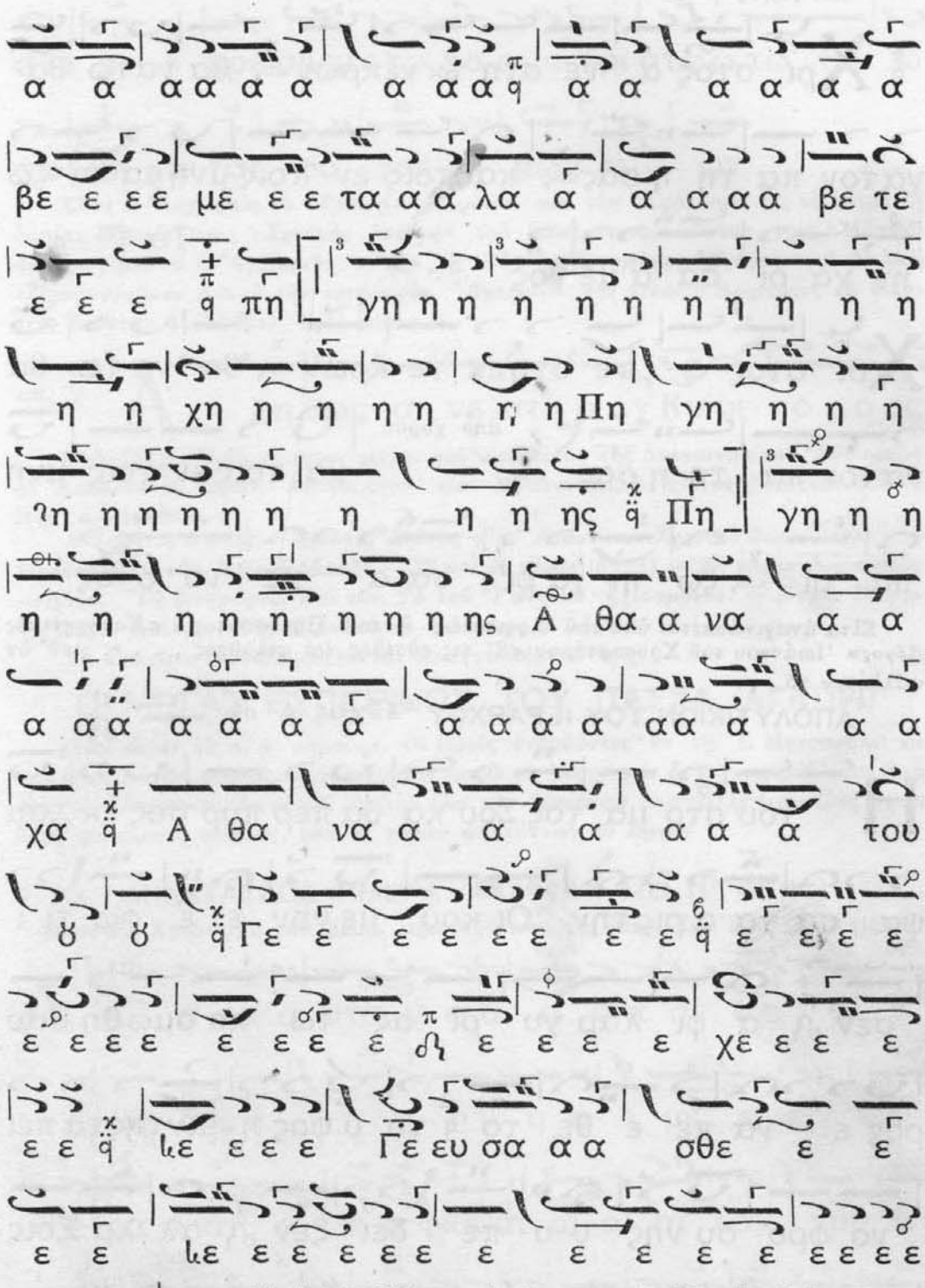

Ἀντὶ τοῦ «Εἴδομεν τὸ φῶς . . .» τὸ «Χριστὸς ἀνέστη . . .»
Ἐπίσης ἀντὶ τοῦ «Εἴη τὸ Ὄνομα Κυρίου» πάλιν τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» τρὶς ὡς ἀκολούθως:

Λίαν γοργῶς

Εἶτα ἀναγινώσκεται ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερέως ἢ τοῦ Προεστῶτος ὁ «*Κατηχητικὸς Λόγος*» Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου «Εἴ τις εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος . . .», μεθ' ὃν ψάλλομεν τὸ

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ ΤΟΥ ΙΕΡΑΡΧΟΥ Ἦχος

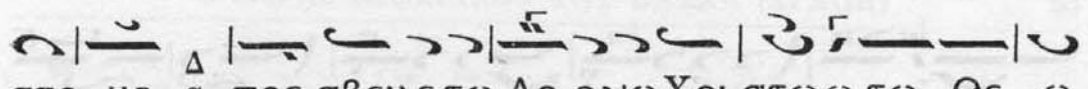

Εἶτα ὁ Ἀρχιερεὺς τὸ «Εὐλογία Κυρίου» καὶ τὴν Ἀπόλυσιν, εἰς τὸ τέλος τῆς ὁποίας ἐκφωνεῖ τρὶς ***«Χριστὸς ἀνέστη»*** τοῦ λαοῦ ἀντιφωνοῦντος τρὶς ***«Ἀληθῶς ἀνέστη»***, μεθ' ὃ ὁ Ἀρχιερεὺς ***«Δόξα τῇ Αὐτοῦ Τριημέρῳ Ἐγέρσει»***, ὁ δὲ λαὸς ***«Προσκυνοῦμεν Αὐτοῦ τὴν τριήμερον Ἔγερσιν»*** καὶ τέλος ὁ Ἀρχιερεὺς τὸ ***«Χριστὸς ἀνέστη»*** ὁλόκληρον, ὁ δὲ χορὸς

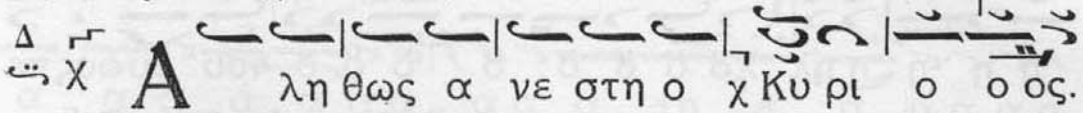

ΕΙΔΗΣΙΣ: Ἀπὸ σήμερον μέχρι τοῦ Σαββάτου τῆς Διακαινησίμου Ἑβδομάδος αἱ Ἀκολουθίαι Ὡρῶν, Ἀποδείπνου καὶ Μεσονυκτικοῦ ἀντικαθίστανται διὰ τῆς ἑξῆς Ἀκολουθίας:

Εὐλογητὸς ὁ Θεός.—Χριστὸς ἀνέστη γ'.—Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι γ'.—Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον (ἅπαξ).— ***Εἰ καὶ ἐν τάφῳ*** (ἅπαξ).—***Ἐν τάφῳ σωματικῶς.*** — Δόξα, ***Ὡς ζωηφόρος.*** Καὶ νῦν, ***Τὸ τοῦ Ὑψίστου ἡγιασμένον.*** — ***Κύριε ἐλέησον*** 40, Δόξα, Καὶ νῦν, ***Τὴν Τιμιωτέραν*** καὶ τέλος ***Δι' εὐχῶν.***

Τὰ ἀνωτέρω ἐπαναλαμβάνονται ἀπαγγελλόμενα τρίς.

Ο ΜΕΓΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ (ΑΓΑΠΗ)

Περὶ ὥραν 11 π. μ. σημαίνει. Οἱ ἱερεῖς ἐνδυθέντες ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει τὰς ἱερατικὰς αὐτῶν στολάς, προσέρχονται παρὰ τῷ Ἀρχιερεῖ, ὅστις περιβάλλεται ἅπασαν τὴν Ἀρχιερατικὴν αὐτοῦ στολὴν τῶν μὲν διακόνων ἀπαγγελλόντων τοὺς σχετικοὺς ψαλμικοὺς στίχους, τῶν δὲ χορῶν ψαλλόντων τὸ ἀργὸν

ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΗΜΕΡΑ **Ἦχος** ᾱ Πα (Ρ. 4σμς)

Μανουὴλ Χρυσάφου τοῦ Νέου, Πρωτοψάλτου τῆς Μεγ. Χρ. Ἐκκλησίας (1600)

ου ου ου σι ι ι ιν η μα α α α α α α α
α α ας συγ χω ω ω ρη η η η η η η σω
ω ω ω μεν πα α α α α α α αν τα α α α
α α α α α α α α α τη Α α α α α α
να α α α α α στα α α α α α α α τη α
να στα α σει και ου ου ου ου ου ου τω
ω ω ω ω βο ο ο ο ο ο ο ο η η η η
η η σω ω ω ω ω ω ω μεν Χρι στο ο ο ο ο
ο ο ο ε ε ε ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο
ο ο ο ο ο ος α α α νε ε ε ε ε ε ε
ε ε ε στη ε ε ε ε ε εκ νε ε ε ε Εκ νε κρω
ω ω ω ω ω ω ων θα α α α να α τω ω
θα α να α α ατον πα α α α τη η η η η

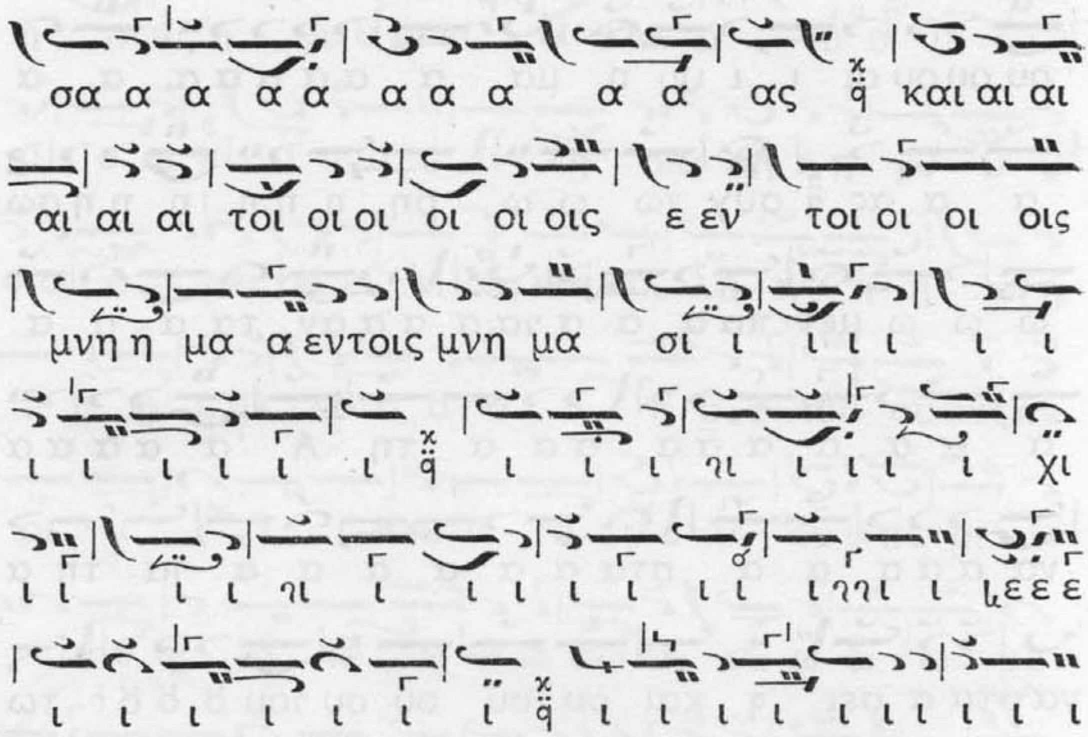

Ἀκολούθως προπορευομένων τῶν λαμπαδούχων καὶ ἑξαπτερύγων, καὶ τῶν Χορῶν ψαλλόντων τὸ ἀργὸν *«Χριστὸς ἀνέστη»* (σελ. 3), ἕπονται οἱ Ἱερεῖς καὶ εἶτα οἱ Διάκονοι κρατοῦντες δικηροτρίκηρα καὶ μετ' αὐτοὺς ὁ Ἀρχιερεὺς κρατῶν τὴν ποιμαντορικὴν ῥάβδον καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, ἕπεται δὲ ὁ λαός. Οὕτω βαίνουσα ἡ ἱερὰ πομπὴ μεταβαίνει εἰς τὸν Ναόν. Ὁ Ἀρχιερεὺς μετὰ τῶν ἱερέων καὶ διακόνων εἰσέρχεται κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ Ἱερὸν καὶ θυμιάσας τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν

ἐκφωνεῖ : «*Δόξα τῇ ἁγίᾳ καὶ ὁμοουσίῳ...*» καὶ ψάλλει τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» κατὰ τὴν ἐν τῇ Λειτουργίᾳ διάταξιν (σελ. 32). Ἀκολούθως ὁ Ἀρχιδιάκονος λέγει τὴν Μεγ. Συναπτήν, ὁ Ἀρχιερεύς : «*Ὅτι πρέπει Σοι πᾶσα δόξα*» καὶ ἄρχονται οἱ χοροὶ ψάλλοντες τὰ Ἑσπέρια τοῦ β' ἤχου.

ΚΕΚΡΑΓΑΡΙΟΝ ΕΙΣ ΑΡΓΟΝ ΣΤΙΧΗΡΑΡΙΚΟΝ ΜΕΛΟΣ

Ἰακώβου Πρωτοψάλτου **Ἦχος** Δι (Ρ. 4σμς)

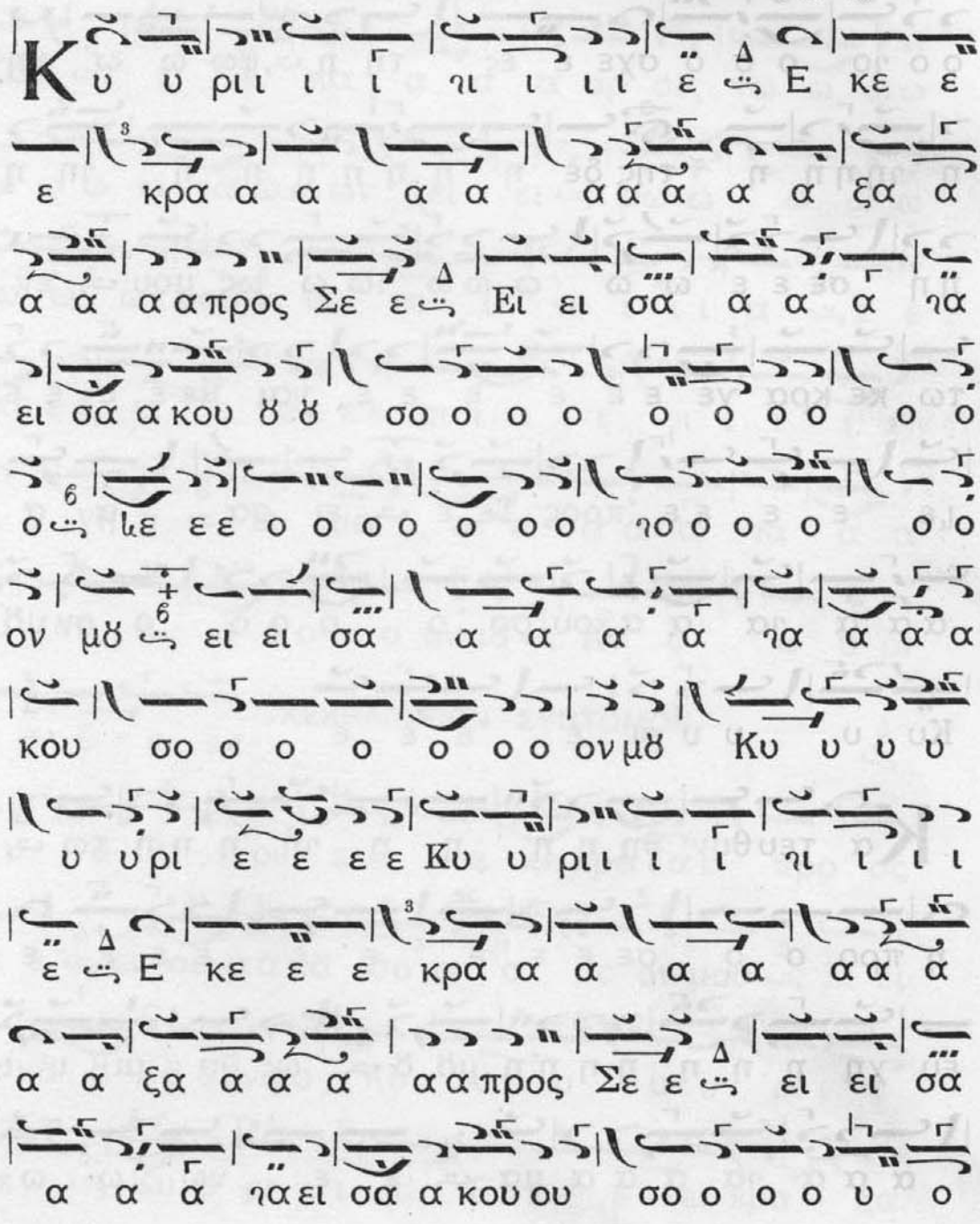

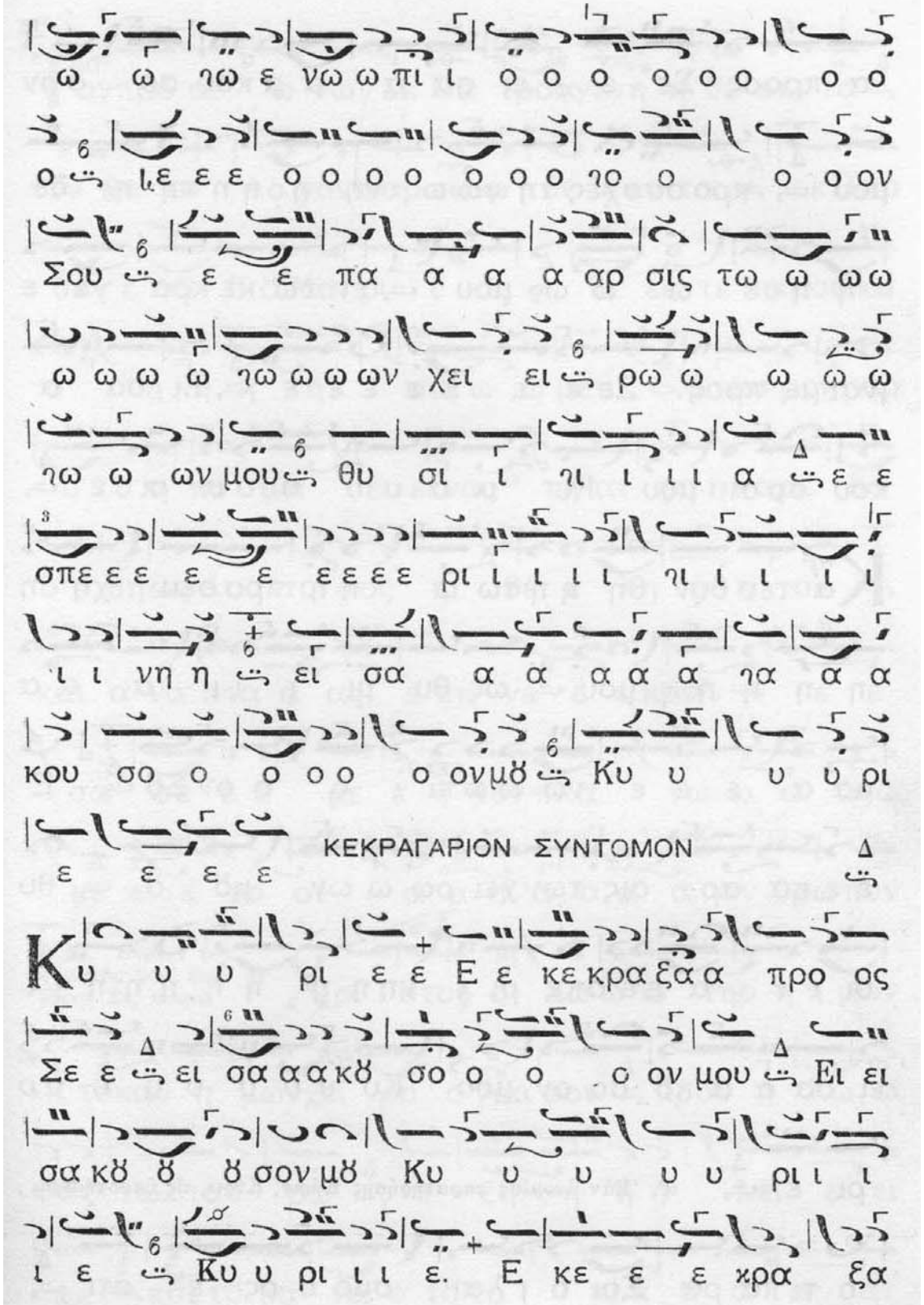
ΚΕΚΡΑΓΑΡΙΟΝ ΣΥΝΤΟΜΟΝ

α προος Σε ε ει σα α α α κου σο ο ον
μου προ οσσχες τη φω ω νη η η η τη ης δε
η η σε ω ω ως μου εν τω κε κρα γε ε
ναι με προς Σε ε ε ε ε ε ε ε Ει σα α
κου σο ον μου Κυ υ υ υ υ υ υ υ ρι ε
Κα τευ θυν θη η η τω ω η η προ σευ χη η
η η η η μου ως θυ μι ι ι ι α α α
μα α ε ε ε νω ω ω πι ι ο ο ον Σὸ Ε
ε ε πα αρ σις των χει ρω ω ων μὸ ὸ θυ
σι ι ι α ε ε σπε ρι ι νη η η η η η η η
ει σα α α κὸ σο ον μου Κυ υ υ υ υ υ υ υ
ρι ε
α'. Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσῃς Κύριε, Κύριε, τίς ὑποστήσεται ;
ο τι πα ρα Σοι ο ι λα σμο ο ος ε στι

Τονπρο αι ω νων εκ Πα τροςγενη η θε εν τα
τον Θε ον Λο γον σαρ κω ω θε ε εν τα εκ Παρ
θε ε νϋ ϋ ϋ Μα ρι ι ας δε ευ τε ε προσ κυ
υ νη η η η σω ω ω μεν Σταυ ρονγαρ
υ υ υ πο μει ει ει νας τη τα φη η παρε δο
ο ο θηως Αυ το ο ος η θε ε λη η η σε
και α να στα α ας ε εκ νε ε ε κρων ε ε
σω σε ε ε με ε φ τον πλα νω ω ω ω ω
με ε ε νο ον α α α α α α α αν θρω πον
'Ο β'. Ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου, ὑπέμεινά Σε, Κύριε.
β' Χρι στοφ ο Σω ω ω τηρ η η μων
τοκαθ η μωνχει ρο ο γρα φον προσ η λω ω
σας τωΣταυ ρω ε ξη η η η λει ει ει
ψε καιτϋ θα να α τϋ το κρα α α α α

τοος κα τη ηρ γη η η σε προσκυ νου ὀ ὀ ὀ
μεν Α αυ του την τρι η η η η με ε ε ρον
ε ε ε ε ε γε ε ερ σιν
Ὁ α'. Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός, ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας . . . .
Συν Αρ χα γγελοις υ μνη σω ω μεν Χρι στὸ ὀ ὀ
ὀ την Α α να α α α στα α α σιν Αυ
τος γαρ Λυ τρω τη ης ε στι καὶ Σω τη ηρ των
ψυ χω ω ων η μων καὶ εν δο ο ξη φο βε
ε ρα σ' καὶ κρα ται α α δυ να α α μει
πα α λι ιν ερ χε ε ται κριναι κο ο ο ο
ο σμο ον Ο ον ε εε ε ε ε ε πλα σεν
Ὁ β'. Ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος καὶ πολλὴ παρ' αὐτῷ λύτρωσις
ε τον Σταυρω θεν τα και Τα α φε
ε εν τα Α γγελος ε κη ρυ ξε ε ε Δε σπο ο
την καὶ ε λε γε ταις Γυ ναι ξι Δευτε ι δε

'Ο α'. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ Ἔθνη· ἐπαινέσατε Αὐτὸν πάντες οἱ λαοί.

στε ο Θε ος η η μων δο ο ο ξα α α Σοι

Ὁ β'. Ὅτι ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος Αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

Η νοι γη σαν Σοι οι Κυ υ

ρι ι ε φο ο ο βω πυ λαι θα α να α α

του πυ λω ροι δε α α α δῦ ι δο οντε ε ες

Σε Ε ε ε ε πτη η η ξαν πυ λας γαρ χαλ

κας συ υν ε ε τρι ι ψας και μο χλῦς σι δη

ρῦ ῦ ῦς συν ε ε ε ε θλα α α σας και ε

ξη γαγες η μα α ας εκ σκο ο ο τῦς καισκι α

ας θα να α α τῦ και τῦς δε σμῦ ῦς η μω ων

δι ε ε ερ ρη η η ξας

α΄ Δο ο ο ο ξα Πα α τρι ι ι και Υι ι ω

ω ω ω και Α γι ι ι ω Πνε ε ε ε

ε ε ευ μα τι Τον Σω τη ρι ο ον υ

υ υ μνον ς α α α α δο ο ο ο ηο ο
ο ον τες ς εκ στο μα α των α να α με ε ε
ε ε ε ε ε ελ ψω ω ω μεν ς Δε ε
ε ε ευ τε πα α α α α αν τες ς εν Οι οι
κω ω Κυ υ υ ρι ι ι ου ου ς προσ πε ε
ε ε εε σω ω ω ω μεν λε ε ε ε ε γο
ο ο ο ηο ο ο ον τες ς Ο ε πι ξυ υ
λου Σταυρω θει ει ει ει ει ει εις ς και εκ
νε κρω ω ω ων Α να α στα α α ηα α α ας
και ω ων εν κολ ποις τϋ Πα α τρο ο ο
ο ο ηο ο ο ο ηη Ι λα α α α σθη η η
τι ς ταις α α μαρ τι ι ι αι αις η η η μων
Ὁ β΄ Και νυ υυν και α α ει ει ει ει ει ει ει

και αι εις τὸς αι ω ω ω νας τωναι ω ω ω
νων Α α μη η η ην
Πα ρη η η η ηλ θεν η η σκι ι ι α
αα τὸ Νο ο ο ο ο μου της Χα αα ρι ι ι το
οος ελ θου ου σης Ω ω ως γαρ η βα α α
τος ουκ ε ε και ε ε ε το. κα τα φλε ε ε
ε γο ο ο με ε ε νη η ου ουτω Παρθε ε
ε νος ε ε ε τε ε ε κες και Πα α αρ
θε νος ε ε ε ε μει ει ει νας Αν τι στυ
υ υ λὸ πυ υ ρο ο ος Δι και ο συ υ υ νη
ης α νε ε ε ε τει λε εν Η η η η η
η η η λι ι ι ος Αν τι ι ι Μω ω υ υ
σε ε ε ὡς Χρι ι στο ο ο ο ο ο ο ο

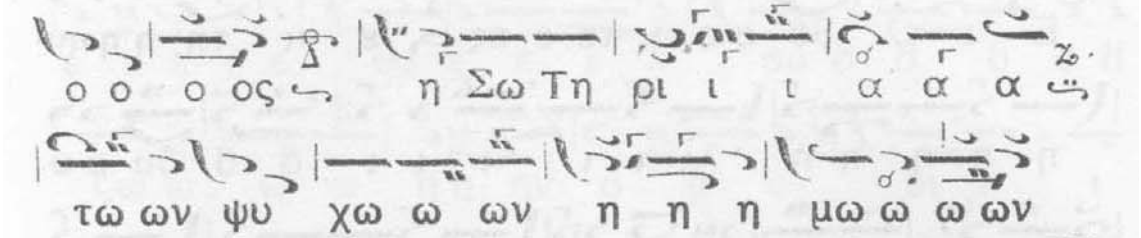

Εἴσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ψάλλεται ἀπὸ χοροῦ ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ τῶν Ψαλτῶν ἡ Ἐπιλύχνιος Εὐχαριστία «*Φῶς Ἱλαρὸν*», ὅπερ ἐστὶ ποίημα παλαιὸν ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ἱερομάρτυρα Ἀθηνογένη (+ 250). Ψάλλεται δὲ ὁλόκληρον μὲν ἔξω τοῦ Ἱεροῦ Βήματος εἰς τὸν Σωλέαν, ὁσάκις ἂν ὑπάρχῃ «Μέγα Προκείμενον». (ὡς σήμερον «Τίς Θεὸς Μέγας»), μέχρι δὲ τοῦ «Ὑμνοῦμεν Πατέρα» κατὰ τοὺς λοιποὺς Ἑσπερινούς, ὅτε τὸ ὑπόλοιπον ψάλλεται ἐν τῷ Ἱερῷ μὲ τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας.

«ΦΩΣ ΙΛΑΡΟΝ», Μέλος ἀρχαῖον καὶ ἐκ τῶν ὀλίγων ἐρρύθμων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν Μουσικῆς Ὑμνων.

Ἦχος Δι (Ρ. 4σμς συνεπτυγμένος)

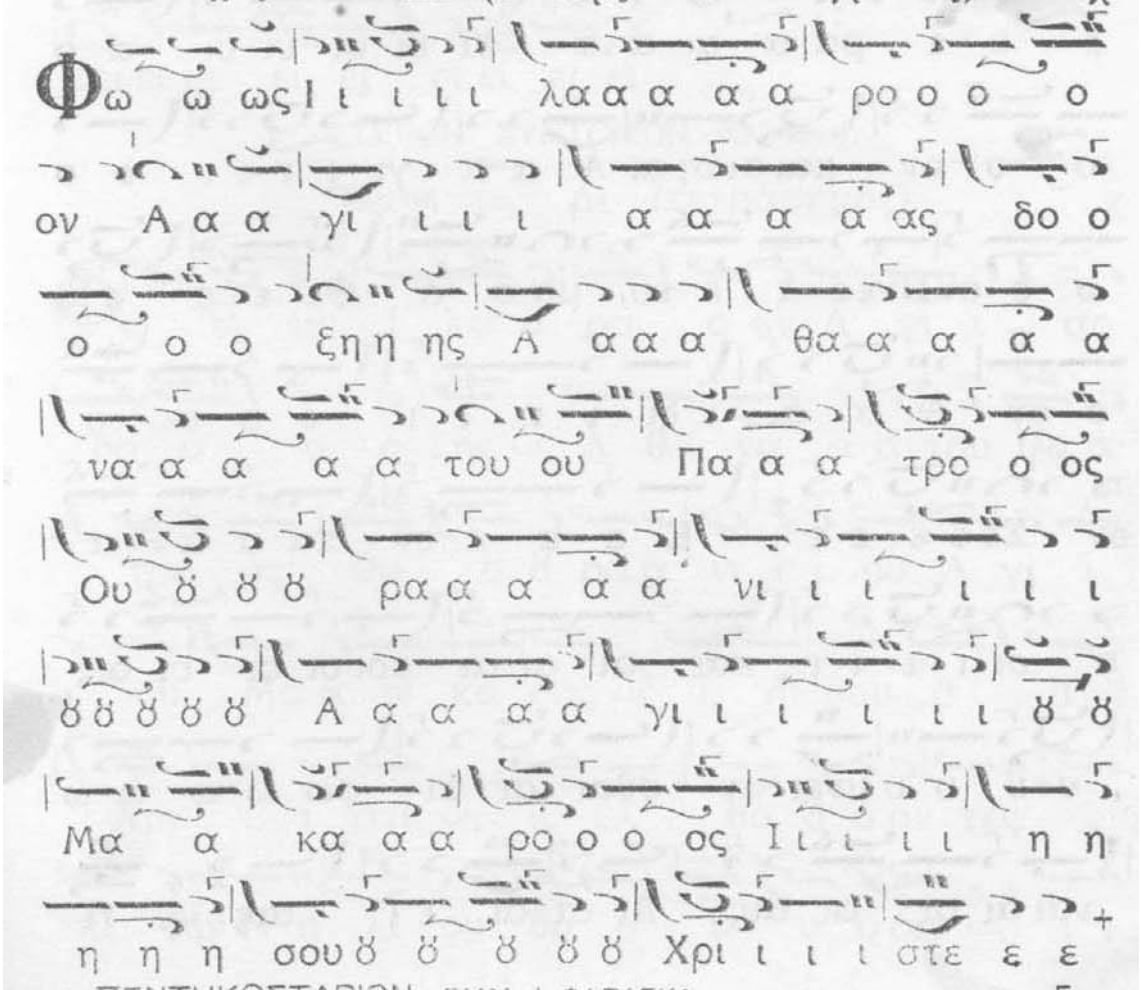

Ε ε ελ θο ο ο ον τε ε ες ε πι τη η ην
η η η η η λι ι ι ι ι ι ϑ ϑ δυ υ υ
σι ι ι ι ι δο ο ον τε ε ε ες Φω ω
ω ω ωως Ε ε σπε ε ρι ι ι νο ο ον
υ υ μνου ϑ ϑ με ε ε εν Πα α α α α τε ε
ε ε ε ρα α α α α Υι υι υι υι υι ο ο
ο ο ον και αι αι αι Α α α γι ι ι ι ι ο ο
ο ο ονΠνεε ε ε ευ μα α α Θε ε ε ο ο
ο ον Α α α ξι ι ι ι ι ο ο ο ο
ον Σε ε ε ε ε Ε ε ε ε εν πα α α α
α σι ι ι ι ι και αι αι αι ροι οι οι οι οις
υ υ υ υ μνει ει σθαι αι αι φω ω ω ω ω
ναι αι αι αι αις Αι αι σι ι ι αις Υι

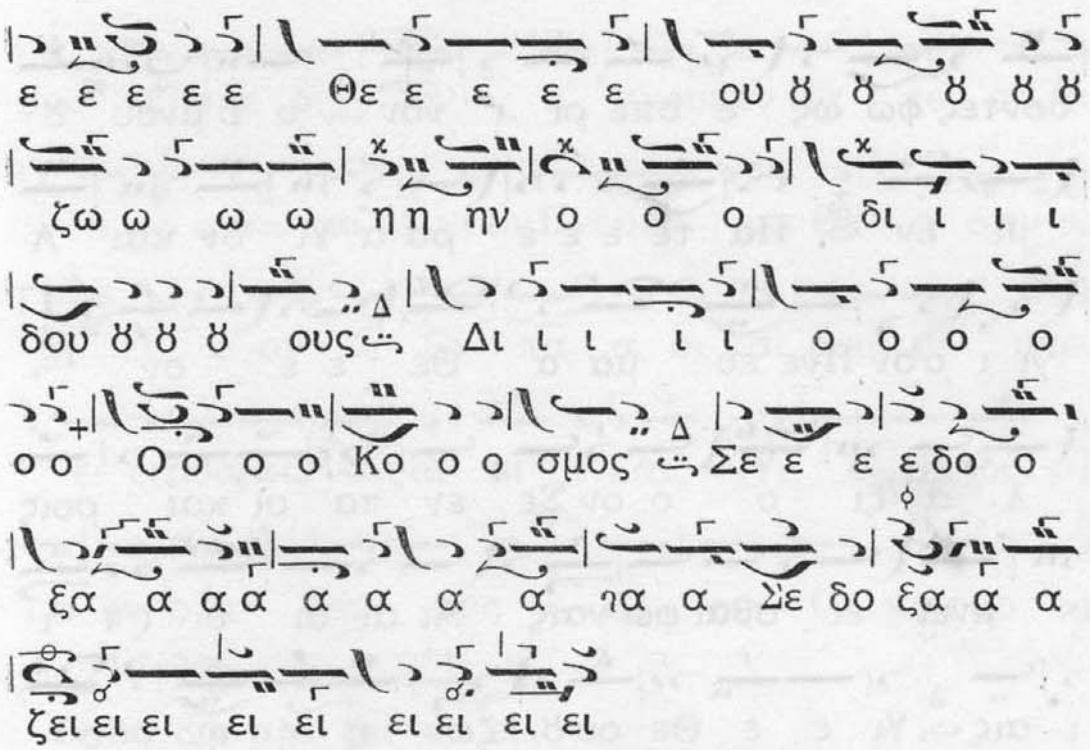

ΕΤΕΡΟΝ ΣΥΝΤΟΜΟΝ (ήμέτερον)

*Ηχος Δι (τετράσημος) χ

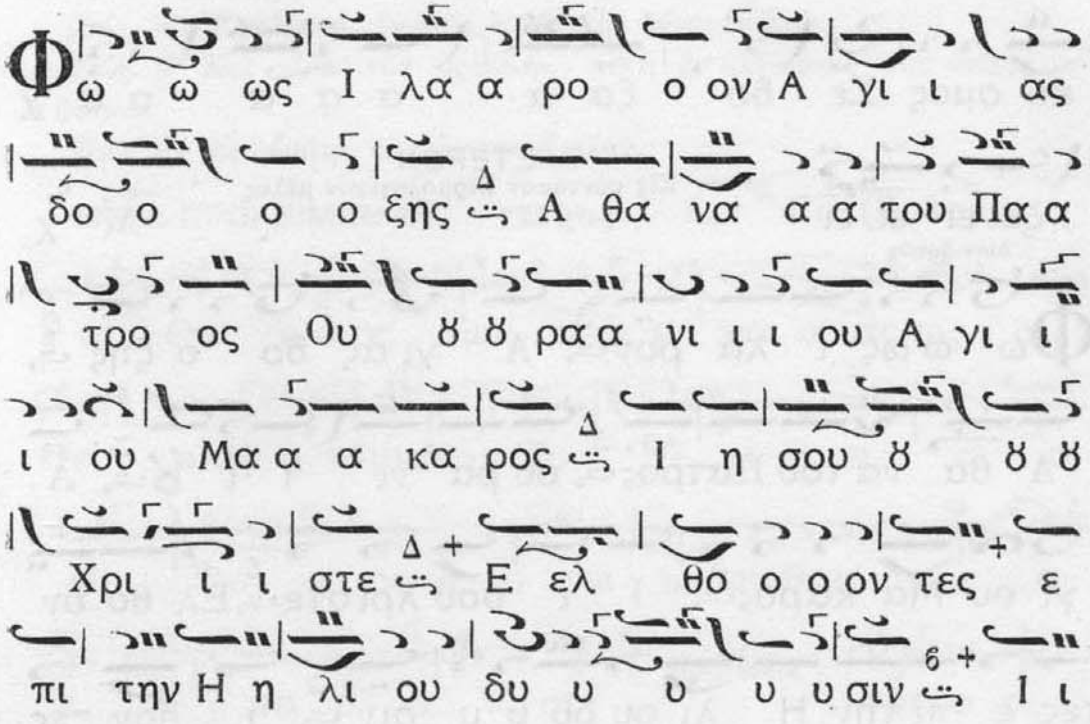

δοντες φω ως ε σπε ρι ι νον υ υ μνου ὄ

με εν Πα τε ε ε ρα α Υι ον και Α

γι ι ο ον Πνε ευ μα α Θε ε ε ον

Α α ξι ο ο ον Σε εν πα σι και ροις

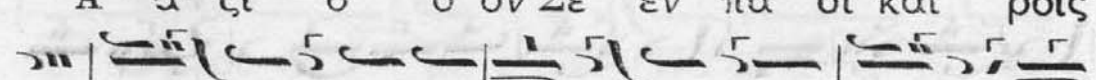
υ μνει ει σθαι φω ναις Αι αι αι σι ι ι ι

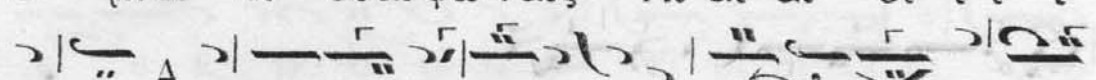
ι αις Υι ε ε Θε ου ὄ ζω η η ην ο

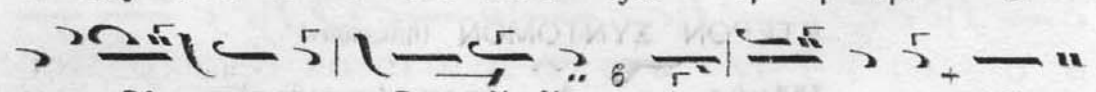
ο δί ι ι δου ὄ ὅς Δι ο ο ο Ο ο

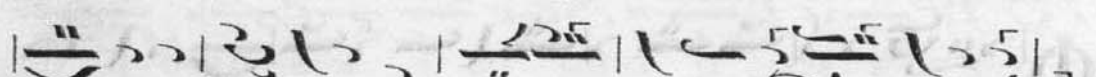
κο σμος Σε δο ξα α α α α α α

ΕΤΕΡΟΝ
Εἰς σύντομον Εἱρμολογικόν μέλος

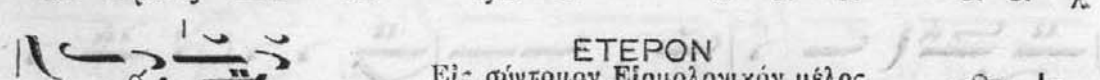
ζει ει ει ει Δι

Λίαν ἀργῶς

Φω ω ως ι λα ρον Α γι ας δο ο ξης

Α θα να του Πατρος ου ρα νι ι ι Α

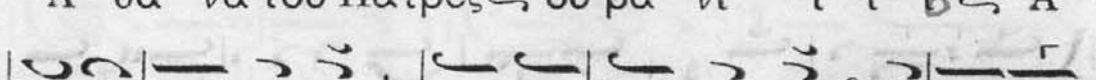
γι ου Μα καρος Ι ι σου Χρι στε Ελ θο ον

τες ε πι την Η λι ου δυ υ σιν ι δον τες

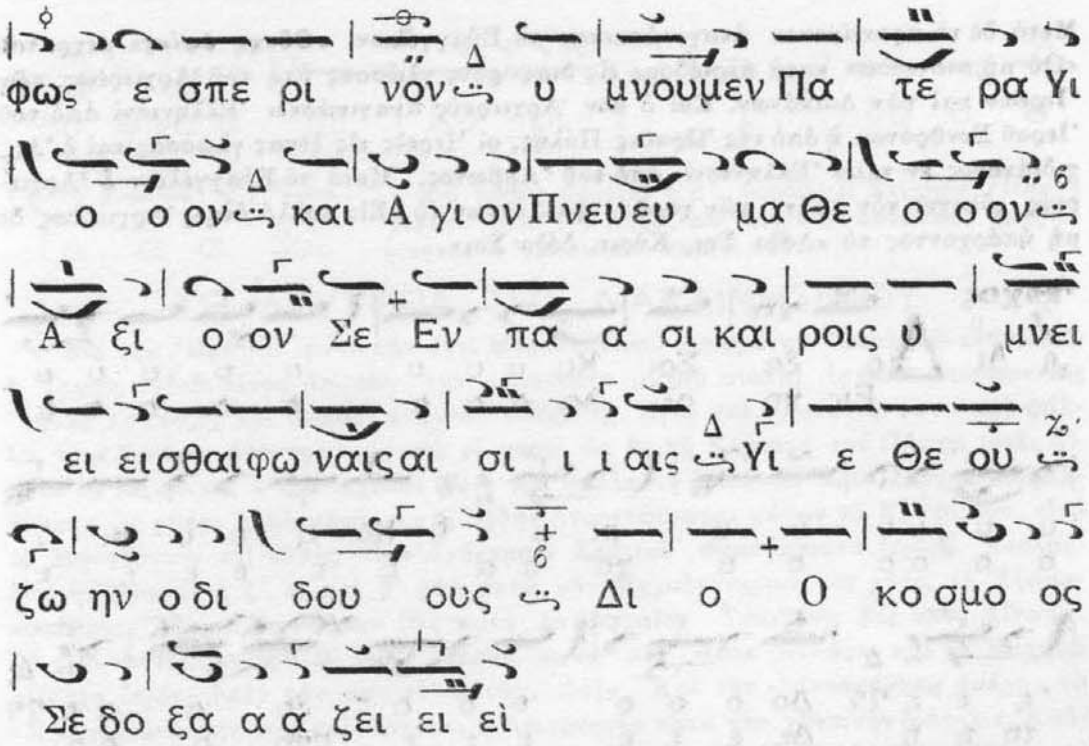

Μετὰ τὸ «Φῶς Ἱλαρὸν» ὁ Διάκονος ἐκφωνεῖ : «*Ἑσπέρας Προκείμενον*», ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς καὶ οἱ Ἱερεῖς ψάλλουσιν ἔξω τοῦ Ἱεροῦ Βήματος τὸ ἑξῆς Μέγα Προκειμένον· μεθ' ὃ εἰσέρχονται εἰς τὸ Ἱ. Βῆμα, τῶν χορῶν ψαλλόντων δὶς τὸ αὐτὸ μετὰ τῶν Στίχων.

Στίχ. α΄. Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δύναμίν Σου.

Στίχ. β΄. Καὶ εἶπα· νῦν ἠρξάμην· αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου.

Στίχ. γ΄. Ἐμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου.

ΜΕΓΑ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΝ Ἦχος Γ΄ (Ρ. 4σμς)

Τὸ τέλος τοῦ Γ΄.

Μετὰ δὲ τὸ προκείμενον ἀναγινώσκεται τὸ Εὐαγγέλιον «*Οὕσης ὀψίας*» μέχρι τοῦ «Οὐ μὴ πιστεύσω» κατὰ περιόδους εἰς διαφόρους γλώσσας ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερέως, τῶν Ἱερέων καὶ τῶν Διακόνων. Καὶ ὁ μὲν Ἀρχιερεὺς ἀναγινώσκει Ἑλληνιστὶ ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ Συνθρόνου ἢ ἀπὸ τῆς Ὡραίας Πύλης, οἱ Ἱερεῖς εἰς ξένας γλώσσας καὶ ὁ Ἀρχιδιάκονος ἐν τέλει Ἑλληνιστὶ ἀπὸ τοῦ Ἄμβωνος. Μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον ὁ Ἀρχιερεὺς εὐλογεῖ τὸν λαόν, τῶν χορῶν ψαλλόντων τὸ «Εἰς πολλὰ ἔτη», Ἀρχιερέως δὲ μὴ ὑπάρχοντος τὸ «Δόξα Σοι, Κύριε, δόξα Σοι».

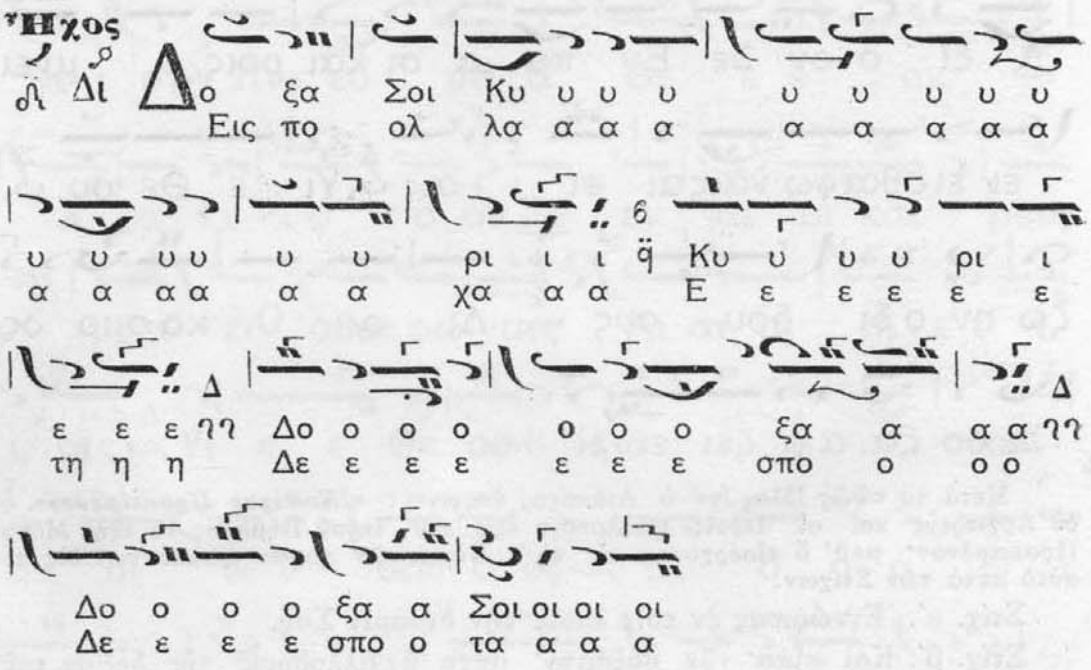

Εἶτα «Εἴπωμεν πάντες», «Καταξίωσον Κύριε», «Πληρώσωμεν τὴν δέησιν ἡμῶν», καὶ μετὰ τὴν ἐκφώνησιν «Εἴη τὸ Κράτος» ψάλλεται ὑπὸ τοῦ α'. χοροῦ τὸ Ἀναστάσιμον Ἀπόστιχον τοῦ β' ἤχου «Ἡ Ἀνάστασίς Σου, Χριστὲ Σωτὴρ» ὡς ἀκολούθως.

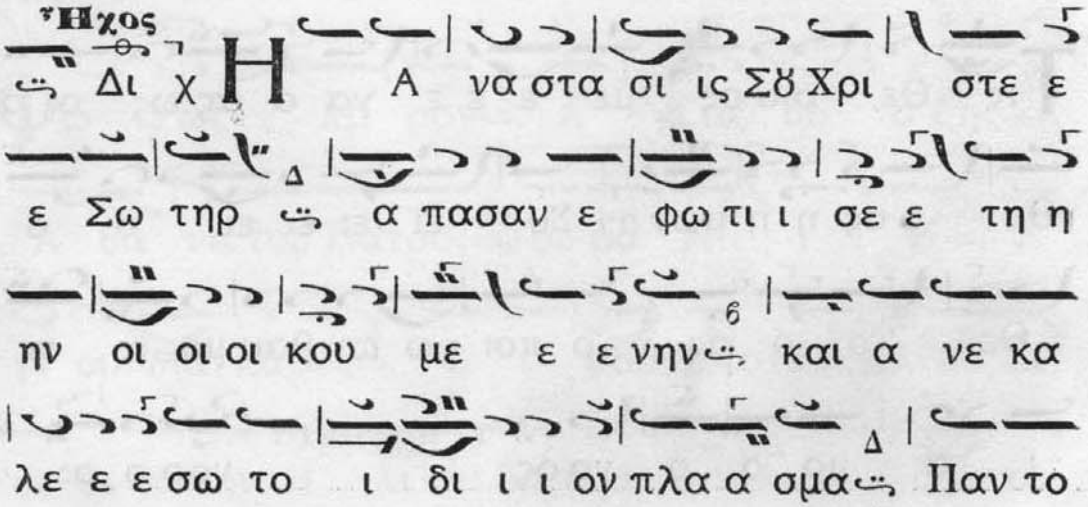

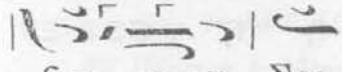

Καὶ εὐθὺς ἀρχίζει ὁ β΄. χορὸς τὰ Στιχηρὰ «*Πάσχα ἱερὸν*» (σελ. 27) Δόξα, καὶ νῦν «*Ἀναστάσεως ἡμέρα*» γίνεται ὁ Ἀσπασμὸς καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ

Εἰς τὸν Ὄρθρον μετὰ τὴν ἀντὶ Μεσονυκτικοῦ ὡρισμένην Ἀκολουθίαν (σελ.51) ὁ Ἱερεὺς ἐνδεδυμένος ἅπασαν τὴν ἱερατικὴν αὐτοῦ στολὴν ἵσταται ἐνώπιον τῆς Ἁγίας Τραπέζης καὶ θυμιῶν ἐκφωνεῖ «***Δόξα τῇ Ἁγίᾳ καὶ ὁμοουσίῳ . . .***» καὶ ψάλλει τὸ «***Χριστὸς ἀνέστη***» τρὶς καὶ οἱ χοροὶ ὡς ἐν τῇ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα (σελ. 3). Εἶτα τὰ Εἰρηνικά, «***Ὅτι πρέπει Σοι***» καὶ ψάλλεται ὁ Κανὼν τοῦ Πάσχα ἀπαραλλάκτως ὡς χθές, ἀλλὰ μετὰ τὴν Ϛ΄ ᾠδὴν ἀναγινώσκεται μόνον τὸ Κοντάκιον, εἶτα τὸ Μηνολόγιον καὶ εὐθὺς τὸ «***Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι***» (τρίς). Ἀκολούθως ψάλλονται ἡ ζ΄, η΄ καὶ θ΄ ᾠδὴ μετὰ τῶν Μεγαλυναρίων, ὡς χθές, τὸ Ἐξαποστειλάριον «***Σαρκὶ ὑπνώσας***» (δὶς κατὰ τὸ Ἀρχαῖον Τυπικόν). ***Εἰς τοὺς Αἴνους***: Τὰ 4 Ἀναστάσιμα τοῦ Β΄ ἤχου «***Πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα κτίσις***» καὶ τὰ Στιχηρὰ «***Πάσχα ἱερὸν***» μετὰ τῶν στίχων αὐτῶν, Δόξα, Καὶ νῦν «***Ἀναστάσεως ἡμέρα***» τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» τρὶς καὶ ἄρχεται ἡ Λειτουργία κατὰ τὴν χθεσινὴν διάταξιν. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον ἀναγινώσκονται τῆς ἡμέρας (Πράξ. α΄ 12—25 καὶ Ἰωάν. α΄ 18—28), Χερουβικὸν καὶ Κοινωνικὸν «Σῶμα Χριστοῦ» εἰς β΄ ἦχον, Χριστὸς ἀνέστη, κτλ. ὡς ἐν τῇ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα, ἀλλ᾽ ἐν τέλει δὲν ἀναγινώσκεται ὁ Κατηχητικὸς Λόγος τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου.

Τῇ Δευτέρᾳ Ἑσπέρας. Μετὰ τὴν καθιερωμένην Ἀκολουθίαν (σελ. 51) «Δόξα τῇ ἁγίᾳ . . .» Χριστὸς ἀνέστη τρὶς ὑπὸ τοῦ ἱερέως καὶ ἑξάκις ὑπὸ τῶν χορῶν ὡς χθές, τὰ Εἰρηνικά, Κύριε ἐκέκραξα, καὶ τὰ 6 ἑσπέρια τοῦ Γ΄ ἤχου, ***Δόξα***, τὸ τελευταῖον ἑσπέριον «Οἱ ἀναξίως ἑστῶτες», ***Καὶ νῦν*** «Πῶς μὴ θαυμάσωμεν», Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρὸν καὶ τὸ

ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΝ
Ἦχος βαρὺς

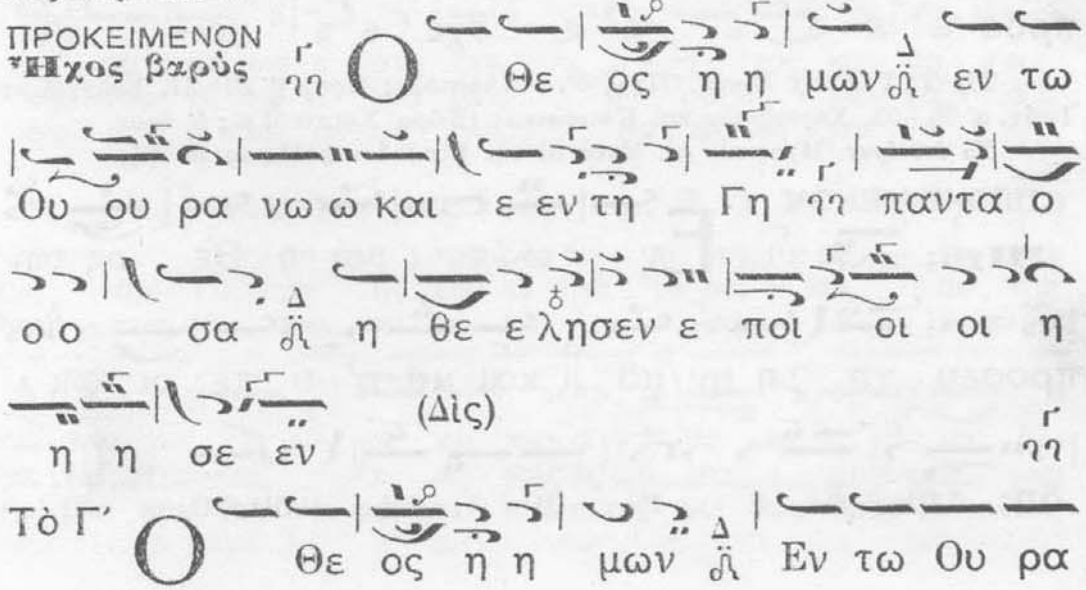

Τὸ Γ΄

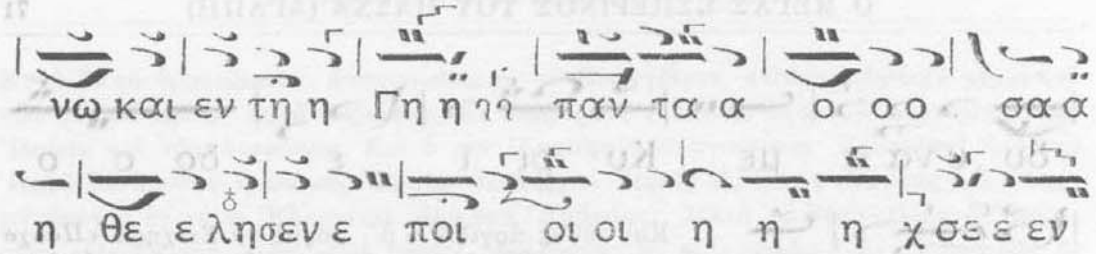

«Εἴπωμεν πάντες», «Καταξίωσον Κύριε». «Πληρώσωμεν». . .», «Εἴη τὸ κράτος» καὶ ἀρχίζει ὁ α' χορὸς τὸ 'Απόστιχον στιχηρόν «Ὁ τῷ Πάθει Σου Χριστέ», καὶ τὰ «Πάσχα ἱερόν . . .» *Δόξα, καὶ νῦν* «'Αναστάσεως ἡμέρα» καὶ ἡ 'Απόλυσις ὡς χθές.

ΕΙΔΗΣΙΣ. Ὁ ἀνωτέρω τύπος (σελ. 71, 72) τῆς 'Ακολουθίας τηρεῖται ἐν ὅλῃ τῇ Διακαινησίμῳ 'Εβδομάδι ἐν τῷ 'Εσπερινῷ, τῷ Ὄρθρῳ καὶ τῇ Λειτουργίᾳ μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι καθ' ἑκάστην ἐναλλάσσονται οἱ ἤχοι, τὰ προκείμενα, ὁ 'Απόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ *Πρωΐ*: Ἦχος γ'.—'Απόστολος: Πράξ. β' 14—21, Εὐαγγέλιον: Λουκ. κδ' 12—35, Χερουβικὸν καὶ Κοινωνικὸν (Σῶμα Χριστοῦ) εἰς γ' ἦχον.

Τὸ 'Εσπέρας: Ἦχος δ'. Μετὰ δὲ τὴν Εἴσοδον ψάλλεται τὸ ἑξῆς.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ *Πρωΐ*. Ἦχος δ'.—'Απόστολος Πράξ. β' 22—37, Εὐαγγέλιον 'Ιωάν. α' 35—52, Χερουβικὸν καὶ Κοινωνικὸν (Σῶμα Χριστοῦ) εἰς δ' ἦχον.

Τὸ ἑσπέρας Ἦχος πλ. α'. Μετὰ δὲ τὴν Εἴσοδον ψάλλεται τὸ ἑξῆς.

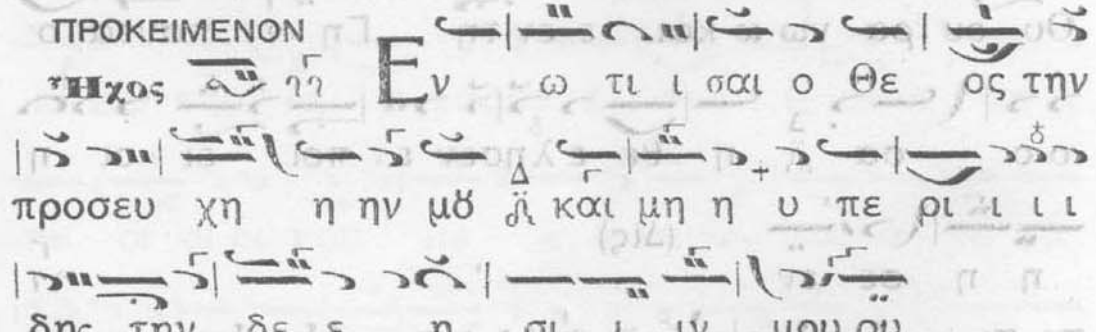

Τὸ τέλος τοῦ Γ΄.

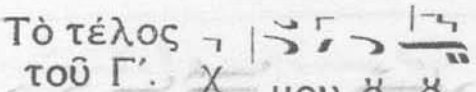

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ *Πρωΐ.* Ἦχος πλ. α΄.—Ἀπόστολος Πράξ. Εὐαγγέλιον Ἰωάν. γ΄1—15. —Χερουβικὸν καὶ Κοινωνικὸν «Σῶμα Χριστοῦ» εἰς ἦχον πλ. α΄.

ΤΗΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΙ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ

Τῇ Πέμπτῃ ἑσπέρας. Εἰς τὸ *«Κύριε ἐκέκραξα»* ψάλλομεν 6 Ἀνοστάσιμα τοῦ πλ. β΄ ἤχου *«Νίκην ἔχων, Χριστὲ»* καὶ τὰ ἑξῆς

ΠΡΟΣΟΜΟΙΑ ΤΗΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ

Ἀπὸ τοῦ στίχου ***«Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτὸς . . .»***

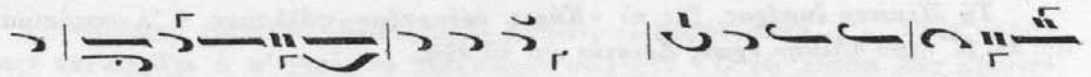

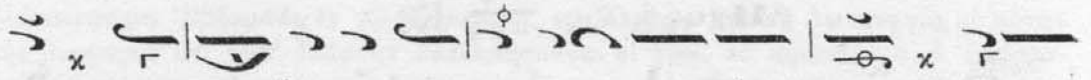

ΔΟΞΑΣΤΙΚΟΝ Ἦχος λ Νη (Ρ. 4σμς)

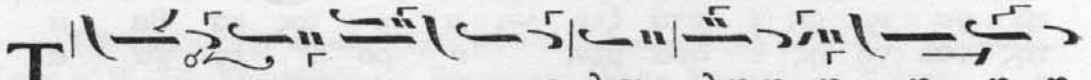

υ περ φυ υ υ υ υ υ σι ιν(ν)εν ερ γει ει
εις δι α α α Ι α α α α α α
σε ε ε ων ϑ Βα βαι αι των με γα α
λει ει ει ω ω ων ηη ω ων τοις πα α α α
σι ιν ε πιρ ρε ε ε ε ε ε ε ε εις· ϑ
Ου ου μο ο νον γαρηη νο ση μα τα α α α
χα λε ε πα ηη α πη η η η η η λα α α
α σας ϑ των προσ ι ο ο ο ο ον των με ε ε τα
α πο ο ο ο ο ο ο ο ο ηο ο ο ο θου
αλ λα α και τα των ψυ χω ων πα α α α
α α θη ϑ Εκ πλυ υ υ υ υ υ υ νει
ει εις ϑ κα θα ρι ι ζου σα α παν α α α
α α α σπι ι ι παν α α σπι ι λε ϑ συν πα

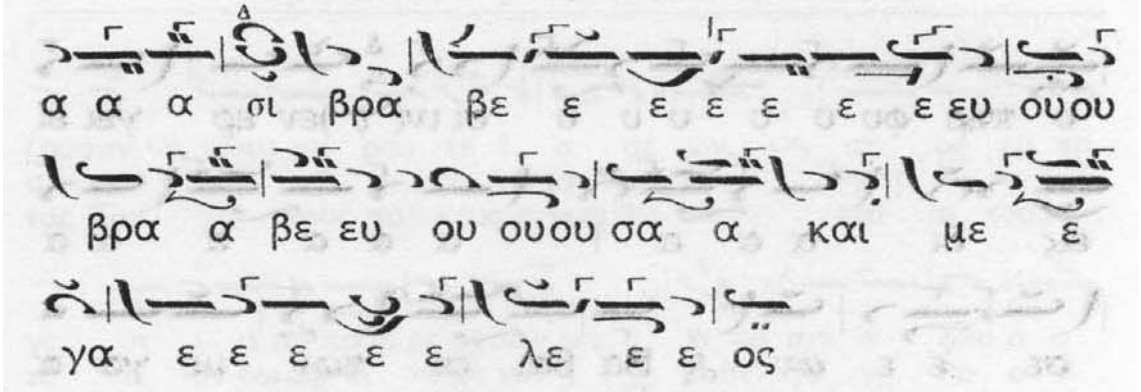

Καὶ νῦν. **Τίς μὴ μακαρίσει Σε , . . Εἴσοδος.— Φῶς ἱλαρόν.**

ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΝ

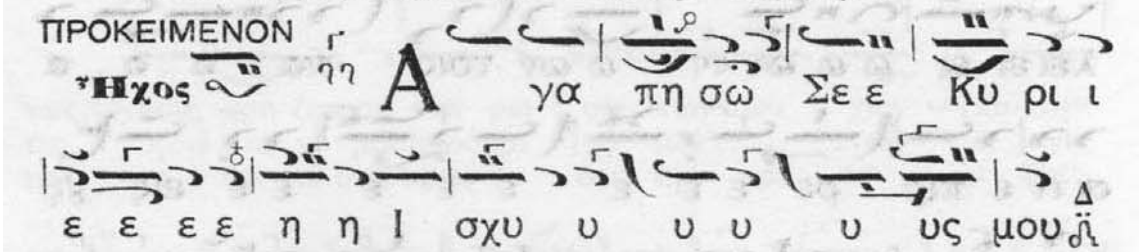

Στίχοι **: α′) Ὁ Θεός μου βοηθός μου καὶ ἐλπιῶ ἐπ᾽ αὐτόν. — β′) Αἰνῶν ἐπικαλέσομαι τὸν Κύριον.— γ′) Ἤκουσεν ἐκ Ναοῦ ἁγίου Αὐτοῦ φωνῆς μου.**

ΑΠΟΣΤΙΧΑ

ξα ζειν

Εἶτα, ἀρχίζοντος τοῦ δεξιοῦ χοροῦ, ψάλλονται τὰ τρία προσόμοια τῆς Θεοτόκου «*Χαίροις ἡ Ζωηφόρος Πηγή*», μεθ' ὁ β' χορὸς ψάλλει τὸ **δοξαστικόν**.

Δόξα. Ἦχος λ ἀ Πα (Ρ. 4σμς) χ

ο ο ο ο ο νως Βα σι λει εις γα αρ
ε ε σω ω ω σε τὸς εν κλι νη συ σχε θε ε
εν ταας δε τη προσ ψα α αυ σειηη Ε ε ε ξα α
νε ε ε ε στη η η σε Ποι με νες τε και
συμ πα αν τες τὴν ομ βρο φο ο ο ο ο ο ρο ον
Νε φε ε ε ε ε ε λην το σω τη η
ρι ι ι ι ο ον υ υ υ δωρ συν ελ θο ον τες
α α ρυ σω ω ω ω ω ω με θα
οι εν νο ο ο ο ο ο σοις α απαλ λα α
γη ην οι εν κιν δυ υ υ υ υ νοις
τη ην ρω ω ω ω ω ω ω ω σιν την α
να α ψυ υ υ χη ην οι ε εν δι ι ι ι ι
ι ι ι ψειδῆ τα α ομ μα τα τε οι οι τυ υφλοι

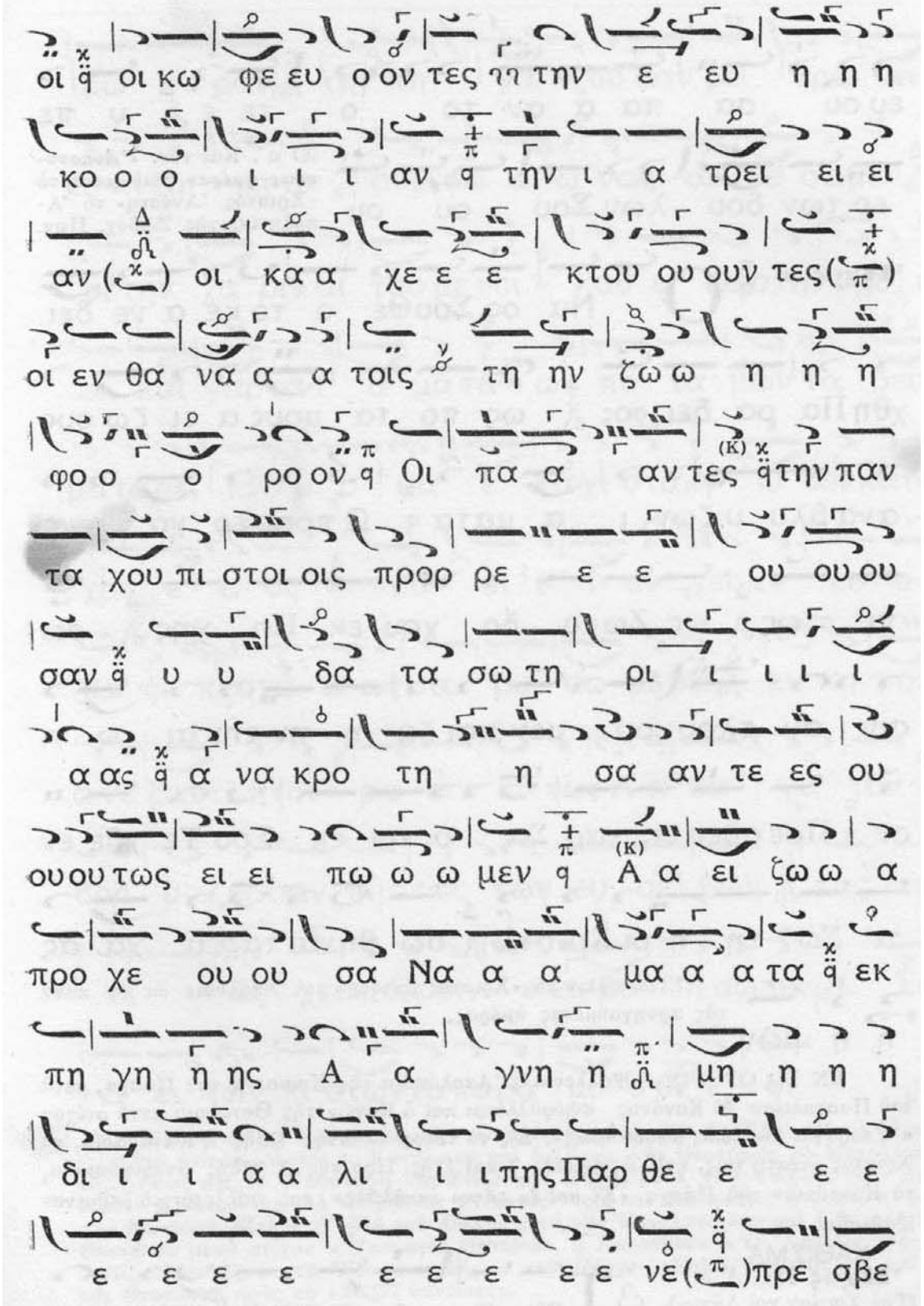
οι οι κω φε ευ ο ον τες τη την ε ευ η η η
κο ο ο ι ι ι αν η την ι α τρει ει ει
αν οι κα α χε ε ε κτου ου ουν τες
οι εν θα να α α τοις τη ην ζω ω η η η
φο ο ο ρο ον η Οι πα α αν τες τη την παν
τα χου πι στοι οις προ ρε ε ε ου ου ου
σαν υ υ δα τα σω τη ρι ι ι ι ι
α ας α να κρο τη η σα αν τε ες ου
ου ου τως ει ει πω ω ω μεν η Α α ει ζω ω α
προ χε ου ου σα Να α α μα α α τα εκ
πη γη η ης Α α γνη η μη η η η
δι ι ι α α λι ι ι πης Παρ θε ε ε ε
ε ε ε ε ε ε ε ε ε νε πρε σβε

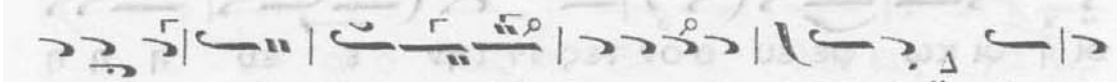

Ὁ α'. Καὶ νῦν. «Ἀναστάσεως ἡμέρα» καὶ μετὰ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» τὸ Ἀπολυτίκ. τῆς Ζωδόχ. Πηγ.

Ἦχος α'.

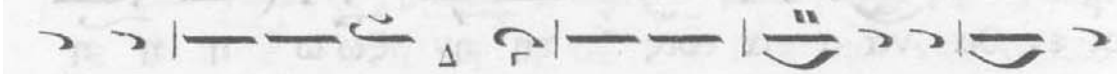

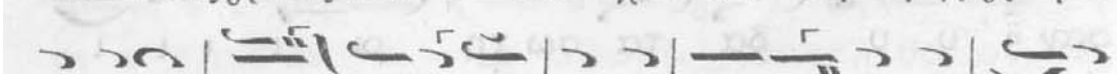

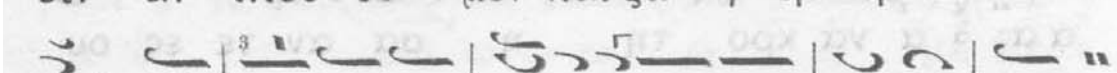

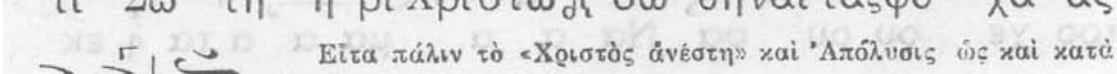

Εἶτα πάλιν τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» καὶ Ἀπόλυσις ὡς καὶ κατὰ τὰς προηγουμένας ἡμέρας.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡΩ.— Ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα, μετὰ τοῦ Πασχαλείου δὲ Κανόνος συμψάλλεται καὶ ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ στίχου «Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς». Εἰς τὸ τέλος ἑκάστης Ὠδῆς ἡ Καταβασία, τὸ Χριστὸς ἀνέστη τρίς, κτλ. ὡς ἐν σελ. 7 καὶ ἑξῆς. Πρὸ τῆς Δ' Ὠδῆς ἀναγινώσκεται τὸ Κοντάκιον τοῦ Πάσχα «Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες» καὶ ψάλλεται τὸ ἑπόμενον Κάθισμα.

ΚΑΘΙΣΜΑ

Ἦχος Πλ. Δ'.

(Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον)

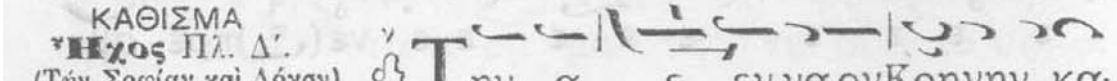

Καὶ συνεχίζει ὁ β' χορὸς τὸν Κανόνα ἀρχίζων τὴν δ' Ὠδήν. Μετὰ δὲ τὴν ς' ᾠδὴν ἀναγινώσκεται τὸ Κοντάκιον καὶ ὁ Οἶκος τῆς Θεοτόκου, τὸ Μηνολόγιον τῆς ἡμέρας καὶ τὸ Ὑπόμνημα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς μετὰ τῶν στίχων, τὸ «***Ἀνάστασιν Χριστοῦ***» καὶ τὸ «***Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς***» τρὶς καὶ ἀκολούθως ἡ ζ' καὶ η' ᾠδὴ τῶν Κανόνων. Εἶτα ***ἡ θ' ᾠδὴ τοῦ Πάσχα*** μετὰ τῶν Μεγαλυναρίων καὶ ***ἡ θ' ᾠδὴ τῆς Θεοτόκου*** μετὰ στίχου «Ὑπεραγία Θεοτόκε», ***ἡ Καταβασία*** «Ὁ Ἄγγελος ἐβόα... Φωτίζου, φωτίζου» ***τὸ Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα*** «Σαρκὶ ὑπνώσας...» ***καὶ τὸ τῆς Θεοτόκου*** πρὸς τὸ «Σαρκὶ ὑπνώσας».

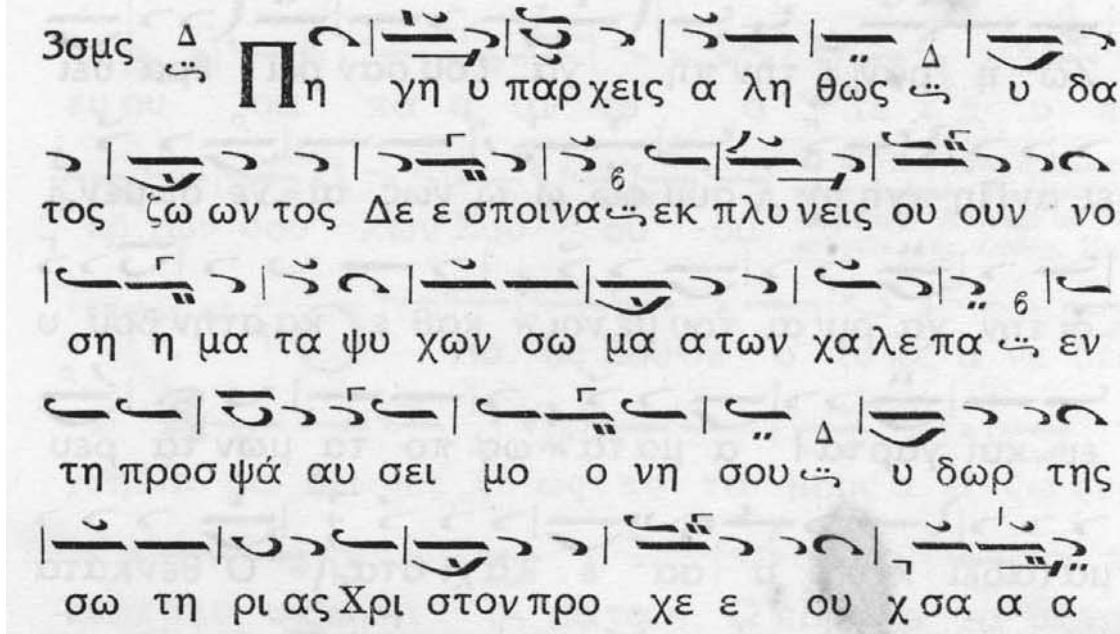

ΑΙΝΟΙ.—Ἀναστάσιμα τοῦ πλ. β' ἦχου «Ὁ Σταυρός Σου, Κύριε» ἀπὸ τοῦ στίχου «Δόξα αὕτη ἔσται, πᾶσι τοῖς Ὁσίοις Αὐτοῦ» καὶ τῆς Θεοτόκου 4 προσόμοια (πρὸς τὸ «Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ») εἰς ἀργὸν εἱρμολογικὸν μέλος, ὡς ἑξῆς:

Στίχος τοῦ α': Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῷ, Αἰνεῖτε Αὐτὸν

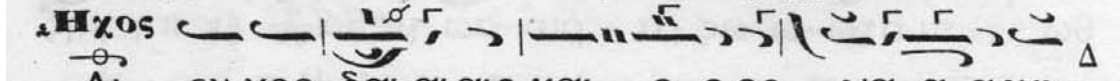

Στίχος τοῦ β': Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν Κυμβάλοις εὐήχοις . . .

Στίχος τοῦ 3ου: Ἡγίασε τὸ σκήνωμα Αὐτοῦ ὁ Ὕψιστος.
Στίχος τοῦ 4ου: Τοῦ Ποταμοῦ τὰ ὁρμήματα εὐφραίνουσι τὴν Πόλιν τοῦ Θεοῦ.

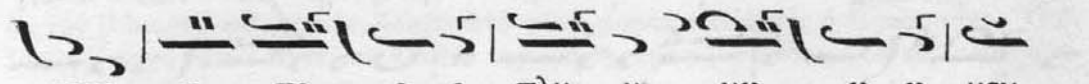

Εἶτα τὰ «*Πάσχα ἱερόν*», Δόξα, Καὶ νῦν: «*Ἀναστάσεως ἡμέρα*» (σελ. 80) τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» τὸ *Ἀπολυτίκιον* τῆς Θεοτόκου (σελ.80) καὶ αὖθις τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*».

ΕΝ ΤΗι ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑι. **Τὰ Ἀντίφωνα καὶ τὸ Εἰσοδικὸν τοῦ Πάσχα (σελ. 32-33). Μετὰ τὴν Εἴσοδον τὸ «Χριστὸς ἀνέστη», τὸ «Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον», τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς Θεοτόκου, τὸ Κοντάκιον τῆς Θεοτόκου «Ἐξ ἀκενώτου Σου Πηγῆς, καὶ τὸ τοῦ Πάσχα «Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες», ὅπερ ἐμελοποιήσαμεν δίχορον χάριν ὁμοιομορφίας, ὡς ἑξῆς:**

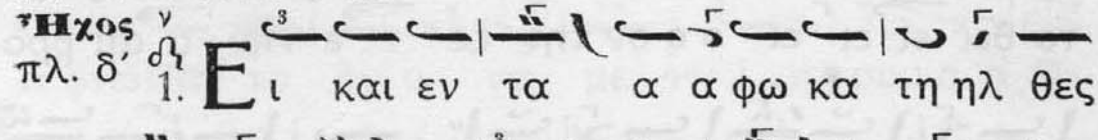

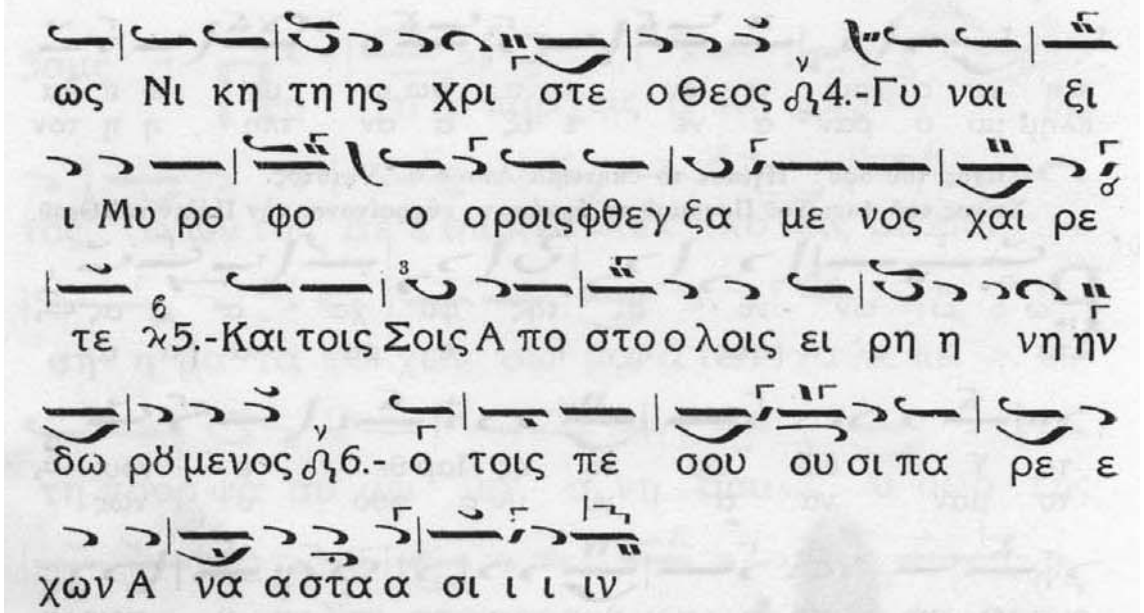

«Ὅσοι εἰς Χριστόν», ὁ Ἀπόστολος (Πρξ. γ' 1—8) καὶ τὸ Εὐαγγέλιον (Ἰωάν. β' 12—22), Χερουβικὸν εἰς ἦχον πλ. β', εἰς τὸ *Ἐξαιρέτως* «Ὁ Ἄγγελος ἐβόα» καὶ εἰς τὰ Δίπτυχα (μετὰ τὸ «καὶ ὧν ἕκαστος») τὸ Μεγαλυνάριον τῆς Θεοτόκου.

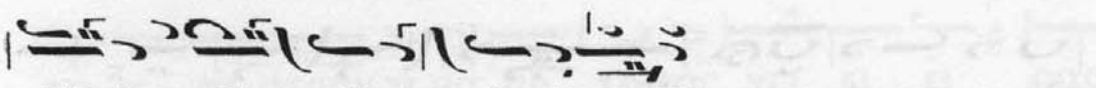

Κοινωνικὸν «*Σῶμα Χριστοῦ*» εἰς ἦχον βαρύν, «Χριστὸς ἀνέστη» καὶ ἀντὶ τοῦ «Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου» τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» τρὶς χῦμα (σελ. 50) καὶ ἡ Ἀπόλυσις τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα. Τῇ αὐτῇ Παρασκευῇ ἑσπέρας τὰ Ἀναστάσιμα τοῦ πλ. δ' ἦχου, ὡς ἔχουσιν ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ.

ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΝ
Ἦχος πλ. δ'.

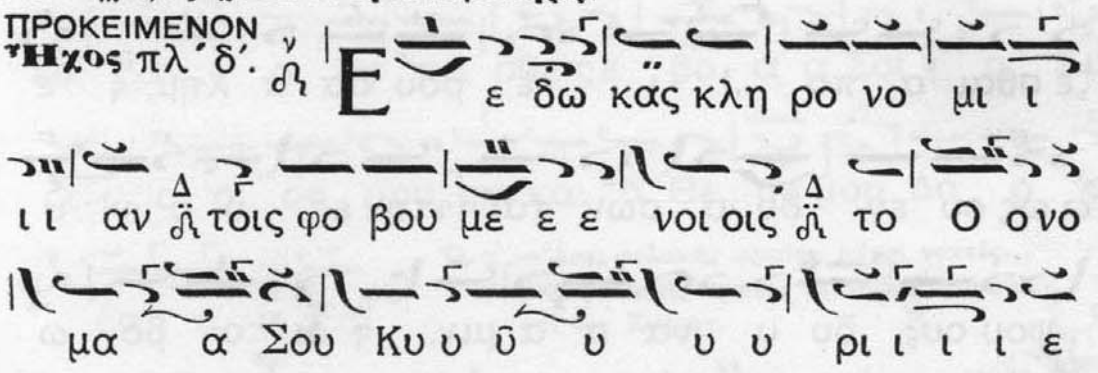

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ

Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας λέγεται ἡ Θ' τοῦ Πάσχα (ὡς διατυποῦται ἐν σελίδι 51. —ΕΙΔΗΣΙΣ). Εἶτα «*Εὐλογητὸς ὁ Θεός*» καὶ ψάλλεται τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» ἅπαξ ἐκ τοῦ Βήματος καὶ ἐκ τῶν Χορῶν ἀνὰ μίαν φορὰν καὶ εὐθὺς ὁ Προοιμιακὸς «Εὐλόγει ἡ ψυχή μου» ἄνευ τοῦ «Δεῦτε προσκυνήσωμεν», τὰ Εἰρηνικὰ καὶ τὸ α' Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου, «Ἔτι καὶ ἔτι . . .» καὶ ψάλλομεν τὸ «Κύριε, ἐκέκραξα . . . » εἰς ἦχον α· καὶ εὐθὺς τὰ ἑξῆς 6 Ἰδιόμελα ἀπὸ τοῦ στίχου «Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσῃς, Κύριε, Κύριε . . .» στηχηραρικῶς.

ΙΔΙΟΜΕΛΑ
Ἦχος α'. Πα

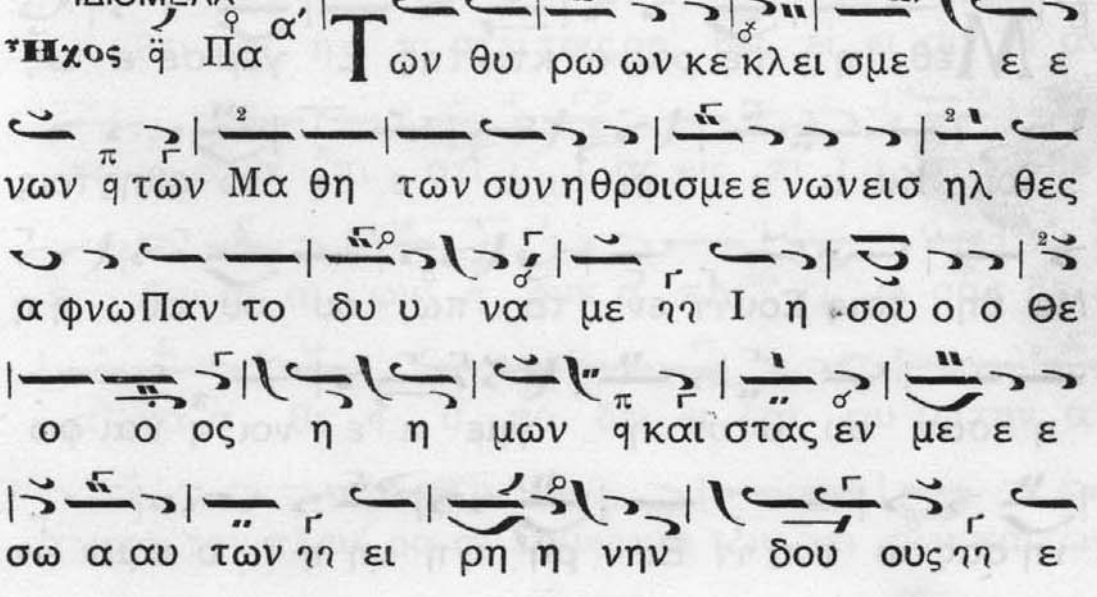

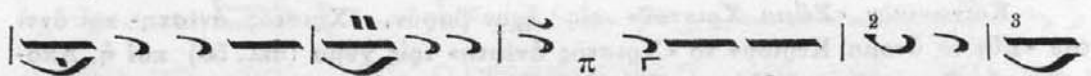

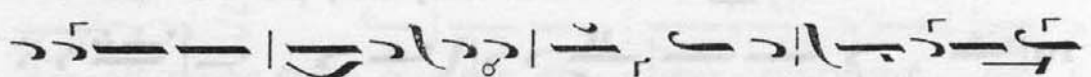

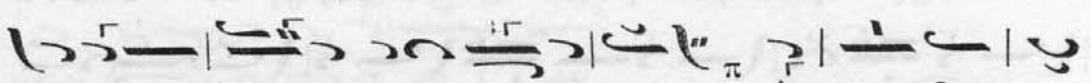

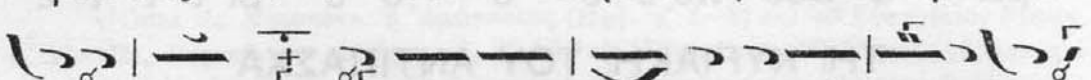

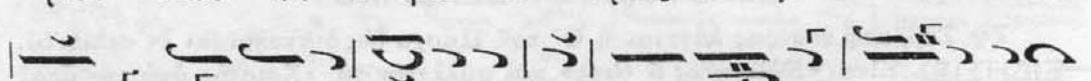

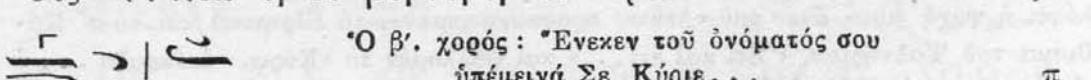

Ὁ β'. χορός: Ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου ὑπέμεινά Σε Κύριε...

β' Μεθ η με ρας ο κτω της Ε γερ σε ε ως

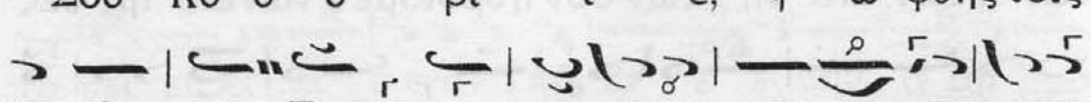

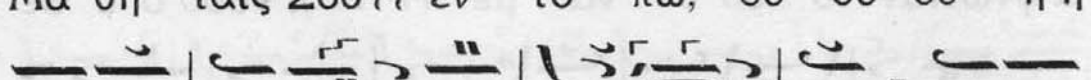

Ὁ α'.—Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός...
ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας ἐλπισάτω Ἰσραὴλ π
ἐπὶ τὸν Κύριον. q

ποδω ω ων τους μω ω ω λω ω πας q Ο δε
εψη λα φη σας και ι ι δω ω ω ω ω
ιω ω ω ω ων ιη ω μο λο γησε Σε ει ναι Θε ο
ο ο ον ου ου γυ υ μνονιη και α αν θρω πο ον
ου ου ψι ι ι λον, q και ε βο ο ο α α·ιη Ο
Κυ ρι ι ο ο ος μου ου και ο Θε ος μου, Δο ο ο
ξα α α σοι
'Ο β'. χορός.—Ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος. καὶ πολλὴ παρ' Αὐτῷ λύτρωσις καὶ Αὐτὸς λυτρώσεται τὸν Ἰσραὴλ ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν αὐτοῦ π q
β'. Τ ων Μα θη τω ων δι στα ζο ο ον των q τη
ο γδο η Η με ρα ε πε στη η ο Σω ω τη
ηρ ου ου η η η σαν συ υν η γμε ε ε
ε ε νοι· q και την ει ρη η νην δου ους ιη
τω Θω μα ε βο ο ο η η σε· q Δευρο
Α πο στο λε q ψη λα φη σο ον πα α λα α α

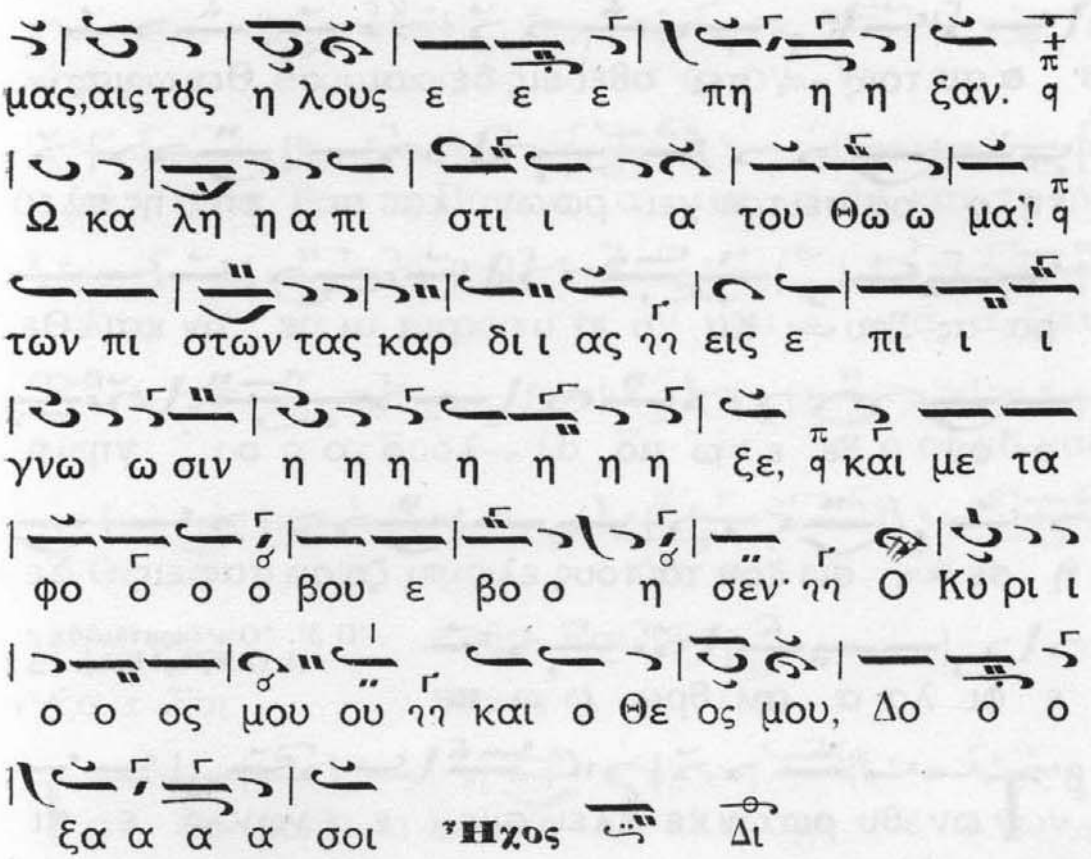
μας,αις τὸς η λους ε ε ε πη η η ξαν.
Ω κα λη η α πι στι ι α του Θω ω μα!
των πι στων τας καρ δι ι ας ηη εις ε πι ι ι
γνω ω σιν η η η η η η η ξε, και με τα
φο ο ο ο βου ε βο ο η σεν· ηη Ο Κυ ρι ι
ο ο ος μου ου ηη και ο Θε ος μου, Δο ο ο
ξα α α α σοι Ἦχος Δι
Ὁ α΄. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη
ε παι νε σα τε Αυ τον παν τε ες
οι λα α οι Με τα την Εγερ σι ιν Σου ου
Κυ ρι ι ε συν η γμε ε νω ων τω ων Μα
α α θη τω ων Σου και των θυ ρων κε κλει σμε ε
νων ε ε εν με ε ε σω ε ε ε στης ει ει
ρη η η η νην πα ρε ε ε ε ε ε χω ων α

Ὁ β'. Ὅτι ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος ἐφ' ἡμᾶς. Δ

γαρ α πι στουντος, οι πα α αν τες ε ε ε
μα α α θον τα Πα α α α α α θη και τη ην
Α α α να α α στα σι ιν μου κρα α ζειν
με ε τα α α Σου· Ο Κυ ρι ο ος μϑ και
ο Θε ο ο ος μου Δο ο ο ο ο ο ο
Δόξα, Καὶ νῦν
ξα α Σοι Ἦχος Πα
Των θυ ρω ω ων κε ε ε κλει σμε ε ε νων
ε πε ε ε στη ης Χρι ι ι στε ε προ ος τὸς
Μα α θη η η τας· Το ο τε ε ο Θω ω μα α
α α α ας οι κο νο μι κως ουχ ευ ρε ε θηη
μετ αυ των· ε ε ε ε ε λε γε εγαρ· Ου μη η
πι ι ι στε ε ευ σω ε α αν μη ι ι
δω κα γω ω ω ω ω το ον Δε σπο ο ο την·

Εἴσοδος, «*Φῶς Ἱλαρόν*», καὶ τὸ Προκείμενον «Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν».—Εἴπωμεν πάντες.—Καταξίωσον.—Πληρώσωμεν.—Ἡ ἐκφώνησις «Εἴη τὸ κράτος...» —Καὶ ψάλλομεν τὰ Ἀπόστιχα.

ΑΠΟΣΤΙΧΑ ΙΔΙΟΜΕΛΑ (Εἰς σύντομον εἱρμολογικὸν μέλος) Ἦχος δ'.

Τὰ αὐτὰ Ἰδιόμελα εἰς σύντομον στιχηραρικὸν μέλος ζήτει κατωτέρω εἰς τὰ Ἰδιόμελα τῆς ἑβδομάδος. 6 λ

β' Στίχ. Ἐπαίνει Ἰερουσαλὴμ Κύριον, αἴνει τὸν Θεόν Σου Σιών.

α' Στίχ, Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν Σου.

ως Αυ του εκ βο ω ων Ο Κυ ρι ο ος μου και
ο Θε ος μου Δο ξα Σοι Δόξα, Καὶ νῦν Ἦχος Πα
Φι λα α α ανθρω ω ω ω πε
Με ε ε ε ε ε γα και α νει κα στο ον το πλη
η η η η η η η η η η η θο ο ος
των οι κτιρ μω ω ω ω ω ω ω ω ων
Σου ου Ο ο τι ε μα κρο θυ υ υ μη η
σας υ πο ι ου δαι ων ρα πι ζο ο ο
με ε ε νος υ πο Α πο στο λὸψη λα φω ω
ω ω με ε νος και υ πο των α θε του ουν των
Σε ῃ πο λυ πρα α α γμο ο νου ου ου ου
με ε ε ε ε ε ε ε νος Πω ως ε ε σαρ
κω ω ω θης; Πω ω ω ω ως ε σταυ ρω ω ω

θης; ο α α να μα αρ τη η η τος Αλ λα α
συ υν ε τι σον η η μα ας ω ως το ον
Θω μαν βο α α αν Σοι· Ο Κυ υ υ υ υ
ρι ο ο ος μου ου και ο ο Θε ε ο ο ο
ο ο ο ος μου ου δο ο ξα α
Σοι οι οι οι οι οι οι οι
ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ
Ἦχος
Ε σφρα γι σμε ε νου του Μνη μα τος, η Ζω
ῃ ἐκ Τα φου α νε τει λας Χρι στε ε ο Θε ος·
και των θυ ρων κεκλει σμε νων τοις Μα θη ταις
ε πε στης η παν των Α ναστασις Πνευμα ευ
θες δι αυ των εγ και νι ζων η μιν κα τα το
με ε γα Σῶ ε ε λε ος (ἐκ τρίτου)
Τέλος τοῦ Γ΄. κα τα το με ε γα Σῶ ε λε ο ο ο ος

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Θωμᾶ ἐκ Σιναϊτικοῦ χειρογράφου Κώδικος, ὅπερ, εἰ δόξει τῷ προεστῶτι, ψάλλεται ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ χοροῦ ἀντὶ τοῦ δευτέρου, «Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος . . .».

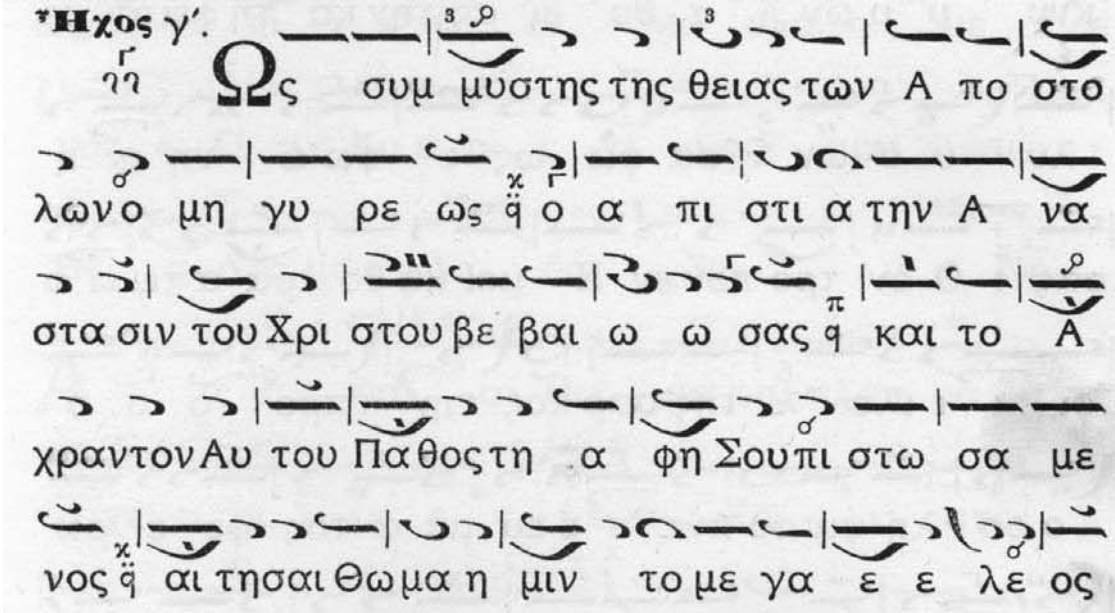

Ο ΟΡΘΡΟΣ ΚΑΙ Η Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τῇ Κυριακῇ πρωῒ εἰς τὸν Ὄρθρον : — Εὐλογητὸς ὁ Θεός.— Βασιλεῦ Οὐράνιε.— Τρισάγιον.— Πάτερ ἡμῶν.— Κύριε ἐλέησον 12, Δόξα, Καὶ νῦν. Δεῦτε προσκυνήσωμεν. — Ὁ Ν΄ ψαλμὸς «Ἐλέησόν με, ὁ Θεός». Εἶτα ψάλλεται ὁ Τριαδικὸς Κανὼν τοῦ α΄ ἤχου, καὶ ἀμέσως ἡ Λιτὴ τῆς Ἑορτῆς ὡς ἑξῆς :

ΙΔΙΟΜΕΛΑ

κνυ υ υ ων α θυ μι ας την κα τη φει αν τε
λυ υ υ ων σα φω ως ε φω ω νη η η
σας· Ο ον τρο πον εν Ε μοι κα θο ρα α τε. ω ω
φι ι ι ιλοι της σαρ κος την προ ο ο ο
ο οσ λη ψιν ου πνε ε ε ευ μα α τος φε ε ρω
φυ υ υ σιν Τω δε δι στα ζοον τι ι ι ι
Μα θη η τη προ ε τρε ε ε πϋ ψη λα φη η η
η σαι αι φρι κτω ω ω ως κα α τει ει ει
πων Ε ρευ νη σα ας α πα αν τα δευ ρο
λοι πο ον μη η η αμ φι ι ι βα α αλλε.
Ο δε αι σθο ο με νο ος εν τη χει ει ρι
της Σης δι πλη ης ου ου σι ι ι ας εν φο
ο βω α νε βο ο ο ο α α πι στω ω ω

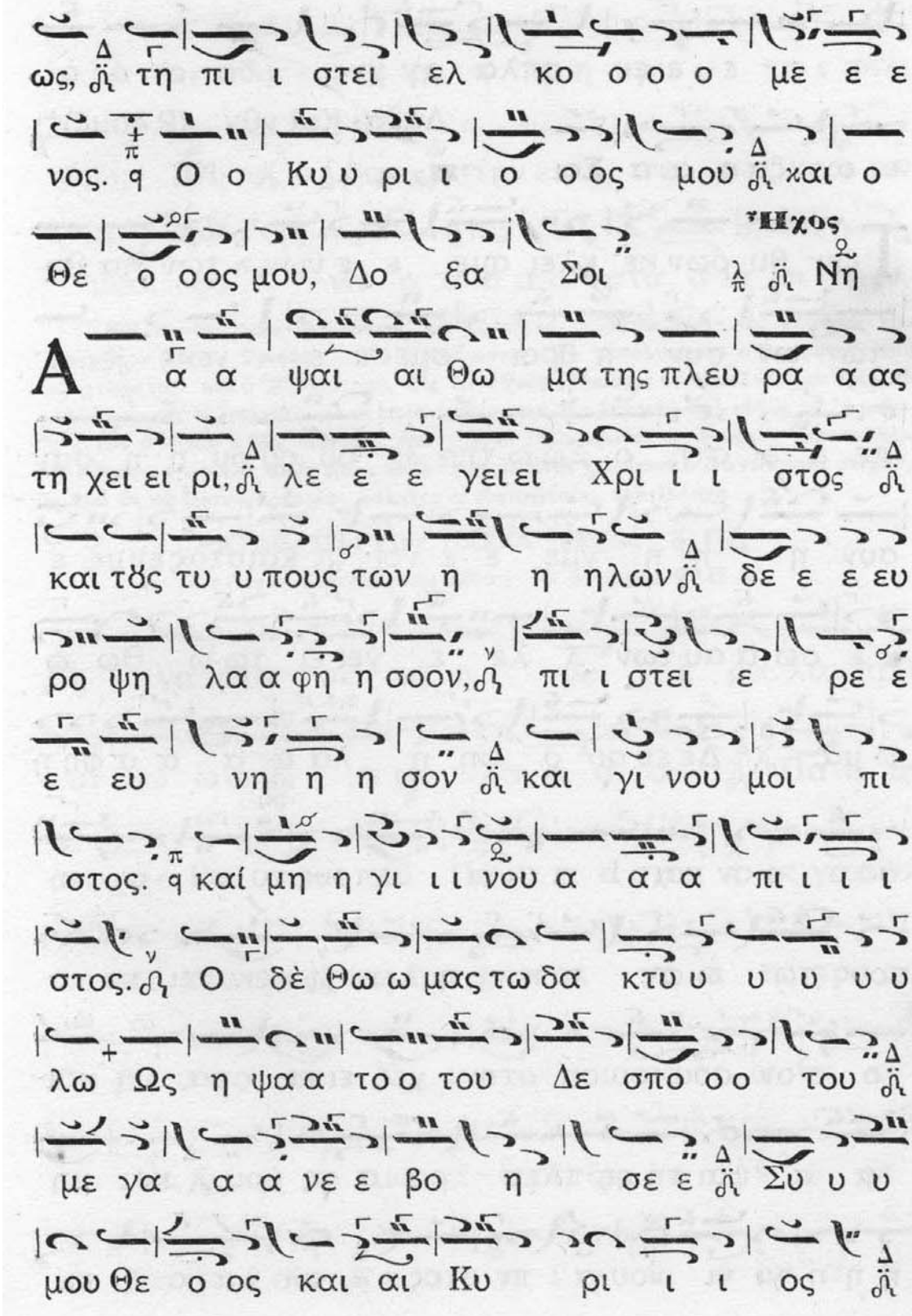
ως, τη πι ι στει ελ κο ο ο ο με ε ε
νος. Ο ο Κυ υ ρι ι ο ο ος μου και ο
Θε ο ο ος μου, Δο ξα Σοι Νη
Α α α ψαι αι Θω μα της πλευ ρα α ας
τη χει ει ρι, λε ε ε γει ει Χρι ι ι στος
και τὸς τυ υ πους των η η ηλων δε ε ε ευ
ρο ψη λα α φη η σοον, πι ι στει ε ρε ε
ε ευ νη η η σον και γι νου μοι πι
στος. καί μη η γι ι ι νου α α α πι ι ι ι
στος. Ο δὲ Θω ω μας τω δα κτυ υ υ υ υ υ
λω Ως η ψα α το ο του Δε σπο ο ο του
με γα α α νε ε βο η σε ε Συ υ υ
μου Θε ο ος και αι Κυ ρι ι ι ος

ε ε ε ε ευ σπλα αγ χνε δο ο ο ο

Δόξα, Καὶ νῦν (Ρ.4σμς) χ

ο ο ξα α α α Σοι Ἦχος λ π Νη

Των θυ ρων κε κλει σμε ε ε νων, των Μα Θη

τω ων συν η θροι σμε ε ε νων, ε

πε ε ε στη ο Σω ω τηρ ου ου ου η η σαν

συν η η η γμε ε ε νοι· καιστας εν με ε

ε ε σω α αυ των λε ε γει ει τω ω Θω ω

Βρδ.

ω μα. Δε ευ ρο ο ψη η λα α α α α φη η

(N)

σο ο ο ον και Ι ι ι ι δε τους τυ υ υ υ

πους τω ω ων η η η η λων· εκ τει νο ο

(Δ)

ο ο ον σου ου ου την χει ει ει ρα, και

α α ψαι τη ης πλευ ρα α ας μου, και μη

(N) (Δ)

η η η γι ι νου α πι στος αλ λα α πι

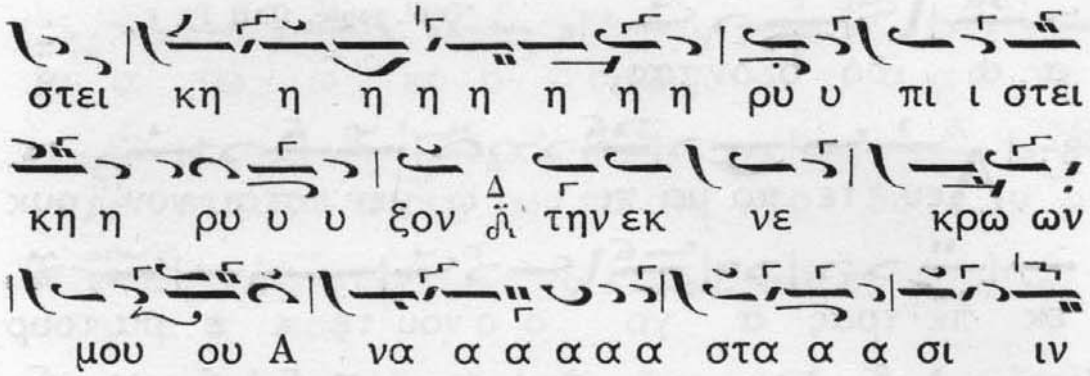

Καὶ συνεχίζομεν ψάλλοντες τὰ Τριαδικά. «*Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς τὴν Ὑπέρθεον ὑμνεῖν Τριάδα*»—. Τὸ Τρισάγιον—. Τὸ Ἀπολυτίκιον «Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος» καὶ ὁ Ἐξάψαλμος. Εἰς τὸ «*Θεὸς Κύριος*»: τὸ Ἀπολυτίκιον τρίς, τὸ ψαλτήριον καὶ ὁ Πολυέλεος, τὰ τρία καθίσματα δὶς ἕκαστον καὶ εὐθὺς οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ δ' ἦχου «*Ἐκ νεότητός μου...*», τὸ Προκείμενον «*Ἐπαίνει Ἰερουσαλὴμ τὸν Κύριον, αἶνει τὸν Θεόν Σου, Σιὼν*» (τρίς). Εἶτα ψάλλεται ὁ Κανὼν ἄνευ στίχων, ὡς ἔχει ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ, καὶ εἶτα αἱ Καταβασίαι τοῦ Πάσχα

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ Ἦχος ᾱ Πα

(Εἰς ἀργὸν Εἱρμολογικὸν μέλος) Ὁ α' χορός. ΩΔΗ Α'.

Ὁ β'. χορός. ΩΔΗ Γ'.
α α δο ο ον τας
β'. Δευ τε πο μα πι ι ω μεν καιαι νον οὐκ
εκ πε τρας α γο ο ο νου τε ε ε ρα τουρ
γου με νο ον ἀλλ α φθαρ σι ι ι ας Πη
η η γη ην εκ Τα α φου ομ βρη η σαν τος Χρι
ι στου ἀπὸ χοροῦ εν ω ω ω στε ρε ε ου ου
Αὖθις ὁ β'. χορός. ΩΔΗ Δ'.
ου ου με ε ε θα
β'. Επι της θει εει ει α α α ας φυ λα
α κης ὁ θε η γο ρος Α αβ βα κου ου
ουμ στη τω μεθ η μω ω ω ω ων καιαι δει ει
κνυ υ υ τω φα εσ φο ο ρο ο Α αγγε ε
λον δι α α α πρυ σι ι ως λε ε γο ον
τα α Ση η με ε ρον σω τη ρι ι ι

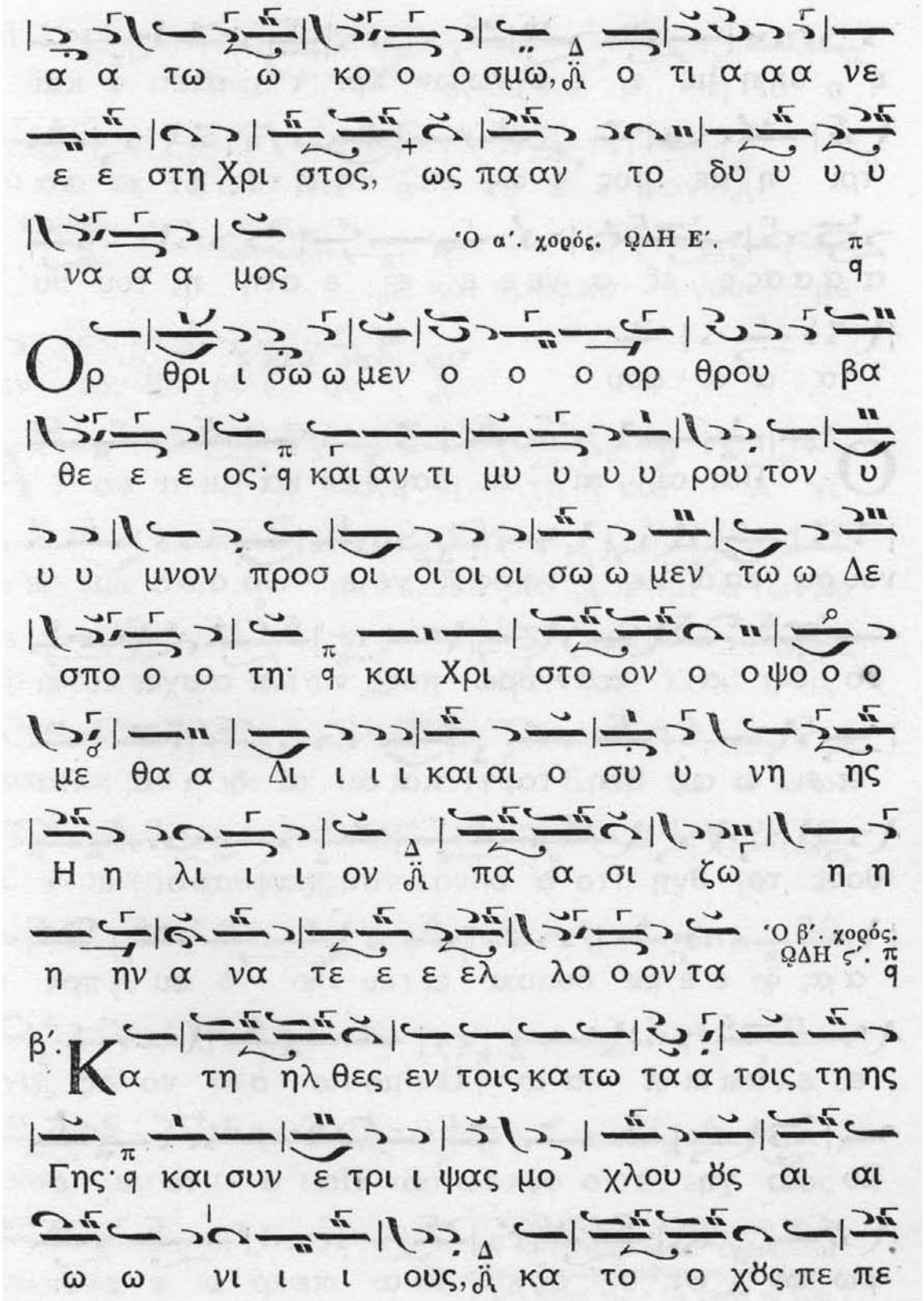
α α τω ω κο ο ο σμω, ο τι α α α νε
ε ε στη Χρι στος, ως πα αν το δυ υ υ υ
να α α μος
Ὁ α'. χορός. ΩΔΗ Ε'.
Ορ θρι ι σω ω μεν ο ο ο ορ θρου βα
θε ε ε ος· και αν τι μυ υ υ υ ρου τον υ
υ υ μνον προσ οι οι οι οι σω ω μεν τω ω Δε
σπο ο ο τη· και Χρι στο ον ο ο ψο ο ο
με θα α Δι ι ι ι και αι ο συ υ νη ης
Η η λι ι ι ον πα α σι ζω η η
η ην α να τε ε ε ελ λο ο ον τα
Ὁ β'. χορός. ΩΔΗ ς'.
β'. Κα τη ηλ θες εν τοις κα τω τα α τοις τη ης
Γης· και συν ε τρι ι ψας μο χλου ὄς αι αι
ω ω νι ι ι ους, κα το ο χὸς πε πε

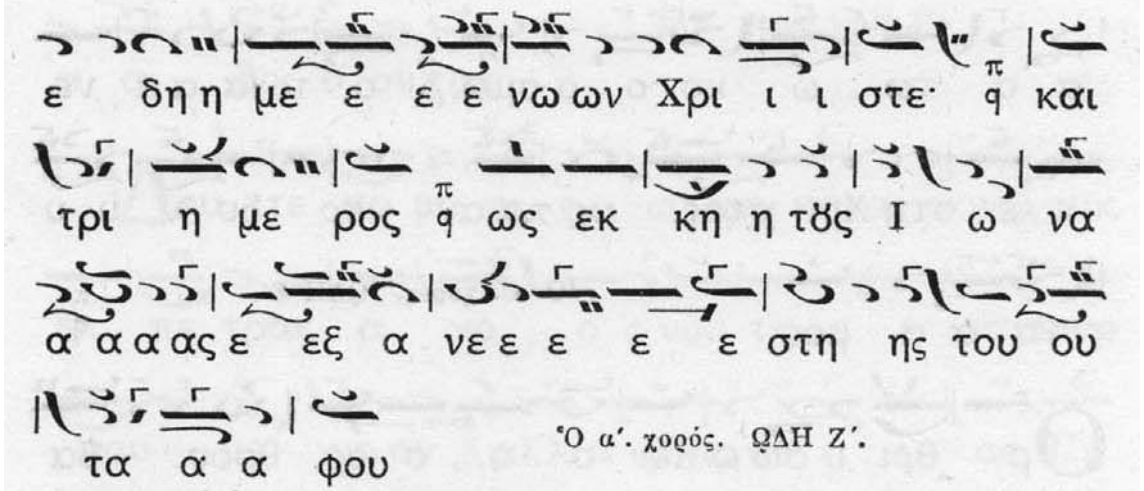

Ὁ α΄. χορός. ΩΔΗ Ζ΄.

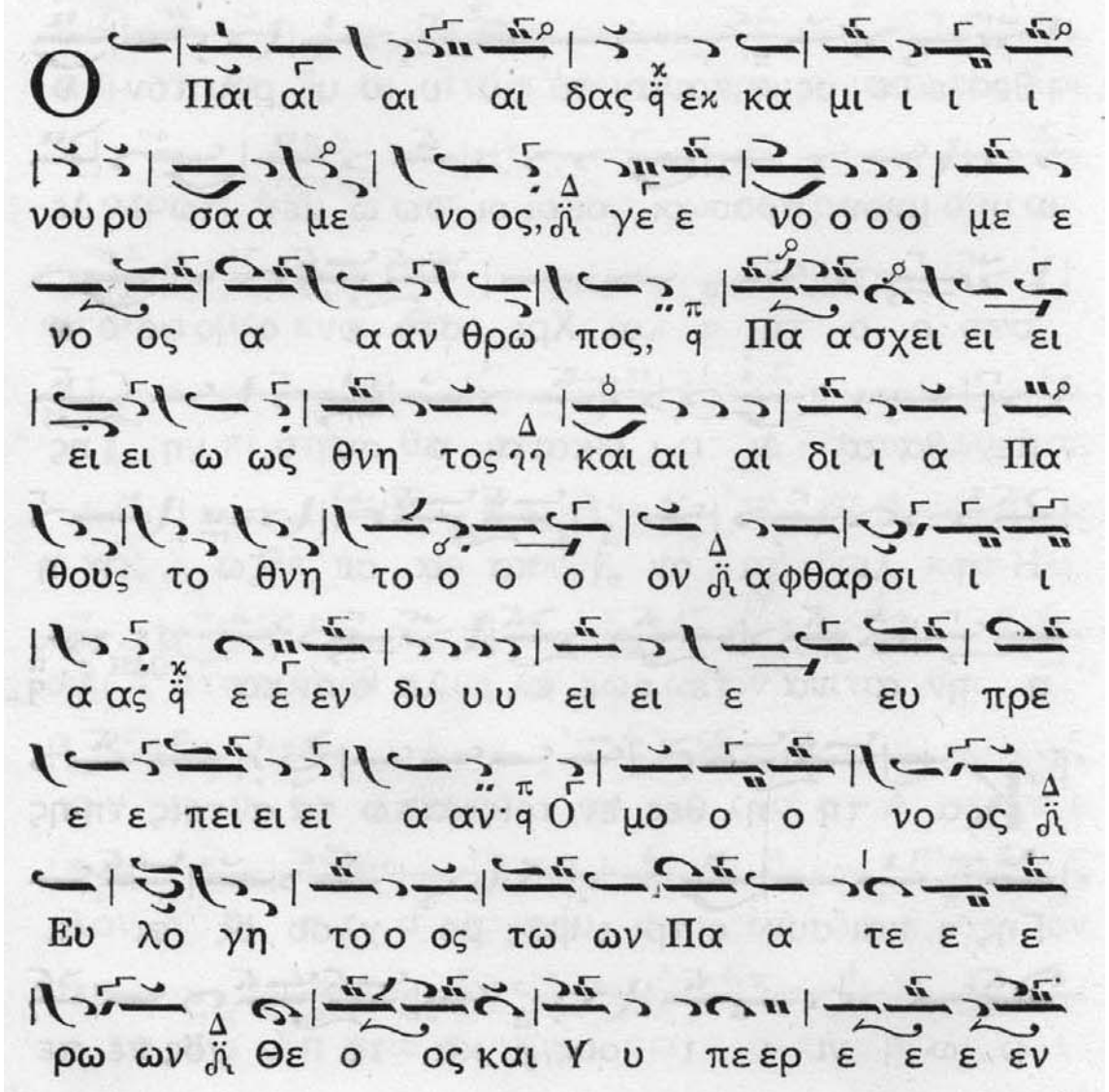

Ἐπακολουθεῖ ἡ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου οὕτω: Ὁ Διάκονος: «Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν». Ὁ Ἱερεύς: «Ὅτι ἅγιος εἶ...» Οἱ χοροὶ τὸ ἑξῆς:

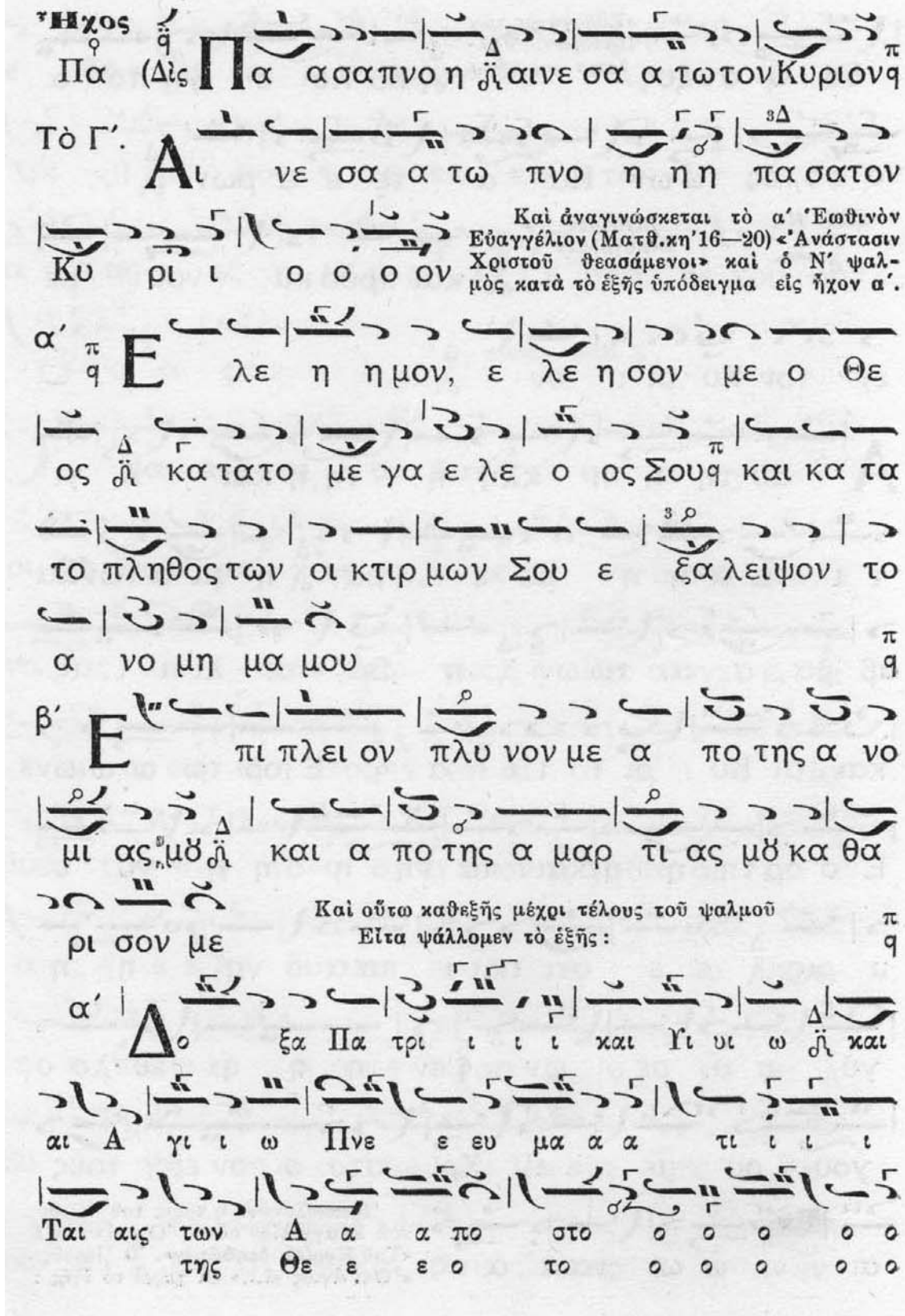
Ἦχος
Πα (Δὶς Πα α σα πνο η αινε σα α τω τον Κυριον
Τὸ Γ'. Αι νε σα α τω πνο η η η πα σατον
Κυ ρι ι ο ο ο ον
Καὶ ἀναγινώσκεται τὸ α' Ἑωθινὸν Εὐαγγέλιον (Ματθ.κη'16—20) «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι» καὶ ὁ Ν' ψαλμὸς κατὰ τὸ ἑξῆς ὑπόδειγμα εἰς ἦχον α'.
α' Ε λε η η μον, ε λε η σον με ο Θε
ος κα τα το με γα ε λε ο ος Σου και κα τα
το πληθος των οι κτιρ μων Σου ε ξα λειψον το
α νο μη μα μου
β' Ε πι πλει ον πλυ νον με α πο της α νο
μι ας μου και α πο της α μαρ τι ας μου κα θα
ρι σον με
Καὶ οὕτω καθεξῆς μέχρι τέλους τοῦ ψαλμοῦ
Εἶτα ψάλλομεν τὸ ἑξῆς:
α' Δο ξα Πα τρι ι ι ι και Υι υι ω και
αι Α γι ι ω Πνε ε ευ μα α α τι ι ι ι
Ται αις των Α α α πο στο ο ο ο ο ο
της Θε ε ε ο το ο ο ο ο ο

λων Πρε σβει αις ε λε ε η η η μο ον
κου
ε ξα λει ψον τα α πλη η η η θη η τω ω
Βρδ.
ω ω ων ε ε ε μω ω ω ων ε ε εγ κλη
μα α α των
β΄ Και νυ υν και α ει ει και εις τους αι αι ω νας
των αι ω ω ω νω ων Α α μη η η
κτλ. ὡς ἄνω
ην Ταις της Θε ε ο το ο ο ο ο
α΄ Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου
ε ξα α
λει ψο ο ον το α α νο ο μη η μα α α
μου ου Α να σταςο Ι η η σου ους α
απο του τα α α φου κα θω ως προ ει ει ει ει
πεν ε δω κεν η η μι ι ι ιν τη ην αι ω ω
νι ι ο ον ζω ω ω η ην και με ε ε

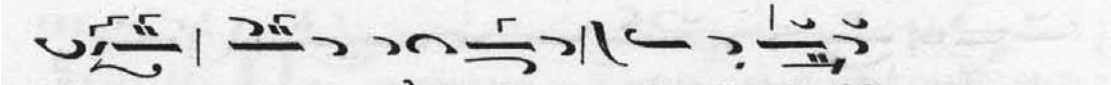

Ὁ Διάκονος: «Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν Σου . . .», εἰς τὸ τέλος τοῦ ὁποίου ψάλλομεν τὸ «Κύριε ἐλέησον» τετράκις.

Τὸ Α′ καὶ Β′

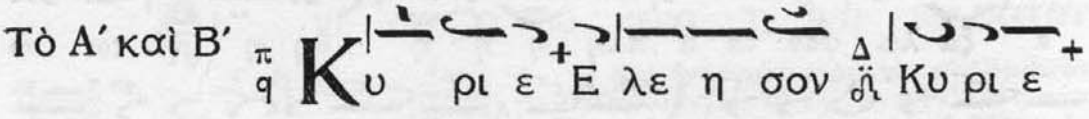

Τὸ Γ′ καὶ Δ′

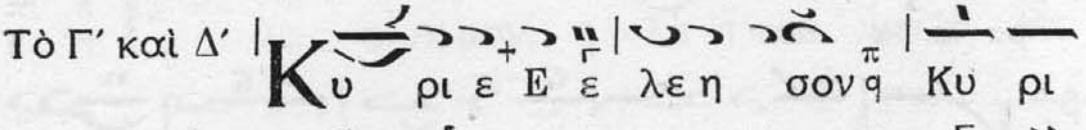

Τέλος τοῦ Δ′.

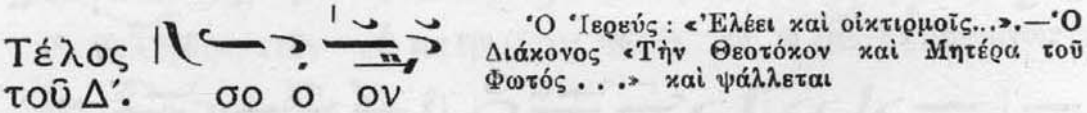

Ὁ Ἱερεύς: «Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς...». — Ὁ Διάκονος «Τὴν Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ Φωτός . . .» καὶ ψάλλεται

Η Θ′. ΩΔΗ ΤΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ

Ἦχος

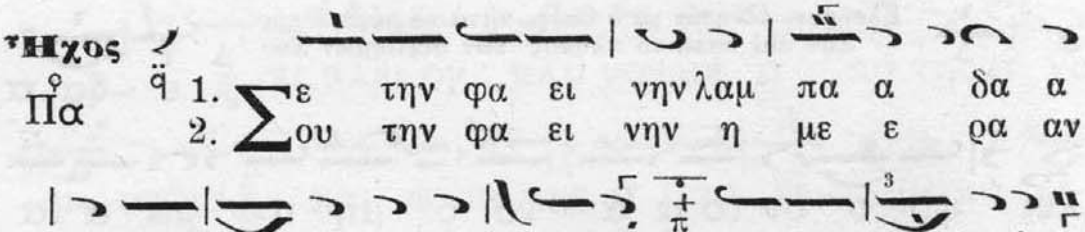

Ἑκάτερον τῶν ἀνωτέρω δύο Τροπαρίων ψαλλόμενον ὑπὸ τοῦ δεξιοῦ χοροῦ ἐπαναλαμβάνεται καὶ ὑπὸ τοῦ ἀριστεροῦ.

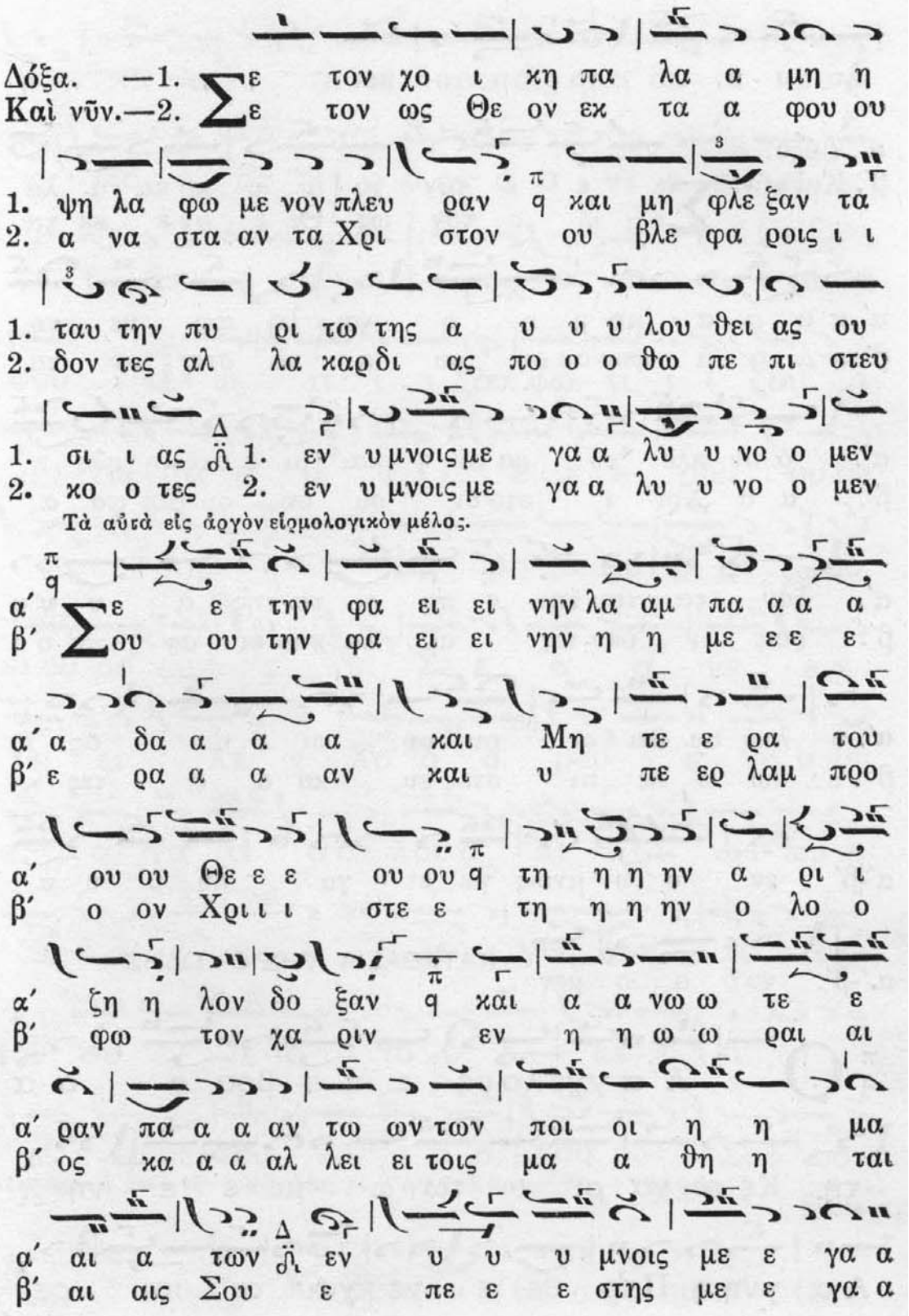
Δόξα. —1. ε τον χο ι κη πα λα α μη η
Καὶ νῦν.—2. ε τον ως Θε ον εκ τα α φου ου
1. ψη λα φω με νον πλευ ραν q και μη φλε ξαν τα
2. α να στα αν τα Χρι στον ου βλε φα ροις ι ι
1. ταυ την πυ ρι τω της α υ υ υ λου θει ας ου
2. δον τες αλ λα καρ δι ας πο ο ο θω πε πι στευ
1. σι ι ας 1. εν υ μνοις με γα α λυ υ νο ο μεν
2. κο ο τες 2. εν υ μνοις με γα α λυ υ νο ο μεν
Τὰ αὐτὰ εἰς ἀργὸν εἰρμολογικὸν μέλος.
α΄ ε ε την φα ει ει νην λα αμ πα α α α
β΄ ου ου την φα ει ει νην η η με ε ε ε
α΄ α δα α α α και Μη τε ε ρα του
β΄ ε ρα α α αν και υ πε ερ λαμ προ
α΄ ου ου Θε ε ε ου ου q τη η η ην α ρι ι
β΄ ο ον Χρι ι ι στε ε τη η η ην ο λο ο
α΄ ζη η λον δο ξαν q και α α νω ω τε ε
β΄ φω τον χα ριν εν η η ω ω ραι αι
α΄ ραν πα α α αν τω ων των ποι οι η η μα
β΄ ος κα α α αλ λει ει τοις μα α θη η ται
α΄ αι α των εν υ υ υ μνοις με ε γα α
β΄ αι αις Σου ε πε ε ε στης με ε γα α

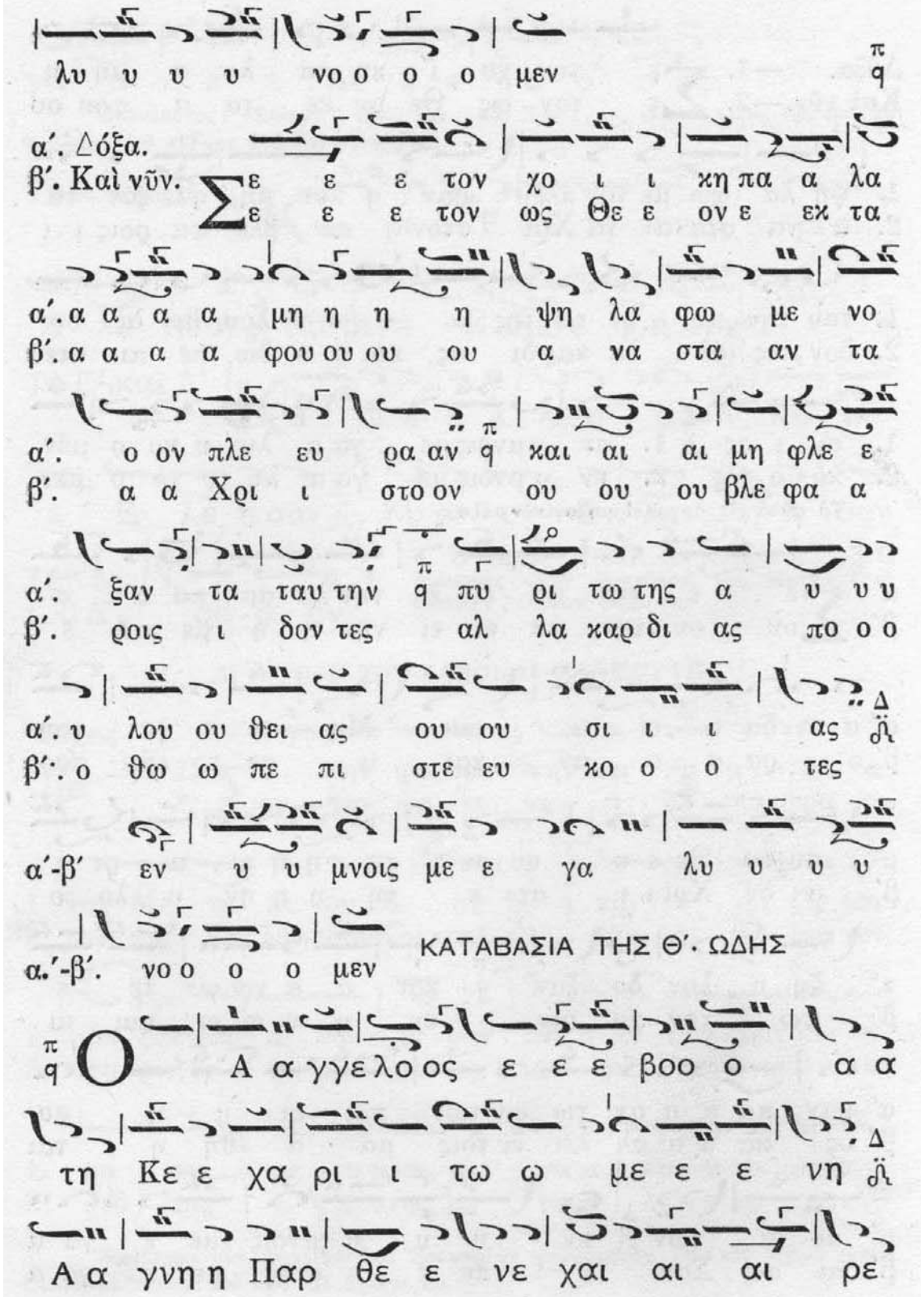
λυ υ υ υ νο ο ο ο μεν
α΄. Δόξα.
β΄. Καὶ νῦν. ε ε ε τον χο ι ι κη πα α λα
ε ε ε τον ως Θε ε ον ε εκ τα
α΄. α α α α μη η η η ψη λα φω με νο
β΄. α α α α φου ου ου ου α να στα αν τα
α΄. ο ον πλε ευ ρα αν q και αι αι μη φλε ε
β΄. α α Χρι ι στο ον ου ου ου βλε φα α
α΄. ξαν τα ταυ την q πυ ρι τω της α υ υ υ
β΄. ροις ι δον τες αλ λα καρ δι ας πο ο ο
α΄. υ λου ου θει ας ου ου σι ι ι ας
β΄. ο θω ω πε πι στε ευ κο ο ο τες
α΄-β΄ εν υ υ μνοις με ε γα λυ υ υ υ
α.΄-β΄. νο ο ο ο μεν
ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ ΤΗΣ Θ΄. ΩΔΗΣ
Α α γγε λο ος ε ε ε βοο ο α α
τη Κε ε χα ρι ι τω ω με ε ε νη
Α α γνη η Παρ θε ε νε χαι αι αι ρε

Αἴτησις καὶ μετὰ τὴν ἐκφώνησιν τὸ «Ἅγιος Κύριος» **Ἦχος β'.** Βου

α΄ υ ψου τε Κυ ρι ον τον Θε ο ον ημων
και προσκυ νειτε τω υ πο πο δι ω των πο δω ων
Αυ του Ὁ β΄ χορὸς ο τι Α γι ο ος ε στιν
ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΑ
Ἦχος γ΄
α΄-β΄ μων με λων χει ρι ι
Σου ου ε ξε ρευ νη η σας τα ας πλη η
γας, Μη μοι Θω μα Α πι στη η ση ης τραυ
μα τι σθε εν τι δι ι α α σε συν
Μα θη ταις ο ο μο φρο ο ο ο νει ᾳ και Ζων τα
κη ρυτ τε ε Θε ε ον Ὁ β΄. χορὸς τὸ αὐτὸ
Τὸ Γ΄ η με ρον Ε αρμυ ρι ι ι ι ι ι ι
ζει ει ει ει ει ει και Και νη Κτι σι ις χο
ρε ε ε ε ευ ει η ση με ρον αι ρον ται
κλει ει ει ει ει ει θρα α α α α α α θυ

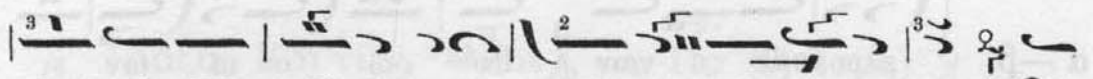
ρων και της α α πι στι ι ι ι ι ι ας ηη Θω

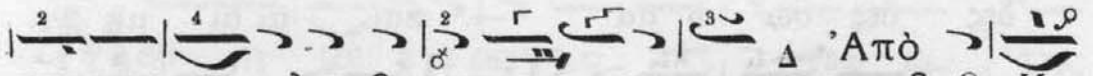
μα του φι λου βο ω ω ων τος. ϙ χοροῦ. Ο Κυ

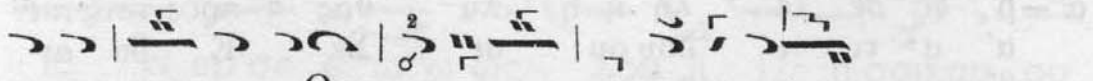
ρι ος και Θε ο ος χ μου ου

ΑΙΝΟΙ Ἦχος α΄. Μετὰ τὸ «Πᾶσα πνοὴ» καὶ τὸ «Αἰνεῖτε Αὐτὸν» (σελ. 24) ψάλλομεν τὰ ἑξῆς 3 προσόμοια εἰς ἀργὸν εἱρμολογικὸν μέλος δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

α΄ Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις Αὐτοῦ· αἰνεῖτε Αὐτὸν κατὰ τὸ πλῆθος

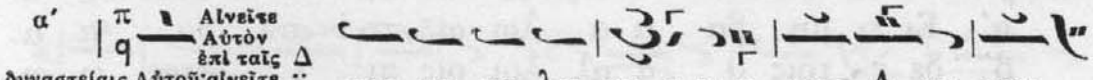
της με γα λω συ υ υ υ νης Α αυ του

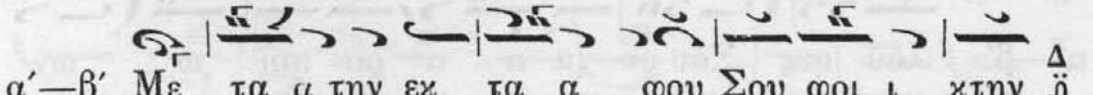
α΄—β΄ Με τα α την εκ τα α φου Σου φρι ι κτην
α΄ Θω μα ας ο και Δι ι δυ μος ου ουκ ην
β΄ Ως θε ε λεις ψη λα α φη σον Χρι ι στος

α΄—β΄ Ζω ο δο ο τα α Ε ε ε γε ερ
α΄ εν δη μων η η νι ι ι κα α
β΄ τω Θω μα α ε ε βο ο ο η η

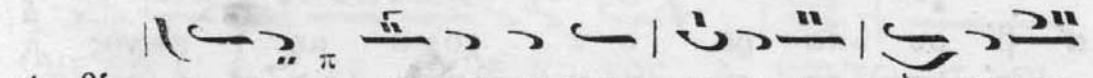
α΄—β΄ σι ιν ϙ ω ωσ περ σφρα γι ι ι δα ας ουκ
α΄ Συ υ τοι οις Μα θη ται αις ω ω φθης
β΄ σε ε βα α λε την χει ει ρα α και

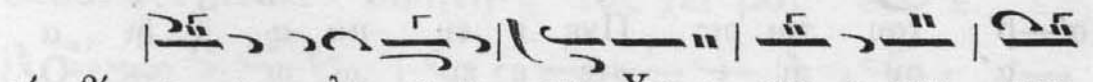
α΄—β΄ ε ε λυ υ υ σας Χρι ι στε ε του μνη
α΄ Κυ υ ρι ι ι ε ο ο θε εν η πι
β΄ γνω ω θι ι ι με ο ο στε ε α ε

α΄—β΄ η μα α το ος. ϙ ου τω κε ε ε
α΄ ι στηη η σε ε τη Ση Α α α
β΄ ε χο ον τα α και γε ω ω ω

α′—β. κλει σμε ε νων ϑυ ρω ω ω ων ει
α′ να στα α σει — και αι αι τοις κα
δες δες σω ω μα· — και αι αι μη γι

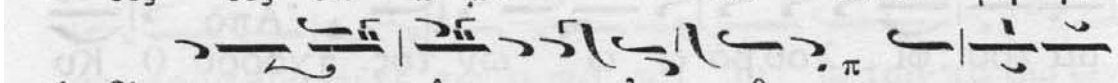

α′—β′ ει σε ε λη η η λυ θας ϙ προς τους παν
α′ α τι ι δου ου σι Σε Ε βο α·
β′ ι νου ου α α πι στος, ε πι σης

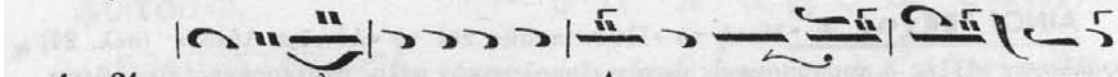

α′—β′ ε ευ κλε ει ει εις Α α πο ο στο ο ο
α′ Ει ει μη βα α α λω ω το ον δω α α
β′ δε ε τοις α α αλ λοι οις πι ι στω ω ω

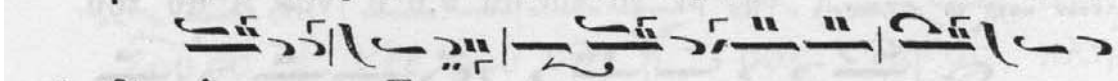

α′—β′ λου ους Σου ου χα α α ρο ποι ω ων
α′ κτυ υ λο ο ον ει ει εις την πλευ ρα αν
β′ ϑη η τι ι ι ο ο ο δε Ε βο ο

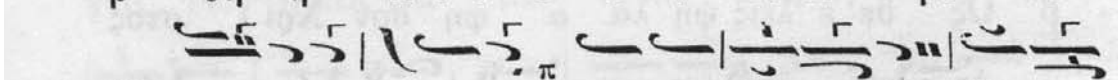

α′—β′ α αυ τους ϙ και ευ ϑε ε ε ες Σου ου
α′ Α αυ του και των η η η η λω ω
β′ η η σεν. Ο Θε ο ο ο ος μου ου

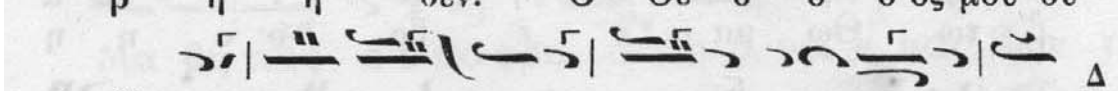

α′—β′ ου πα ρε ε ε χο ο με ε ε νος ϑϊ
α′ ων τα τυ υ υ λω ω μα α α τα
β′ ου και ο ο ο Κυ υ ρι ι ι ος

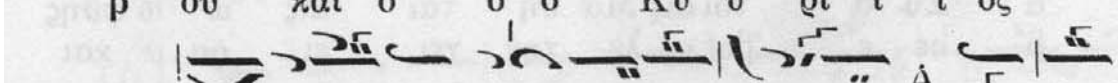

α′—β′ του τοι οις Πνε ε ευ μα α ϑϊ δι α
α′ ου πι ι στε ε ευ ω ω — Ο
β′ Συ υ Υ υ πα α αρ χει εις — Δο

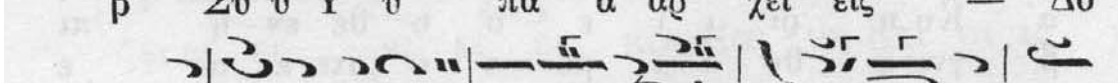

α′—β′ α με ε τρον ε ε ε ε λε ε ε ος.
α′ τι ε ε ξε γη η η η γε ε ερ ται.
β′ ξα τη η Ε γε ε ε ερ σει ει ει Σου.

Στίχοι τοῦ β′.—Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν ἤχῳ σάλπιγγος
τοῦ γ′.—Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῷ.
του δ′.—Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν κυμβάλοις εὐήχοις.

Δόξα, Καὶ νῦν. Ἦχος λ Πα (P. 4σμς)

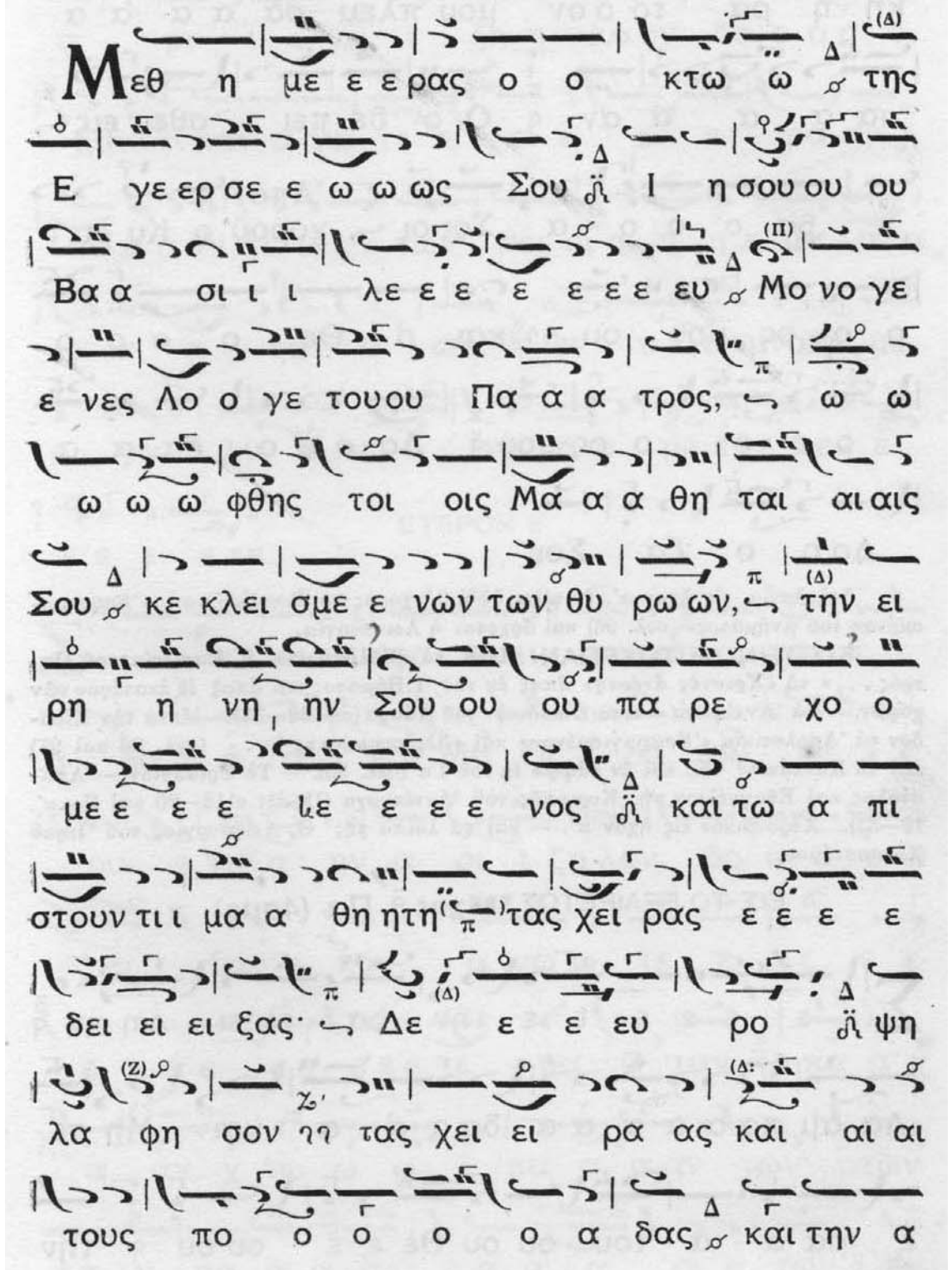

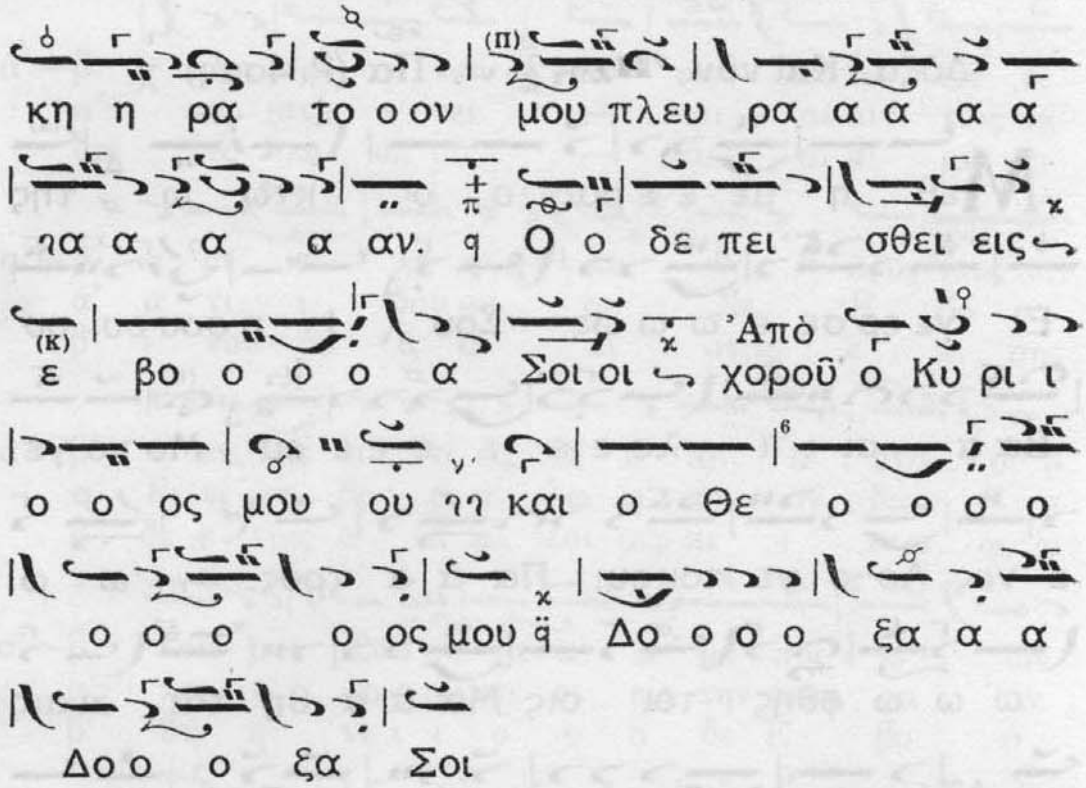

Δοξολογία εἰς ἦχον α', ἐν τέλει δὲ ὁ β', χορὸς τὸ 'Απολυτίκιον «'Εσφραγισμένου τοῦ μνήματος» (σελ. 96) καὶ ἄρχεται ἡ Λειτουργία.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ. Μετὰ τὸ «Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία τοῦ Πατρός . . .» τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*» ἅπαξ ἐκ τοῦ 'Ι.Βήματος καὶ ἅπαξ ἐξ ἑκατέρου τῶν χορῶν. — Τὰ 'Αντίφωνα καὶ τὸ Εἰσοδικὸν τοῦ Πάσχα (σελ.32—33).—Μετὰ τὴν Εἴσοδον τὰ 'Απολυτίκια «'Εσφραγισμένου» καὶ «'Ως συμμύστης . . .» (σελ. 96 καὶ 97) καὶ τὸ Κοντάκιον «Εἰ καὶ ἐν τάφῳ» ἐκ τοῦ Γα (σελ. 35). — Τὸ Τρισάγιον.— 'Απόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς τοῦ 'Αντίπασχα (Πράξ. ε' 12—20 καὶ 'Ιω.κ'. 19—31). Χερουβικὸν εἰς ἦχον α'. — καὶ τὰ λοιπὰ τῆς Θ. Λειτουργίας τοῦ 'Ιεροῦ Χρυσοστόμου.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΞΑΙΡΕΤΩΣ. Ἦχος ϙ̈ Πα (4σμς) χ

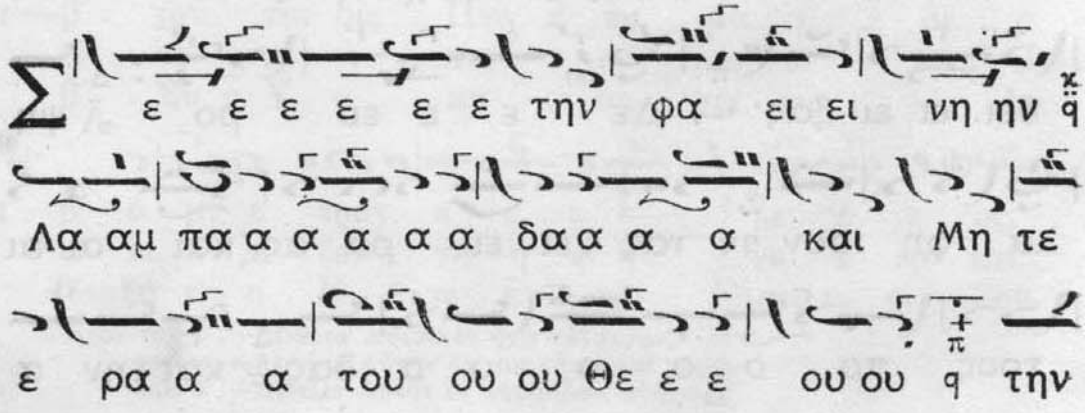

α ρι ι ι ι ι ζη η λο ον δο ο ο ο ο
ξαν q και α νω τε ε ε ε ε ρα αν π
πα α α αν τω ω ων των ποι οι οι η η η μα α α
α α α τω ω ων q εν υ υ μνοις με
ε γα λυ υ υ υ νο ο ο με ε ε εεε ε
ε ε ε ε εν
ΕΤΕΡΟΝ π
q
ε ε ε την φα ει ει νη ην λα αμ πα α α
α δα α α α και Μη τε ε ρα του Θε ε ε
ου q τη η ην α ρι ι ζη λον δο ο ο ο ο
ο ο ξαν q και α νω ω τε ε ε ε
ε ε ε ε εε εεε ε ρα α αν q πα α χ
α αν χ τω ω ω π πα α α αν των των
ποι η μα α α α α α α α των q εν

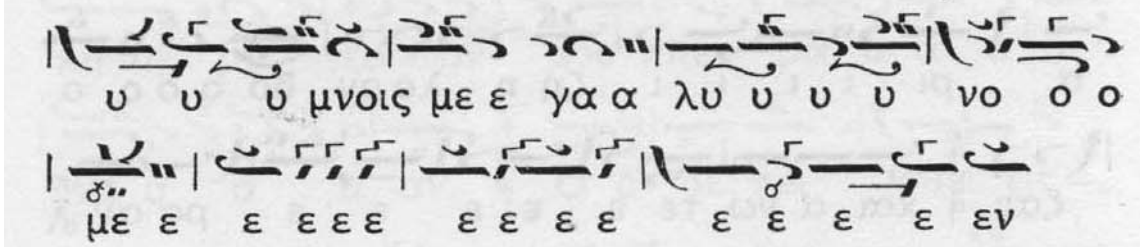

Καὶ ἕτερον ἁπλούστερον ὑπάρχει ἐν σελίδι (108). Κοινωνικὸν (Ἦχος α') «*Ἐπαίνει Ἰερουσαλὴμ τὸν Κύριον, Αἴνει τὸν Θεόν Σου, Σιὼν*». Ἀντὶ τοῦ «Εἴδομεν τὸ φῶς» «*Χριστὸς ἀνέστη*» ψαλλόμενον μέχρι τῆς Ἀναλήψεως.— Εἶτα τὸ Ὄνομα Κυρίου—καὶ Ἀπόλυσις.

ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ ΤΟΥ ΘΩΜΑ ψαλλόμενον κατὰ τὰς λοιπὰς ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος

Ἦχος Νη

ΤΑ ΑΠΟΣΤΙΧΑ ΙΔΙΟΜΕΛΑ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ

Εἰς σύντομον στιχηραρικὸν μέλος. Ἦχος Πα (Ρ. 4σμς) χ

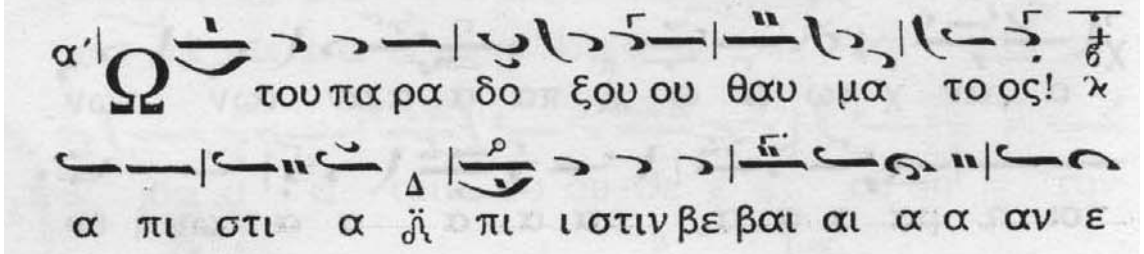

'Ο β'.—Στιχ. 'Επαίνει 'Ιερουσαλὴμ τὸν Κύριον, αἴνει τὸν Θεόν σου Σιών.

α με ε ε νος σε ε ε σω ω ω ω σται
Βα λων γαρ ο Θω ω μας εν τη πυ ρι ινη πλευ
ρα τ ην χει ει ει ρα, I η σου Χρι στου ου
του Θε ε ου, Ου κα τε φλε ε ε χθη τη ψη
η λα φη η η σει· της ψυ χη ης γαρ το ο
δυσ πει ει θες με τε βα λεν εις ευ πι
στι αν θε ερ μως Ε ε κε κρα ξεν α πο
βα θε ε ε ω ων ψυ υ υ χης. Ο Δε σπο ο
της Συ μου ει ει και Θε ε ος, ο εκ νε
κρων ε γη γερ με ε ε νος Δο ο ξα α Σοι
Στίχ, Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν Σου
Ω του πα ρα δο ξου ου ου θα αυ μα α
τος! I ω αν νης στη θει του Λο ο γου
ου α νε ε ε πε ε ε ε σε, Θω ω μας δε ε

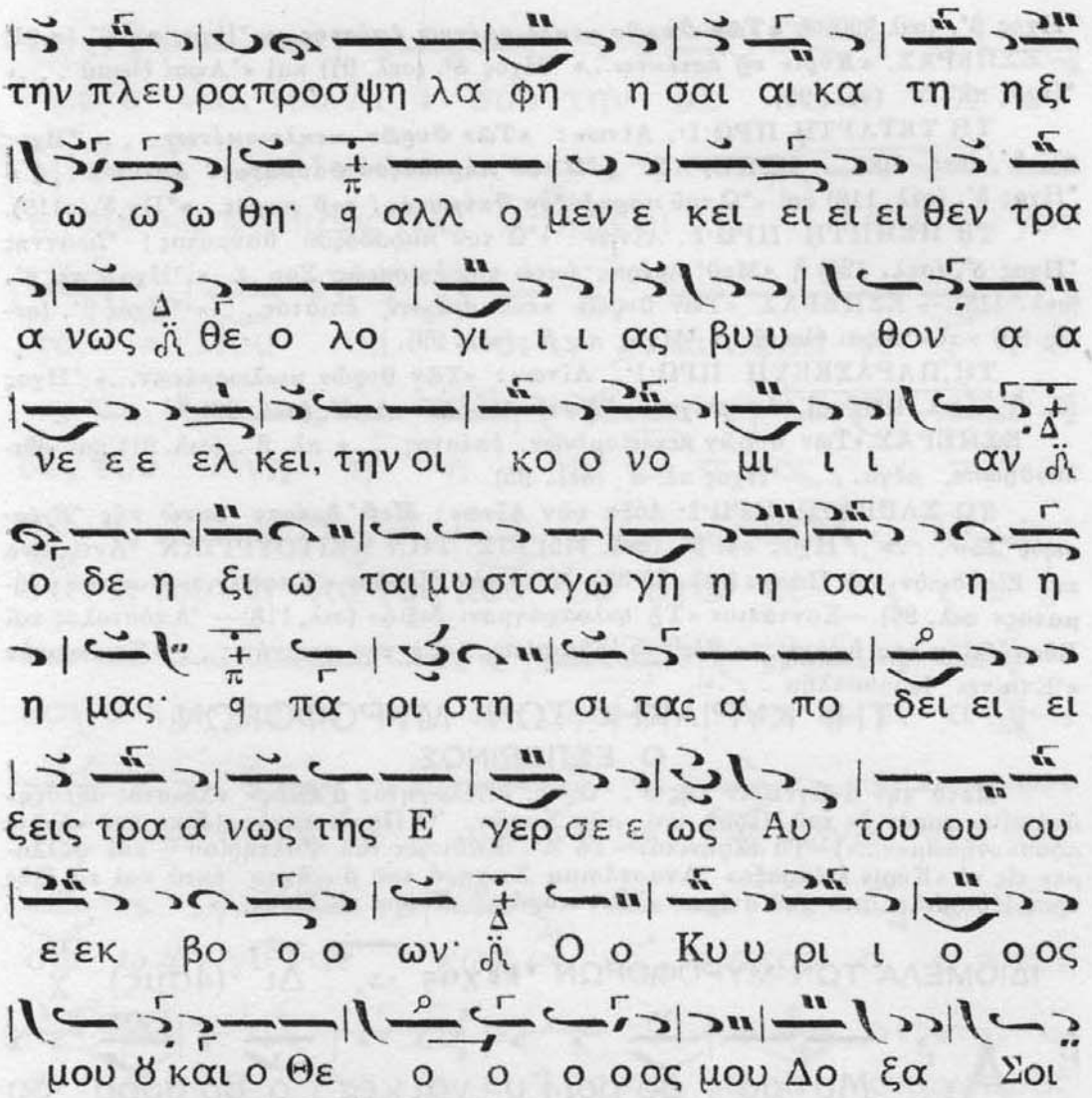

ΔΟΞΑΣΤΙΚΑ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΘΩΜΑ

Ὅταν ἐν καθημερινῇ τῆς περιόδου τοῦ Πεντηκοσταρίου συμπίπτῃ ἡ Μνήμη Ἑορταζομένου Ἁγίου, ψάλλεται ὡς «*Δόξα*» μὲν τὸ τοῦ Ἁγίου, ὡς «*Καὶ νῦν*» δὲ τὸ τοῦ Πεντηκοσταρίου Μεθέορτον. Συνιστῶμεν δὲ εἰς τοὺς ἱεροψάλτας, Ἵνα προτιμῶσιν.— ἂν ὑπάρχωσι—τὰ Μεθέορτα, ὧν ὁ ἦχος συμπίπτει πρὸς τὸ Δοξαστικὸν τοῦ ἑορταζομένου Ἁγίου. Τὰ κατὰ τὰς καθημερινὰς τῆς παρούσης Ἑβδομάδος ψαλλόμενα Δοξαστικὰ ἔχουσιν οὕτω :

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ: «Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων. . .» Ἦχος α΄. (σελ. 85). Ἀποστίχων «Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ . . .» Ἦχος α΄. (σελ. 86).

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΙ· Αἴνων : «*Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος . . .*» Ἦχος α΄. (σελ. 86) ἢ τῶν Ἀποστίχων τῶν Αἴνων «*Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων*» (σελ.88).

ΕΣΠΕΡΑΣ «*Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων*» Ἦχος α΄.(σελ.88) καὶ «*Μετὰ τὴν Ἔγερσίν Σου...*» Ἦχος β΄. (σελ. 89).

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΙ. Αἴνων : «*Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ἐπιστάς . . .*».

Ἦχος β'. (σελ. 90) ἢ «*Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ἐπέστης...*» Ἦχος πλ. β'. (σ.91) — ΕΣΠΕΡΑΣ. «*Κύριε τῇ ἀστέκτῳ...*» Ἦχος δ'. (σελ. 97) καὶ «Ἄψαι Θωμά . , .» Ἦχος πλ'. δ'. (σελ. 99).

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΩ·Ι·. Αἶνων: «*Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων . . .*» Ἦχος πλ. δ', (σελ. 100). – ΕΣΠΕΡΑΣ. «*Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἀπιστία . . .*» Ἦχος δ'. (σελ. 118) καὶ «*Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος! τοῦ πυρός...*» Ἦχ. δ'. (σ119).

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΩ·Ι·. Αἶνων: «Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος! Ἰωάννης Ἦχος δ'. (σελ. 120) ἢ «Μεθ' ἡμέρας ὀκτὼ τῆς ἐγέρσεώς Σου . . .» Ἦχος πλ. β'. (σελ. 115).— ΕΣΠΕΡΑΣ «Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπιστάς . . .» Ἦχος β'. (σελὶς 90) καὶ «Ἄψαι Θωμᾶ...» Ἦχος πλ. δ'. (σελ. 99).

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΩ·Ι·. Αἶνων: «Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων...» Ἦχος πλ. δ'. (σελ. 100) καὶ Ἀποστίχων «Ἄψαι Θωμᾶ» πλ. δ'. (σελ. 99).

ΕΣΠΕΡΑΣ. «Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων. ἐπέστης ...» πλ. β'. (σελ. 91) καὶ «Φιλάνθρωπε, μέγα. . . » Ἦχος πλ. α'. (σελ. 95).

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩ·Ι· Δόξα τῶν Αἶνων: *Μεθ' ἡμέρας ὀκτὼ τῆς Ἐγέρσεώς Σου . . .*» . Ἦχος πλ. β'. (σελ. 115) ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ Ἀντίφωνα καὶ Εἰσοδικὸν τοῦ Πάσχα (σελ. 32-33). Μετὰ τὴν Εἴσοδον «Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος» σελ. 96).—Κοντάκιον «Τῇ φιλοπράγμονι δεξιᾷ» (σελ. 118)— Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας. — Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως «Σὲ τὴν φαεινήν . . . » Κοινωνικὸν «Ἐπαίνει Ἰερουσαλήμ . . .».

ΤΗΙ ΚΥΡΙΑΚΗΙ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Ο ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς θ'. Ὥρας, «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς» «Χριστὸς ἀνέστη» ἀνὰ μίαν φορὰν ἐκ τοῦ Ἱεροῦ καὶ τῶν Χορῶν. Ὁ Προοιμιακὸς (ἄνευ τοῦ «Δεῦτε προσκυνήσωμεν...»)—Τὰ Εἰρηνικά.—Τὸ Α'. Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου — καὶ ψάλλομεν εἰς τὸ «Κύριε ἐκέκραξα» Ἀναστάσιμα Στιχηρὰ τοῦ β'. ἦχου ἑπτὰ καὶ τὰ ἑξῆς τρία Ἰδιόμελα ἀπὸ τοῦ στίχου «*Ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος...*».

με ε ναι, του λι ι θου την με τα α θε ε
ε σιν· και προς αλ λη λας δι ε λε ε ε γον
το. Που ει σι ιν αι σφρα γι ι ι ι
δες του Μνη η η μα α α τος; που ε
στιν η του Πι λα του κου ου στω δι ι ι α
και α κρι βη η ης α σφα α λει ει ει α!
Γε γο νε δε ε ε ε μη νυ υ της των α γνο ου
σω ω ων γυ ναι κων εξ α στρα α α πτων
Α α α γγε ε ε λος και φα α σκων προς
αυ τα ας· Τι με τα θρη νων ζη τει ει ει τε τον
Ζων τα και ζω ο ποι η σαν τα το γε νοος
των βρο των; Ε ξη γερ θη Χρι στος ο Θε ος
η η μων εκ νε ε κρων ως παν το δυ υ υ υ

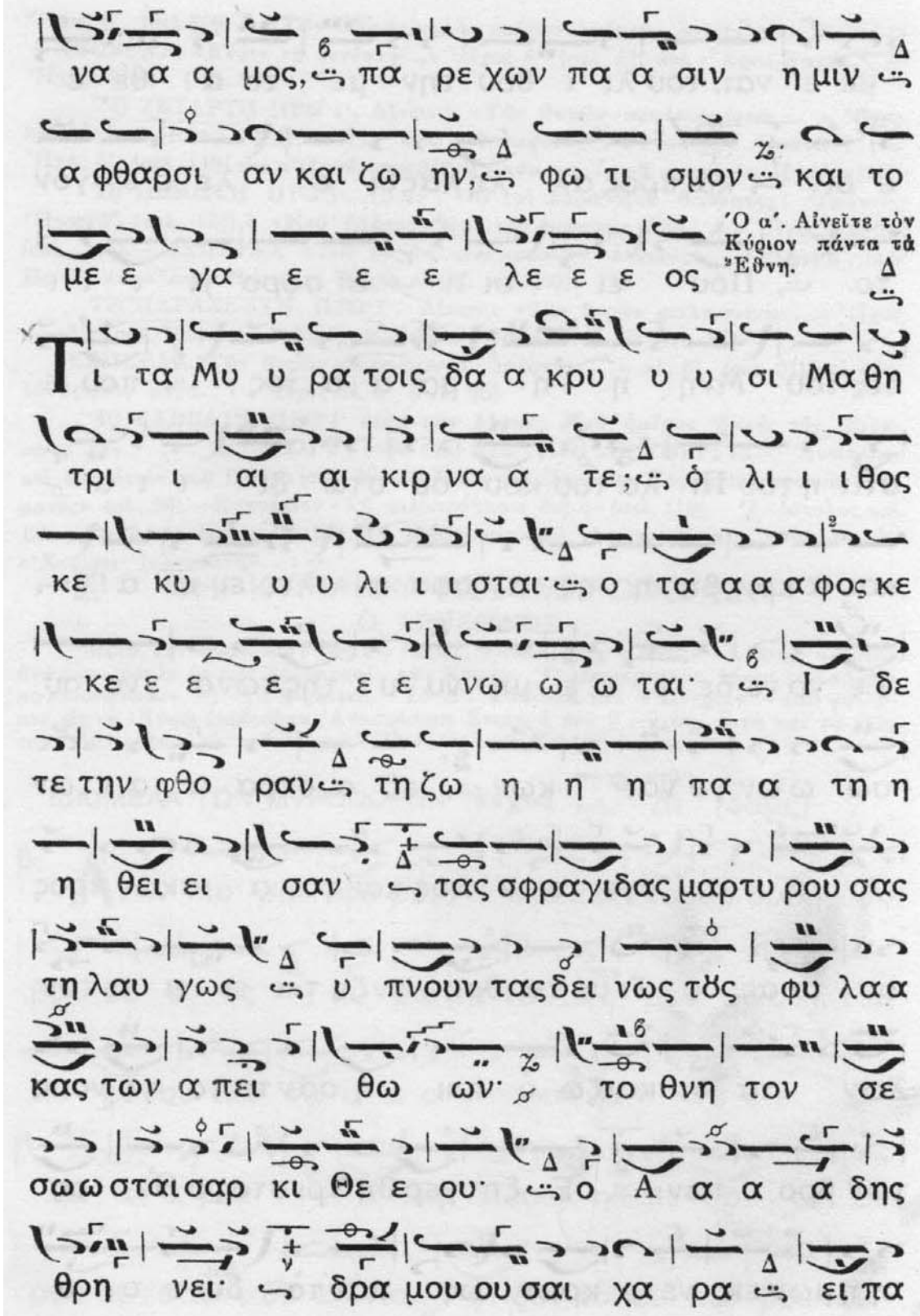
να α α μος, πα ρε χων πα α σιν η μιν
α φθαρσι αν και ζω ην, φω τι σμον και το
με ε γα ε ε ε λε ε ε ος
Ὁ α'. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ Ἔθνη.
Τι τα Μυ υ ρα τοις δα α κρυ υ υ σι Μα θη
τρι ι αι αι κιρ να α τε; ὁ λι ι ιθος
κε κυ υ υ λι ι ισται· ο τα α α φος κε
κε ε ε ε ε ε νω ω ω ται· ι δε
τε την φθο ραν τη ζω η η η πα α τη η
η θει ει σαν τας σφραγιδας μαρτυ ρου σας
τη λαυ γως υ πνουν τας δει νως τὸς φυ λα α
κας των α πει θω ων· το θνη τον σε
σω ω σται σαρ κι Θε ε ου· ο Α α α α δης
θρη νει· δρα μου ου σαι χα ρα ει πα

τε τοις Α α α πο στο ο ο λοις· Ο νε κρω

σας Χρι στος τον θα να α α τον πρω το ο το

κος εκ νε ε κρων υ μας προ α γει + Ει εις τὴν

Γα λι λαι αι αι αν

'Ο β'. Ὅτι ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος Αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου..

Αι Μυ ρο φο ροι ορ θρι αι γε ε νο με ναι

και το μνη μα Σου με τα σπὸ δης κα α τα α

α λα βου ου σαι ε πε ζη η του ουν Σε

ε Χρι ι ι στε, προς το μυ ρι ι ι ι σαι αι ζ'

το Α α α α χραν τον Σω ω ω ω μα α α

Σου· καὶ τὸ Α γγε λὸ τοις ρη μασιν εν η η η

χη θει ει ει σαι χα ρο ποι α α α συ υ υμ

βο ο ο λα α φ τοις Α πο στο ο ο λοις ε ε

κη η η η η ρυ υ υτ τον Ο ο ο τι

Α νε ε εστη ο Αρ χη γος της σω ω ω τη ρι
ι ι α ας η η η μων σκυ λε ευ σα α ας
τον θα α να α α τον τω δε κο σμω δω ρῦ
με νος ζω η ην αι ω ω ω νι ι ι ι ι ι
ον και το με ε γα ε ε ε λε ε ε ος
Δόξα Ἦχος Πα
Αι Μυ ρο φο ο ροι Γυ ναι κες τον Τα φον Σου κα
τα α α λα βου ου σαι, και τας σφρα γι ι ι
δας του Μνη η μα το ος ι δου ου σαι
μη η ε ευ ρου σαι αι αι δε το Α α α
χραν το ον Σω ω ω μα α α Σου, ο δυ
ρο ο με ναι με τα σπῦ δης η ηλ θον
λε ε γου ου ου σαι. Τι ις ε ε κλε ψεν

Ὁ β'. χορός: Καὶ νῦν «***Παρῆλθεν ἡ σκιὰ τοῦ νόμου***» (σελ. 64) **Εἴσοδος κ.τ.λ. Εἰς τὰ ΑΠΟΣΤΙΧΑ ὁ α'. χορὸς τὸ Ἀναστάσιμον «*Ἡ Ἀγάστασίς Χριστὲ Σωτὴρ*» (σελ. 70) καὶ τά «Πάσχα ἱερόν . . .» (σελ. 27). Εἶτα ὁ β'. χορὸς τὸ Δοξαστικόν.**

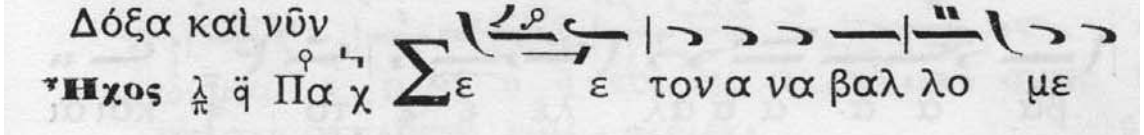

νον το ο φω ω ως ϙ ω ωσ περ ι μα α α
τι ι ι ον ϙ κα θε λων Ι ω σηφ α πο του ξυ υ
Ἡπίως
υ λου ϙ συν Νι ι κο δη η η μω, ϙ και θε
Βρδ.
ω ρη η η σας ηη νε κρο ο ο ον ηη γυ
μνο ον α α τα α φον ϙ ευ συμ πα αθη τον
θρη η η νον α α να λα α βων, ϙ ο δυ ρο
ο με ε νος ε ε ε ε λε ε ε γεν. ϙ
(κ)
Οι οι σι οι οι οι μοι ϙ γλυ υ κυ υ τα
α τε ε ε Ι ι η η σου ου ου ου ου
ηου ου ου ου ηη Ο ον προ μι κρου ο ο Η
λι ος ηη εν Σταυ ρω κρε μα με νον θε
α σα με νος ϙ ζο ο ο ο ο φον πε ρι ε
βα α α α α αλ λε ε ε το ϙ και αι

η η Γη η η τω ω φο ο ο ο ο βω
ε ε ε ε κυ μαι αι αι αι αι νε το
και δι ερ ρη η η η γνυ υ υ το Να ου ου
το κα α τα πε ε ε τα α α σμα Αλλ
ι δου ου ου ου νυ υι βλε ε πω ω ω Σε
δι ε με Ε κου σι ι ι ως υ πελ θο ο ον
τα θα α να α α τον. Πω ω ω ω ως Σε
κη δε ε ε ευ σω ω Θε ε ε ε μου;
η η η πως σιν δο ο ο σιν ει ει
λη η η η η η η η σω; ποι οι
αις χερ σι ι ι ι δε προσ ψα α α αυ σω
το Σο ον α α κη η η η ρα α τον Σω ω
ω ω μα; η η η η ποι α α Α α σμα τα

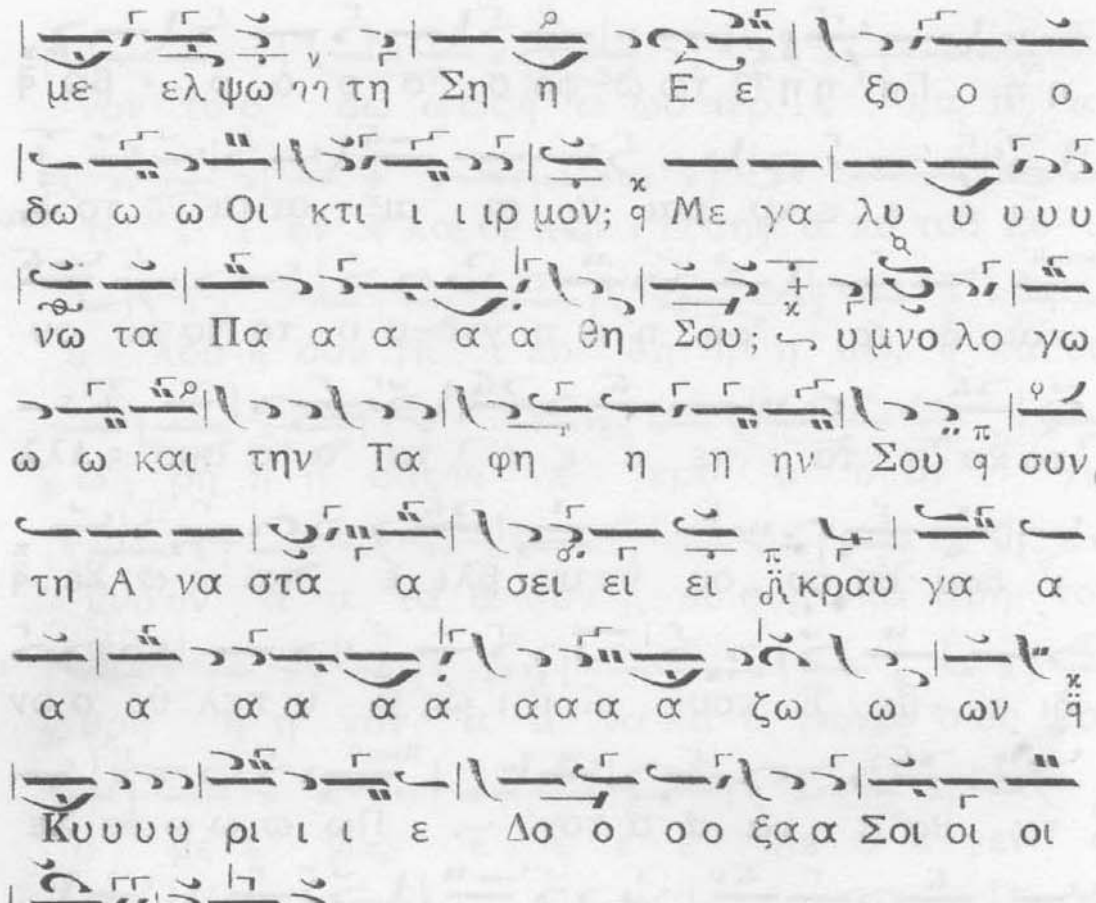

«Νῦν ἀπολύεις. . .» Τρισάγιον καὶ τὰ ἑξῆς

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ

Ἦχος Δι α΄ Ο τε κα τη ηλ θες προς τον θα
να τον η Ζω η η Α θα α να τος, το τε τον
α δην ε νε ε κρω σας τη α στρα πη της Θε ο
ο τη τος ο τε δε και τους τε θνε ω τας εκ των
κα τα χθο νι ων α νε ε στη σας πα σαι

αι Δυ να μεις των ε που ρα νι ων ε κραυ γαζον
Ζω ο δο τα Χρι στε ο Θε ος η μων Δο ο ο ξα Σοι
Δόξα Πατρὶ
ευ σχη η μων Ι ω σηφ α πο
του ξυ λῶ κα θε λων τὸ Αχραντον Σῶ Σω ω ω
ω ω μα σιν δο νι κα θα ρα ει λησας και α
ρω ω μα σιν εν μνη μα τι και νω κη δευ σας α
πε ε θε το αλ λα τρι η με ρος ανε στης Κυ υ
ρι ε πα ρε χων τω κο σμω το με γα ε ε
ε λε ος
Καὶ νῦν
Ταις Μυ ρο φο ο ροις Γυ ναι ξι πα ρα το μνημα
ε πι στας ο Αγγε λος ε βο ο ο ο ο ο
α τα Μυ ρα τοις θνη τοις υ παρ χει αρ μο ο
δι α Χρι στος δε δι α φθο ρας ε δει χθη

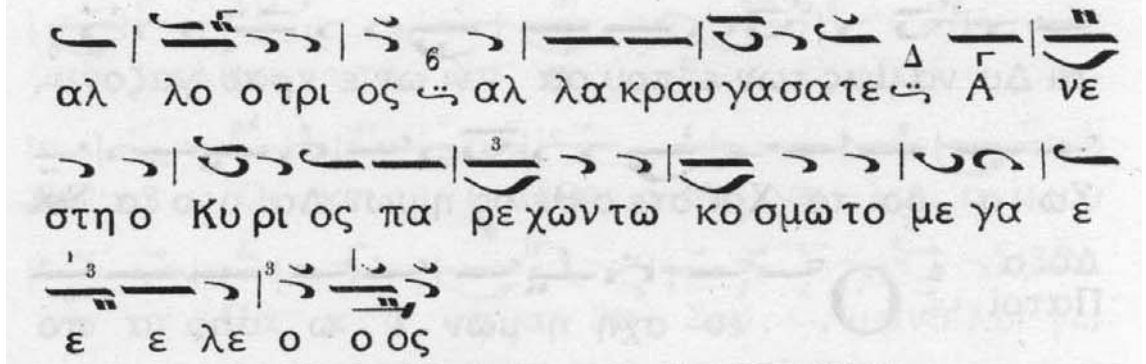

Ο ΟΡΘΡΟΣ ΚΑΙ Η Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τῇ Κυριακῇ πρωῒ μετὰ τὸ Τρισάγιον καὶ τὸν Ν' Ψαλ, ὁ Τριαδικὸς Κανὼν καὶ εἶτα

Η ΛΙΤΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

ου σαι· ϙ και τὸ το ο μη ευ ρου ου σαι, ϙ δι
η πο ο ο ρὸν προ ο ος α αλ λη λας γγ α
γνο ου σαι την Α α να α α στα α α σιν ϙ
Αλλ' ε πε ε ε στη α αυ ταις αι αι αις Α α α
γγε λο ος και ει ει ει πεν ϙ Α α νε ε στη
Χρι στο ος γγ δω ρου με νος τω κο σμω το με
ε γα ε ε ε λε ε ε ος ϙ
Ηλ θον ε πι το μνη μει ει ει ει ον ϙ η Μα
γδα λη νη και η αλ λη η Μα ρι ι α γγ ζη τὸ σαι
τον Κυ υ υ ρι ι ι ον. ϙ και τον Α γγε
λον ει ει δον ως α στρα πην, γγ κα θε ζο με νον
ε πι ι ι ι το μνη η η μα, ϙ και λε ε γον
τα α Α α αυ ταις· ϙ Τι ι ζη τει ει

τε τον Ζων τα με τα των τε θνε ε ω ω ω ω
των ; Α νε ε στη κα α θως ει ειπεν΄ηη εν
Γα λι λαι αι αι α Αυ το ον ευ ρη η η
σε ε ε τε΄ Προς Ον βο η η σω μεν΄ηη
Ο Α να στας ε εκ τω ων νε ε κρω ων Κυ ρι ι ε
Δόξα
Δο ο ο ξα α α Σοι Ἦχος Πα
Η η τη σα το Ι ω σηφ το Σω ω
μα του Ι η η σου, και α πε ε θε ε το εν
τω και νω αυ του Μνη μει ει ει ω΄
ε ε δει γα αρ Α αυ το ο ον εκ τα α α
φου ως εκ πα στα δος προ ο ε ε ελ θειν.
Ο συν τρι ι ψας κρα το ος θα α ά να α α
του και α νοι οι ξα ας πυ υ λας Πα

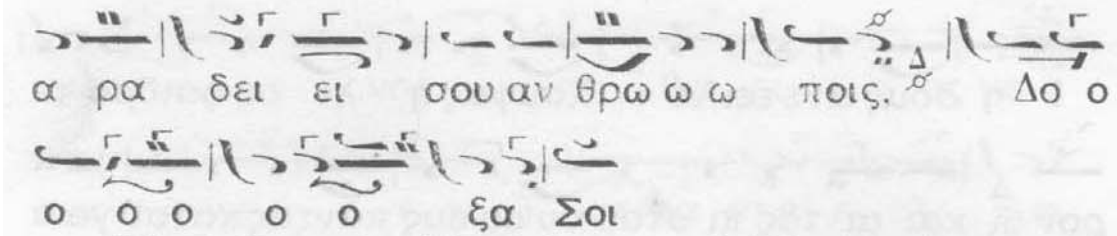

Καὶ νῦν: Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτής μου... καὶ εὐθὺς τὰ Τριαδικά: « Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς... » Τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον « Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ ».

Ὁ Ἐξάψαλμος—Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν— Τὰ Καθίσματα — τὰ Εὐλογητάρια — ἡ Ὑπακοὴ καὶ οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ β΄ ἦχου μὲ τὸ Προκείμενον, ὁ Κανὼν τοῦ Πάσχα (σελ. 5) μετὰ τῶν ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ δύο Θεοτοκίων. Ἀπὸ γ΄ ᾠδῆς τὰ 2 Καθίσματα, ἀφ' ς΄ τὸ Κοντάκιον καὶ ὁ Οἶκος τῶν Μυροφόρων, τὸ Μηνολόγιον καὶ τὸ Ὑπόμνημα τῆς Κυριακῆς τῶν Μυροφόρων, αἱ Καταβασίαι τοῦ Πάσχα (σελ. 101) καὶ ἡ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου. Εἶτα ἡ Θ΄ ᾠδὴ τοῦ Κανόνος τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Μεγαλυναρίων καὶ τῶν δύο Θεοτοκίων ὡς ἐσημειώσαμεν καὶ ἐν σελ. 22.

α΄ Μεγάλυνον ψυχήμου τὸν ἐθελουσίως... Φωτίζου, φωτίζου...
β΄ Μεγάλυνον ψυχήμου τὸν ἐξαναστάντα... Φωτίζου, φωτίζου...
α΄ Χριστὸς τὸ καινὸν Πάσχα... Ὦ θείας, ὦ φίλης...
β΄ Σήμερον πᾶσα κτίσις... Ὦ Πάσχα τὸ μέγα.
α΄ Δόξα. Μεγάλυνον ψυχή μου τῆς Τρισυποστάτου... τὸ ἑξῆς Θεοτοκίον.

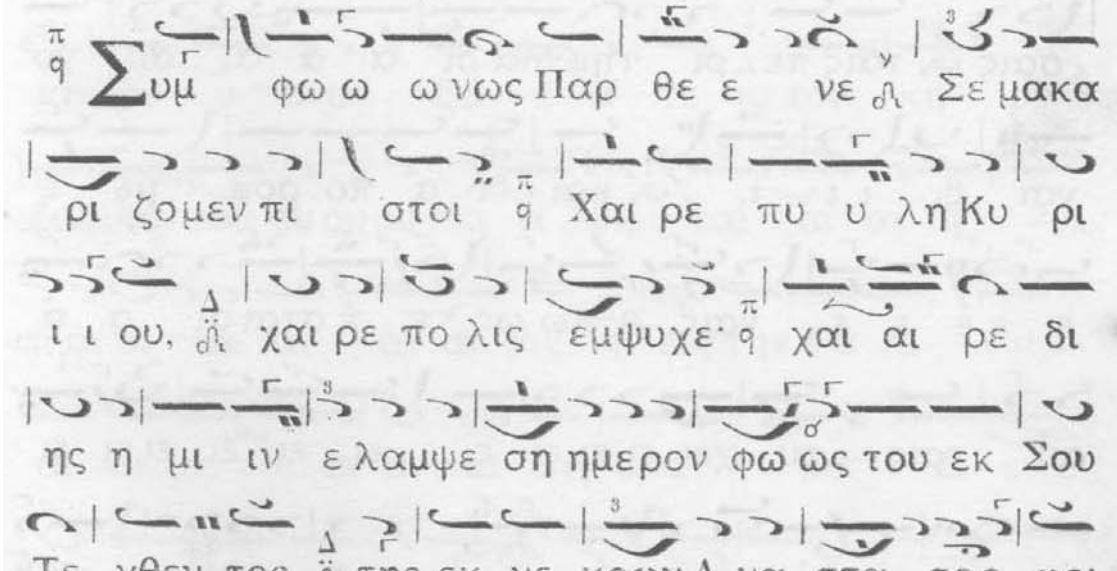

Ὁ β΄.— Καὶ νῦν. Χαῖρε Παρθένε, χαῖρε.

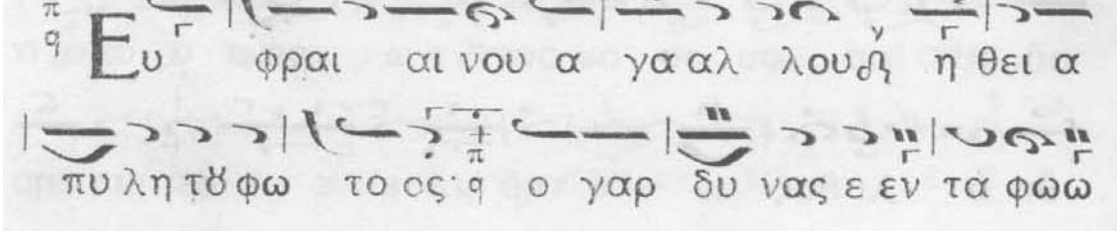

Ἡ Καταβασία « Ὁ Ἄγγελος ἐβόα . . .» (σελ 110). Τὰ Ἐξαποστειλάρια «Ἅγιος Κύριος . . . », « Σαρκὶ ὑπνώσας . . . » καὶ « Γυναῖκες ἀκουτίσθητε . . .». Εἶτα οἱ Αἶνοι : Ἀναστάσιμα τοῦ β' ἦχου 4 καὶ τὰ Στιχηρὰ « Πάσχα ἱερὸν . . . » (σελ. 27)

Δόξα τὸ β'. Ἑωθινόν. Ἦχος Δι (Ρ.4σμς) χ

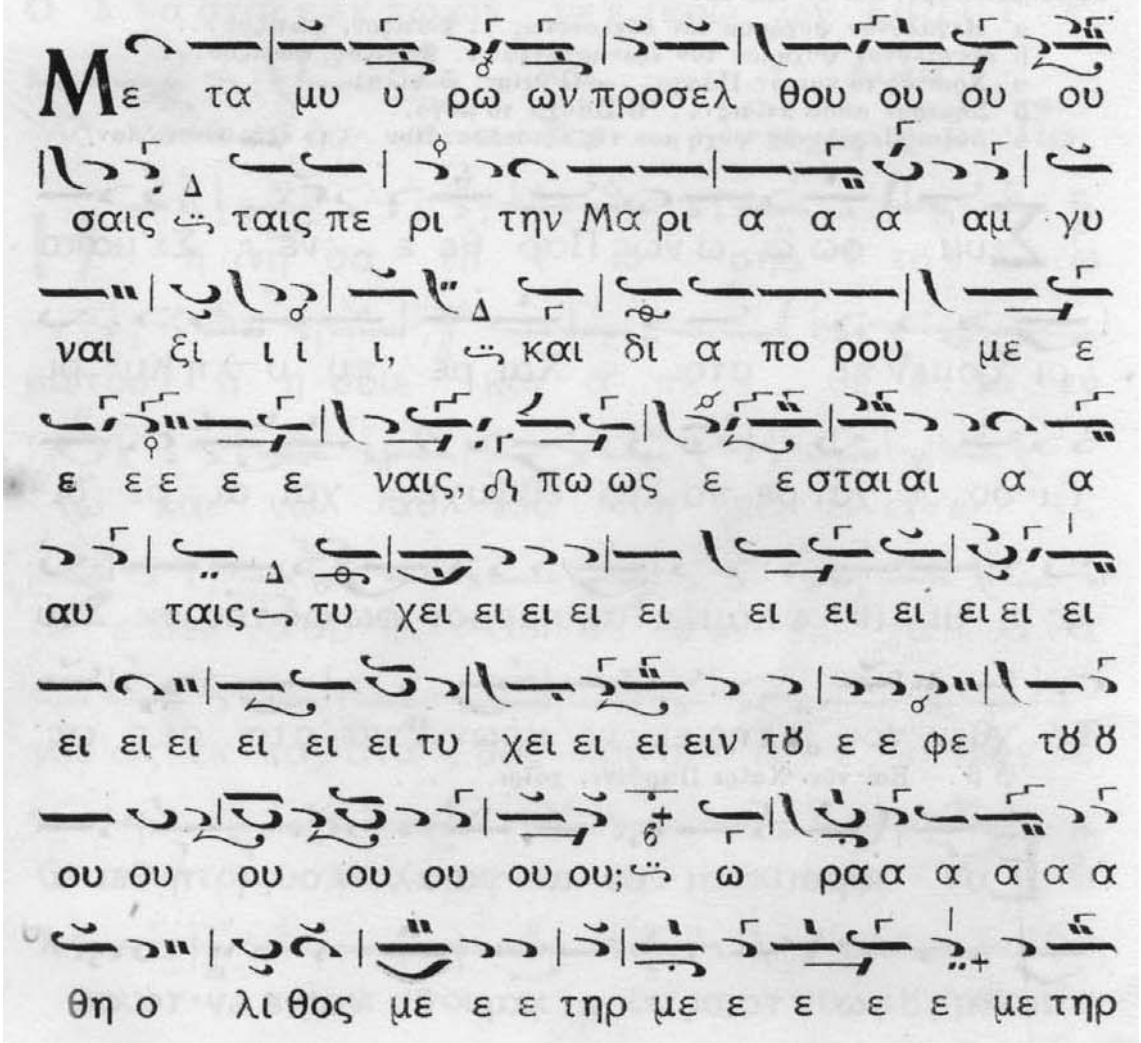

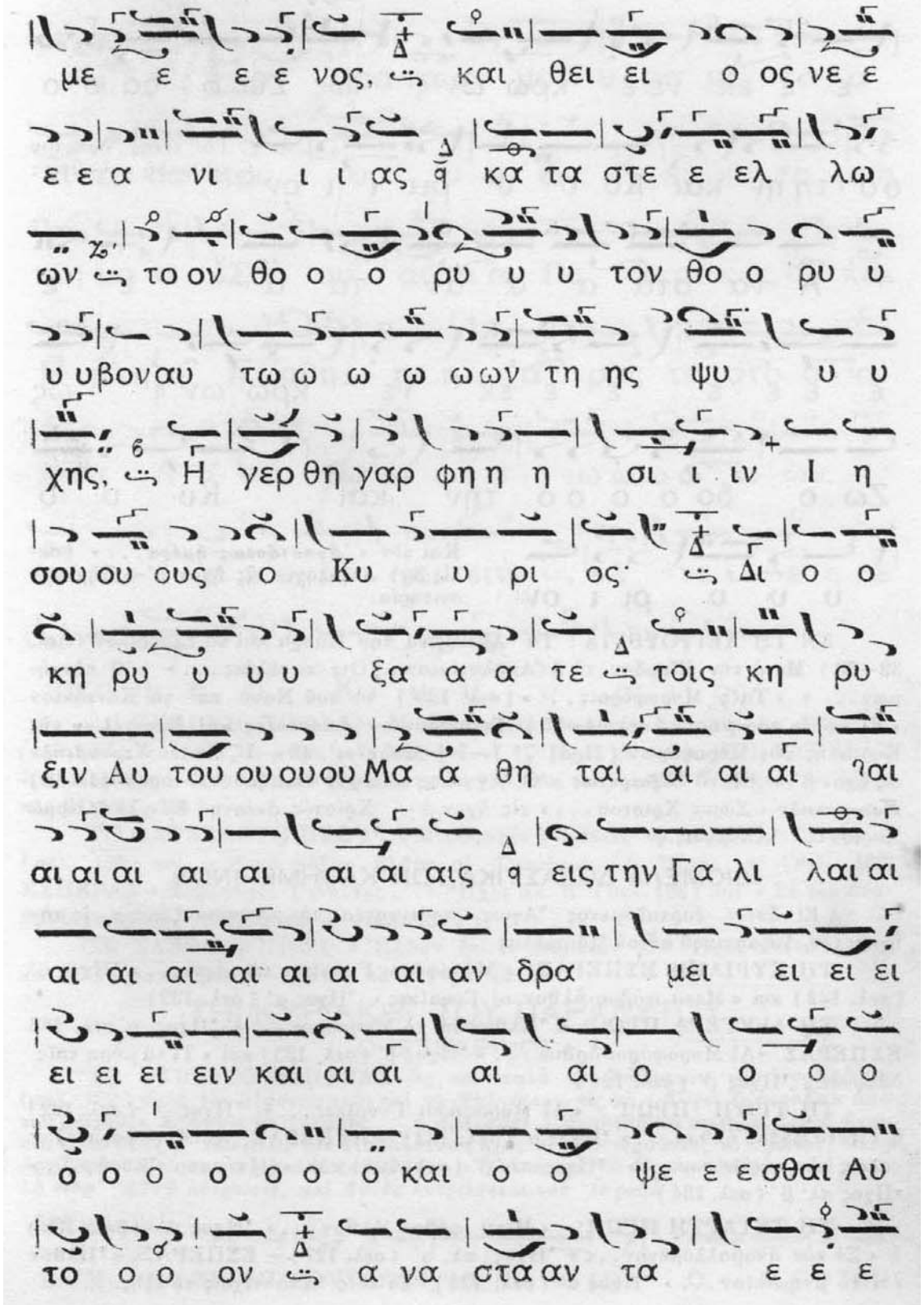
με ε ε ε νος, και θει ει ο ος νε ε
ε ε α νι ι ι ας κα τα στε ε ελ λω
ων το ον θο ο ο ρυ υ υ τον θο ο ρυ υ
υ υβον αυ τω ω ω ω ων τη ης ψυ υ υ
χης, Η γερ θη γαρ φη η η σι ι ιν Ι η
σου ου ους ο Κυ υ ρι ος· Δι ο ο
κη ρυ υ υ υ ξα α α τε τοις κη ρυ
ξιν Αυ του ου ου ου Μα α θη ται αι αι αι ται
αι αι αι αι αι αι αι αις την Γα λι λαι αι
αι αι αι αι αι αι αι αν δρα μει ει ει ει
ει ει ει ειν και αι αι αι αι ο ο ο ο
ο ο ο ο ο ο ο και ο ο ψε ε ε σθαι Αυ
το ο ο ον α να στα αν τα ε ε ε

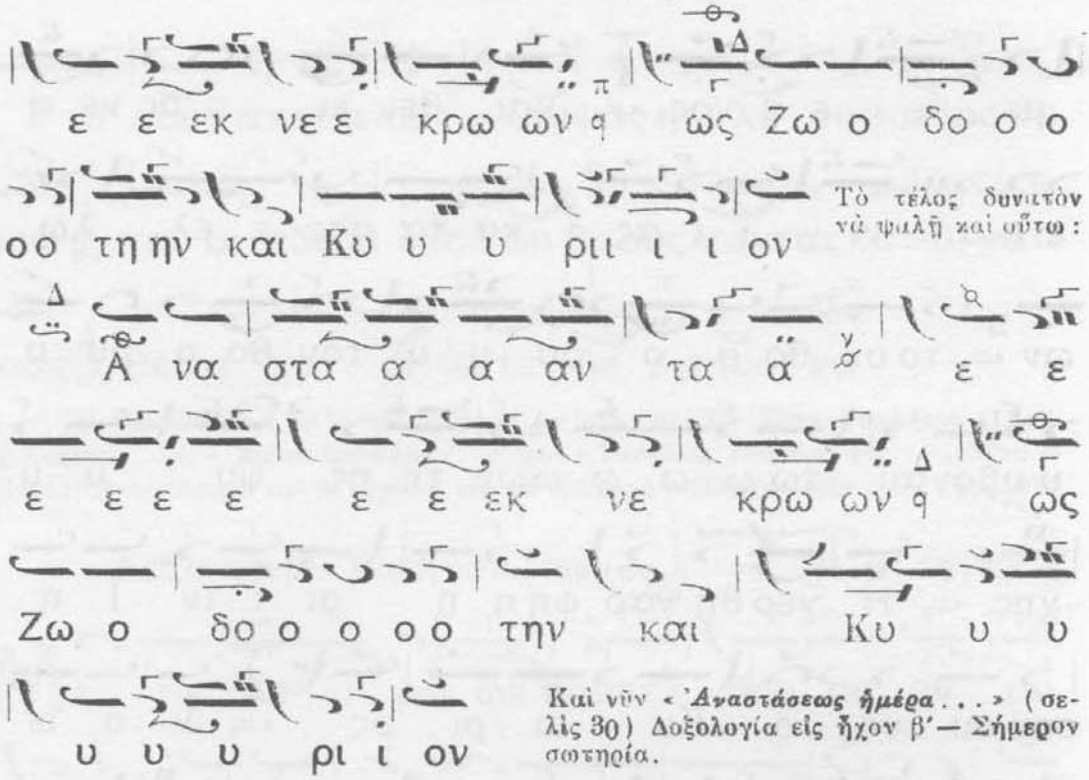

Τὸ τέλος δυνατὸν νὰ ψαλῇ καὶ οὕτω:

Καὶ νῦν «*Ἀναστάσεως ἡμέρα . . .*» (σελὶς 30) Δοξολογία εἰς ἦχον β΄— Σήμερον σωτηρία.

ΕΝ ΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ: Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα καὶ τὸ Εἰσοδικὸν (σελ. 32—33) Μετὰ τὴν Εἴσοδον τὰ 3 Ἀπολυτίκια. «Ὅτε κατῆλθες . . .» «Ὁ εὐσχήμων . . .» «Ταῖς Μυροφόροις . . .» (σελ. 130) τὸ τοῦ Ναοῦ καὶ τὸ Κοντάκιον «Εἰ καὶ ἐν τάφῳ . . .» (σελ 34—35) Τρισάγιον — *Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον* τῆς Κυριακῆς τῶν Μυροφόρων (Πράξ ϛ΄ 1—7 + Μαρκ ιε΄. 43 — Ιϛ΄. 8). *Χερουβικὸν* εἰς ἦχον β΄.— Εἰς τὸ *Ἐξαιρέτως* «Ὁ Ἄγγελος ἐβόα . . . Φωτίζου . . .» (σελ. 44—48) *Κοινωνικὸν* «Σῶμα Χριστοῦ . . .» εἰς ἦχον β΄— Χριστὸς ἀνέστη—Εἴη τὸ Ὄνομα Κυρίου . . . Ἀπόλυσις.

ΙΔΙΟΜΕΛΑ ΔΟΞΑΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΝ

(Εἰ ἔστιν ἑορταζόμενος Ἅγιος, προτιμητέα τὰ προσαρμοζόμενα εἰς τὸν ἦχον τοῦ Δοξαστικοῦ αὐτοῦ Ἰδιόμελα)

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ: «Μυροφόροι Γυναῖκες τῷ τάφῳ . . .» Ἦχος α΄ (σελ. 132) καὶ «Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ Γυναῖκες» Ἦχος α΄ (σελ. 132)

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΙ· «Ἦλθον ἐπὶ τὸ Μνημεῖον . . .» Ἦχος α΄ σελ. 133 ΕΣΠΕΡΑΣ «Αἱ Μυροφόροι ὄρθιαι . . .» Ἦχος β΄ (σελ. 125) καὶ «Τὶ τὰ μύρα τοῖς δάκρυσι. . ,Ἦχος β΄ (σελ. 124)

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΙ. «Αἱ Μυροφόροι Γυναῖκες . . .» Ἦχος β΄ (σελ. 122) ἢ «Μετὰ φόβου ἦλθον . . .» Ἦχος α΄ (σελ. 132).— ΕΣΠΕΡΑΣ. Αἱ Μυροφόροι Γυναῖκες τὸν τάφον σου . . .» Ἦχος πλ. β΄ (σελ. 126) καὶ «Ἠτήσατο Ἰωσήφ . . .» Ἦχος πλ· β΄ (σελ. 134)

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΩΙ. «Μετὰ φόβου ἦλθον . . .» Ἦχος α΄ (σελ. 132) ἢ «Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον . . .» Ἦχος πλ. α΄ (σελ. 127).— ΕΣΠΕΡΑΣ. «Ἦλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον . . .» Ἦχος α΄ (σελ. 133). Ἐν τοῖς Ἀποστίχοις τὸ ἑξῆς.

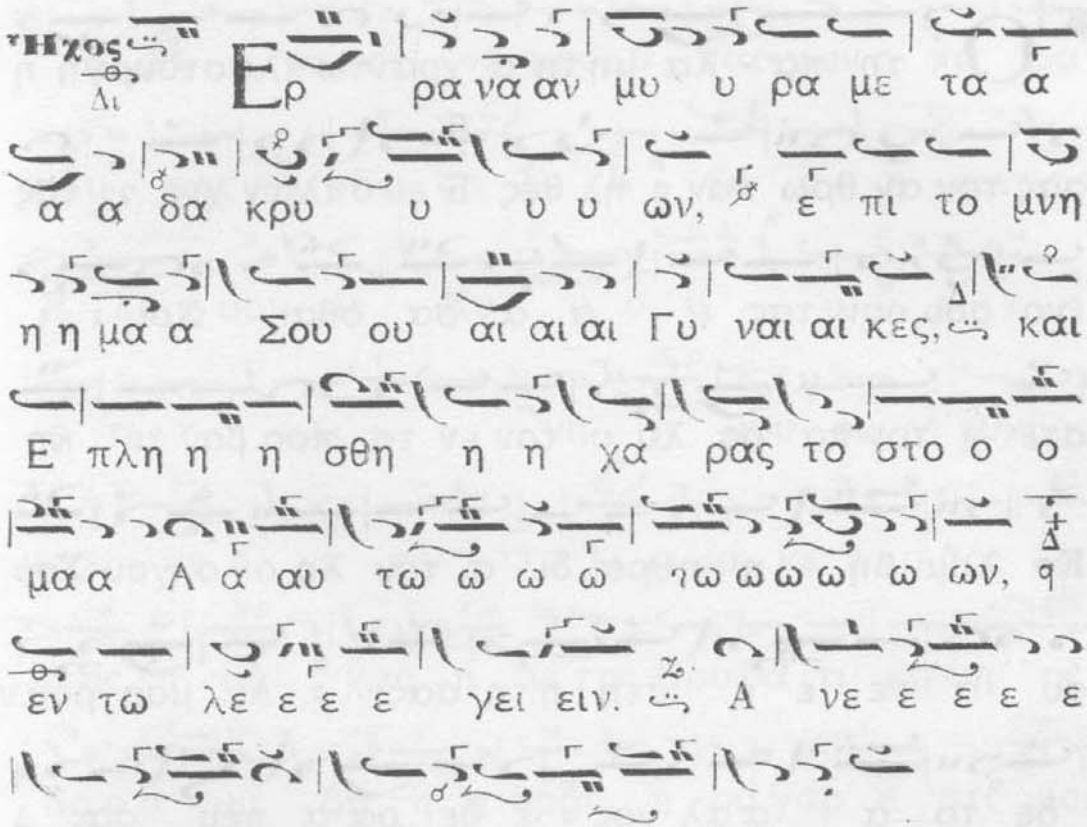

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΩ·Ι·. « Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες ὄπθρου. . » Ἦχος β΄ (σελ· 122) καὶ « Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσι . . . » Ἦχος β΄ (σελ. 124) ΕΣΠΕΡΑΣ « Αἱ Μυροφόροι ὄρθιαι . . . » Ἦχος β΄ (σελ. 125) καὶ « Ἠτήσοτο Ἰωσήφ . . . » Ἦχος πλ. β΄ (σελ. 134)

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΩ·Ι·. « Μυροφόροι Γυναῖκες τῷ τάφῳ . . . » Ἦχος α΄ (σελ. 132) καὶ « Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ Γυναῖκες . . . » Ἦχος α΄ (σελ. 132) ΕΣΠΕΡΑΣ « Μυροφύροι Γυναῖκες . ˙ . » Ἦχος πλ. β΄ (σελ. 126) καὶ « Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον . . . » Ἦχος πλ. α΄ (σελ. 127)

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩ·Ι· « Ἦλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον . . » Ἦχος α΄ (σελ. 133) καὶ « Ἠτήσατο Ἰωσὴφ » Ἦχος πλ β΄ (σελ. 134).

ΤΗΙ ΚΥΡΙΑΚΗΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

Ο ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ ὡς καὶ κατὰ τὸ Σάββατον τῶν Μυροφόρων (σελ. 122) μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ « *Κύριε ἐκέκραξα* » ἀπὸ τοῦ στίχου « Ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς . . . » ψάλλομεν 7 ἀναστάσιμα στιχηρὰ τοῦ γ΄ ἤχου καὶ εἶτα τὰ ἑξῆς Ἰδιόμελα τοῦ Παραλύτου (ἦχος α΄) δευτεροῦντες τὸ πρῶτον, ὅπερ ἀρχίζει ὁ δεύτερος χώρος ἀπὸ τοῦ στίχου « *Ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος, καὶ πολλὴ παρ' Αὐτῷ λύτρωσις, καὶ Αὐτὸς λυτρώσεται τὸν Ἰσραὴλ*

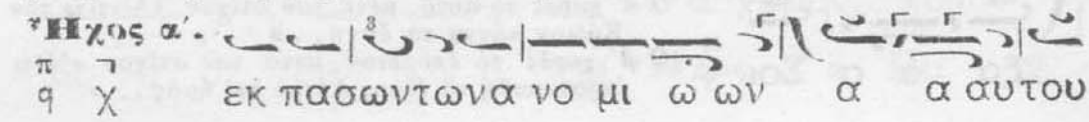

Ο α΄ χορὸς τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ στίχου «Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη. ..»

Ο β΄ χορὸς τὸ ἑπόμενον μετὰ τοῦ στίχου «Ὅτι ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος Αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς . . .»

β΄
Α τα φος νε κρος υ παρ χων ο πα ρα
α λυ τος ἡ ι δω ων Σε Ε βο ο η σεν· νη
Ε λε η σον με Κυ υ υ υ υ υ υ ρι ε, ἡ
ο τι η κλι ι ι νη η μου ου νη τυμβος
μοι ε γε ε νε το· νη Τι ι μοι κε ε ερ δος ζω
ω ης νη ου χρη η ζω της Προ βα τι κη η ης
Κο ο ο λυμ βη η η θρας ἡ ου γαρ ε στι μοι
τι ις ο εμ βα αλ λων με νη ταρατ το με ε
ε ε ε νων των υ δα α α α των. Δ Αλ
λα Σοι οι τη Πη γη προσ ερ χομαι των ι ι α α
μα των, νη ι να κα γω ω ω με ε τα πα αντων
κρα α α ζω. ἡ Παν το δυ υ να με ε Κυ ρι ι ε
Ὁ α΄ χορός. Δόξα
δο ο ο ξα α α Σοι Ἦχος λ΄ ἡ Πα χ

Α α νε ε ε ε βη ο Ι η η σου ους
εις Ι ε ρο σο ο ο λυ υ υ μα τη Προ βα τι κη Κο λυ υμ βη η θρα τη λε γο
με νη κα τα Ι ου ου δαι ου ους Βη θε ε σδα
πε ε εντε ε Στο α α ς ε χου ου ὅση
εν ταυ ταις γαρ κα τε ε κει το πλη η θο
ος των α α σθε νου ουν των. Α α γγε
λος γαρ του Θε ε ου κα τα και ρον ε
πι ι ι ι φοι τω ω ω ων δι ε τα α
ρα ατ τε εν α α αυ την, και ρω σιν ε χα
α ρι ι ζε ε ε το τοις προ σι ου ου ου
σιν ε εν πι ι ι ι ι ι ι ι στει
και ι δω ων ο ο Κυ ρι ι ος χρο νι ουν τα

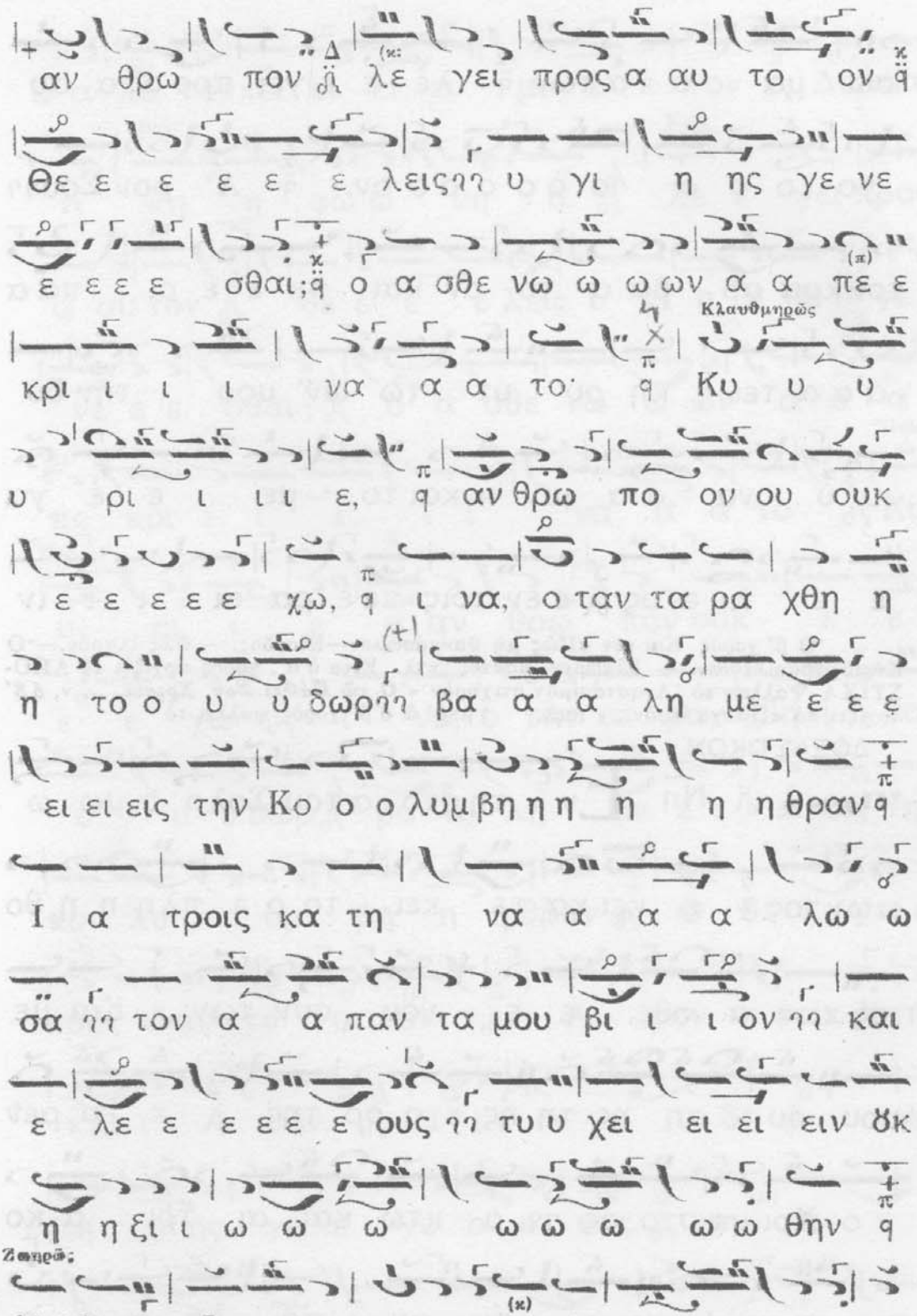
αν θρω πον λε γει προς α αυ το ον
Θε ε ε ε ε ε λειση υ γι η ης γε νε
ε ε ε ε σθαι; ο α σθε νω ω ω ων α α πε ε
κρι ι ι ι να α α το· Κυ υ υ
Κλαυθμηρῶς
υ ρι ι ι ε, ανθρω πο ον ου ουκ
ε ε ε ε ε χω, ι να, ο ταν τα ρα χθη η
η το ο υ υ δωρηη βα α α λη με ε ε
ει ει εις την Κο ο ο λυμβη η η η η θραν
Ι α τροις κα τη να α α α λω ω
σα ηη τον α α παν τα μου βι ι ι ον ηη και
ε λε ε ε ε ε ους ηη τυ υ χει ει ει ειν ὄκ
η η ξι ι ω ω ω ω ω ω ω ω θην
Ζωηρῶς:
Αλλ' ο ο Ι α α τρο ος των ψυ χω ων και των

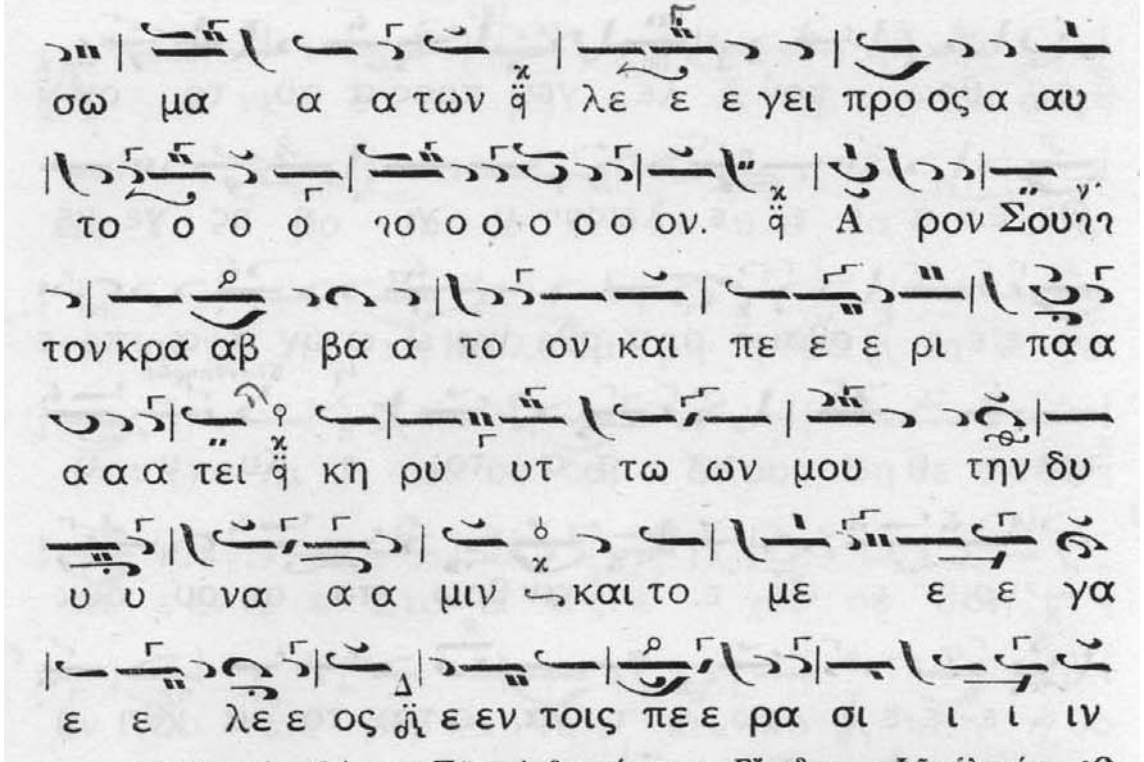

Ὁ β' χορός Καὶ νῦν «Πῶς μὴ θαυμάσωμεν—Εἴσοδος. — Φῶς ἱλαρόν.—**Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.** — Εἶπωμεν πάντες κτλ. Εἶτα **ὁ α'. χορὸς** ἀρχίζει τὰ **ΑΠΟΣΤΙΧΑ** Ψάλλων τὸ 'Αναστάσιμον στιχηρὸν «***Ὁ τῷ Πάθει Σου, Χριστέ. ....***», **ὁ β'** ἀρχίζει τὰ «Πάσχα ἱερόν...» (σελ,) μεθ' ἃ **ὁ β' χορὸς** ψάλλει τὸ

ΔΟΞΑΣΤΙΚΟΝ

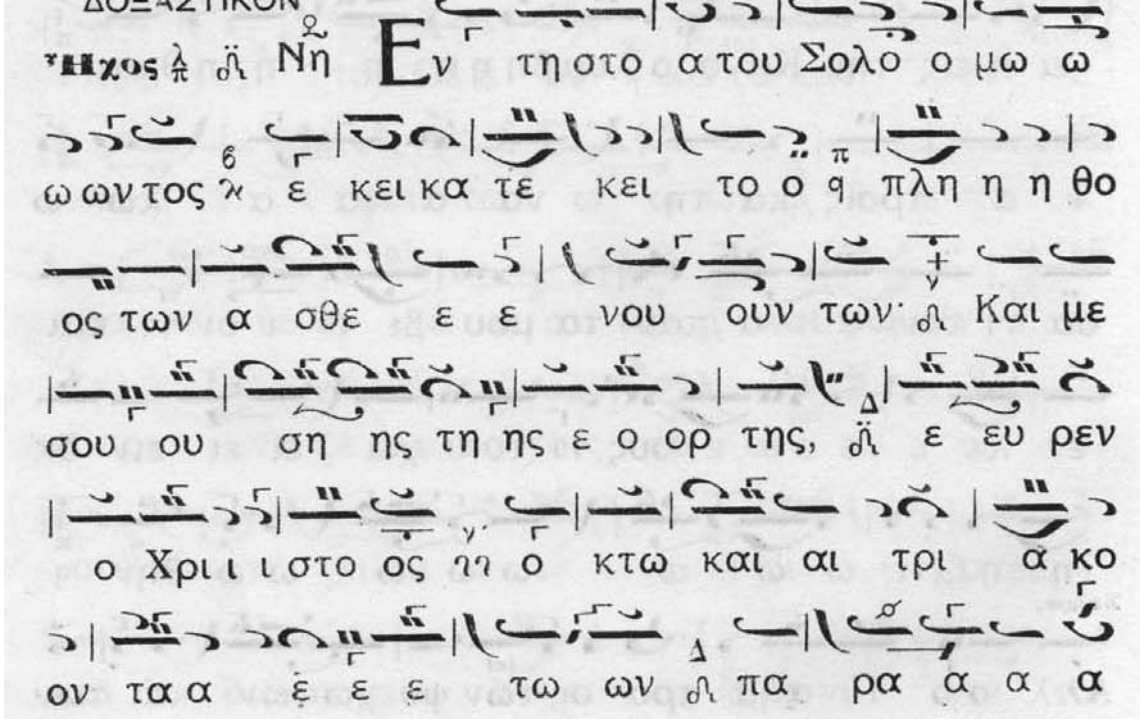

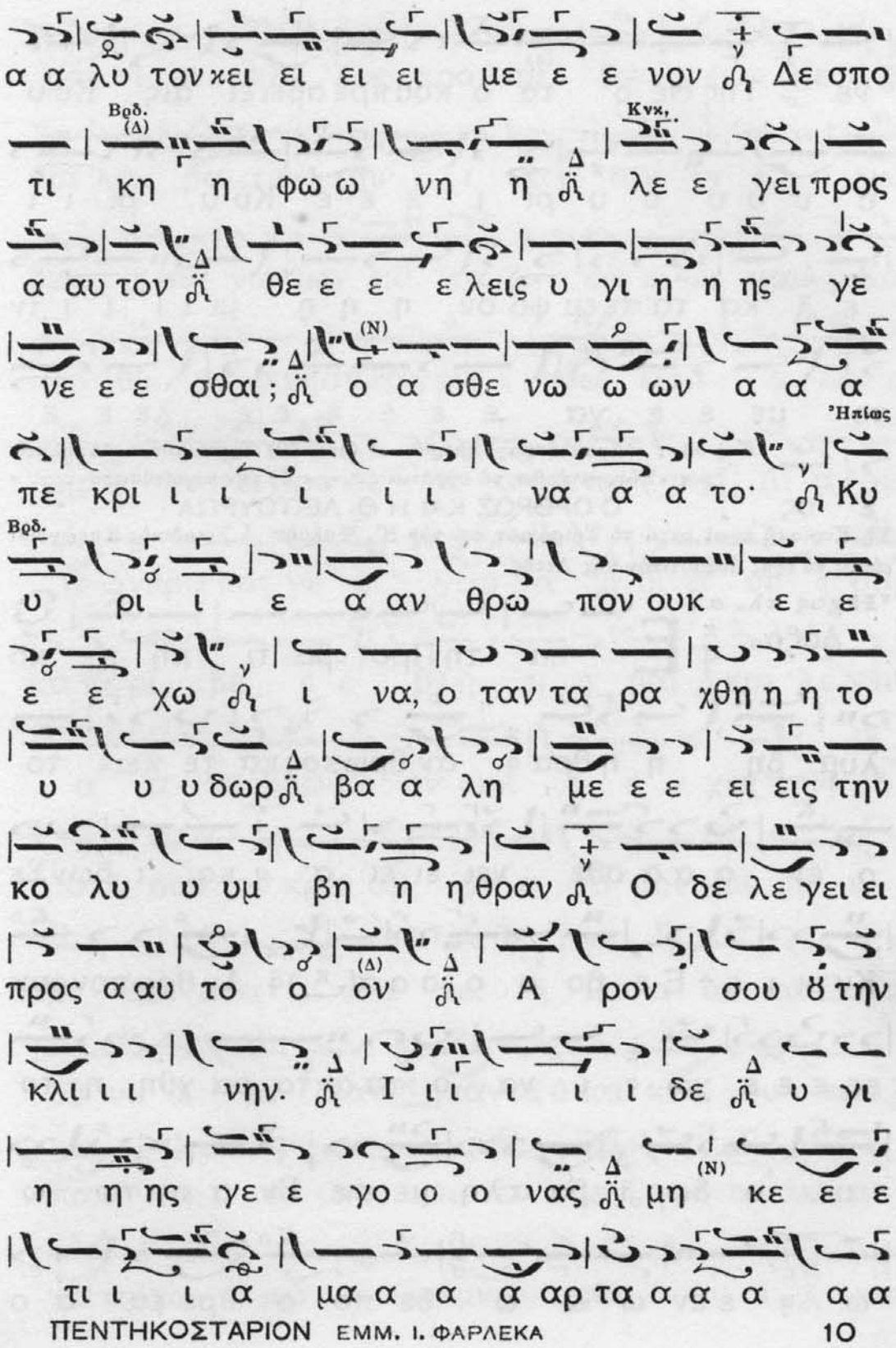
α α λυ τον κει ει ει ει με ε ε νον Δε σπο
Βρδ. (Δ)
Κνκ.
τι κη η φω ω νη η λε ε γει προς
α αυ τον θε ε ε ε λεις υ γι η η ης γε
(Ν)
νε ε ε σθαι; ο α σθε νω ω ων α α α
Ἧπιως
πε κρι ι ι ι ι ι να α α το· Κυ
Βρδ.
υ ρι ι ε α αν θρω πον ουκ ε ε
ε ε χω ι να, ο ταν τα ρα χθη η η το
υ υ υ δωρ βα α λη με ε ε ει εις την
κο λυ υ υμ βη η η θραν Ο δε λε γει ει
(Δ)
προς α αυ το ο ον Α ρον σου τ̈ην
κλι ι ι νην. Ι ι ι ι ι ι δε υ γι
η η ης γε ε γο ο ο νας μη κε ε ε
τι ι ι α μα α α α αρ τα α α α α α

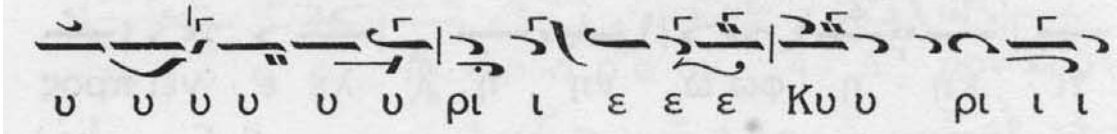

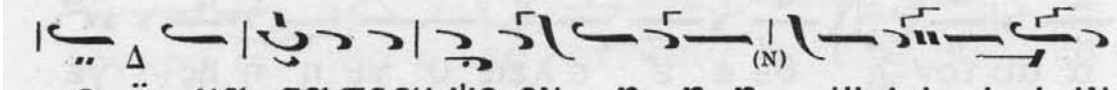

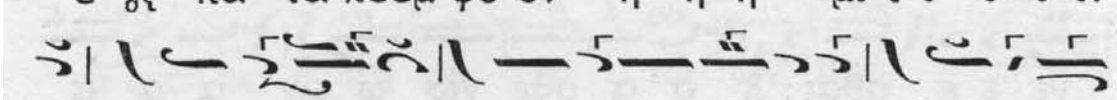

***Καὶ νῦν*: «Ἀναστάσεως ἡμέρα . . .» (οελ. 30) Τρισάγιον.— Ἀπολυτίκια «Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια . . .», « Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν . . . »**

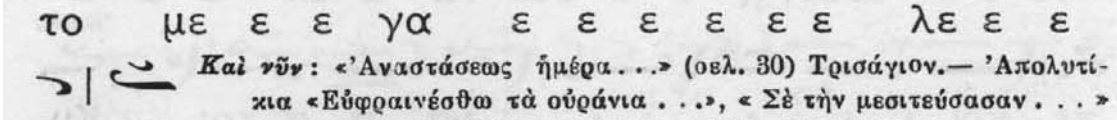

Ο ΟΡΘΡΟΣ ΚΑΙ Η Θ· ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τῇ Κυριακῇ πρωῒ μετὰ τὸ Τρισάγιον καὶ τὸν Ν'. Ψαλμὸν ὁ Τριαδικὸς Κανὼν καὶ εὐθὺς τὸ ἑξῆς Δοξαστικὸν τῆς Λιτῆς.

Ἦχος πλ. α'.

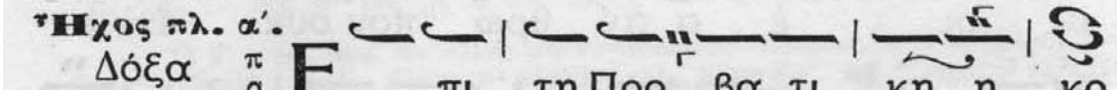

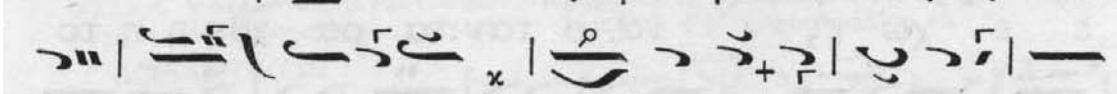

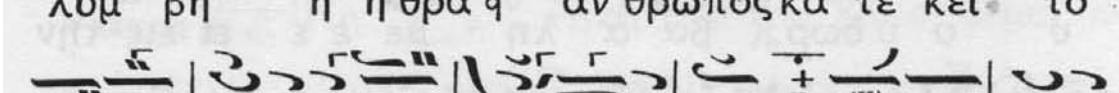

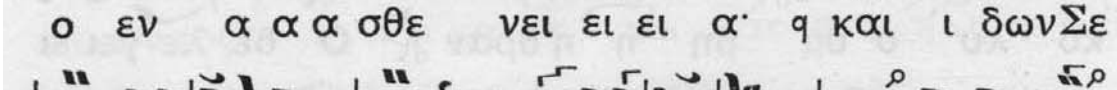

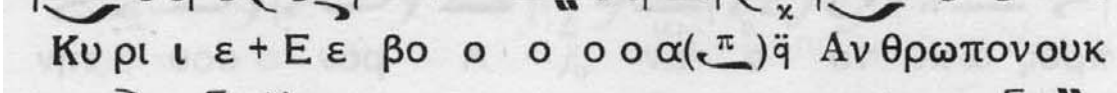

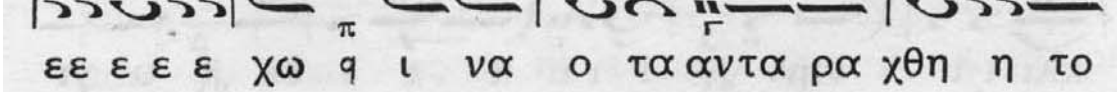

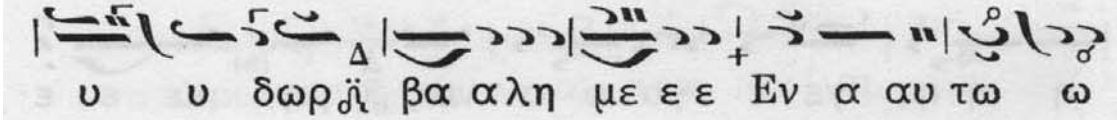

μαι νη α αλ λος προ λαμ βα νει με ε
και λαμ βα α νει την ι ι α α σιν, νη Ε γω
δε ε α σθε νω ων κα τα α κει ει ει μαι. Και
ευ θυ υ υ υσσπλαγχνι ι σθει εις ο Σω ω
τηρ λε γει προ ος α α αυ τον· Δι α σε
α ανθρω πος γε ε γο ο να δι α σε σαρ
κα πε ρι βε ε ε βλη η η μαι και λε γεις
α α ανθρω πο ον ουκ ε ε ε χω A
ρο ον σου τον κρα αβ βα α το ον και πε ε ε
ρι πα α α α α τει Πα α αν τα Σοι οι
δυ να α τα α α παντα υ πα κου ου ει ει
πα αν τα υ υ πο τε ε ε ε τα α ακται·
πα αν των η μω ω ων μνη σθη τι ι και

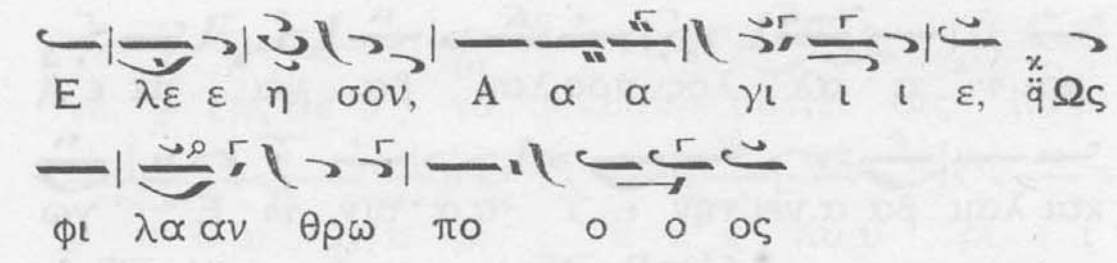

Καὶ νῦν «Ναὸς καὶ Πύλη» καὶ εὐθὺς τὰ Τριαδικὰ «Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς» τὸ Τρισάγιον — καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον «Εὐφραινέσθω ...» Ὁ Ἐξάψαλμος. — Εἰς τὸ «Θεὸς Κύριος» «Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια» δίς, καὶ «Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν» — τὰ Καθίσματα—τὰ Εὐλογητάρια—ἡ Ὑπακοή—οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ γ΄. ἦχου μὲ τὸ Προκείμενον—ὁ Κανὼν τοῦ Πάσχα (σελ. 5) μετὰ τῶν ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ δύο Θεοτοκίων. Ἀπὸ γ΄. Ὠδῆς τὰ 3 Καθίσματα — Ἀφ' ς΄ τὸ Κοντάκιον καὶ Οἶκος τοῦ Παραλύτου—τὸ Μηνολόγιον καὶ τό Ὑπόμνημα τῆς Κυριακῆς τοῦ Παραλύτου —Αἱ Καταβασίαι τοῦ Πάσχα (σελ. 101) καὶ ἡ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου — Εἶτα ἡ Θ΄. Ὠδὴ τοῦ Κανόνος τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Μεγαλυναρίων καὶ τῶν δύο Θεοτοκίων κατὰ τὴν ἐν σελίδι 22 διάταξιν. Ἡ Καταβασία «Ὁ Ἄγγελος ἐβόα . . .» (σελ. 110). Τὰ Ἐξαποστειλάρια «Ἅγιος Κύριος», «Σαρκὶ ὑπνώσας , . .» καὶ «Ἐπέστη ὁ Φιλάνθρωπος . . .» Εἶτα *οἱ Αἶνοι:* Ἀναστάσιμα τοῦ γ΄ ἦχου 4 καὶ τὰ Στιχηρὰ «Πάσχα ἱερόν . . .» (σελ. 26).

Δόξα. τῶν Αἴνων Ἦχος Νη (Ρ.4σμς)

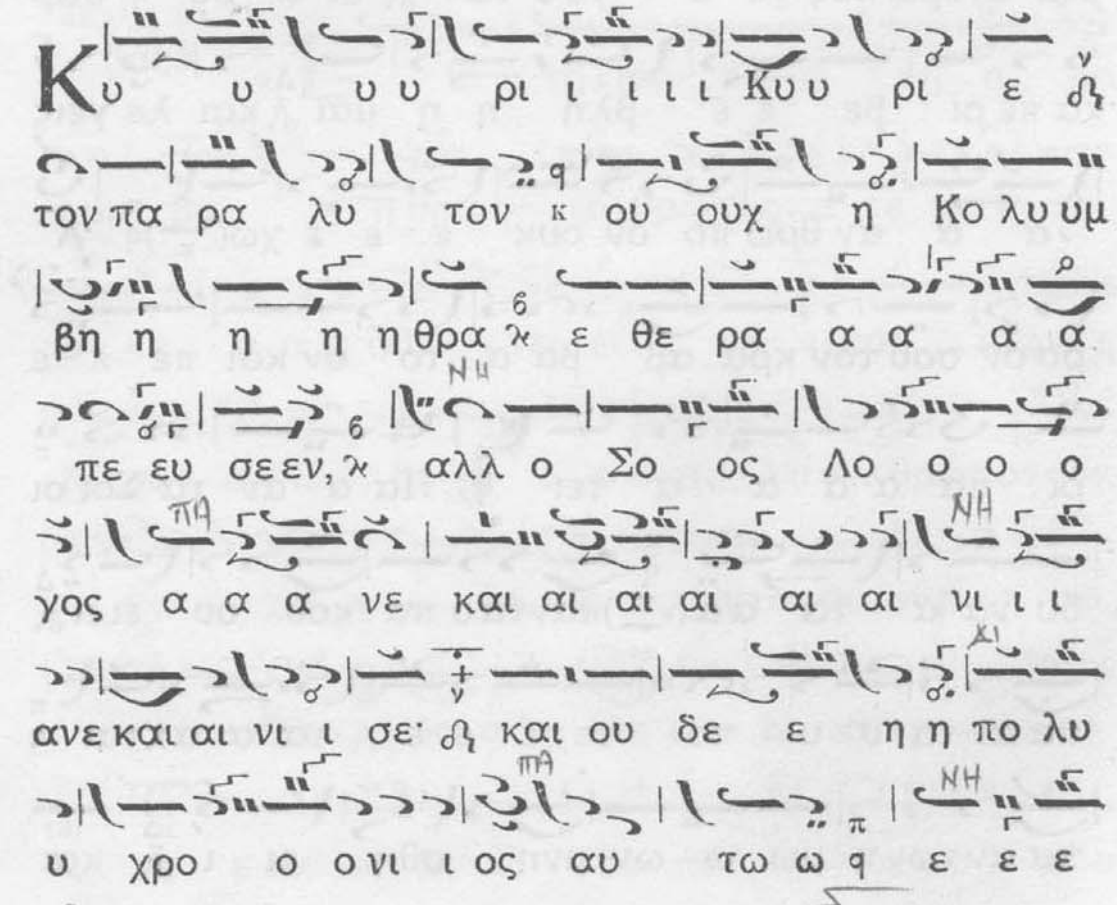

Τὸ αὐτὸ Δοξαστικὸν συντομώτερον καὶ ἁπλούστερον.

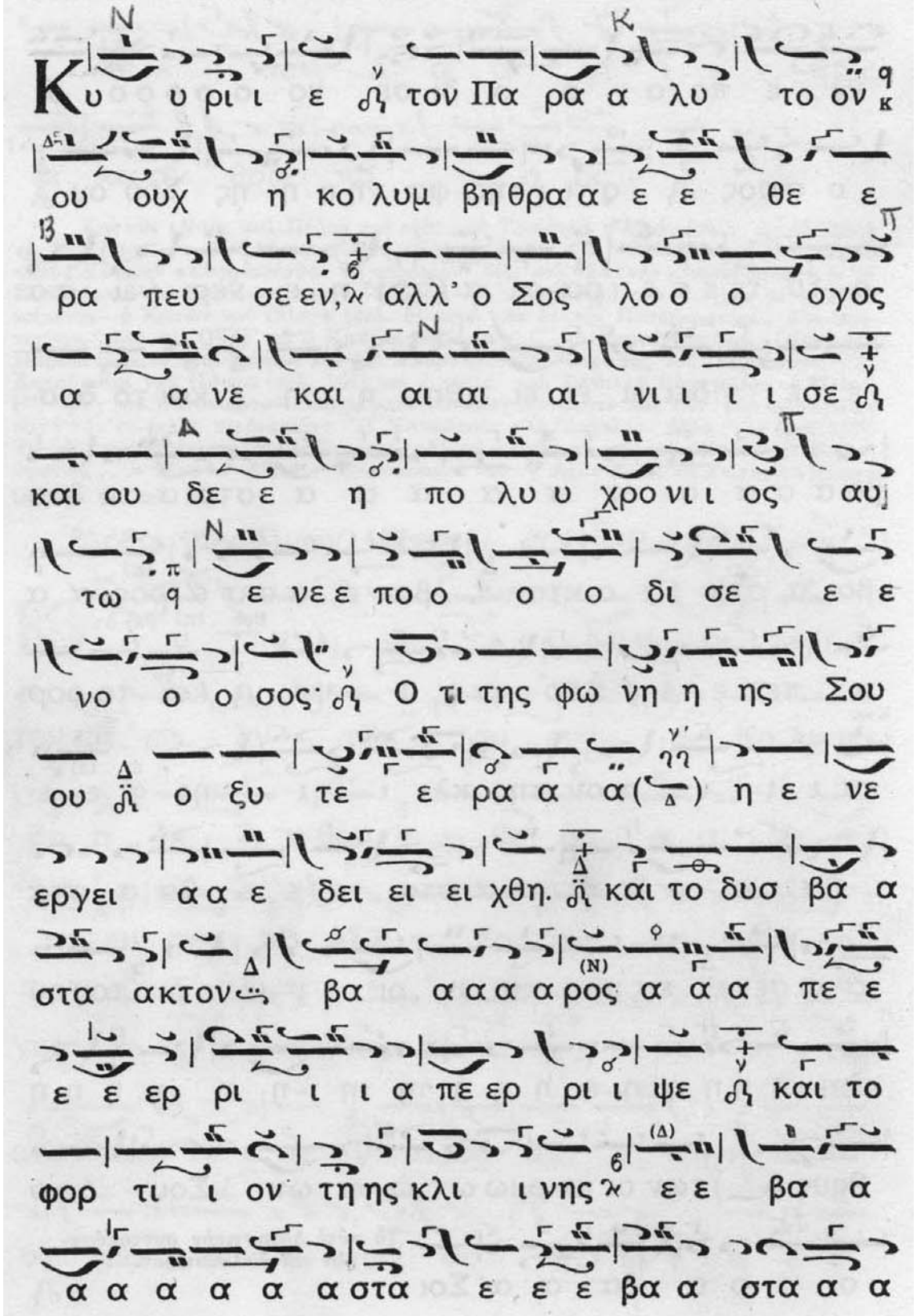
Κυ υ ρι ι ε τον Πα ρα α λυ το ον
ου ουχ η κο λυμ βη θρα α ε ε θε ε
ρα πευ σε εν, αλλ' ο Σος λο ο ο ογος
α α νε και αι αι αι νι ι ι σε
και ου δε ε η πο λυ υ χρο νι ι ος αυ
τω ε νε ε πο ο ο ο δι σε ε ε
νο ο ο σος· Ο τι της φω νη η ης Σου
ου ο ξυ τε ε ρα α α η ε νε
εργει α α ε δει ει ει χθη. και το δυσ βα α
στα ακτον βα α α α α ρος α α α πε ε
ε ε ερ ρι ι ι α πε ερ ρι ι ψε και το
φορ τι ι ον τη ης κλι ι νης ε ε βα α
α α α α α α στα ε ε ε βα α στα α α

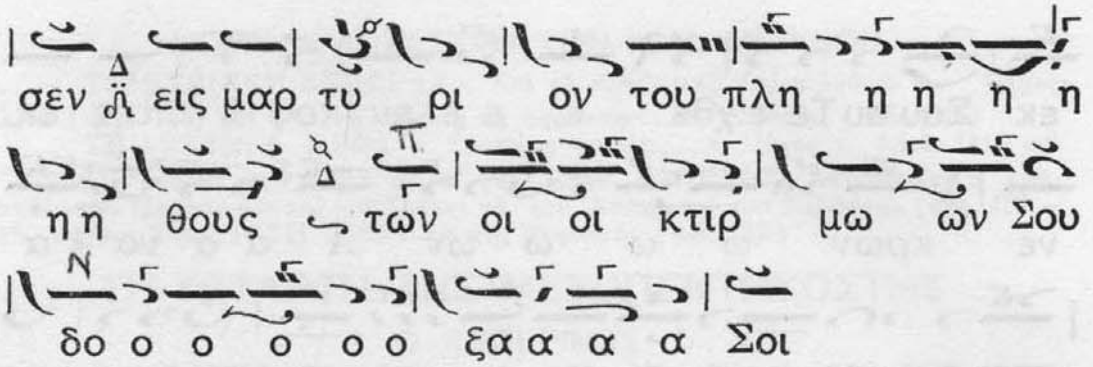

Ὁ β' χορὸς ***Καὶ νῦν*** «Ἀναστάσεως ἡμέρα» (σελ. 30) Δοξολογία εἰς ἦχον γ'. —Σήμερον σωτηρία.

ΕΝ ΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ: Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα καὶ τὸ Εἰσοδικὸν (σελ. 32—33). Μετὰ τὴν Εἴσοδον τὸ Ἀπολυτίκιον «Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια ...», τὸ τοῦ Ναοῦ καὶ τὸ Κοντάκιον, «Εἰ καὶ ἐν τάφῳ...« (σελ. 34—35) ***Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον*** τῆς Κυριακῆς τοῦ Παραλύτου (Πραξ. θ' 32—42—Ἰωάν. ε' 1—15) ***Χερουβικὸν*** εἰς ἦχον γ'. Εἰς τὸ « ***Ἐξαιρέτως*** » « Ὁ Ἄγγελος ἐβόα. . . » (σε. 44) καὶ ἀντὶ τοῦ «Φωτίζου, φωτίζου . . . » τὸ ἑξῆς Θεοτοκίον.

Ἦχος α'.

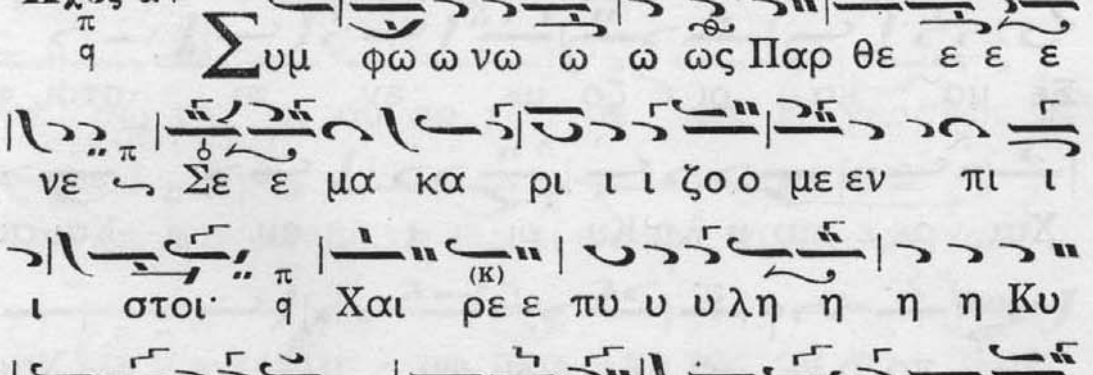

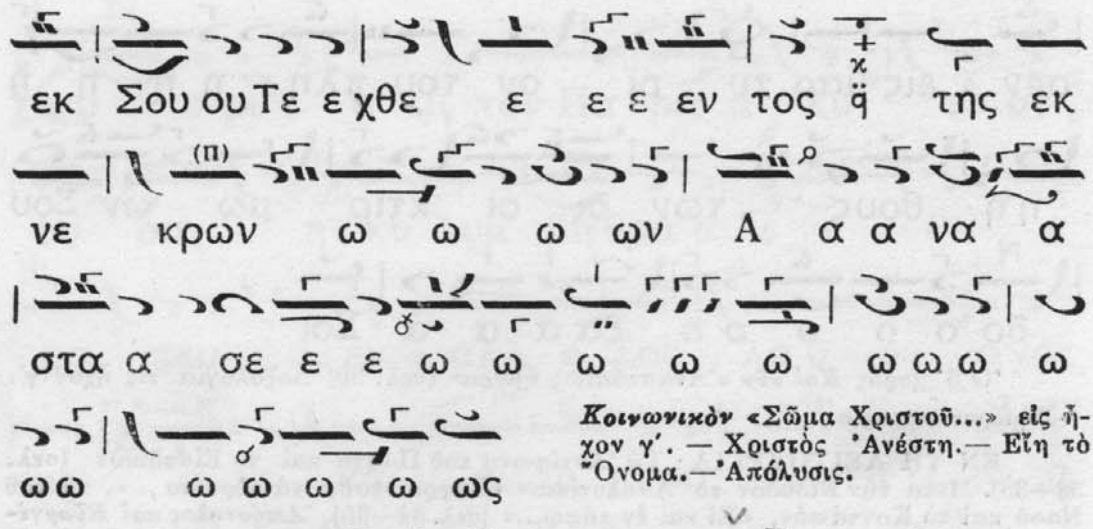

Κοινωνικὸν «Σῶμα Χριστοῦ...» εἰς ἦχον γ'. — Χριστὸς Ἀνέστη.— Εἴη τὸ Ὄνομα.—Ἀπόλυσις.

Τὸ αὐτὸ ἁπλούστερον

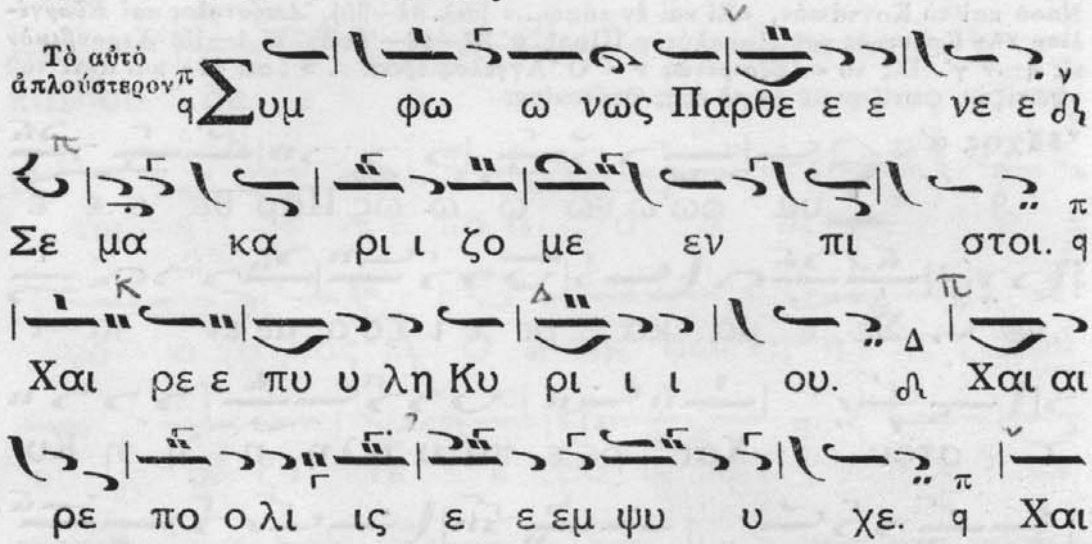

ΙΔΙΟΜΕΛΑ ΔΟΞΑΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΝ

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ « Ἐπὶ τῇ προβατικῇ Κολυμβήθρᾳ... » Ἦχος πλ. α΄ (σελ. 146) καὶ « Ὁ τῇ παλάμῃ τῇ ἀχράντῳ ... » Ἦχος α΄ (σελ. 140)

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΙ· « Ἄταφος νεκρός ... » Ἦχος α΄ (σελ. 141) καὶ « Ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς ... » Ἦχος αλ. α΄ (σελ. 142). ΕΣΠΕΡΑΣ Ἀποδίδοται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Παραλύτου καὶ ψάλλονται τὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ τοῦ Σαββάτου (σελ. 139 – 145) ὡς καὶ ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΙ· τὰ τῆς Κυριακῆς (σελ. 148)

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Ο ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Τῇ Τρίτῃ τῆς Δ΄ Ἑβδομάδος ἑσπέρας μετὰ τὸ « *Χριστὸς ἀνέστη* » ὁ Προοιμιακὸς Εἰς τὸ « *Κύριε ἐκέκραξα* » (ἦχος δ΄) ψάλλομεν ἀπὸ τοῦ στίχου « Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσῃς ... » τὰ ἑξῆς τρία Προσόμοια εἰς σύντομον Εἱρμολογικὸν μέλος δευτεροῦντες αὐτά.

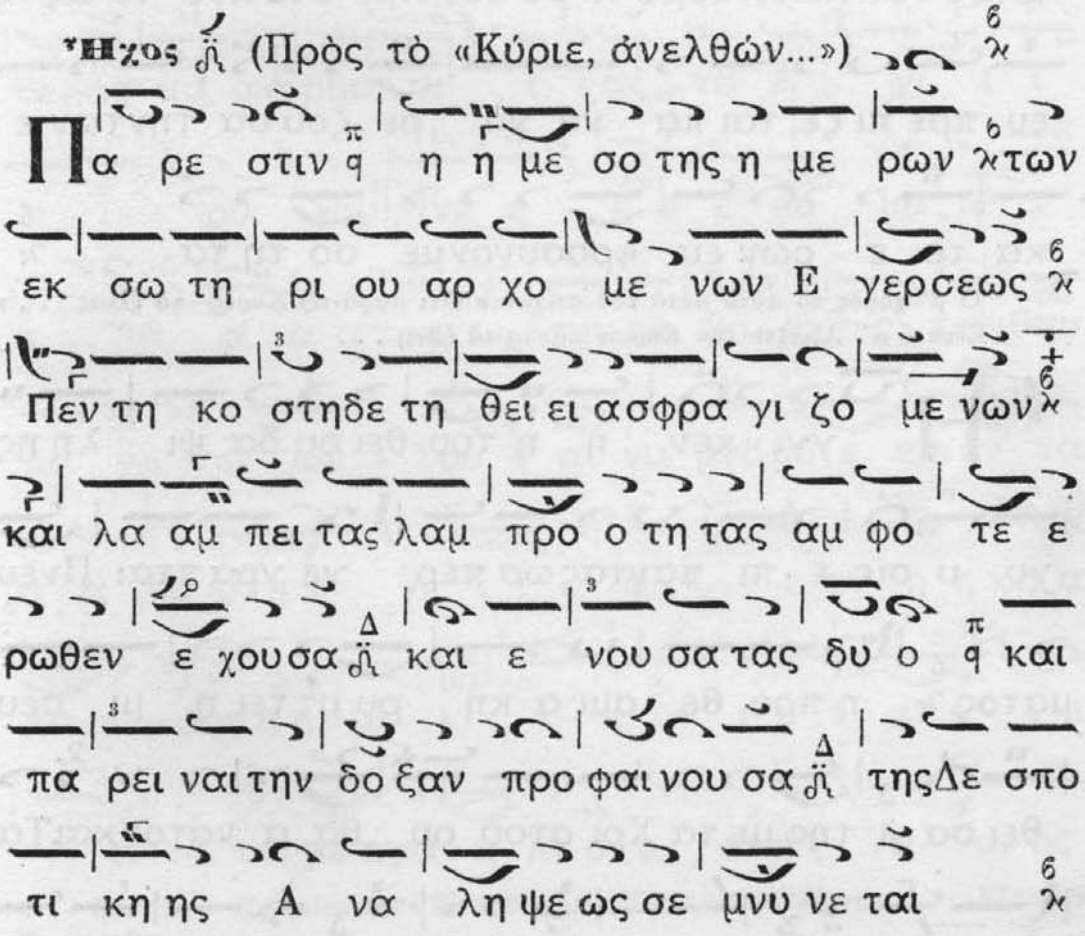

Ὁ β΄ χορὸς τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ στίχου «Ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου...»— Εἶτα Ὁ α΄. Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός . . .

α γγε λι σθει σης της Χρι στου Α να στα σε
ως. ϰ οι δε πι στοι Αυ της γο ο νοι Η γαλ λι
α σαν το ο Του τον θε α σα με νοι ϰ και εκ
πλυ υ νον τα Πνευμα τι ρυ πον Χρι στο κτο νι ας
ευ πρε πι ζε ται πα νη γυ ρι ζου σα τηντων ε
κα τε ε ρων ευ φροσυνον με σο τη τα ϰ
Ὁ β΄ χορὸς τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ στίχου «Ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος . . . »
Εἶτα ὁ α΄. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη . . .
Η γγι κεν η η του θει ου δα ψι λη ης
χυ υ σις ε πι παντας ωσ περ γε γρα πται Πνευ
ματος. ϰ η προ θε σμι α κη ρυ υτ τει η μι σευ
θει σα ⁂ της με τα Χρι στου ου θα α νατον καιΤα
φη η ην ~ και Α να στα σιν ⁂ παρ Αυ του δε
δο με νης ϙ α ψευ δους Μαθηταις υ πο σχεσεως ⁂

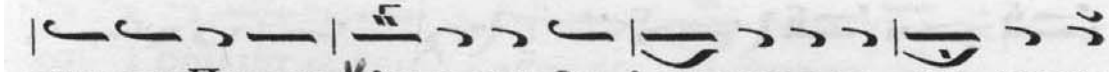

Τὸ αὐτὸ ὁ β΄ χορὸς μετὰ τοῦ στίχου «Ὅτι ἐκραταιώθη . . . »

Δόξα, Καὶ νῦν Ἦχος λ Πα (Ρ.4σμς) χ

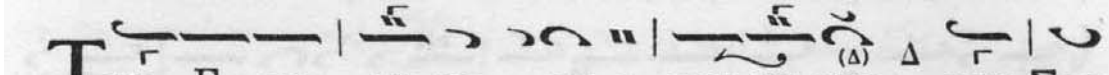

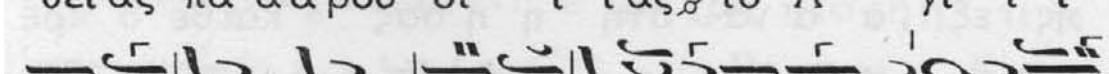

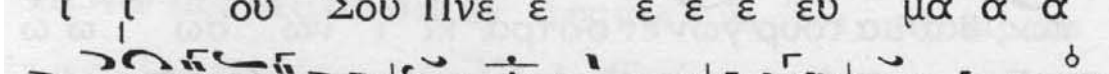

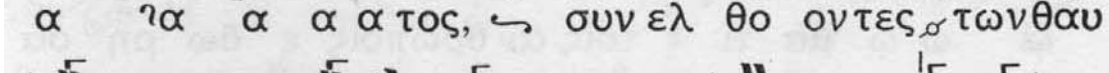

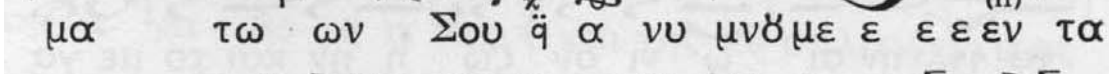

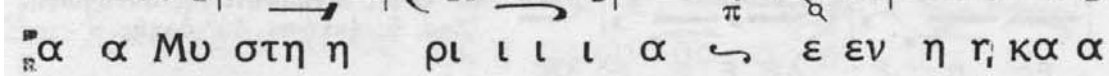

Εἴσοδος — Προκείμενον « Τὸ ἔλεός Σου, Κύριε, καταδιώξει με. . . »— Εἴπωμεν πάντες. κλπ.

ΙΔΙΟΜΕΛΑ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΙΧΩΝ Ἦχος πλ Πα χ

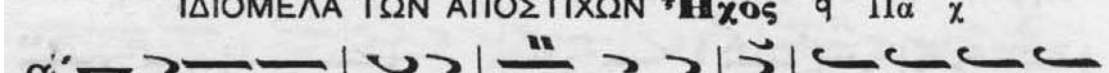

ρω ων με σο ο ο της π ε ν η Χρι στος παρα γυ
μνω σας α μυ υ δρως νη Θε ι κην Δυ να στει
ει ει αν π α πα ρα α λυ το ον συ υν ε ε
σφιγ ξε ν λο ογω αυ τον της κλι ι ι ι νη η
ης εξ α α να στη η η σας· π και θε ο πρε
πως θαυ μα τουρ γων εν ο στρα κι ι νω σω ω ω
ω ω ω μα τι π τοις αν θρω ποις ε δω ρη σα
το νη την αι ω νι ον ζω η ην και το με γα
ε ε ε λε ε ε ε ος
Ὁ β'. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς Σου, ἧς ἐκτήσω ἀπ' ἀρχῆς π q
Εν τω Ι ε ρω ε πε στης η σο φι ι α
του Θε ε ού, π q με σου ου σης της Ε ε ο ο ορ
της π q δι δα σκων και ε λε ε ε εγ χων τὸς απει
θει εις Ι ου δαι α αι ους, π q τὸς Φα ρι σαι αι ους

και Γραμ μα α τεις και βο ων παρρη σι α προ
ο ος α α αυ τὸς. Ο δι ψων ερ χε σθω προς
με και πι νε τω υ δωρ ζω ω η η ρο ον νη και
ου μη δι ψη η η ση η εις τοον αι ω ω ω
να. Ο πι στευων τη ε μη χρη στο τη η τι
πο τα μοι ρευ σὸ σιν εκ της κοι λι ι ι ας α αυ
του ζω η η ης αι ω νι ι ι ου Ω
της α γα θο τη η τος και της ευ σπλαγ χνι α ας
Σου Χρι στε ε ο Θε ος η η μων δο ο ο ξα α
α Σοι Ἦχος Δι
Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰώνων εἰργάσατο σωτηρίαν
εν με ε ε σω τη ης γης
α΄ Ο τε το με ε ε σον της ε ορ τη η ης ε
πε ε στη, α νε βη ο Ι η σὸς ε πι ι το ο Ι ε

ε ρον και ε δι δασκε λε ε ε γων τὸς α πει
θεις Ι ι ι ου δαι αι αι ὸς. Ο δι ψων
ερ χε σθω προς με και πι ι νε ε ε τω υ δωρ ζω
η ρο ο ον αι ω ω ω νι ι ι ον και
ου μη δι ψη η σει ει ει ει εις το ο ον αι ω ω ω
να α Ο πι στευ ων εις ε με πο τα μοι
ρευ σὸσιν εκ της και λι ι ας α αυ τὸ και ε ε
ξει το φω ω ως τη ης ζω ω ω ης καὶ νῦν
Δόξα,
Ἦχος
Πλ. δ΄ Νη Με σου ου ση ης τη ης Ε ο ορ
της δι δα σκον το ος Σὸ Σω τη η η η
ηρ ε λε γο ον οι Ι ου ου δαι αι αι
οι. Πως Ου ου ου ου το ος οι οι δε γρα
α αμ μα τα α μη η με μα θη η η κως;

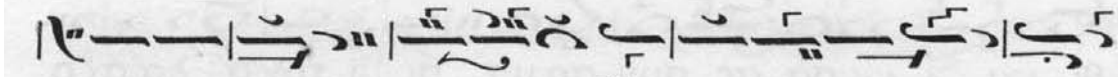
α γνο ουν τες ο ο τι Συ ει ει ει ει ει η η

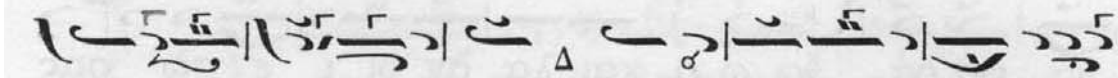
Σο ο φι ι ι α ή η κα τα σκευ α α σα

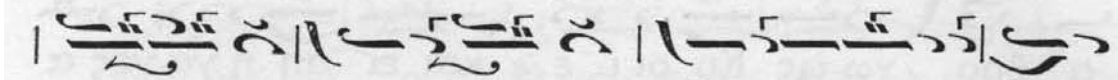
σα α τον κο ο ο σμον δο ο ο ο ο ο ξα α

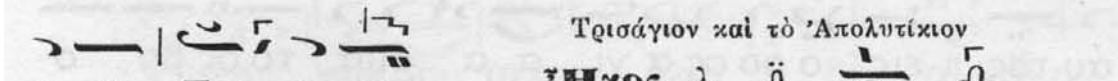
α α Σοι οι οι

Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον

Ἦχος

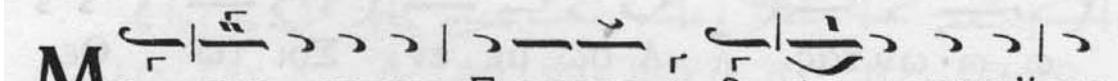
Με σου σηστης Ε ορτης, δι ψω ωσαν μὄτην

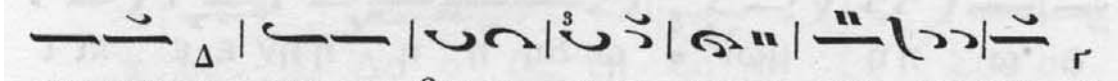
ψυ χην ϙ ευ σε βει ας πο τι σο ον να μα τα. ή

ο τι πα σι Σω τηρ ε βο ησας: ϙ Ο δι ψων ερ

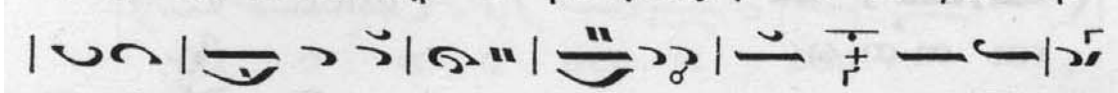
χε σθω προς Με και πι ι νε ε ε τω ή Η Πη γη

(τρὶς)
της ζω ης Χρι στε ο Θε ος δο ο ξα Σοι

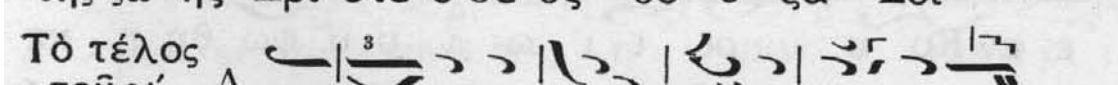
Τὸ τέλος τοῦ γ΄. ϙ Χρι στε ο Θε ος δο ξα Σοι οι οι

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΩΙ· εἰς τὸν Ὄρθρον: Τρισάγιον — Ὁ Ν΄ Ψαλμὸς — Τρισάγιον — Ἀπολυτίκιον — Ἐξάψαλμος κτλ. ὡς διατυποῦνται ἐν τῷ Μηναίῳ —

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ ΩΔΗ Α΄. — Ἦχος Νη χ

(Εἰς ἀργὸν Εἱρμολογικὸν μέλος)

α΄ Θα λασ σαν ε πη η ξας βυ

θι ι ι ι ι σα ας συν αρ μα σι τον α λα αζο
να Φα ρα ω ω και λα ον δι ι ε σω σας
α βρο χω ως Κυ ρι ι ε και ει ση η γα γες α
αυ τὸς εις ο ρο ος α γι α α σμα το ος βο ο
ω ω ων τας: Α σω με εν Σοι τω Θε
ε ω η η μων ω δη η η η ην ε ε πι ι
ι νι ι κι ι ι ον τω εν πο λε μοις κρα α α
ται αι αι ω
ΩΔΗ Γ'.
β' Ε στε ρε ω ωω ω θη η καρ δι ι α α μου
ε εν Κυ υ ρι ι ι ω υ υ ψω θη η κε
ε ε ε ρας μου εν Θε ε ε ω ω ω ω μου ε
πλα τυν θη η επ ε χθρὸ ου ους μου το ο
στο ο μα α α μου Ε ευ φρα αν θην εν

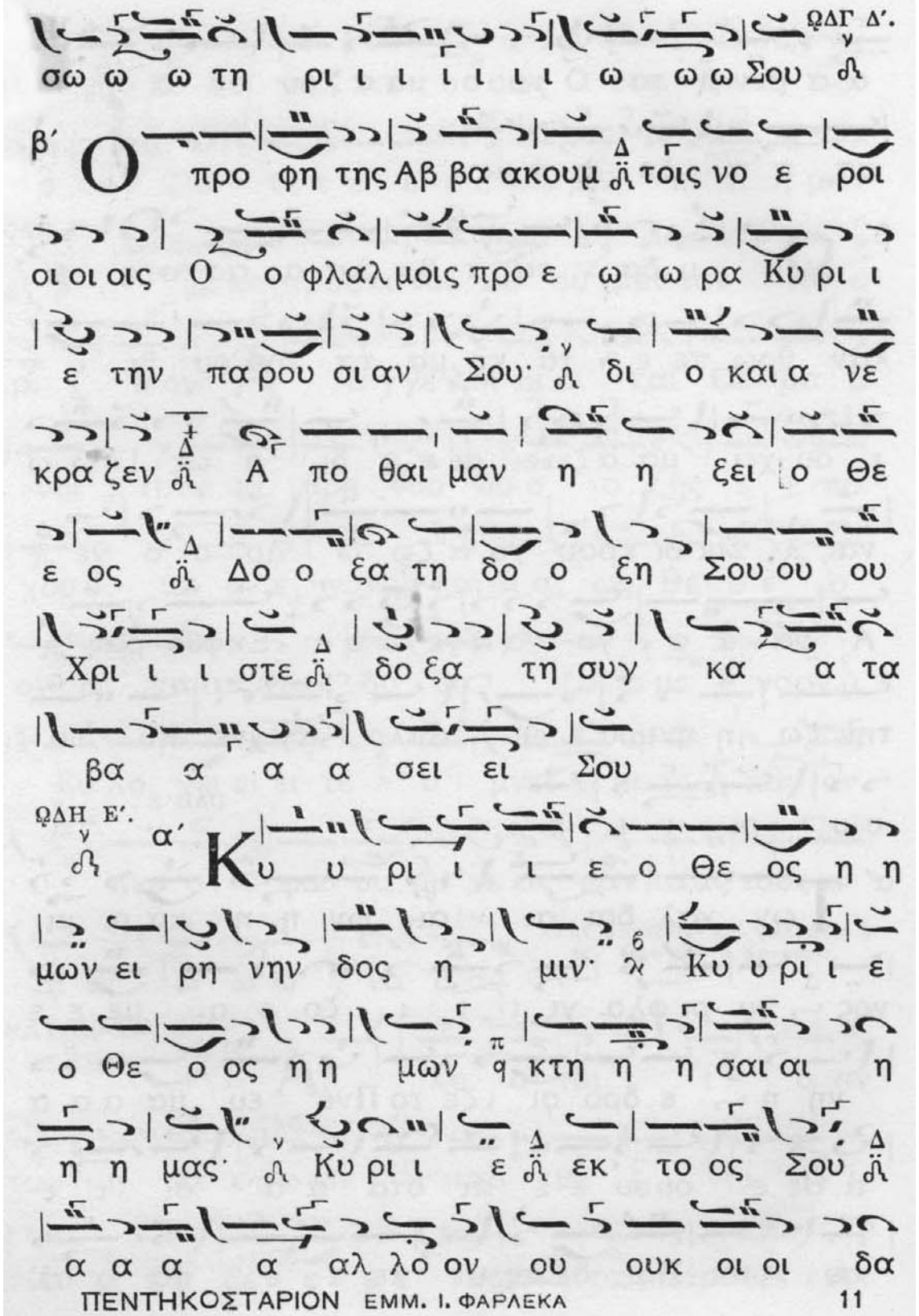
ΩΔΓ Δ'.
σω ω ω τη ρι ι ι ι ι ι ι ω ω ω Σου
β' Ο προ φη της Αβ βα ακουμ τοις νο ε ροι
οι οι οις Ο ο φλαλ μοις προ ε ω ω ρα Κυ ρι ι
ε την πα ρου σι αν Σου· δι ο και α νε
κρα ζεν Α πο θαι μαν η η ξει ο Θε
ε ος Δο ο ξα τη δο ο ξη Σου ου ου
Χρι ι ι στε δο ξα τη συγ κα α τα
βα α α α σει ει Σου
ΩΔΗ Ε'.
α' Κυ υ ρι ι ι ε ο Θε ος η η
μων ει ρη νην δος η μιν· Κυ υ ρι ι ε
ο Θε ο ος η η μων κτη η η σαι αι η
η η μας· Κυ ρι ι ε εκ το ος Σου
α α α α αλ λο ον ου ουκ οι οι δα

α α μεν, το Ο νο ο μα α Σου ο ο ο νο
ΩΔΗ ς΄.
μα α α ζο ο ο μεν
β΄ Ως υ δα τα α θα λα α ασ σης φι
λαν θρω πε ε α τα κυ μα τα του ου βι ι ι
ι ου χει μα α ζει ει με ε δι ο ως Ι ω ω
νας Σοι οι κραυ γα α ζω ὠ Λο ο ο γε·
Α να α α γα α α α γε ε ε ε Εκφθο ρας
την ζω η ην μου ε ευ σπλα αγ χνε Κυ υ
ΩΔΗ ζ΄.
υ υ ρι ι ι ε
α΄ Των χαλ δαι αι αι ων η η κα α μι
νος πυ ρι φλο γι ι ι ι ζο ο ο με ε ε
νη η ε δρο σι ι ζε το Πνε ευ μα α α α
τι Θε ε ουου ε ε πι στα α α σι ι ι
α. οι Παι δε ες υ πε ε ε ψα α αλ

λον. Ευ λο γη το ο ος ο ο Θε ε ος
ο ο των Πα τε ε ε ε ε ρω ων η η η μων
ΩΔΗ Η'. Αἰνοῦμεν εὐλογοῦμεν
β' και προσκυνου ου ου μεν τον Κυ υ
ρι ι ο ον Α γγε λοι οι οι και Ου ρα α
νοι τον ε πι θρο νου δο ο ο ξης ε ε πο
χου ὐ με ε ε νον και αι αι ως Θε ε ε ο
ον α πα αυ στως δο ξα ζο ο με ε νοον
Ευ λο γει ει ει τε υ μνει ει ει τε και αι
υ περ υ υ ψου ου ου τε εις παν τας τους αι
αι αι ω ω ω χ να α ας
«Τὴν Θεοτόκον» καὶ ψάλλεται ἡ Θ'. Ὠδὴ τῶν 2 Κανόνων.
ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ
Θ'. ΩΔΗΣ
α' Αλ λο ο τρι ι ι ο ον
των μη τε ε ρω ων η παρ θε ε νι ι ι ι
α και ξε ε ε ε νοον ταις παρ θε ενοι

οι οις η παι δο ποι οι οι ι ι ι ι α
Ε πι Σοι Θε ε ο το ο ο κε ε αμ φο τε ε
ρα α ω κο ο νο ο μη η η θη· Δι ο
Σε πα α α σαι αι Αι φυ λαι αι φυ λαι αι
της γης α παυ στως μα α κα ρι ι
ζο με ε ε εν
ΑΙ ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ
Εἰς σύντομον Εἱρμολογικὸν μέλος
ΩΔΗ α΄
Α΄.
Θα α λασσαν ε πη ξας βυ θι ι σας συν
αρ μα σι τον α λα ζο να Φα ρα ω και λα ον
δι ε σω σας α βρο χως Κυ ρι ε και ει ση γα
γες αυ τὸς εις ο ο ρος α γι α σμα τος βο ων
τας Α σω μεν Σοι τω Θε ω η η μων ω δη η
η ην ε πι νι κι ον τω εν πο λε μοις κρα ται ω
ΩΔΗ Γ΄.
β΄
Ε στε ρε ω θη η καρ δι ι α μου

εν Κυ ρι ι ω· υ ψω θη κε ρσας μου εν Θε
ω μϑ ε πλα τυ υν θη επ ε χθρϑς μϑ το
στο μα μϑ. δ α'. χορὸς ευ φρα αν θην ενσωτη ρι ι ω ω Σου
ΩΔΗ Δ'. β' Ο προ φη της Αβ βα κϑμ τοις νο ε
ροι οις ο φθαλμοις προ ε ω ρα Κυ ρι ε την Πα α
ρου σι αν Σϑ· Δι ο ο και α νε κρα α ζεν·
Α πο Θαι μαν η ξει ο Θε ος Δο ο ξα τη δο
ξη Σϑ Χρι στε· δο ο ξα τη συγ κα τα βα σει Σϑ
ΩΔΗ Ε'. Κ υ υ ρι ε ο Θε ος η μων ει ρη νην
δος η μιν Κυ υ ρι ε ο Θε ος η μω ων κτη
η σαι η μας Κυ ρι ι ε Ε κτο ος Σϑ α α αλ λον
ουκ οι δα μεν το Ο νο μα Σϑ ονο μα αζο ομεν
ΩΔΗ Ϛ'. β' Ω ς υ δα τα θα λασ σης φι λαν θρω πε

τα κυ μα α τα του βι ι ι ου χει μα ζει με.
Δι ο ως Ι ω να ας Σοι κραυ γα ζω Λο ο γε·
Α να α γα α γε ε ε Εκ φθο ρα ας την ζω ην μου
Ε ευ σπλαγ χνε Κυ ρι ε
ΩΔΗ Ζ'.
α' Των χαλ δαι ων η κα μι νος πυ ρι φλο γι
ζο με ε νη σε δρο σι ι ζε το ο Πνευ μα τι
Θε ου επι στα σι α. Οι παι αι δες υ πε ψαλ
λον. Ευ λο γη τος ο Θε ος ο των Πα τε ρων
η μων
ΩΔΗ Η'
Αἰνοῦμεν Εὐλογοῦμεν και προσκυ νου μεν τον Κυ ρι ον
Α γγελοι και Ου ρα νοι τον επι θρο νου
δο ξης καθε ζο μενον. και ως Θε ον απαυ
στως δο ξα ζο μενον Ευ λο γει ει τε υ

μνει ει τε ε και υ περ υ ψου τε εις παν τας
τώς αι ω ω να α ας
Ὁ Διάκονος τὴν Θεοτόκον καὶ ψάλλομεν τὴν Θ'. Ὠδὴν ἀμφοτέρων τῶν Κανόνων, ἐν τέλει δὲ ψάλλεται ἡ Καταβασία τῆς Θ'. Ὠδῆς.
Αλ λο τρι ι ον των μη τε ε ρων η Παρθε
νι α και ξε νον ταις Παρ θε ε νοις η παι δο
ποι ι α. Ε πι Σοι Θε ο το ο κε αμ φο
τεραω κο νο μη η η θη δι ο Σε πα σαι
Αι φυ λαι της γης α παυ στως μα κα ρι ι
ζο ο με ε εν
Τὸ ἐξαποστειλάριον δίς. Εἰς τοὺς Αἴνους (ἦχος δ'; τὰ Προσόμοια εἰς δ'.
Δόξα, Καὶ νῦν
Ἦχος Πα Φω τι σθεν τες α δε ε ελ φοι οι οι
τη Α να στα α σει του Σω τη η η η ρο
ος Χρι ι ι στου, ϙ και φθα σαν τες το με ε ε
σον της Ε ορ τη η ης τη ης Δε σπο ο ο τι ι ι ι
κη ης ϙ γνη σι ι ι ως φυ λα ξω ω μεν τα

ας ε ε εν το λα α ας του ὅ Θε ε ε ου
ι να Α ξι οι γε νω με ε θα ἡ και την Α να
α α λη η ψιν ε ε ο ο ορ τα α α σαι και
της πα ρου σι ι ι ι ας τυ υ υ χει ει ει ει
ει ει ειν του Α γι ι ου Πνευ μα το ος
Τὸ αὐτὸ (διὰ πασῶν)
Φω τι σθεν τε ες α δε ελ φοι ἡ τη Α να στα
α α σει του Σω τη η η ρο ος Χρι ι
ι στὸ και φθα σαν τες το με ε ε ε ε σον της
Ε ο ορ της ἡ της Δε σπο τι ι ι κη ης, γη γνη η
σι ω ω ως φυ λα ξω μεν τα ας ε ε εν το
λα α ας του ὅ Θε ε ε ου, ι να Α ξι ι οι
οι γε νω με θα ἡ και την Α να α α λη η ψιν
ε ε ο ο ορ τα α α σαι ἡ και της πα ρου

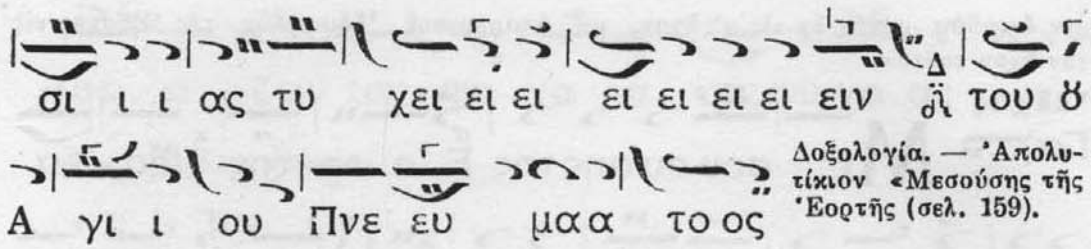

Δοξολογία. — Ἀπολυτίκιον «Μεσούσης τῆς Ἑορτῆς (σελ. 159).

ΕΝ ΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ. Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα καὶ τὸ Εἰσοδικὸν (σελ. 32—33). Μετὰ τὴν Εἴσοδον τὸ Ἀπολυτίκιον «Μεσούσης τῆς Ἑορτῆς» καὶ τὸ

ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ

Τρισάγιον.—*Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον* τῆς Μεσοπεντηκοστῆς (Πρξ. ιδ΄ 8—18 καὶ Ἰωάν. ζ΄ 13—30). Χερουβικὸν εἰς ἦχον δ΄.—Εἰς τὸ *Ἐξαιρέτως* : Ἀλλότριον τῶν μητέρων (σ. 163). *Κοινωνικὸν*: Ὁ τρώγων μου τὸ Σῶμα (ἦχ.δ΄)Χριστὸς ἀνέστη.

ΙΔΙΟΜΕΛΑ ΔΟΞΑΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΝ

Εἰ ἔστιν ἑορταζόμενος Ἅγιος, ὡς «Καὶ νῦν» δυνατὸν νὰ ψαλῇ ἓν ἐκ τῶν Δοξαστικῶν ἢ Ἰδιομέλων τῆς Μεσοπεντηκοστῆς προσαρμοζόμενον εἰς τὸν ἦχον τοῦ Δοξαστικοῦ τοῦ Ἁγίου. Ἐκ τῶν Μεθεόρτων τῆς Μεσοπεντηκοστῆς καταχωρίζο-

μεν ἐνταῦθα μόνον ἓν εἰς γ' ἦχον, μὴ ὑπάρχοντος Ἰδιομέλου τῆς Ἑορτῆς εἰς τὸν ἦχον τοῦτον.

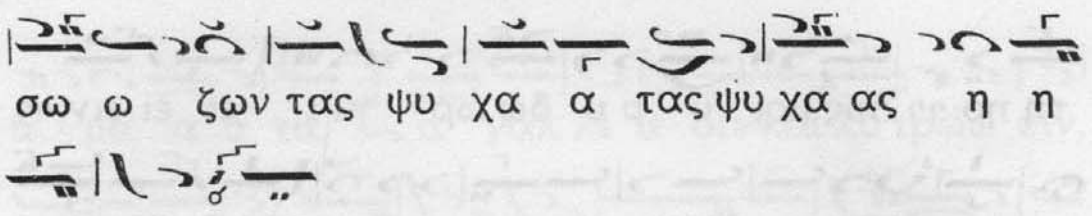

ΤΗΙ ΚΥΡΙΑΚΗΙ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ ὡς καὶ κατὰ τὸ Σάββατον τῶν Μυροφόρων (σελ. 122) μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ « *Κύριε ἐκέκραξα* » ἀπὸ τοῦ στίχου « Ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς . . . » ψάλλομεν 4 ἀναστάσιμα στιχηρὰ τοῦ δ' ἤχου, 3 τῆς Μεσοπεντηκοστῆς (σελ. 153—154) καὶ εἶτα τὰ ἑξῆς Ἰδιόμελατῆς Σαμαρείτιδος (ἦχος α') δευτεροῦντες τὸ πρῶτον, ὅπερἀρχίζει ὁ δεύτερος χορὸς ἀπὸ τοῦ στίχου « *Ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος, καὶ πολλὴ παρ' Αὐτῷ λύτρωσις, καὶ Αὐτὸς λυτρώσεται τὸν Ἰσραὴλ* ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν αὐτοῦ.

τη ηρ: ηη Δος μοι υ υ υ δω ωρ πι ι ει ει ειν, ηη
κα γω Υ δα τος αλ λο με ε νου εμ πλη η η
η η σω ω ω σε. ϙ Και εις την πο λιν δρα μου
σα η σω ω ω φρων τοις ο ο χλοις α νη η η γγει
λεν ε ευ θυς ϙ Δευ τε ι δε τε Χρι στον τον Κυ
υ ρι ον ηη τον Σω τη ρα τω ων ψυ χω ων η η η
η μων
Ἦχος Δι
Ὁ α΄ χορός: Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη ἐπαινέσατε Αὐτόν
παν τε ες οι λα α οι
Ε πι το φρε αρ ως η ηλ θεν ο Κυ υ υ
ρι ος, η Σα μα ρει τις η ρω ω ω ω τα το
ον Ε ε ε ευ σπλα αγ χνον πα ρασχῦ
μοι το υ υ υ δωρ της πι ι ι στε ως καὶ λη
η ψο ο μαι της Κο λυμβη η η θρας τα να

α μα α α τα, ς α γαλ λι α σιν και λυ τρωω σιν,
Ζω ο δο τα Κυ υ ρι ε δο ο ο ξα α α Σοι
Ὁ β'. Ὅτι ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος Αὐτοῦ. . . .
συν α ναρχος και συν α ι δι ος Υι ος και
Λο ο γος του Πα α τρος ς ε πι την πη γην ε ε
πε ε ε στη, ς η πη γη των ι ι ι α α μα
α α των· ς και γυ νη εκ της Σα α α μα ρει ει
ας ς αντλη σαι υ υ δωρ πα ρα γε ε ε γο ο
ο νεν. ς ην ι δων ε φη ο Σω τηρ. ς Δο ος
μοι υ υ υ δω ωρ πι ι ι ειν ς και α πελ
θου ὄ σα φωνη σον σου το ον α αν δρα. ς
Η η δε ως αν θρωπω δι α λε γο ο με ε ε
νη και ου Θε ε ω, ς Λα θειν σπὸ δα α α ζου σα
α ε ε ε ε λε ε ε γεν. ς Ουκ ε ε ε

ε χω α α ανδρα. Και ο Δι δα σκα λος
προς α αυ την. Α λη θῶς ει ει ει πας ουκ ε
ε χω ω α α α αν δρα q πεντε ε γαρ ε ε ε
σχεςγη και νυν ον ε ε ε χεις ουκ ε ε
στι σου α α α νη η ηρ. Η δε Ε
πι τω ρη μα α τι ι ι ε ε εκ πλα γει
ει σα, και εις την πο λιν δρα μου ου σα,
ταις οχλοις ε πε βο α λε ε ε γου ου
ου σα: Δε ευ τε ι ι δε τε Χρι στο ο ο
ον. Ος δω ρει ει ει ται τω ω κο ο ο σμω
το με ε γα ε ε ε λε ε ε ος Δόξα
Ηχος Πα
Πα ρα το φρε ε ε αρ τὸ Ι α α κωβ ευ
ρω ων ο Ι η η σὸς την Σα α α α μα ρει ει

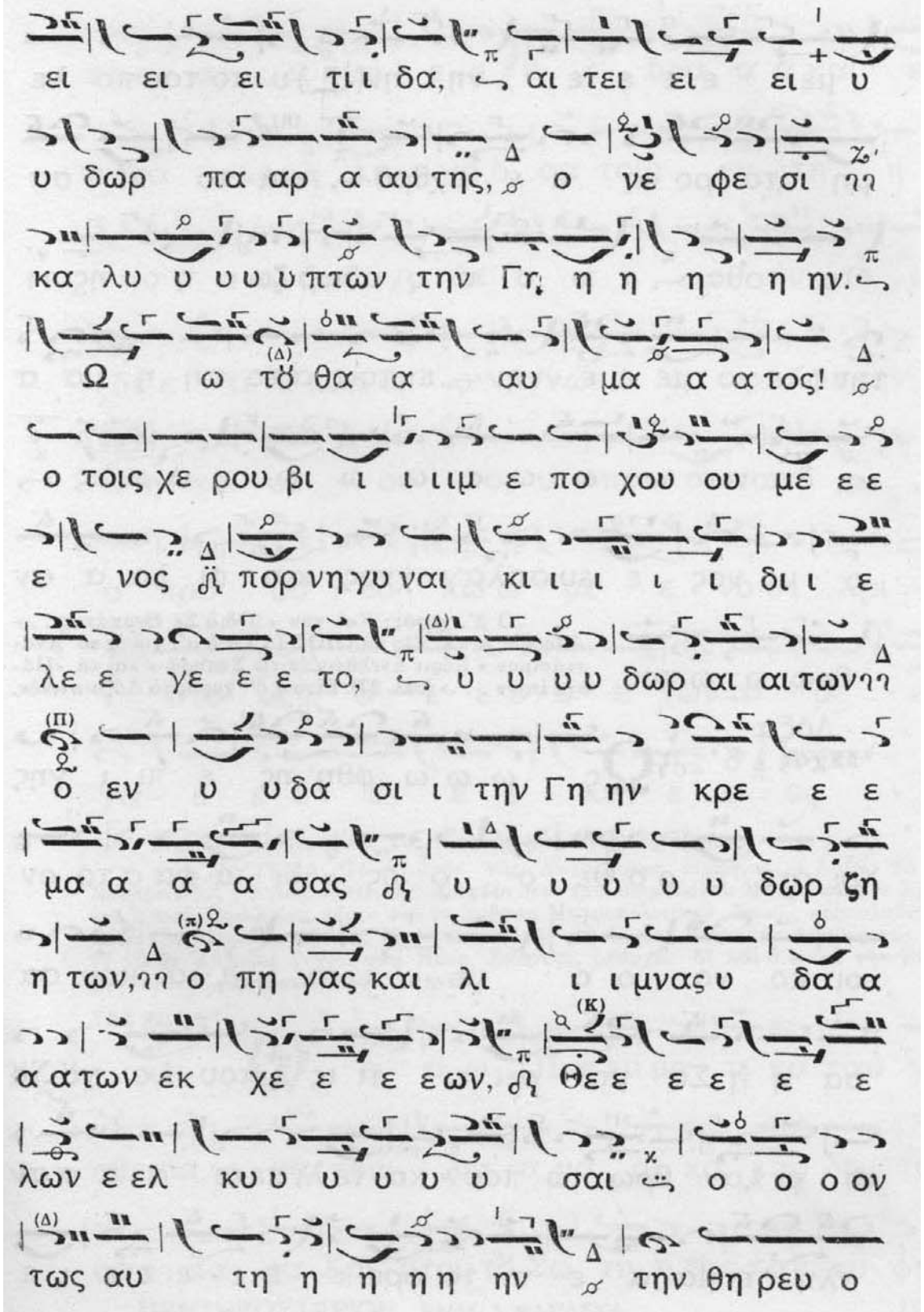
ει ει ει τι ι δα, αι τει ει ει υ
υ δωρ πα αρ α αυ τής, ο νε φε σι ηη
κα λυ υ υ υ υ πτων την Γη η η η η ην.
Ω ω τὸ θα α αυ μα α α τος!
ο τοις χε ρου βι ι ι ιμ ε πο χου ου με ε ε
ε νος πορ νη γυ ναι κι ι ι ι ι δι ι ε
λε ε γε ε ε το, υ υ υ υ δωρ αι αι των ηη
ο εν υ υ δα σι ι την Γη ην κρε ε ε
μα α α α σας υ υ υ υ υ δωρ ζη
η των, ηη ο πη γας και λι ι ι μνας υ δα α
α α των εκ χε ε ε εων, θε ε ε ε ε
λων ε ελ κυ υ υ υ υ υ σαι ο ο ο ον
τως αυ τη η η η η ην την θη ρευ ο

Ὁ β΄. χορός: Καὶ νῦν «Ὁδιὰ Σὲ Θεοπάτωρ . . .» Εἴσοδος κ.τ.λ. Εἰς τὰ ΑΠΟΣΤΙΧΑ ὁ α΄. χορὸς τὸ Ἀναστάσιμον «Κύριε ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ» καὶ τὰ «Πάσχα ἱερόν . . .» (σελ. 27). Εἶτα ὁ β΄. χορὸς τὸ Δόξα-στικόν.

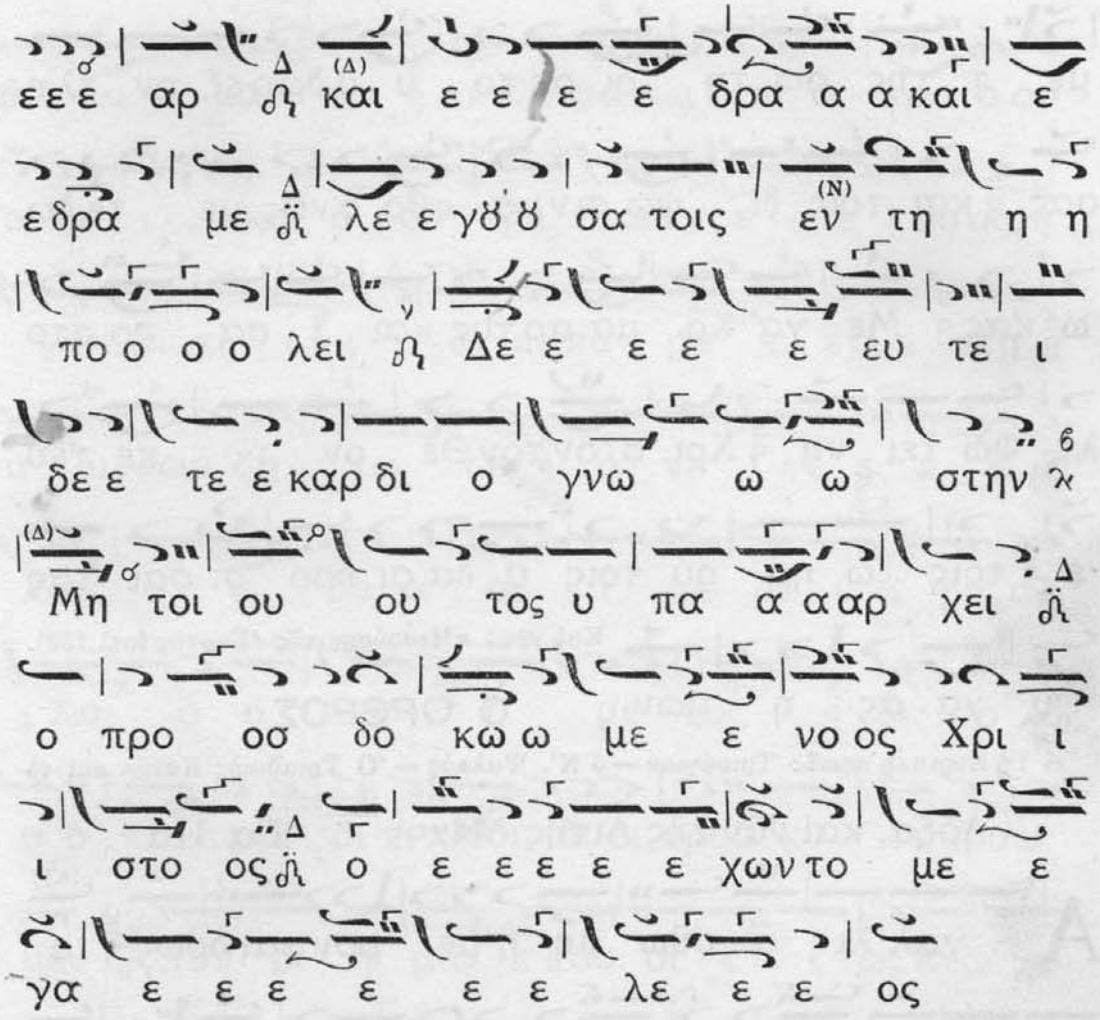

Καὶ νῦν: «Μεσούσης τῆς Ἑορτῆς (σελ. 158) Τρισάγιον.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ. Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα. — Δόξα: Τὸ τῆς Σαμαρείτιδος (Ἁγίας Φωτεινῆς) ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Σμύρνης Κυροῦ Βασιλείου χάριν τοῦ ἐν Σμύρνῃ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ, πυρπολυθέντος κατὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Μ. Ἀσίας. Ναὸς τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς ἀνεγείρεται ἤδη ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Συνοικισμῷ Νέας Σμύρνης, ὑπάρχει δὲ καὶ ὁ παρὰ τὴν Γέφυραν τοῦ Α΄. Νεκροταφείου Ἀθηνῶν.

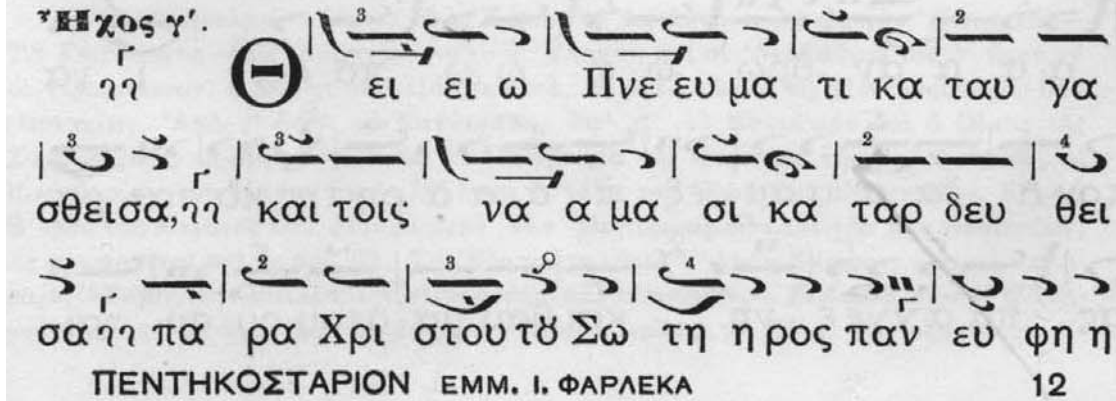

με, ϥ της σω τη ρι ας το υ υ δωρ εξ ην τλη

σας ϧ και τοις δι ψω σιν α φθο ο νως με τε δω

ω κας ϥ Με γα λο μα αρ τυς και Ι σα πο στο

λε Φω τει νη ϧ Χρι στον τον Θε ον ι κε τευ

ε ϧ τοις ζω ηρ ρυ τοις υ δα σι δρο σι σαι τας

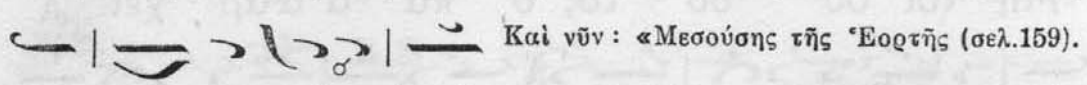
Καὶ νῦν : «Μεσούσης τῆς Ἑορτῆς (σελ.159).

ψυ χα ας η μων Ο ΟΡΘΡΟΣ

Τῇ Κυριακῇ πρωΐ : Τρισάγιον — ὁ Ν'. Ψαλμὸς — Ὁ Τριαδικὸς Κανὼν καὶ τὸ

Δόξα, καὶ νῦν τῆς Λιτῆς Ἦχος Γα Πα

Α γαλ λι α σθω ση η με ρον φαι δρως ϧ ο

Ου ρα νο ο ος και η η η Γη, ϧ ο

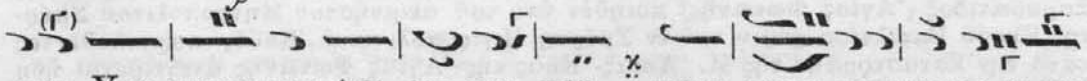
ο τι Χρι στος πε φα νε ρω ται ϧ σαρ κου με νος ω ω ως

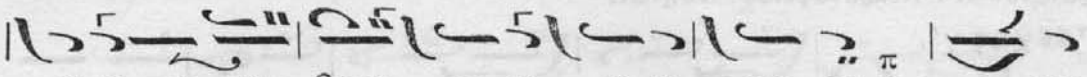
α α α αν θρω ω ω ω ω πο ος, ϥ ι να

τον Α δα α α αμ εξ α α α α ρη της κα τα ρα

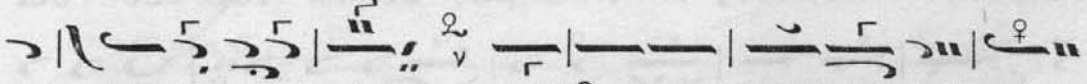
ας πα α γγε ε νη. ϩ και θαυ μα στου ου ου ται

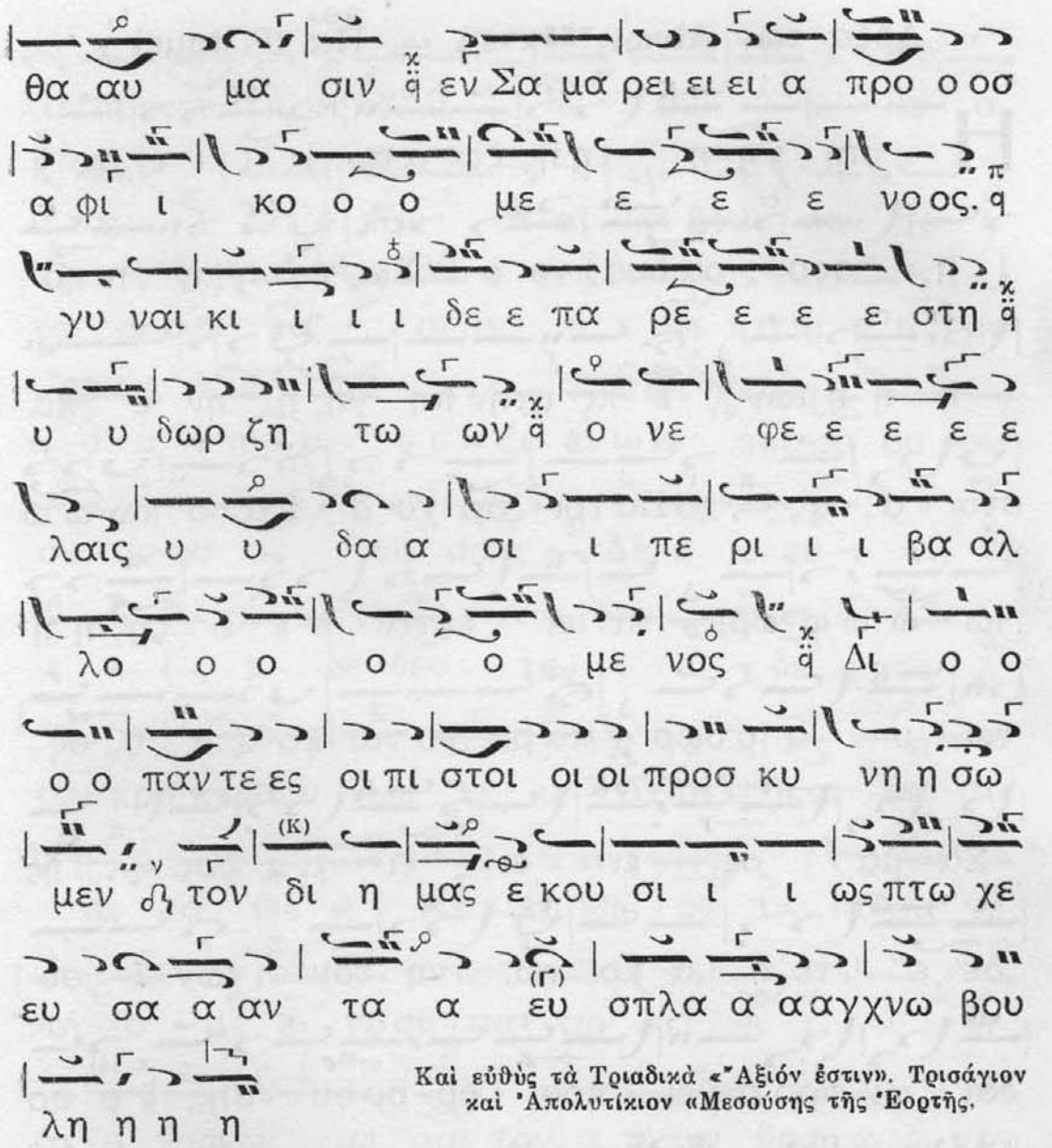

Καὶ εὐθὺς τὰ Τριαδικὰ «Ἄξιόν ἐστιν». Τρισάγιον καὶ Ἀπολυτίκιον «Μεσούσης τῆς Ἑορτῆς.

Ὁ Ἐξάψαλμος—Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν—Τὰ Καθίσματα — τὰ Εὐλογητάρια — ἡ Ὑπακοὴ καὶ οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ δ΄ ἤχου μὲ τὸ Προκείμενον, ὁ Κανὼν τοῦ Πάσχα (σελ. 5) μετὰ τῶν ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ δύο Θεοτοκίων. Ἀπὸ γ΄ ᾠδῆς τὰ Καθίσματα, ἀφ΄ ς΄ τὸ Κοντάκιον καὶ ὁ Οἶκος τῆς Σαμαρείτιδος, τὸ Μηνολόγιον καὶ τὸ Ὑπόμνημα τῆς Κυριακῆς τῆς Σαμαρείτιδος, αἱ Καταβασίαι τοῦ Πάσχα (σελ. 101) καὶ ἡ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου. Εἶτα ἡ Θ΄ ᾠδὴ τοῦ Κανόνος τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Μεγαλυναρίων καὶ τῶν δύο Θεοτοκίων, ὡς σημειοῦνται καὶ ἐν σελ. 22. Τὰ Ἐξαποστειλάρια «Ἅγιος Κύριος», «Σαρκὶ ὑπνώσας», «Σαμάρειαν κατέλαβες», «Μεσούσης παραγέγονας».— ***Εἰς τοὺς Αἴνους*** 4Ἀναστάσιμα τοῦ δ΄. ἤχου καὶ τὰ στιχηρὰ «Πάσχα ἱερόν...» Εἶτα τὸ Δοξαστικόν.

Δόξα τῶν Αἰνων. Ἦχος λ Πα (P. 4σμς)

Ἀπὸ τοῦ «ὃ καὶ λαβοῦσα» συντομώτερον

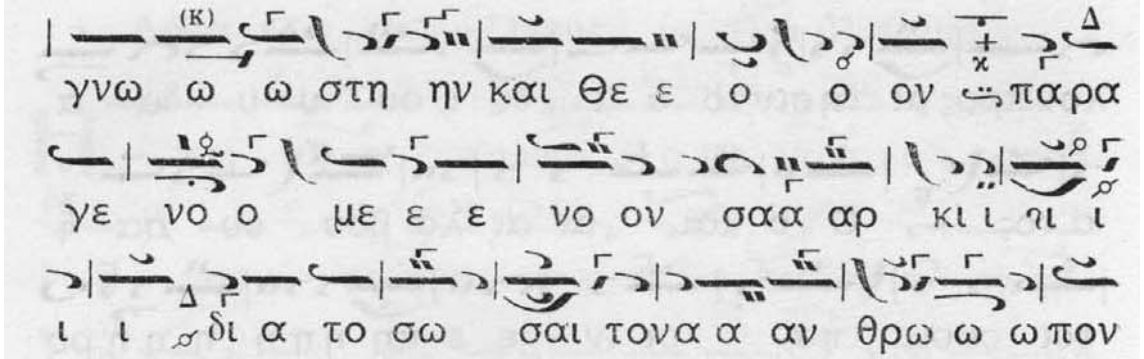

Ὁ β' χορὸς *Καὶ νῦν* «Ἀναστάσεως ἡμέρα» (σελ. 30) Δοξολογία εἰς ἦχον δ'. —Σήμερον σωτηρία.

ΕΝ ΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ: Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα καὶ τὸ Εἰσοδικὸν (σελ. 32—33). Μετὰ τὴν Εἴσοδον τὰ Ἀπολυτίκια ὡς ἐν τῷ Ἑσπερινῷ (σελ. 177) τὸ τοῦ Ναοῦ καὶ τὸ Κοντάκιον, «Εἰ καὶ ἐν τάφῳ...» (σελ.34—35) *Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον* τῆς Κυριακῆς τῆς Σαμαρείτιδος (Πραξ. ια' 19—30—Ἰωάν. δ' 4—42) *Χερουβικὸν* εἰς ἦχον δ'. Εἰς τὸ «*Ἐξαιρέτως*» «Ὁ Ἄγγελος ἐβόα...» (σελ. 44) καὶ ἀντὶ τοῦ «Φωτίζου, φωτίζου...» τὸ ἑξῆς Θεοτοκίον.

Ἦχος α'.

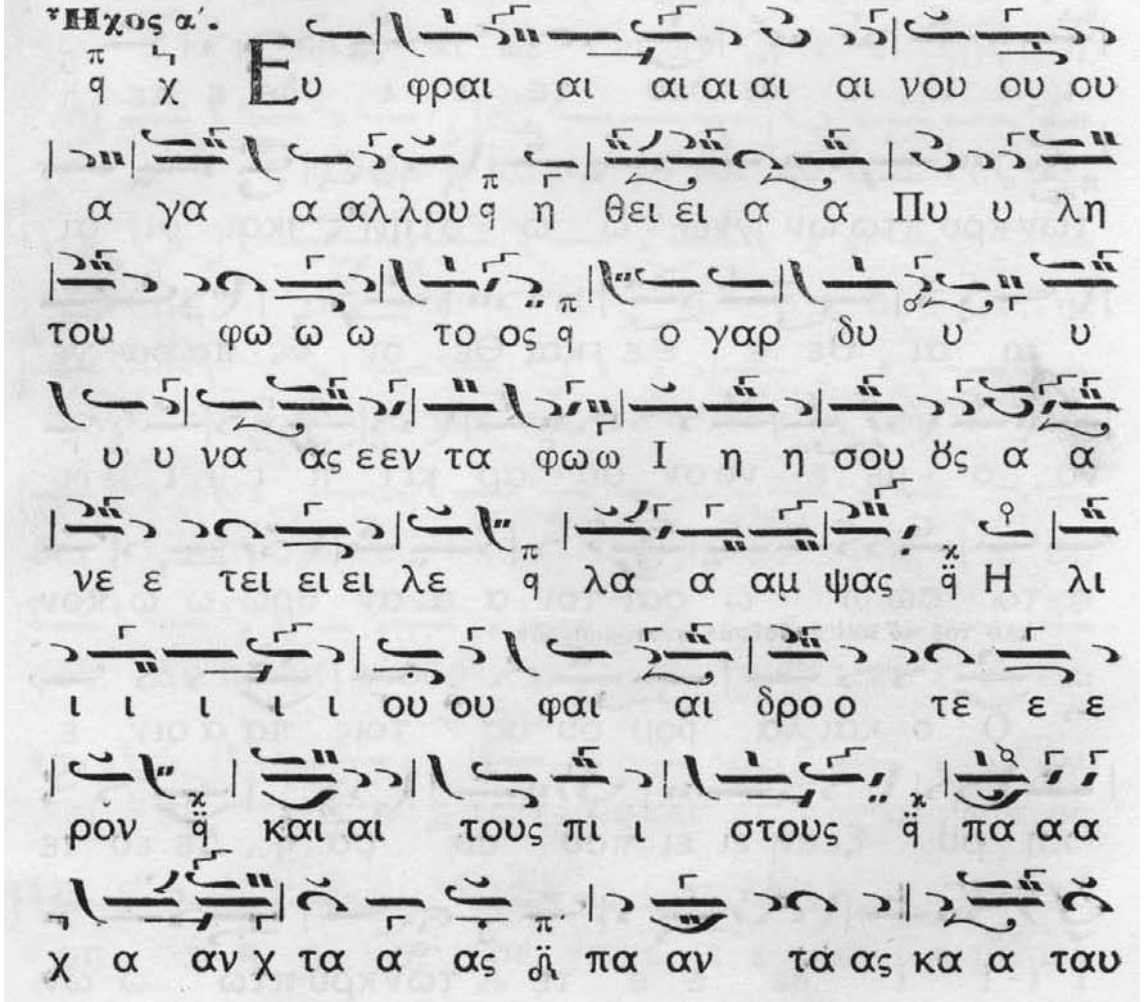

Κοινωνικὸν **«Σῶμα Χριστοῦ»..,» εἰς ἦχον δ'.—Χριστὸς Ἀνέστη. — Εἴη τὸ Ὄνομα.—Ἀπόλυσις.**

Τῇ Τρίτῃ τῆς ἑβδομάδος τῆς Σαμαρείτιδος ἑσπέρας καὶ τῇ Τετάρτῃ πρωὶ ἀποδίδοται ἡ Ἑορτὴ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς, ψαλλομένης ὁλοκλήρου τῆς Ἀκολουθίας (σελ.153) πλὴν τῶν Ἀναγνωσμάτων. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

ΔΟΞΑΣΤΙΚΑ ΙΔΙΟΜΕΛΑ ΤΩΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΝ

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ «Ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη» Ἦχος α΄. (σελ.171) καὶ «Ἐπὶ τὸ φρέαρ ὡς ἦλθεν ὁ Κύριος» Ἦχος β΄. (σελ 172).—

ΤΗ ΠΕΜΤΗ ΠΡΩ·Ι·«Ὁ Συνάναρχος . . .» Ἦχος β΄. (σελ.173) καὶ «Ἀγαλλιάσθω σήμερον . . .) Ἦχος γ΄. (σελ.178)

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα Ἦχος λ Πα (Ρ,4σμς) χ

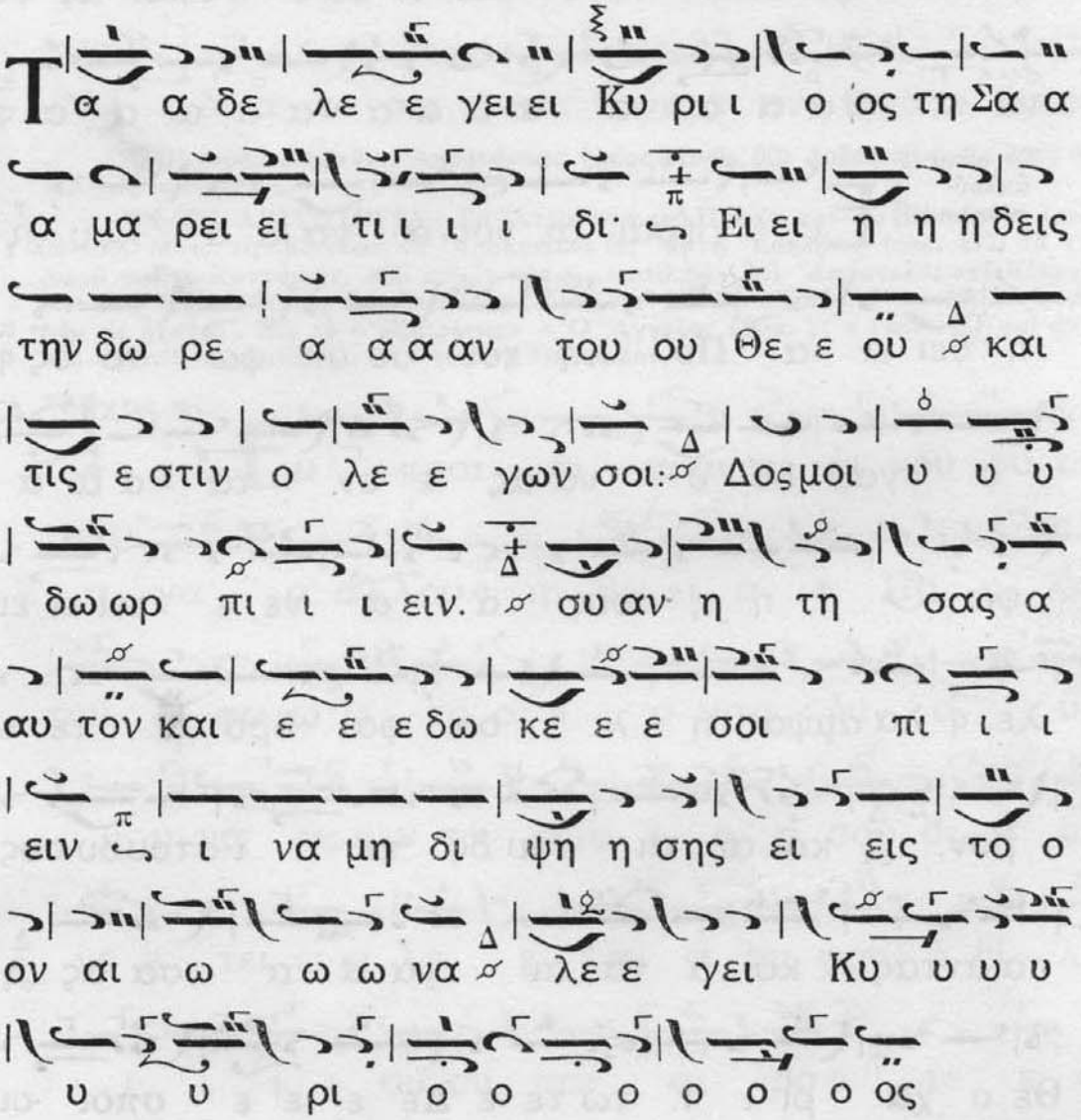

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΩ·Ι· «Ἡ πηγὴ τῆς ζωαρχίας» Ἦχος πλ. β . (σελ.180(καὶ «Ὡς ὤφθης ἐπὶ γῆς» Ἦχος πλ. δ΄. (σελ.176).

ΕΣΠΕΡΑΣ «Παρὰ τὸ φρέαρ» Ἦχος πλ. β΄. (σελ.176) καὶ «Ὡς ὤφθης ἐπὶ γῆς» ἦχος πλ. δ΄. (σελ. 177).

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩ·1· «Ἡ πηγὴ τῆς ζωαρχίας» Ἦχος πλ. β΄. καὶ «Τάδε λέγει Κύριος» Ἦχος πλ. β΄. (σελ.184)

ΤΗΙ ΚΥΡΙΑΚΗΙ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Ο ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ ὡς καὶ κατὰ τὸ Σάββατον **τῶν Μυροφόρων** (σελ. 122) μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ « ***Κύριε ἐκέκραξα*** » ἀπὸ τοῦ στίχου « Ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς . . . » ψάλλομεν 7 Ἀναστάσιμα στιχηρὰ τοῦ πλ. α΄. ἤχου, καὶ εἶτα τὰ ἑξῆς Ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ (ἦχος β΄.) δευτεροῦντες τὸ πρῶτον, ὅπερ ἀρχίζει ὁ δεύτερος χορὸς ἀπὸ τοῦ στίχου « ***Ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος, καὶ πολλὴ παρ' Αὐτῷ λύτρωσις, καὶ Αὐτὸς λυτρώσεται τὸν Ἰσραήλ.***

α΄, Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας... καὶ ψάλλει τὸ ἀνωτέρω.

Ὁ β΄. Ὅτι ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος Αὐτοῦ.

νι ψα με νος α νε βλε ε ψε, δο ξαν ανα πε εμ
πων Θε ω ω· Οι δε αγ χι σται αυ του ε λε ε
γον α αυ τω ω: Τις σου τας κο ο ο ρα ας δι
η νοι οι ξεν, ᾳ ας ου δει εις των βλε πο ο ον
των ι α α α σαι αι ι ι σχυ υ υ σεν!
Ο δε φη η η σι ι ι βο η η σας. Α αν
θρω πος Ι η σους λε ε γο ο με ε νος ε
κει νο ο ος μοι ε ε ε φη: Νι ψαι εἰς τὸ Σι
λω αμ και αι α νε ε ε ε βλε ε ε ψα.
Αυ τος ε στι ι ιιν α λη η θως Ον ε φη Μωσης εν
τω ω νο ο ο μω Χρι στο ο ον Με σι ι ι αν
Αυ τος ε στιν ο Σω τηρ των ψυ χω ω ων
η η η η μων

Ὁ α΄. Δόξα Ἦχος λ̣ π̣ ϙ̈ Πα χ

29

Κυ υ υ υ υρι ι ε ε, ϙ πα ραα α

α α γων εν τη ο ο δω ω ω ϙ̈ ευ ρες

αν θρω πο ον δ̈ τυ φλο ον εκ γε ε νε ε ε

της ϙ και Ε εκ θα α α αμ βοι γε γο νο ο ο ο

τες οι Μα θη η ται αι ϙ̈ ε πη ρω ω τω

ων Σε ε λε ε ε ε γο ο ον τες ϙ Δι ι δα

α α α α σκα α λε ε, ϡϡ Τι ις η η μαρ

τενϡϡ ου ου τος η η οι γο νει εις α αυ του ου δ̈

ι ι να τυ φλο ο ος γε εν νη η θη η η ϙ

Συ υ υ δε Σω τη ηρ μου ε ε βο ο ο

ο ο α ας α α αυ τοις (π) Ου τε ου τος η η

μαρ τεν ϡϡ ου ου τε οι γο νεις α αυτου, δ̈ αλλ ι

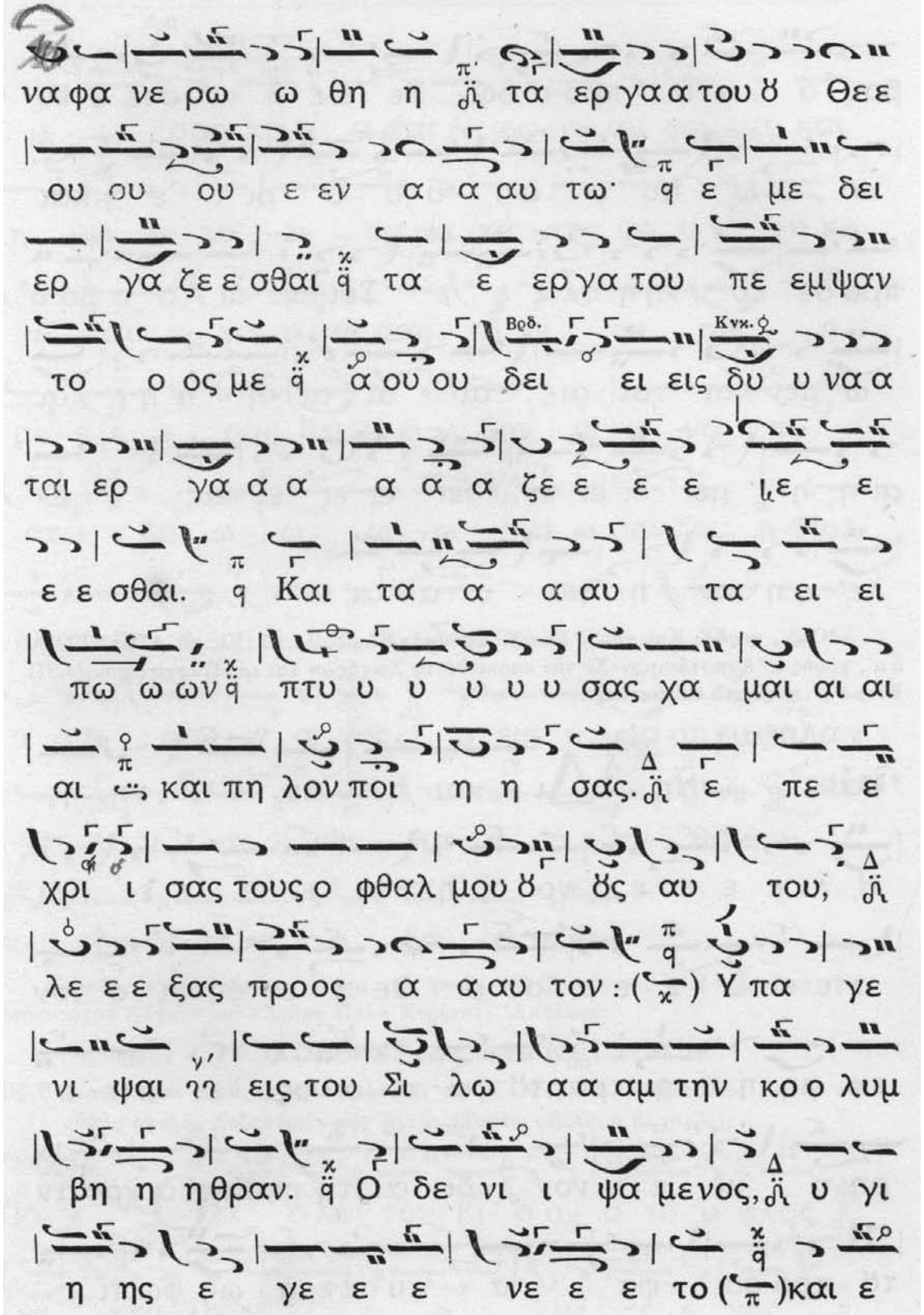
να φα νε ρω ω θη η τα ερ γα α του ὅ Θε ε
ου ου ου ε εν α α αυ τω· ϙ ε με δει
ερ γα ζε ε σθαι ϙ τα ε ερ γα του πε εμ ψαν
το ο ος με ϙ α ου ου δει ει εις δυ υ να α
ται ερ γα α α α α α ζε ε ε ε ε ε
ε ε σθαι. ϙ Και τα α α αυ τα ει ει
πω ω ων ϙ πτυ υ υ υ υ υ σας χα μαι αι αι
αι ς και πη λον ποι η η σας. ε πε ε
χρι ι σας τους ο φθαλ μου ὅ ὅς αυ του,
λε ε ε ξας προος α α αυ τον: (Υ) Υ πα γε
νι ψαι ηη εις του Σι λω α α αμ την κο ο λυμ
βη η η θραν. ϙ Ο δε νι ι ψα μενος, υ γι
η ης ε γε ε ε νε ε ε το (Υ) και ε

Ὁ β'. χορός: Καὶ νῦν «Ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ» Εἴσοδος κ.τ.λ. Εἰς τὰ ΑΠΟΣΤΙΧΑ ὁ α'. χορὸς τὸ Ἀναστάσιμον «Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα» καὶ τά «Πάσχα ἱερόν» (σ.27) Εἶτα ὁ β'. χορὸς τὸ Δοξαστικόν.

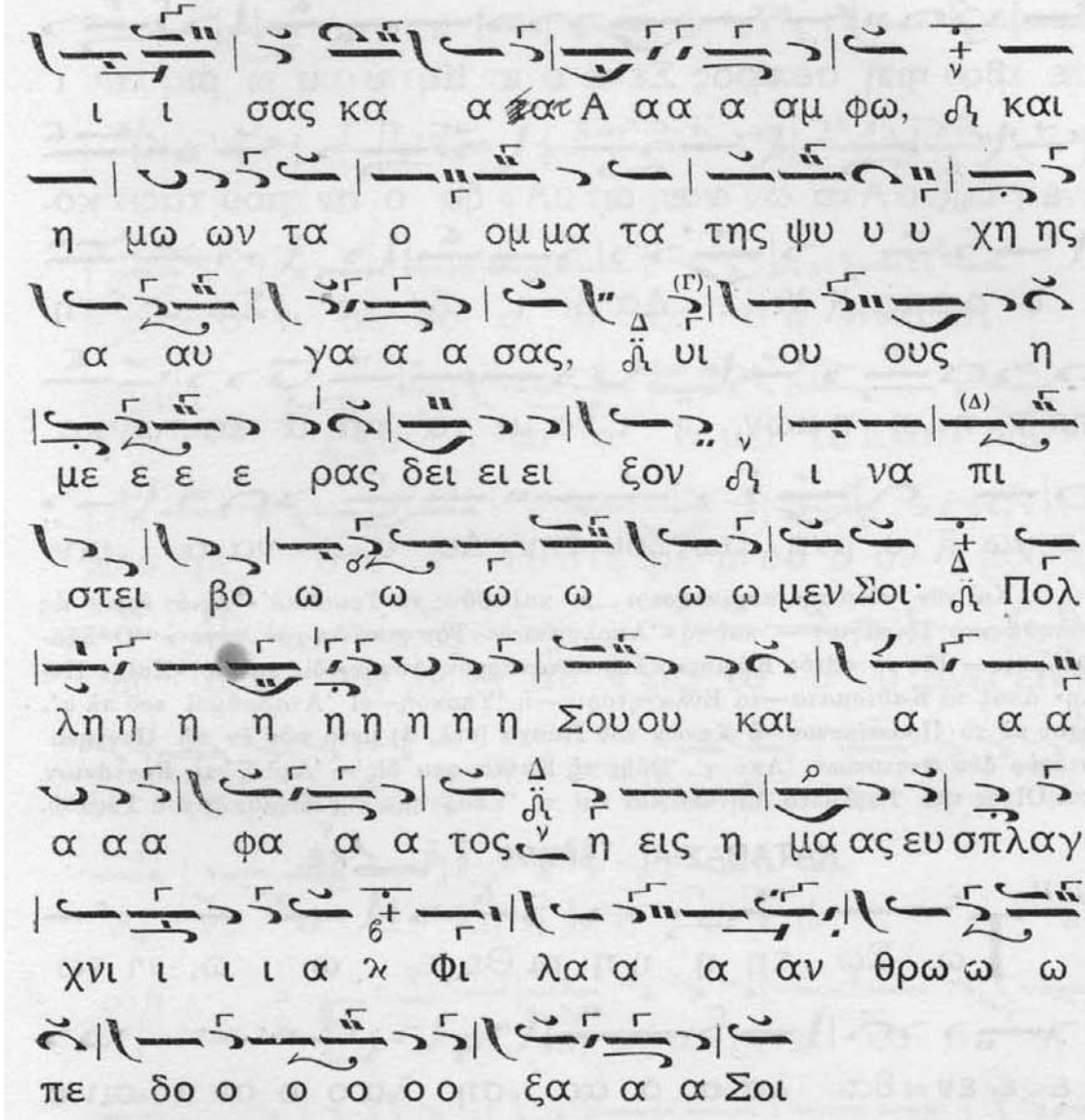

Καὶ νῦν : «Ἀναστάσεως ἡμέρα...» (σελ. 30) Τρισάγιον. — Ἀπολυτίκια «Τὸν συνάναρχον Λόγον» καὶ «Χαῖρε Πύλη Κυρίου». Ἀπόλυσις.

Ο ΟΡΘΡΟΣ ΚΑΙ Η Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τῇ Κυριακῇ πρωΐ μετὰ τὸ Τρισάγιον καὶ τὸν Ν'. Ψαλμὸν ὁ Τριαδικὸς Κανὼν καὶ εὐθὺς τὸ ἑξῆς Δοξαστικὸν τῆς Λιτῆς. (Τοῦτο ψάλλει ὁ β'.χορός).

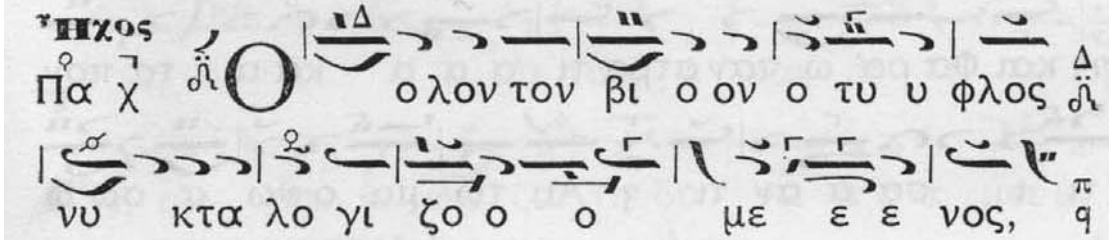

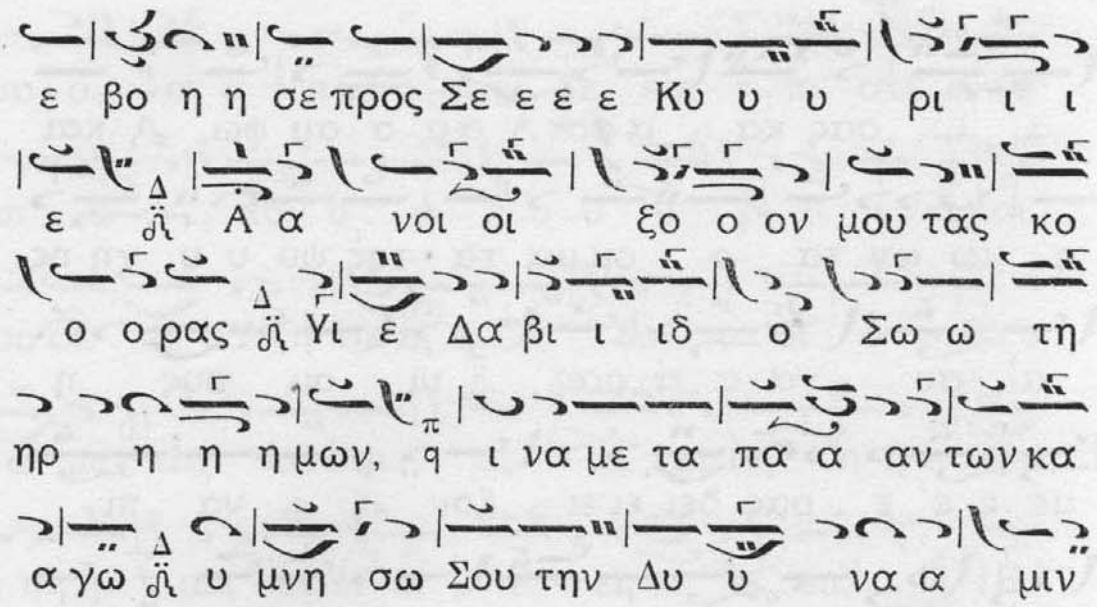

Καὶ νῦν «Νεῦσον παρεκλήσεοι...» καὶ εὐθὺς τὰ Τριαδικὰ «Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς» τὸ Τρισάγιον — καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον «Τὸν συνάναρχον Λόγον» Ὁ Ἐξάψαλμος. — Εἰς τὸ «Θεὸς Κύριος» «Τὸν συνάναρχον Λόγον» δὶς καὶ τό «Χαῖρε Πυλη» ἅπαξ τὰ Καθίσματα—τὰ Εὐλογητάρια—ἡ Ὑπακοὴ—οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ πλ α΄. ἦχου μὲ τὸ Προκείμενον—ὁ Κανὼν τοῦ Πάσχα (σελ. 5) μετὰ τῶν ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ δύο Θεοτοκίων. Ἀπὸ γ΄. Ὠδῆς τὸ Καθίσματα δὶς — Ἀφ' Ϛ΄ τὸ Κοντάκιον καὶ Οἶκος τοῦ Τυφλοῦ τὸ Μηνολόγιον καὶ τό Ὑπόμνημα τῆς Κυριακῆς τοῦ Τυφλοῦ.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ Ἦχος ἁ ϥ κε.

ΩΔΗ Α΄.

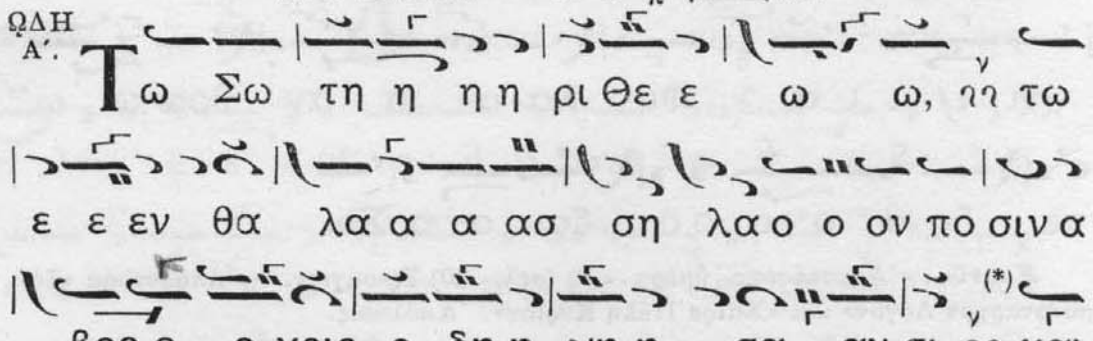

(*) Ἡ γραμμὴ «*Καὶ Φαραὼ πανστρατιᾷ καταποντίσαντι*» ψάλλεται καὶ οὕτως:

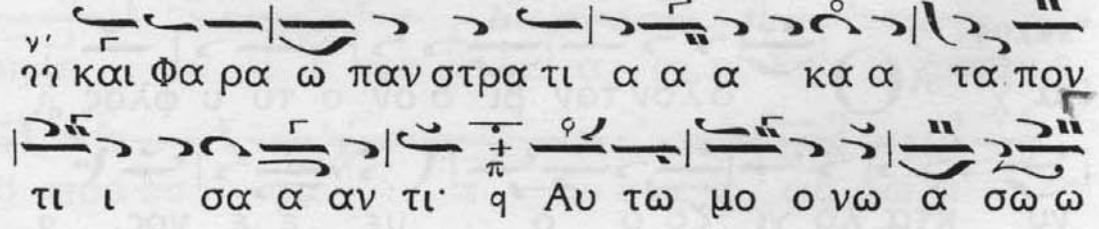

Φα ρα ω παν στρα τι α α κα τα α α πον
τι ι σα αν τι Αυ τω μο ο νω α σω ω μεν;
ο ο ο τι δε δο ο ο ξα α α σται αι
ΩΔΗ Γ'. Ο β'. χορὸς Δυ να α α μει τὸ Σταυ ρου ου
Σου Χρι στε ε ιη στε ρε ω σο ο ον μου την
δι α α νοι οι οι αν εις το υ υ μνει ειν και
δο ξα ζει ειν Σου Ὁ α'. χορὸς την Σω τη η ρι ι ον
Α να α α λη η η η ψι ι ιν
ΩΔΗ Δ'. Ὁ β'. χορὸς Ει σα κη κο α την α κο ο η η
ην ιη της δυ να στει ει ας του Σταυ ρου ου
ου Σου. Ο Πα ρα δει σο ο ος η νοι οι
γη δι ι Α α αυ του, και αι ε ε βο
η η σα: Δο ξα τη δυ να α α α μει ει Σὸ

(*) Ἡ γραμμὴ «Ταφή μοι τὸ κῆτος ἐγένετο» ψάλλεται καὶ οὕτω:

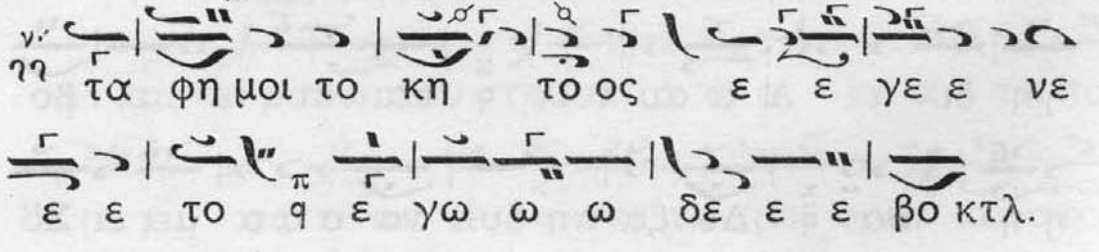

ω πον, q και ε ε σω ω σε ε ε με η δε ξι
α α Σου Κυ υ υ ρι ι ι ε ε ε
ΩΔΗ Ζ'. Ὁ α'. χορὸς
εν κα μι ι ι ι νω πυ υ
ρο ος ηη τὸς υ μνο λο ογους σω σας Παι αι
αι δας, q Ευ λο γη το ος ο Θε ο ος ο ο τω ων Πα
τε ε ε ρων η μω ων
ΩΔΗ Η'. Ὁ β'. χορος
x Αἰνοῦμεν q Εὐλογοῦμεν
και προ σκυ νου ου μεν τον Κυ υ ρι ι
ι ον q Τον εκ Πα τρος προ αι ω ω νων ηη γεν
νη θεν τα α Υι ο ο ο ον και αι Θε ε
ε ον q και επ ε σχα των των χρο νων ηη σαρ κω
θεν τα ε ε εκ Παρ θε ε ε ε νου Μη η
η τρος, q Ι ε ρεις υ υ μνει ει τε, q Λα ος υ
πε ε ερ υ υ ψου τε ηη εις πα αν τας τὸς αι

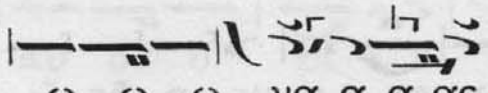

Ἐπακολουθεῖ ἡ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου.— Εἶτα ἡ Θ'. Ὠδὴ τοῦ Κανόνος τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Μεγαλυναρίων καὶ τῶν δύο Θεοτοκίων κατὰ τὴν ἐν σελ. 22 διάταξιν.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ Θ'. ΩΔΗΣ (Ὁ α' χορός).

(1)

Τὰ Ἐξαποστειλάρια «Ἅγιος Κύριος», «Σαρκὶ ὑπνώσας,..» «Τοὺς νοερούς μου ὀφθαλμοὺς» καὶ «Παράγων ὁ Σωτὴρ ἡμῶν». Εἶτα *οἱ Αἶνοι* : Ἀναστάσιμα τοῦ πλ. α' ἤχου 4 καὶ τὰ Στιχηρὰ «Πάσχα ἱερόν . . .» (σελ. 26).

Δόξα. Ἦχος Νῆ (Ρ.4σμς)

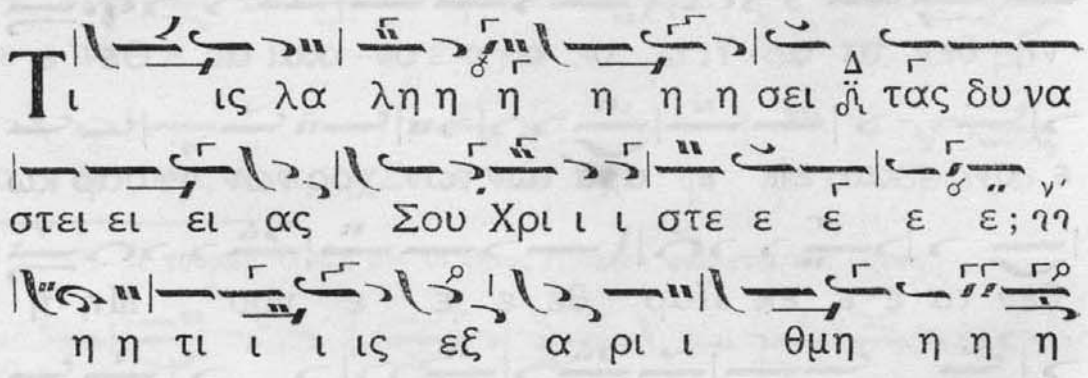

(1) Εἰς τὸ ὑπὸ Διδασκάλου Χουρμουζίου Χαρτοφύλακος ἐν ἔτει 1825 ἐκ δεδομένον Εἱρμολόγιον ἡ Καταβασία **«*Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν*»** ἀπ' ἀρχῆς φέρει τὴν φθορὰν τοῦ β'. ἤχου (♂) ἀντὶ ***τῆς ἐναρμονίου*** (♀), λυομένην ἐν τῇ προτελευταίᾳ λέξει **«ὁμοφρόνως»** διὰ τῆς διατονικῆς φθορᾶς (♀).

σει ει ειλ τω ων θαυ μα τω ω ωνΣθτα(ζ)πλη

η η η η η ηη η η θη; δι πλου ους

γαρλ ως ω ρα α α θη ης ε πι ι γη η η ης

δι Α γα θο ο ο τη η η τα α α α α α

α α α α α, δι ι πλα α ας καιαι τας ι

α α α α α σει εις τοις νο σου ου

σιν ε ε χο ο ο ρη η η η ηγεις· δι ου

μο ο ο νο ον γαρ θ του σω μα τος δι ο

φθαλ μοὶ ὁς δι ι η η η η η νοι οι οι

ξας δι του α πο μη η τρα ας πη η η ρω

ω θε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε εν τος θ

αλ λα α και τὸς της ψυ υ χη η ηη η ηη ης. δι

Ο ο ο ο ο θεν Θε ο ο ο ον Σε ε ε ηη

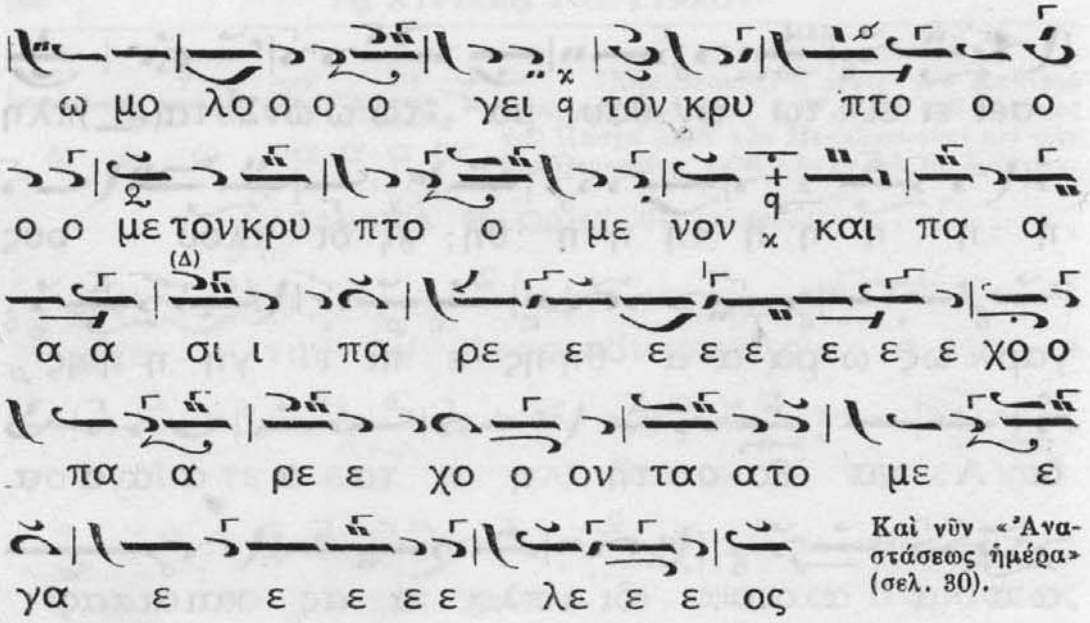

Καὶ νῦν «Ἀναστάσεως ἡμέρα» (σελ. 30).

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΑΡΓΟΣΥΝΤΟΜΟΣ

Ἦχος λ η Πα (Ἑπταφωνος) (Ρ.4σμς) χ (♩ = 120)

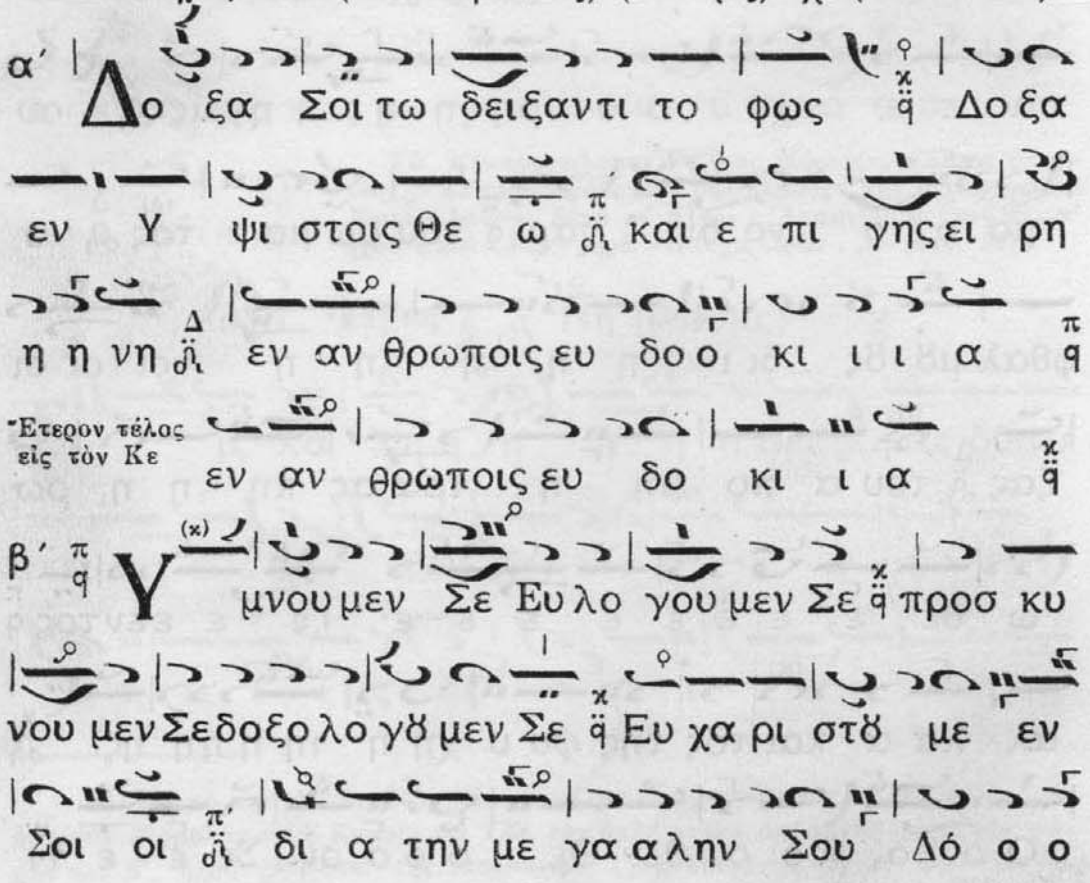

Ἕτερον τέλος
ξαν δι α την με γα α λην Σὸ Δο οξαν
α΄ Κυ ρι ε Βα σι λευ ε που ρα νι ε
Θε ε Πα τερ Παν το κρα τορ Κυ ρι ε Υι
ε Μο νο γε νες Ι η σου Χρι στε και Α
α γι οον Πνε ευ μα Πνευ μα
β΄ Κυ ρι ε ο Θε ος ο Α μνος του Θε
ου ο Υι ος του Πα τρος ο αι αι ρων την
α μαρ τι ι αν του κο σμου ε λε ε η σον
ημας ο ο αι αι ρωντας α μαρ τι ι ας του κο ο ο
σμὸ κο ο σμου
Προσδε ε ξαι την δε η σιν η μων ο κα
θη μενος εν δε ξι α του Πα τρος καιε λε
η σον η μα α ας η μας

Ο τι Συ ει ει μο νος Α γι ος Συ
ει ει μο νος Κυ ρι ος Ι η σους Χρι στος
εις Δο ο ξαν θε ου Πατρος Α μην Α μην
Κα θε κα α στην η με ραν ευ λο γη σω
Σε και Α νε ε ε σω το Ο νο μα α
Σὸ εις τον αι ω ω να και εις τον αι ω
να τὸ Αι ω ω ω ω νος Αι ω νος
Κα τα ξι ι ω σον Κυ ρι ε Εν τη
Η με ρα τα αυ τη α να μαρ τη η τὸς
φυ λα χθη η ναι η μα α ας η μας
Ευ λο γη τος ει Κυ ρι ε ο Θε ος
των Πα τε ρων η μων και Αι νε το ον και δε
δο ξα σμε νον το Ο νο μα α Σου εις τὸς αι

ω ωνας Α μην
Α μην
β΄ Γε ενοι το Κυ ριε το ε λε ος Σὸ εφ
η μας κα θα α α περ ηλ πι σα μεν ε πι
Σε ε ε
ε πι Σε
α΄-β΄ Ευ λο γη τος ει Κυ ριε ε ε ε
Δι δα ξο ον με τα δι και ω μα τα Σου
Τὸ Γ΄
α΄ Ευ λο γη τος ει Κυ ριε ε ε ε ε ε
Βρδ.
ε Δι δα ξο ο ον με τα δι και ω μα τα α
α α Σὸ
τα δι και ω μα τα Σὸ
β΄ Κυ ρι ε κα τα φυ γη η ε γε νη η θης η
μιν εν γε νε α και γε νε α α ε γω
Βρδ.
ει πα Κυ ριε ε λε η σο ο ον με ι α
σαι την ψυ χη ην μου ο τι η μαρ το ο ο ο ον Σοι

α΄ Κυ ρι ε προς Σε, κα τε φυγον δι δα ξο
ον με του ποι ειν το θε λη μα α Σου ὁ ο
τι Συ ει ει ο Θε ε ο ος μου ὁ ο ος μου
β΄ Ο τι πα ρα Σοι πη γη ζω ης ἐν τω φω
τι ι ι Σῷ ὁ ψο ο με θα φως
α΄ Πα ρα τει νον το ε λε ο ος Σου τοις γι
νω σκου σι ι Σε ἅ Α γι ος ο Θε ος Α
γιος Ι σχυ ρος Α γι ος Α θα να τος ε λε
ησον η μας
Τὸ Γ΄.
α΄ Α γι ος ο Θε ος Α α γι ος Ι
σχυ ρος Α γι ος Α θα να τος ε λε η σον
η μα ας η μας
β΄ Δο ξα Πα τρι καὶ Υι ω ω καὶ Α γι ω

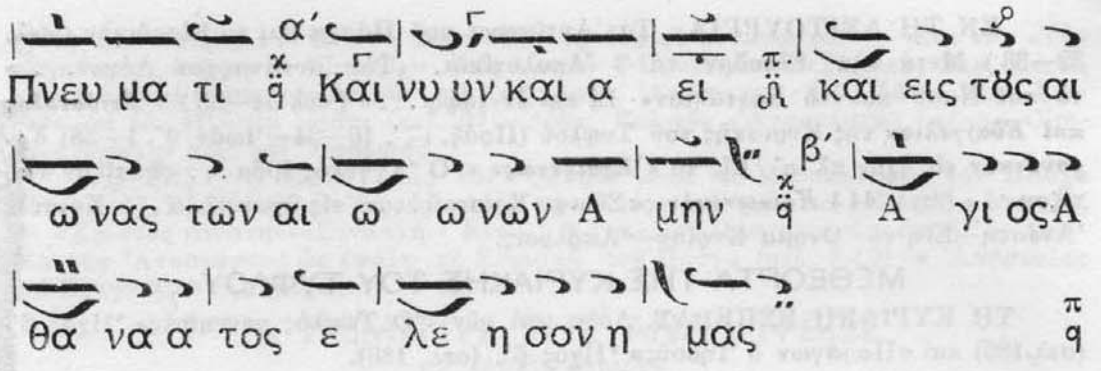
α΄
Πνευ μα τι Και νυ υν και α ει και εις τὸς αι
ω νας των αι ω ω νων Α μην Α γι οςΑ
θα να α τος ε λε η σον η μας

ΑΣΜΑΤΙΚΟΝ

α΄ Α γι ι ο ο ρ ος ο Θε ε ο ος
β΄ Α γι ι ο ο ο ος Ι σχυ υ ρο ος
α΄ Α γι ι ο ος Α θα α α α α α α
α α να α α το ο ος ε λε ε η η
σο ο ο ον η η η η μα α α α α ας
β΄ Ση με ρον σω τη ρι α τω κο σμω γε γονεν
α σω μεν τω Α να σταν τι εκ τα α α φὸ και
Αρ χη γω ω της ζω ης η μων κα θε λων
γαρ τω θα να τω τον θα νατον το νι κος ε δω ω
κεν η μιν και το με γα ε λε ο ο ο ο ο ο ος

ΕΝ ΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ : Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα καὶ τὸ Εἰσοδικὸν (σελ. 32—33) Μετὰ τὴν Εἴσοδον τὰ 3 Ἀπολυτίκια. «Τὸν συνάναρχον Λόγον. . . » τὸ τοῦ Ναοῦ καὶ τὸ Κοντάκιον« Εἰ καὶ ἐν τάφῳ . . . » (σελ 34—35) ***Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον*** τῆς Κυριακῆς τοῦ Τυφλοῦ (Πράξ. ις'. 16—34—Ἰωάν. θ'. 1—38) ***Χερουβικὸν*** εἰς ἦχον πλ. α'. Εἰς τὸ «***Ἐξαιρέτως***» «Ὁ Ἄγγελος ἐβόα . . . «Φωτίζου Φωτίζου. ' . » (σελ. 44) ***Κοινωνικὸν*** «Σῶμα Χριστοῦ . . .» εἰς ἦχον πλ. α'. —Χριστὸς Ἀνέστη—Εἴη τὸ Ὄνομα Κυρίου—Ἀπόλυσις.

ΜΕΘΕΟΡΤΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ. Δόξα, καὶ νῦν «Ὁ Τυφλὸς γεννηθεὶς» Ἦχος β'· (σελ.185) καὶ «Παράγων ὁ Ἰησοῦς» Ἦχος β'. (σελ. 186).

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΙ· Δόξα, Καὶ νῦν τῶν Αἴνων «Ὅλον τὸν βίον ὁ τυφλός...» Ἦχος δ'. (σελ. 191). Τῶν Ἀποστίχων «Κύριε, παράγων ἐν τῇ ὁδῷ . . .» Ἦχος πλ. α'. (σελ. 188)

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΣΠΕΡΑΣ ἀποδίδοται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Τυφλοῦ. Εἰς τὸ ***Κύριε ἐκέκραξα*** ψάλλομεν τὰ ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ τῇ Τρίτῃ ἑσπέρας σημειούμενα ἓξ Ἰδιόμελα ἤτοι : «Ὁ Τυφλὸς γεννηθεὶς» (σελ. 185)—«Παράγων ὁ Ἰησοῦς» (σελ. 186)—«Ὅλον τὸν βίον» (σελ. 191)—«Κύριε, παράγων ἐν τῇ ὁδῷ (σελ. 188)—«Δικαιοσύνης Ἥλιε» (σελ. 190)—«Ὁ διὰ σπλάγχνα ἐλέους»—Δόξα, «Τίς λαλήσει» (σελ.196) —Καὶ νῦν «Ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ». ΑΠΟΣΤΙΧΑ. Τὰ 3 ἀναστάσιμα ἑσπέρια τοῦ Σαββάτου : «Διὰ τοῦ Τιμίου Σου Σταυροῦ»—«Ὁ τὴν Ἀνάστασιν διδοὺς»—«Μέγα θαῦμα»—καὶ τὸ Ἀπόστιχον «Σὲ τὸν σαρκοθέντα» — Δόξα, Καὶ νῦν «Δικαιοσύνης ἥλιε» (σελ. 190). —***Ἀπολυτίκια*** «Τὸν συνάναρχον Λόγον» —«Χαῖρε πύλη».— Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΙ· ***Εἰς τὸν Ὄρθρον*** Μετὰ τὸ Μεσονυκτικὸν τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον καὶ ὁ Ἐξάψαλμος. Εἰς τὸ «***Θεὸς Κύριος***» τὰ Ἀπολυτίκια —Τὰ Καθίσματα τὰ ἐν τῇ Τετάρτῃ σημειούμενα—Ἀνάστασιν Χριστοῦ—ὁ Ν'. Ψαλμὸς— Ὁ Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ (τῇ Τετάρτῃ) «Σταύρωσιν ἑκούσιον» καὶ ὁ Προεόρτιος »Ἄνω πρὸς τὸν Πατέρα» μετὰ στίχου «Δόξα Σοι ὁ Θεός». Ἀπὸ γ'. ᾠδῆς τὰ Καθίσματα «Ὡμμάτωσας Χριστὲ» καὶ Ἐτέχθης ὡς αὐτὸς»—Ἀφ' ς'. ᾠδῆς τὸ Κοντάκιον καὶ ὁ Οἶκος τῆς Κυριακῆς τοῦ Τυφλοῦ καὶ τὸ Μηνολόγιον τῶν Ἁγίων τῆς ἡμέρας. Καταβασίαι «Τῷ Σωτῆρι Θεῷ»—Τὴν Τιμιωτέραν—Ἐξαποστειλάρια τὰ δύο τοῦ Τυφλοῦ —Αἶνοι Τὰ τρία πρῶτα Ἀναστάσιμα τῆς Κυριακῆς «Κύριε ἐσφραγισμένου» κτλ. καὶ τὰ Ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ «Ὁ τυφλὸς γεννηθεὶς» δὶς καὶ Παράγων ἐν τῇ ὁδῷ» —Δόξα, Καὶ νῦν «Τὶς λαλήσει» (σελ.196). Δοξολογία—«Τὸν Συνάναρχον» ΕΝ ΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Ἀντίφωνα Εἰσοδικὸν τοῦ Πάσχα (σελ. 32—33). Ἀπολυτίκια «Τὸν συνάναρχον» καὶ τὸ τοῦ Ναοῦ—Κοντάκιον τοῦ Τυφλοῦ «Τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα»— Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας—Ἄξιόν ἐστιν—Χριστὸς ἀνέστη—Εἴη τὸ Ὄνομα—Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ς'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ Ἀναγινώσκεται ἡ Θ'. Ὥρα τρίψαλμος μὲ Ἀπολυτίκιον «Τὸν συνάναρχον Λόγον» καὶ Κοντάκιον «Τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα»—Εἶτα ἀντὶ τοῦ «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς» ὁ Ἱερεὺς : «Δόξα τῇ Ἁγίᾳ καὶ Ὁμοουσίῳ» καὶ ψάλλεται τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» τρὶς ἐκ τοῦ ἱεροῦ καὶ ἑξάκις ὑπὸ τῶν χορῶν καὶ πάλιν ὑπὸ τοῦ ἱερέως ἅπαξ—Συναπτή.—Εἰς τὸ «Κύριε ἐκέκραξα»Τὰ 6 Ἀναστάσιμα «Τὰς ἑσπε-

ρινὰς ἡμῶν εὐχάς. . .» κτλ. — Δόξα «Τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον» — Καὶ νῦν «Τὴν παγκόσμιον δόξαν» — Εἴσοδος— Φῶς ἱλαρὸν —Προκείμενον «Τὸ ἔλεος Σου, Κύριε, καταδιώξει μὲ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου». Ἀπόστιχα «Τῷ Πάθει Σου, Χριστὲ» καὶ τὰ «Πάσχα ἱερὸν» (σελ. 27)—Δόξα, Καὶ νῦν «Ἀναστάσεως ἡμέρα» «Χριστός ἀνέστη» τρὶς καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΤΕΤΡΤΗ ΠΡΩΙ· Εἰς τὸν Ὄρθρον μετὰ τό Μεσονυκτικὸν τοῦ Πάσχα (ἰδὲ σελ.51 ΕΙΔΗΣΙΣ) ὁ Ἱερεὺς «Δόξα τῇ Ἁγίᾳ» καὶ ψάλλεται, ὡς χθὲς ἑσπέρας, τὸ «Χριστὸς ἀνέστη»—Συναπτή.- Εἶτα ὁ Κανὼν τοῦ Πάσχακαὶ ἅπασα ἡ Ἀκολουθία τῆς Ἀναστάσεως ὡς ἐψάλη τῇ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα (σελ. 5-ξ0) — Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

ΤΗΙ ΠΕΜΠΤΗΙ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ

Ο ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Τῇ Τετάρτῃ ἑσπέρας ἀναγινώσκεται ἡ Θ'. τοῦ Πάσχα (σελ. 51 Εἴδησις). Εἶτα «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς» καὶ ἀναγινώσκεται ὁ Προοιμιακὸς μετὰ τοῦ «Δεῦτε προσκυνήσωμεν»,—Τὰ Εἰρηνικὰ καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν ψάλλομεν τὸ

ΚΕΚΡΑΓΑΡΙΟΝ

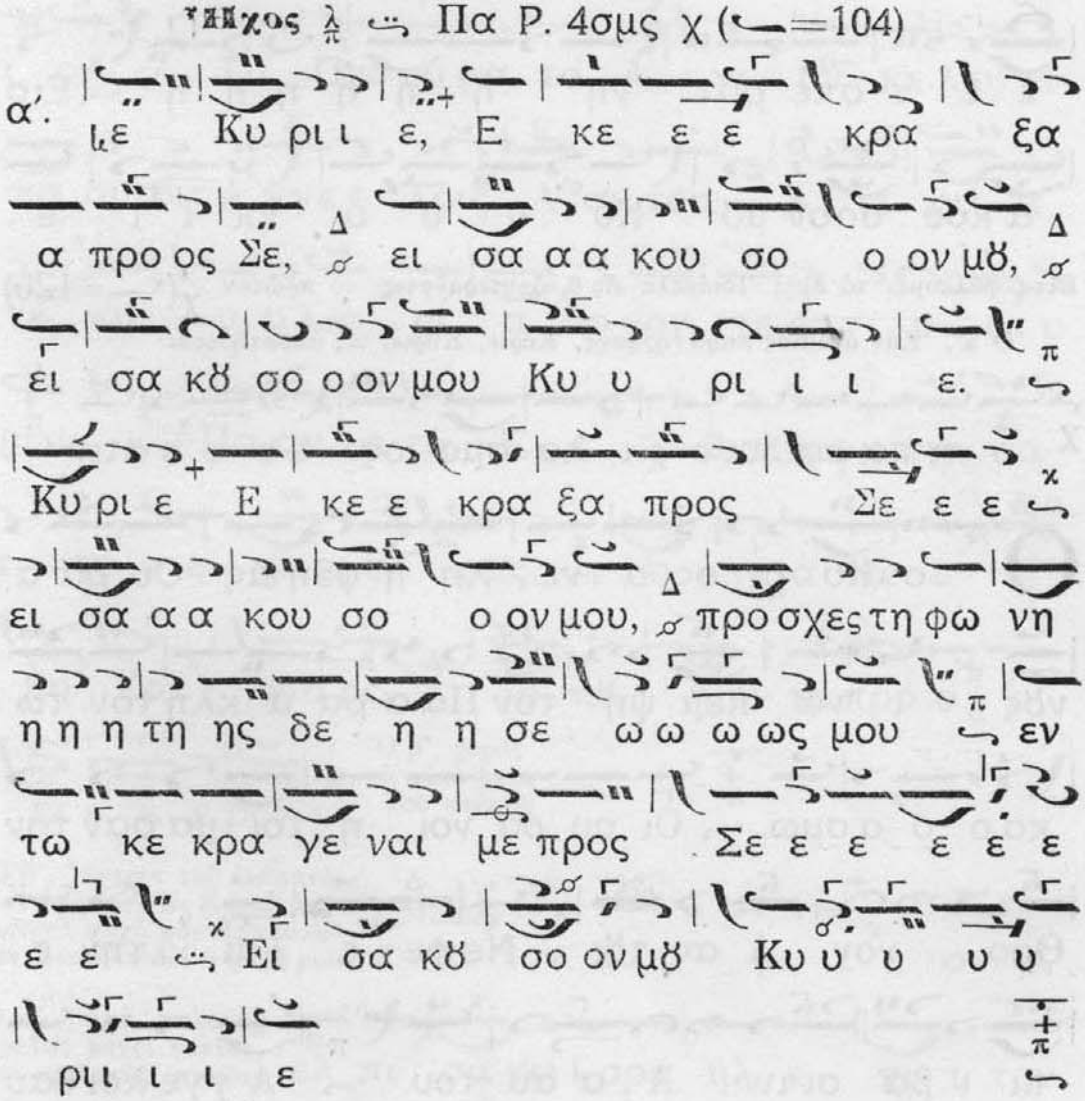

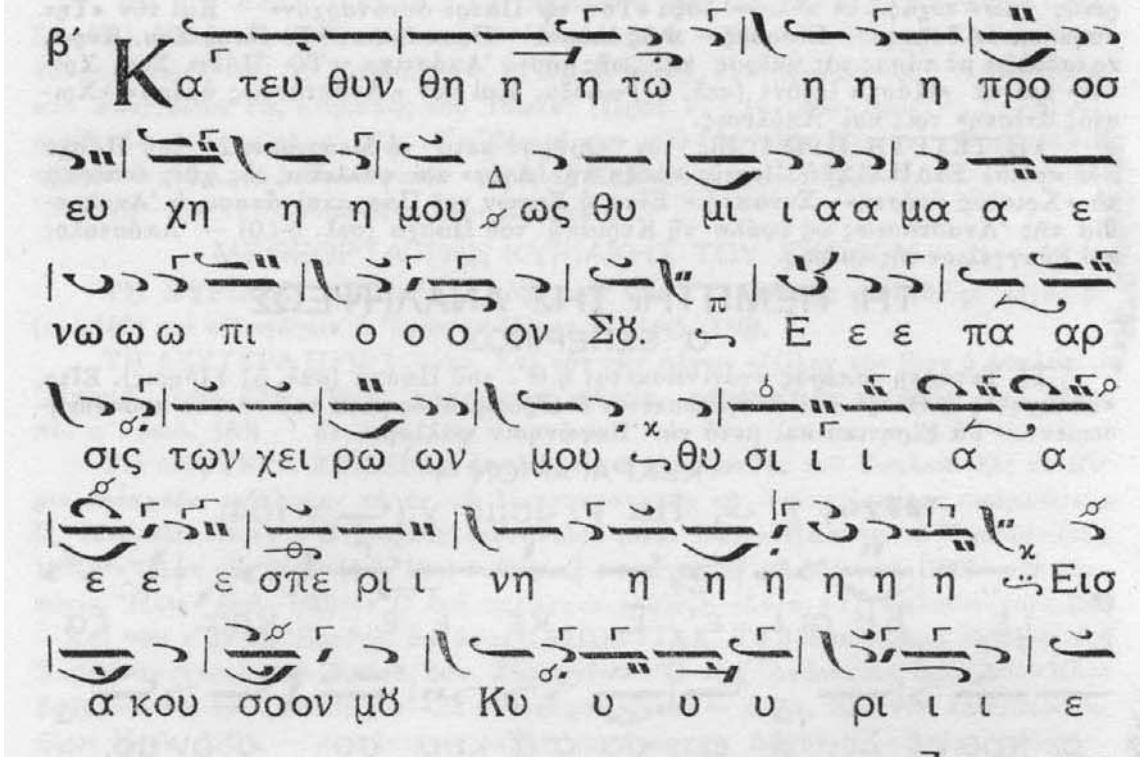

Εἶτα ψάλλομεν τὰ ἑξῆς Ἰδιόμελα εἰς 6, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον (=120)

Ὁ α'. Ἐὰν ἀθομίας παρατηρήσῃς, Κύριε, Κύριε. τίς ὑποστήσεται

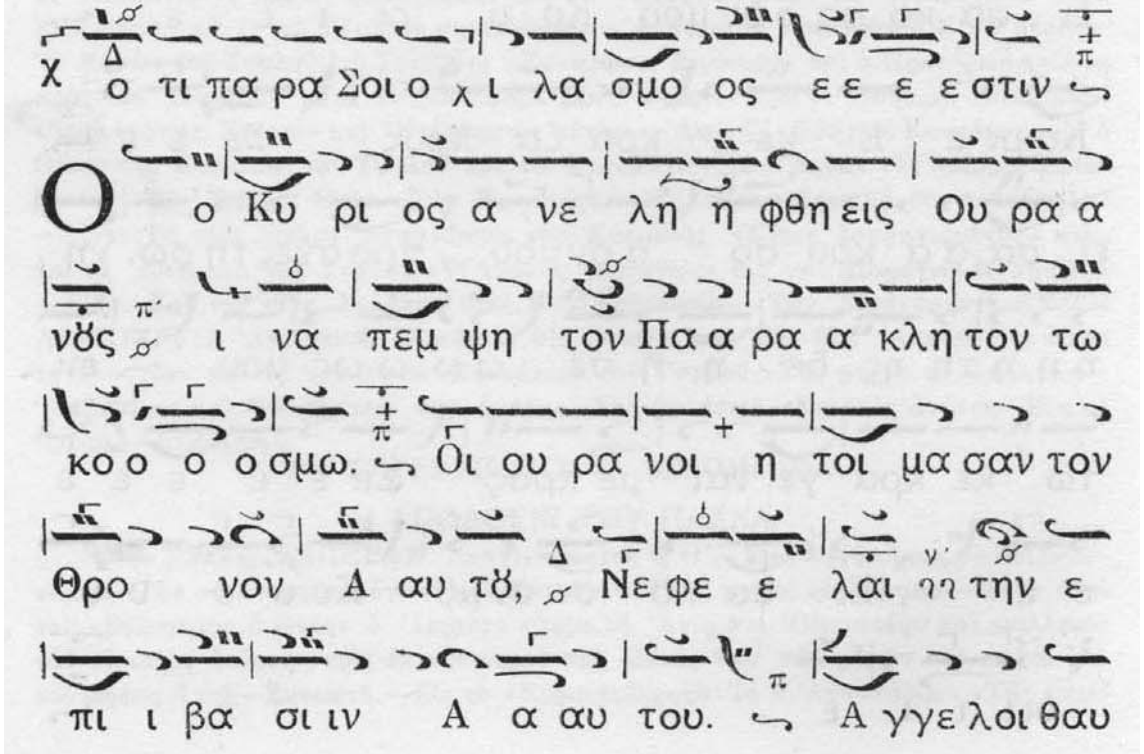

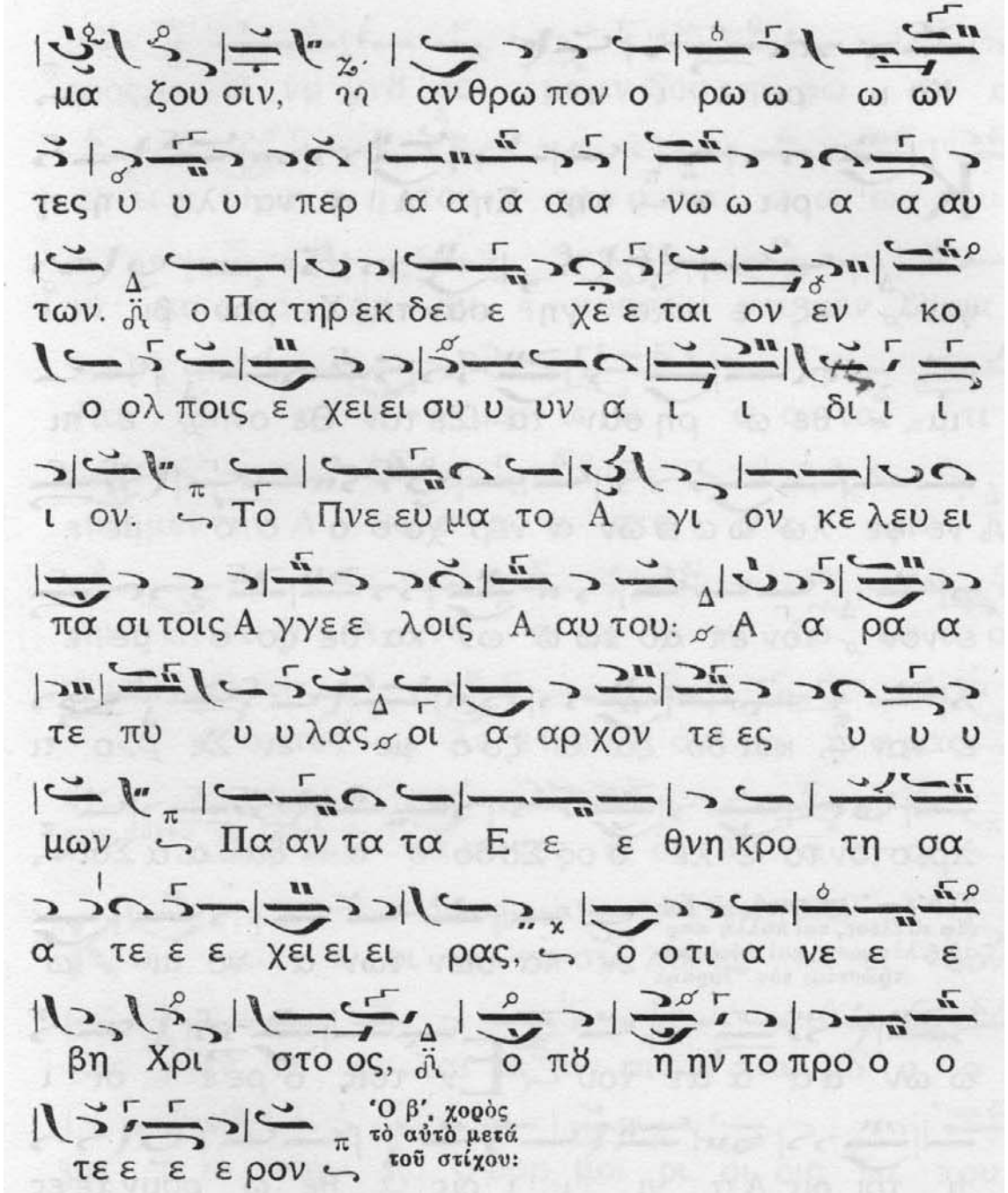

'Ο β'. χορὸς τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ στίχου:

'Ο β'. Ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου ὑπέμεινά Σε Κύριε· ὑπέμεινεν ἡ ψυχή μου εἰς τὸν λόγον Σου, ἤλπισεν ἡ ψυχή μου

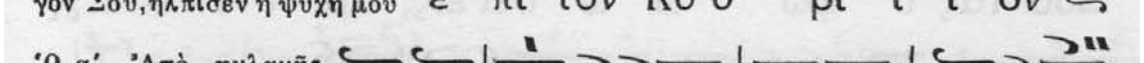

'Ο α'. Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός, ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας

Ὁ β'. — Ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος, καὶ πολλὴ παρ' αὐτῷ λύτρωσις, καὶ Αὐτὸς λυτρώσεται τὸν Ἰσραὴλ

τρος, α νυ μνό ου με εν Σου την φω το ο
ει ει ει δη η η η του προ ο σω ω ω ω που
ου μο ο ορ φη ην, προσ κυ νου μεν Σό τα
Πα θη η η η μα α α α α τα, τι
μω μεν την Α να α α α στα α α σιν
την Εν δο ξον Α να α λη ψι ιν δο ξα α α
ζο ο ον τες ε λε ε η σο ο ον η η η μας
Ὁ α'.— Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τα Ἔθνη· ἐπαινέσατε Αὐτὸν
πα αν τες οι οι λα α α οι
Κυ ρι ι ε, οι Α πο στο λοι ως ει ει δον
Σε εν νε φε λαι αι αι αις ε παι ρο ο ο
με ε ε νον, ο δυρ μοι οι οι οις δα κρυ
υ υ ων, Ζω ο δο ο ο ο τα Χρι στε ε
κα τη φει ει ει ας πλη ρου ό με ενοι θρη νό ό

ὄν τες ε ε ε λε ε ε γον: ς Δε σπο
τα, ς μη ε α α α σης η μα α α ας
ο ορ φα α α νου ους ηη ου ους δι ι οι οι οι
κτον η γα α α α α πη σα ας δου ὄ λους Σου
ου ου ως ε ευ σπλα α αγ χνος. ς Αλλ α πο
ο στει λον ως υ πε ε ε σχὄ η η μιν ς το
Παν α γι ο ον Σου ου Πνε ευ μα ς φω
τα γω γὄ ὄ ὄ ὄν ταας ψυχα α ας η η ημων ς
Ὁ β΄. Ὅτι ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος Αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου
με ε ε ε νει ει Εις τον αι ω ω ω ω να
Κυ ρι ι ε της οι κο νο μι ας πλη ρω σαι
το Μυ στη η ρι ι ι ον, πα ρα λα βων τὸς Σου
ὄς Μα θη η τας, εις το ο ο ο ρος των Ε λαι
ω ω ω ων α νε λα α α αμ βα α α νες.

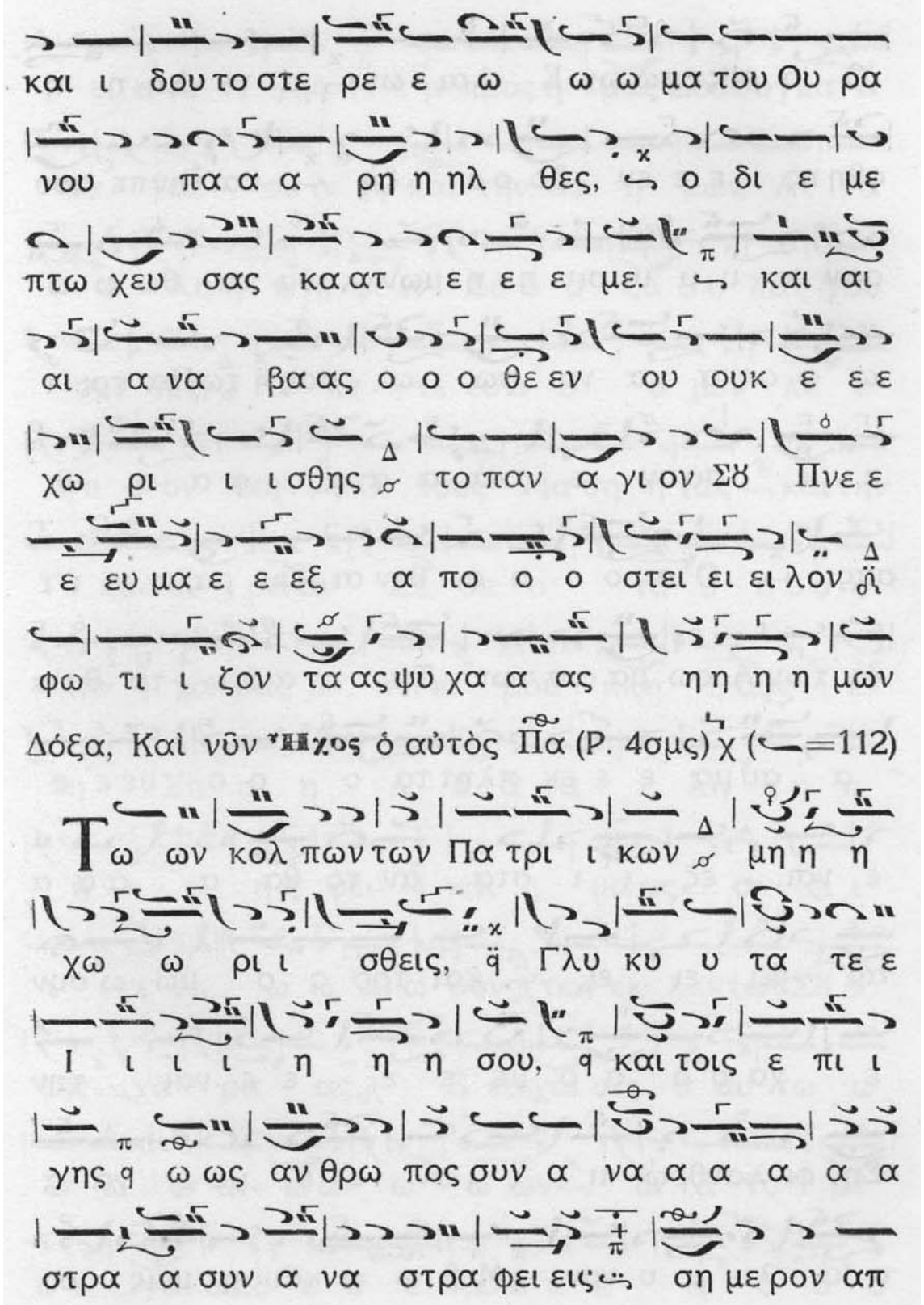
και ι δου το στε ρε ε ω ω ω μα του Ου ρα
νου πα α α ρη η ηλ θες, ὁ ο δι ε με
πτω χευ σας κα ατ ε ε ε με. ὁ και αι
αι α να βα ας ο ο ο θε εν ου ουκ ε ε ε
χω ρι ι ι σθης ὁ το παν α γι ον Σῦ Πνε ε
ε ευ μα ε ε εξ α πο ο ο στει ει ει λον ὁ
φω τι ι ζον τα ας ψυ χα α ας η η η η μων
Δόξα, Καὶ νῦν Ἦχος ὁ αὐτὸς Πα (P. 4σμς) χ (=112)
Τ ω ων κολ πων των Πα τρι ι κων ὁ μη η η
χω ω ρι ι σθεις, ὁ Γλυ κυ υ τα τε ε
Ι ι ι ι η η η σου, ὁ και τοις ε πι ι
γης ὁ ω ως αν θρω πος συν α να α α α α α
στρα α συν α να στρα φει εις ὁ ση με ρον απ

Ο ο ρὸς τω ων Ε λαι ων α νε λη η η
φθη ης ε ε εν δο ο ο ξη και την πε σου
σαν φυ υ υ υ σιν η η μων συμ πα θω ω ω
ω ω ως α α νυ ψω ω σας τω Πα τρι ι
ι ι συ υν ε κα α α α α α α θι
σας. Ο ο ο ο ο θεν αι Ου ρα α νι ι ι
αι τῶν Α σω μα α α των Τα α α ξεις το θα α
α αυ μα ε ε εκ πλητ το ο ο ο με ε ε
ε ναι, εξ ι ι στα αν το θα α α α α
αμ βει ει ει, και τρο ο ο μω ω συν
ε χο ο ο ο ο με ε ε ε ε ναι την
Ση φι λανθρω πι ι ι αν ε ε με ε γα α
α α λυ υ υ νον Μεθ ω ω και η μεις οι

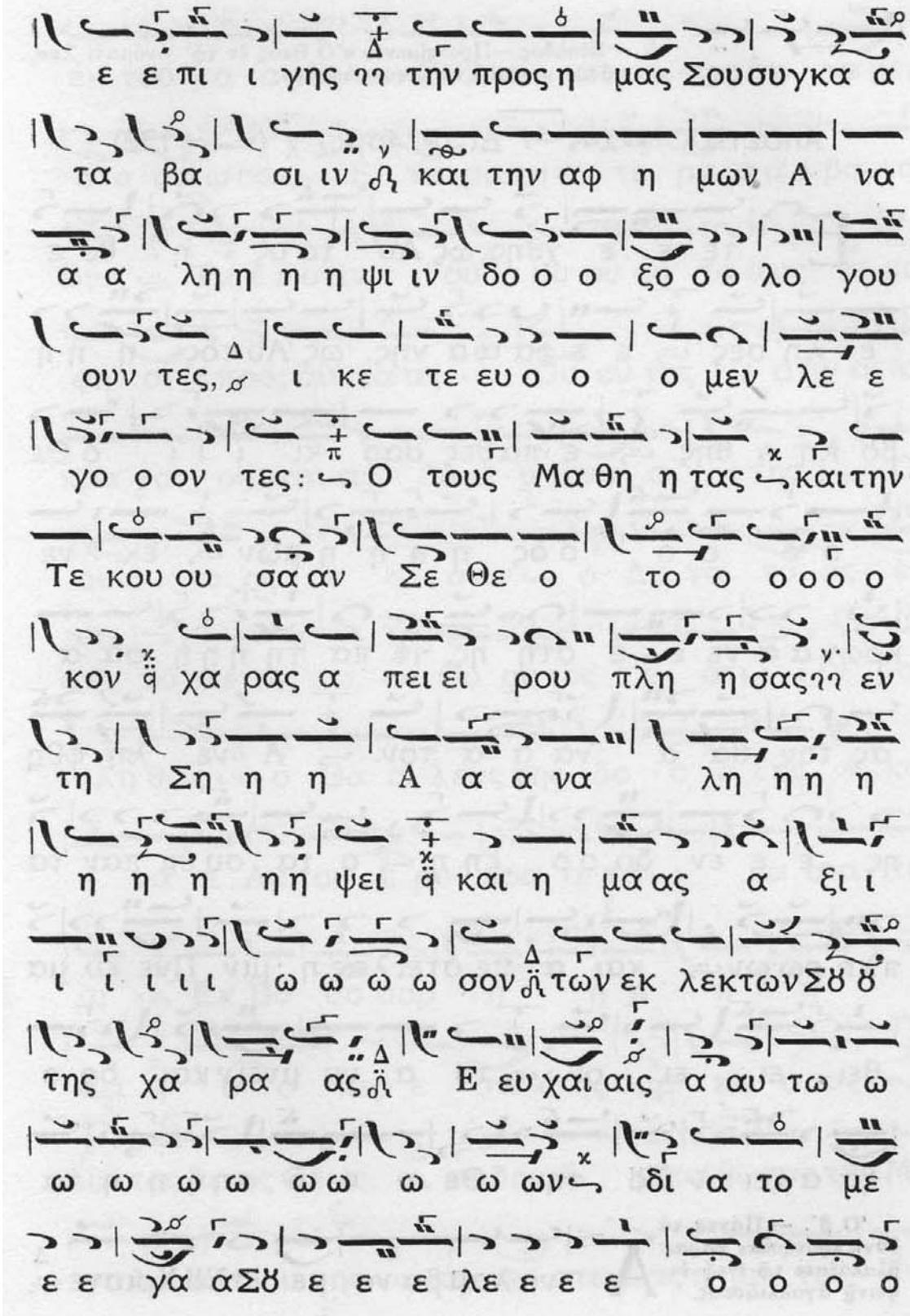
ε ε πι ι γης ϩϩ την προς η μας Σουσυγκα α
τα βα σι ιν ϩϩ και την αφ η μων Α να
α α λη η η η ψι ιν δο ο ο ξο ο ο λο γου
ουν τες, ι κε τε ευ ο ο ο μεν λε ε
γο ο ον τες: Ο τους Μα θη η τας και την
Τε κου ου σα αν Σε Θε ο το ο ο ο ο ο
κον ϥ χα ρας α πει ει ρου πλη η σας ϩϩ εν
τη Ση η η Α α α να λη η η η
η η η η η ψει ϥ και η μα ας α ξι ι
ι ι ι ι ι ω ω ω ω σον ϩϩ των εκ λεκτων Σϋ ϋ
της χα ρα ας ϩϩ Ε ευ χαι αις α αυ τω ω
ω ω ω ω ω ω ω ω ων δι α το με
ε ε γα α Σϋ ε ε ε λε ε ε ε ο ο ο ο

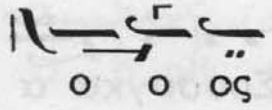

Εἴσοδος.—Προκείμενον «Ὁ Θεὸς ἐν τῷ ὀνόματί Σου, σῷσόν με» καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

ΑΠΟΣΤΙΧΑ Ἦχος Δι (P. 4σμς) (=132)

Ὁ β΄. — Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας· ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως.

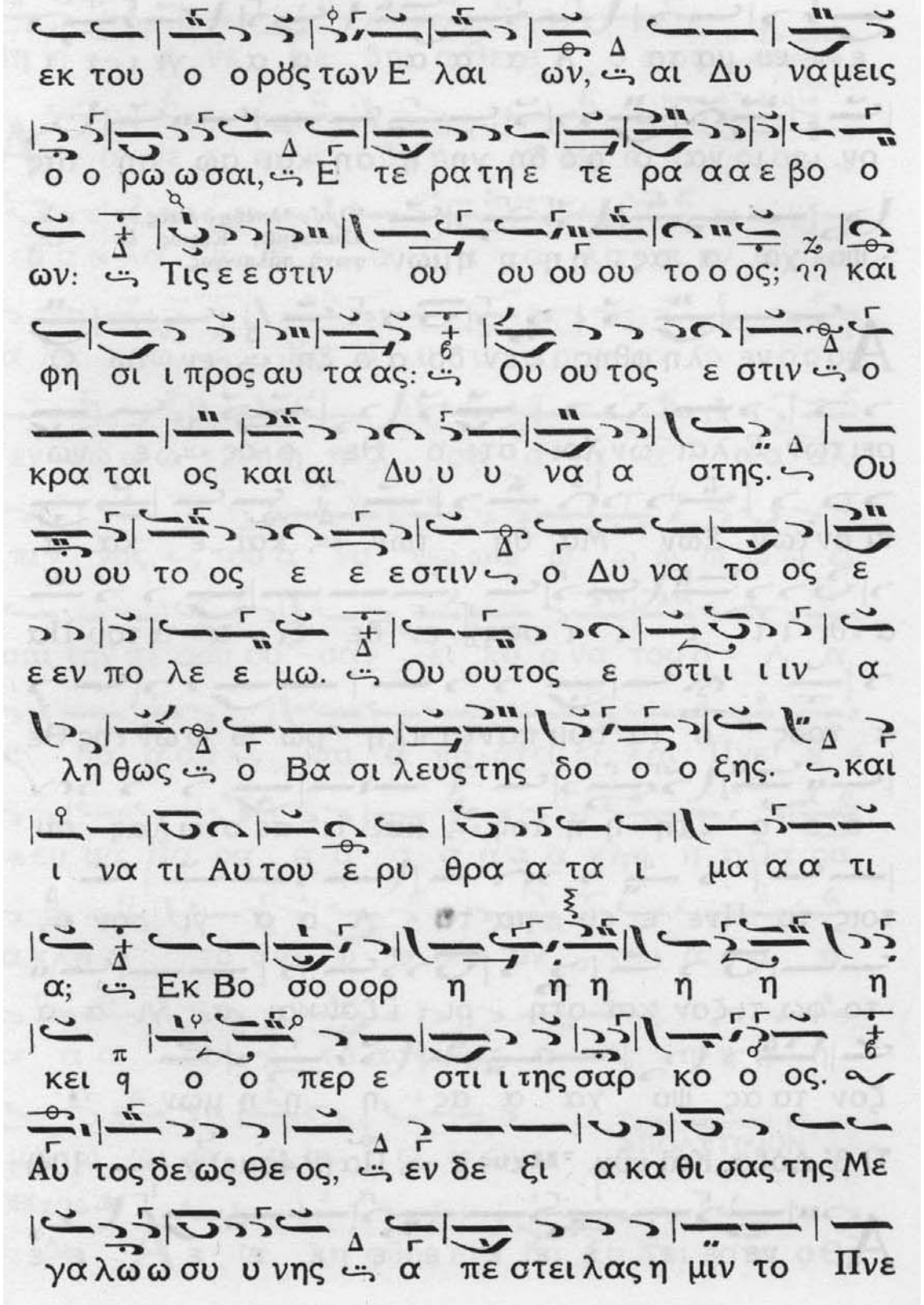
εκ του ο ορὸς των Ε λαι ων, αι Δυ ναμεις
ο ο ρω ωσαι, Ε τε ρα τη ε τε ρα α α ε βο ο
ων: Τις ε ε στιν ου ου ου ου το ο ος; ηη και
φη σι ι προς αυ τα ας: Ου ου τος ε στιν ο
κρα ται ος και αι Δυ υ υ να α στης. Ου
ου ου το ος ε ε εστιν ο Δυ να το ος ε
ε εν πο λε ε μω. Ου ου τος ε στι ι ιν α
λη θως ο Βα σι λευς της δο ο ο ξης. και
ι να τι Αυ του ε ρυ θρα α τα ι μα α α τι
α; Εκ Βο σο οορ η η η η η η
κει ο ο περ ε στι ι της σαρ κο ο ος.
Αυ τος δε ως Θε ος, εν δε ξι α κα θι σας της Με
γα λω ω συ υ νης α πε στει λας η μιν το Πνε

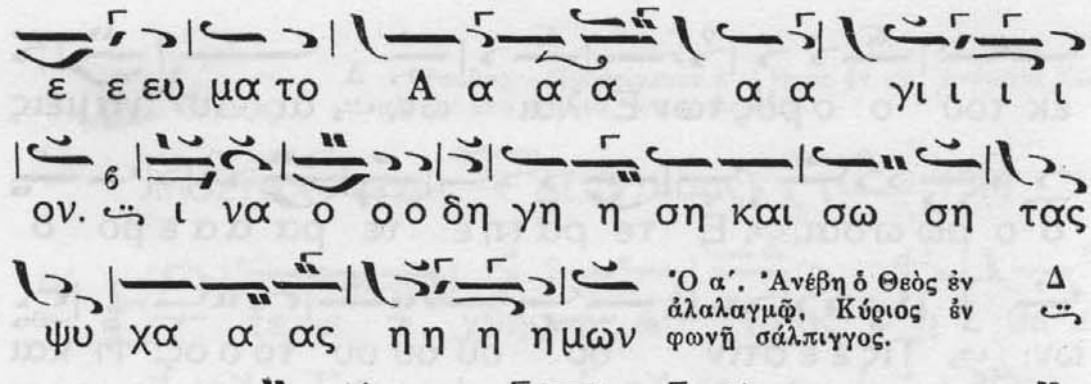

Ὁ α΄. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος.

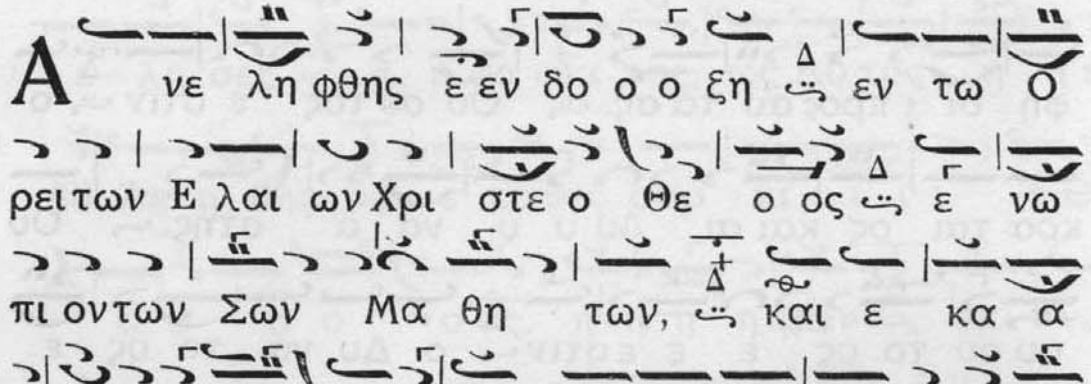

Ὁ β΄. Δόξα, Καὶ νῦν. Ἦχος λ Πα (P.4σμς) χ (=104)

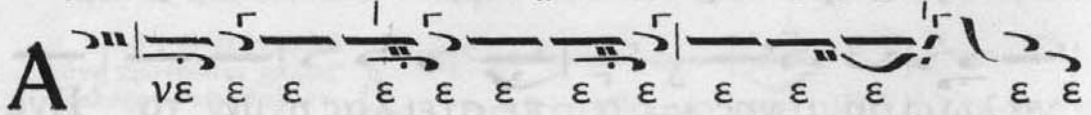

π' Τὸ αὐτὸ καὶ οὕτω :
βη η ς α νε ε ε βη ο Θε ε ο ο ος
Α α νε ε ε βη η ς ο Θε ε ο ο ος
εψ α α λα α α α α α λα α εν α λα
α λα γμω, ς Κυ υ υ υ υ ρι ι ο ο ο ο ος
εν φω ω ω νη η η σα α α α α α αλ
πιγ γος, ς του α νυ ψω ωω ω ω ω ω ω ω ω
σαι την πε σου ου σαν ει κο ο να του ὁ Α α
α δα α αμ ς και α πο στει ει λαι Πνε ε ε
ε ευ μα Πα ρα α α α α α α α κλη η η Πα ρα
α κλη η το ο ο ο ο ο ο ον του α γι α
α α α σαι τα ας ψυ χα α ας η η η η
μω ω ω ω ω ω ω ω ων
Τρισάγιον—καὶ τὸ ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ
Ἦχος Δ΄
Δι Α νε λη φθης εν δο ξη Χρι στε ο Θε

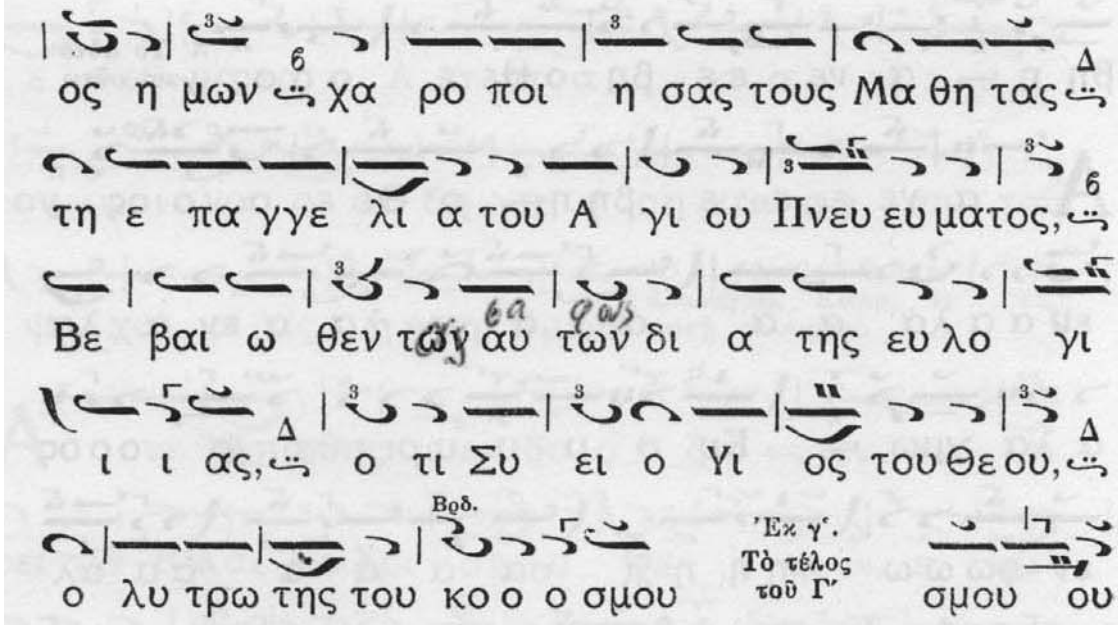

Ο ΟΡΘΡΟΣ

Τῇ Πέμπτῃ πρωῒ Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς — «Βασιλεῦ Οὐράνιε». — Τρισάγιον. — Δεῦτε προσκυνήσωμεν.—Ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ εἶτα ψάλλομεν τὰ

ΙΔΙΟΜΕΛΑ ΤΗΣ ΛΙΤΗΣ Ἦχος ϙ Πα χ (— = θθθ)

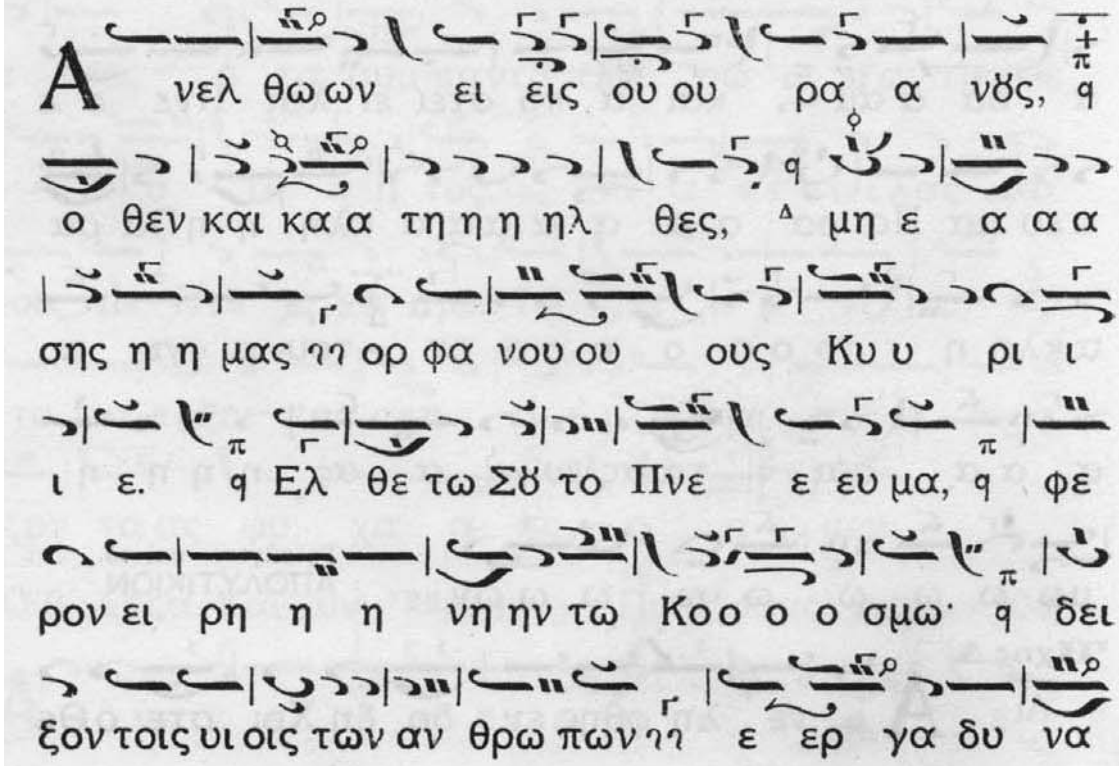

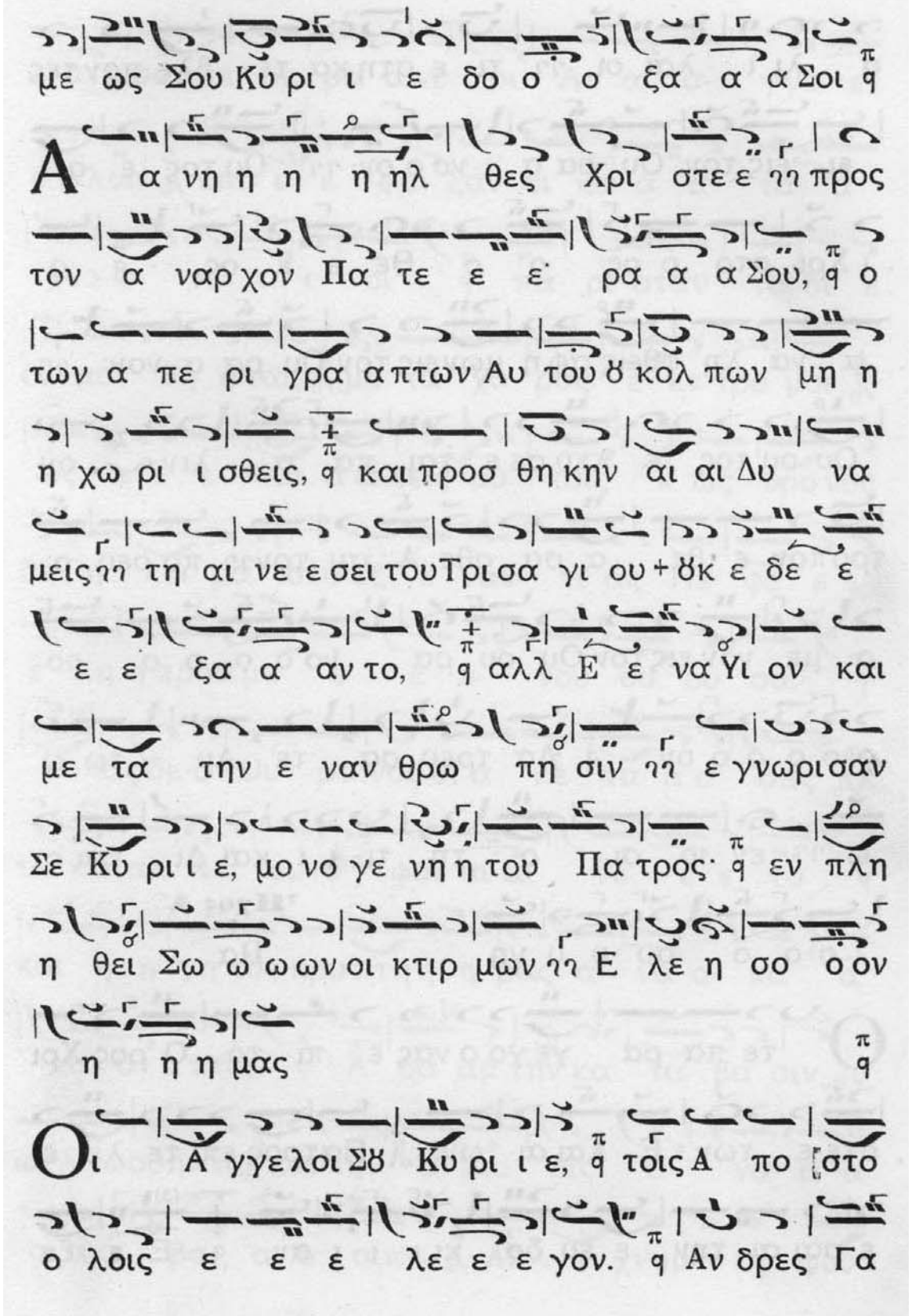
με ως Σου Κυ ρι ι ε δο ο ο ξα α α Σοι
Α α νη η η η ηλ θες Χρι στε ε νη προς
τον α ναρ χον Πα τε ε ε ρα α α Σου,
των α πε ρι γρα α πτων Αυ του ὄ κολ πων μη η
η χω ρι ι σθεις, και προσ θη κην αι αι Δυ να
μεις νη τη αι νε ε σει τουΤρι σα γι ου + ὄκ ε δε ε
ε ε ξα α αν το, αλλ Ε ε να Υι ον και
με τα την ε ναν θρω πη σιν νη ε γνωρι σαν
Σε Κυ ρι ι ε, μο νο γε νη η του Πα τρος· εν πλη
η θει Σω ω ω ων οι κτιρ μων νη Ε λε η σο ο ον
η η η μας
Οι Α γγε λοι Σὸ Κυ ρι ι ε, τοις Α πο στο
ο λοις ε ε ε λε ε ε γον. Αν δρες Γα

α λι ι λαι οι, ηη τι ε στη κα τε βλε πον τες
ει εις τον Ου ρα α νο ο ον; ηη Ου τος ε στι
ι Χρι στο ο ος ο ο Θε ε ε ος, q ο
α να λη φθεις αφ η μων εις τον Ου ρα α νον· ηη
Ου ου τος ε λευ σε ε ται πα α λιν, ον
τροπον ε θε α σα σθε Α αυ τονηη πο ρευ ο
ο με νον εις τον Ου ου ρα νο ο ο ο ο ηο
ο ο ο ο ο ον. q Λα τρευ σα τε Αυ τω ω
ω ηη εν ο σι ο τη τι ι ι και Δι και αι
ο ο ο συ υ υ νη
Ἦχος Δ΄
Πα
Ο τε πα ρα γε γο ο νας ε πι το Ο ρος Χρι
στε ε των Ε λαι αι ων. q Πατρος επι τε λε ε
ε σαι αι την ε ευ δο κι ι ι ι αν, q Ε ε ξε

ε στη σαν οι ου ρα α νι οι Α α α γγε ε
ε λοι, και ε ε φρι ξαν οι κα α α τα α
χθο ο νι ι ι οι· πα ρι σταν το δε ε
οι μα θη η ται, με τα χα ρας ε εν τρο μοι
ως ε ε ε λα α α λεις αυ τοις· ως θρο νος
δε η τοι μα στο εξ ε ναν τι ας Νε φε ε ε
ε λη η προσ με ε ε ε νου ου ου σα.
πυλας δε ο Ου ρα νος δι α πε τα α α σας
τω κα αλ λει ει ε φαι αι αι νε ε ε το
και η η γη τὸς κρυ πτη η η ρας α να α κα α
λυ υ υ πτει. Α δα αμ την κα τα βα σιν
ως γνωσθηναι και την α αυ θις α να α α
α α α βα α α σιν. Αλλ ι χνημεν υ ψου

το ως υ υ πο χει ει ρος· στο μα δε με γα λα
η ηυ λο ο ο γει ει ως η κου ού ου ε ε ε
το. Νε φε λη υ πε λαμ βα νε, και ου ρα α
νο ος εν δον Σε υ πε δε ε ε ξα α α α
το (Ερ) γο ον του ου το Κυ ρι ε ειρ γα
α α σω με ε γα και πα α ρα α δο ο ξον
εις σω τη ρι αν των ψυ χω ων η η μων
Την κα τα βα σαν φυ σιν Α α δαμ εις τα κα τω
τε ρα με ε ε ρη της γη η ης ο Θε ε ος, και
νο ποι η σας Σε αυ τω, υ πε ρα νω πα α α
σης Α αρ χης και Ε ξου σι ι ι ας α νη η γα
γες ση η η με ε ε ρον ως α γα πη σας γαρ
συ νε κα θι σας. ως συμ πα θη σας δε, η η νω

σα ας Σα α αυ τω· ϙ ως ε νω ω σας συν ε
πα θες ϰ ως α πα θης πα θων δε συν ε δο ο ο
ξα α α σας. ϙ Αλλ οι Α σω μα τοι, ϰ Τις ε στιν
Ου ου τος, ε ε ε ε ε ε ε λε γον, ℣ ο
ω ραι ος Α α νηρ; ℣ αλλ ουκ αν θρω πο ος μο
ο ο νον, Θε ο ος δε και α α α α αν
θρω πος, ℣ το συν αμ φο τε ρον το φαι νο ο ο
με ε ε νον. ϙ Ο θεν ε εξ αλ λοι οι οι Αγ
α γγε ε λοι, ℣ εν στο λαις περι ϊ πτα με ε νοι
τους Μα θη η τας ϰ Α ανδρες ε βο ο ων, Γα α
λι ι λαι αι αι οι, ℣ Ος αφ η μων πο ρευ
ε ε ται ℣ ου τος Ι η σους α ανθρω πος Θε ε
ος ℣ Θε ανθρω πος ℣ πα α λιιν ε ε

λευ σε ε ται κρι της ζω ω ων των και αι νε ε
ε κρων. πι στοι οις δε δω ρου με νος α μαρ
τι ων συγ χω ω ω ρη η η σιν και το με
ε γα ε ε λε ε ο ος
Ο τε α νε λη φθης ε εν δο ο ο ξη Χρι στε ε ε
ε ε ο Θε ε ος, των Μα θη των ο ρω ω ων των
αι νε φε λαι υ πε λα αμ βα α νο ον Σε με
τα α α σα α αρ κος Πυ υ υ λαι ε
ε πηρ θη η σαν(ε)αι ου ου ου ρα νι ι αι.
ο χο ρος των Α α γγε ε ε λων ε χαι αι ρε
ε εν ε εν α γαλ λι α α α σει. αι α νω
τε εραι Δυ υ να α α μεις ε ε κρα α ζον λε ε ε
ε ε ε γου σαι. Α ρα α τε πυ υ υ λα ας οι

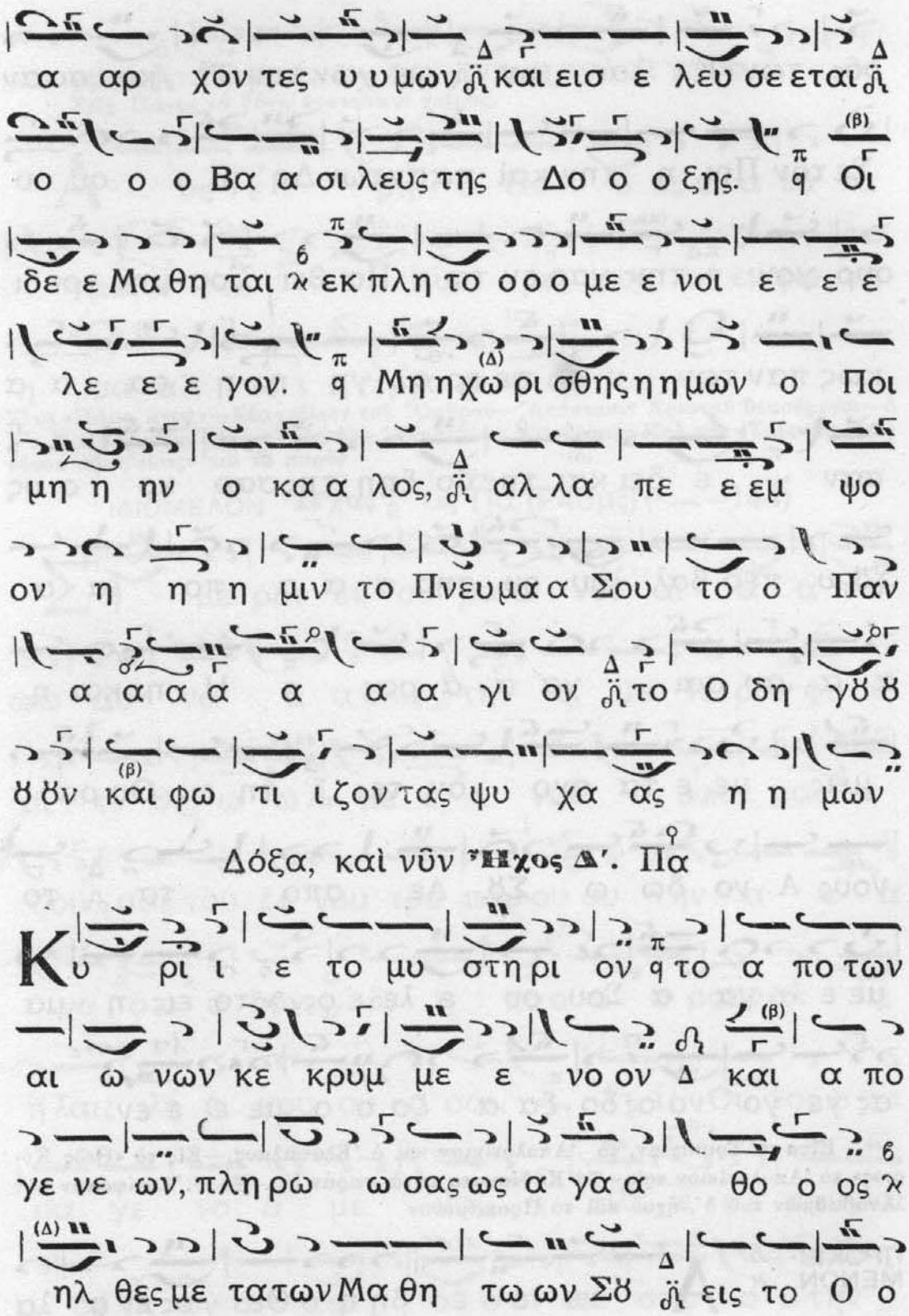

Δόξα, καὶ νῦν Ἦχος Δ΄. Πα

Εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον καὶ ὁ Ἐξάψαλμος.—Εἰς τὸ «Θεὸς Κύριος» τὸ Ἀπολυτίκιον τρὶς—Τὰ Καθίσματα κατὰ σειρὰν δὶς—Τὸ α΄. Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ΄. ἦχου καὶ τὸ Προκείμενον

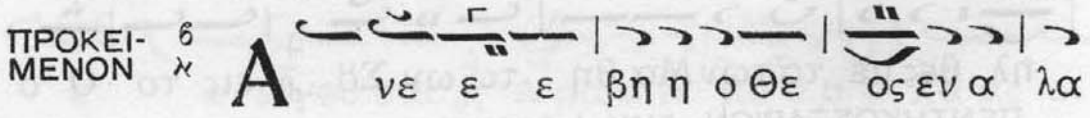

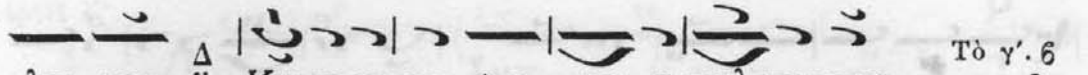

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

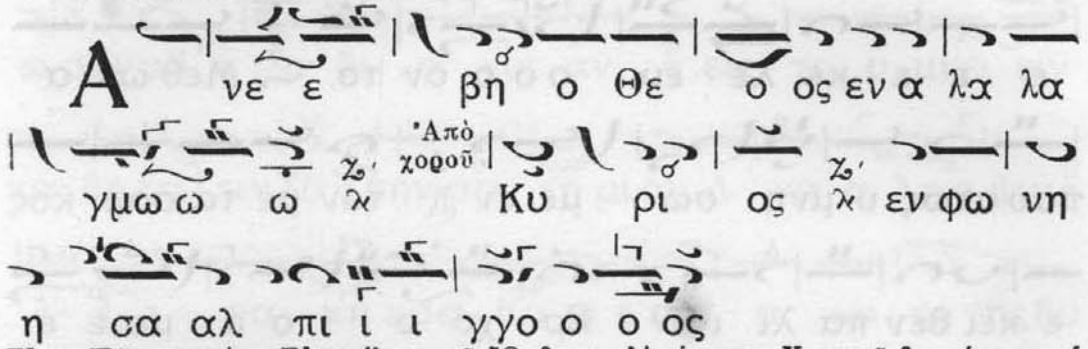

Εἶτα «Πᾶσα πνοὴ»—Εὐαγγέλιον τοῦ Ὄρθρου—Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι—ὁ Ν'. Ψαλμὸς χῦμα Δόξα «Ταῖς τῶν Ἀποστόλων πρεσβείαις» Καὶ νῦν «Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις» καὶ τὸ παρὸν

ΙΔΙΟΜΕΛΟΝ Ἦχος λ Πα (Ρ4σμς) (=144)

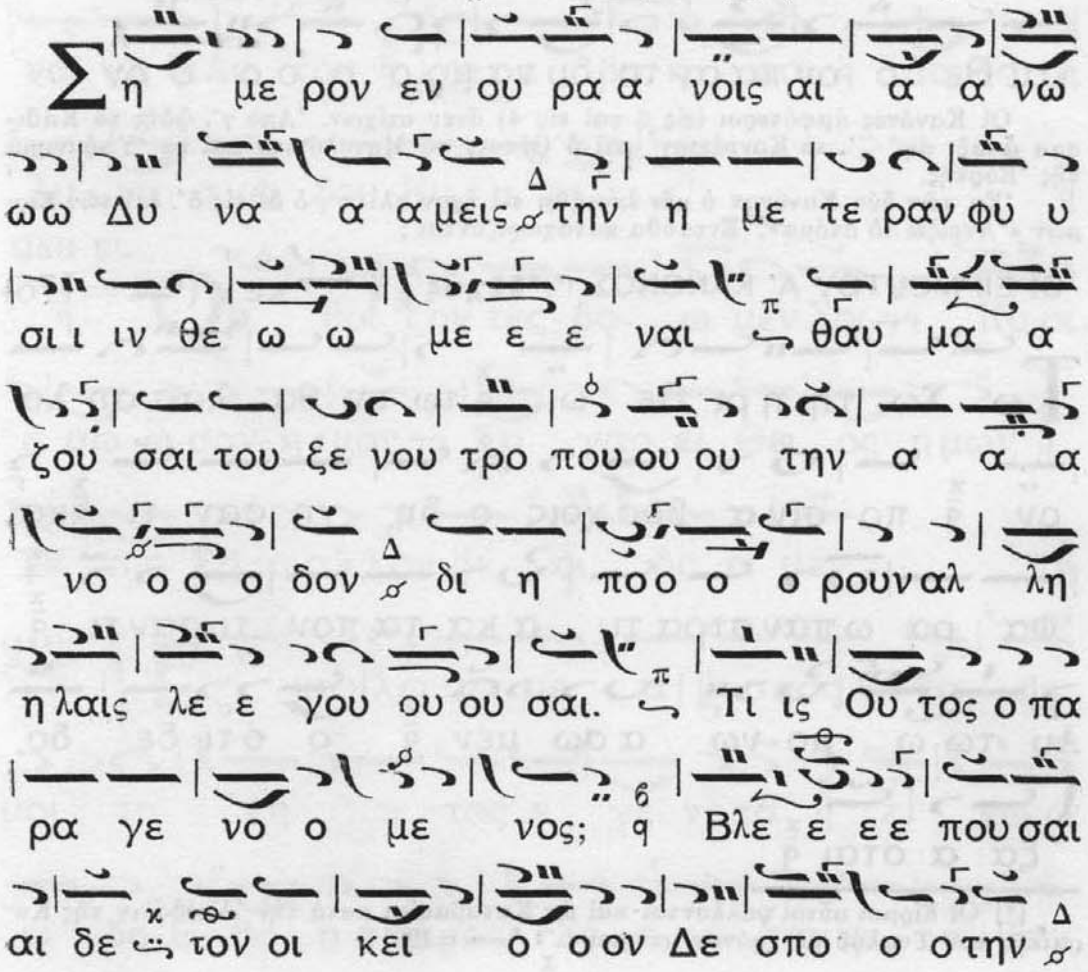

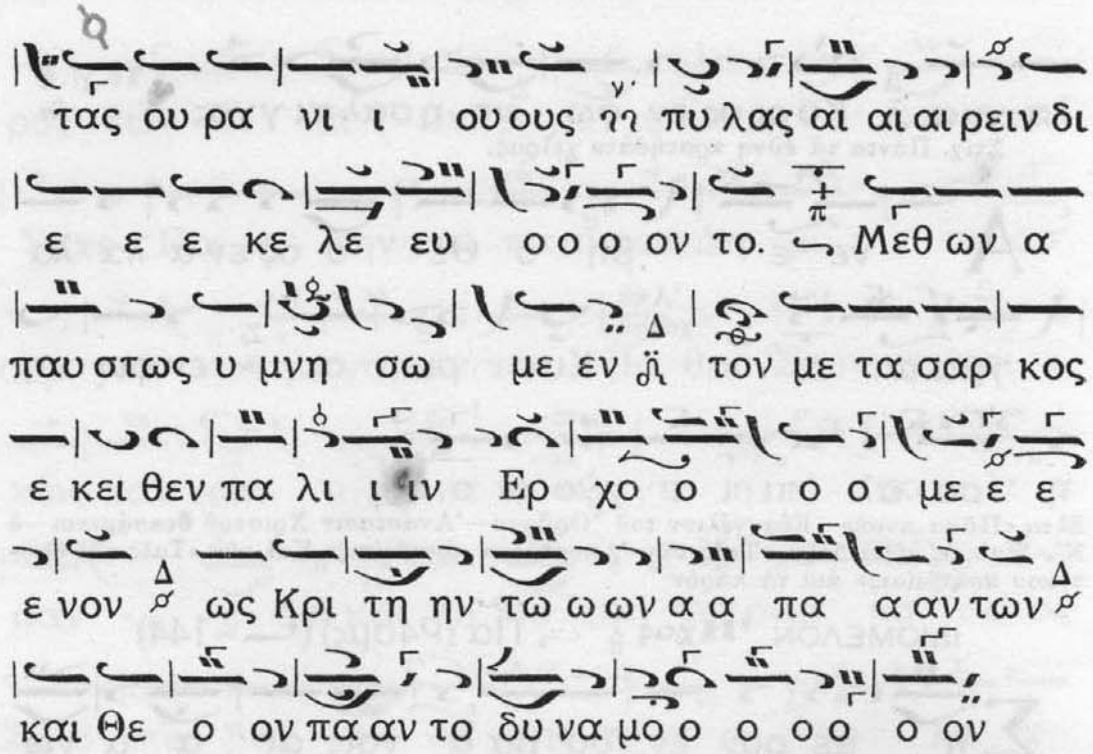

Οἱ Κανόνες ἀμφότεροι (εἰς 6 καὶ εἰς 4) ἄνευ στίχων. Ἀπὸ γ'. ᾠδῆς τὸ Κάθισμα ἅπαξ, ἀφ' ς'. τὸ Κοντάκιον καὶ ὁ Οἶκος, τὸ Μηνολόγιον καὶ τὸ Ὑπόμνημα τῆς Ἑορτῆς.

Ἐκ τῶν δύο Κανόνων ὁ μὲν ἐποιήθη εἰς ἦχον πλ. α', ὁ δὲ εἰς δ'. ἐπὶ τῶν Εἱρμῶν «Ἀνοίξω τὸ στόμα». Ἐνταῦθα καταχωρίζονται :

ΟΙ ΕΙΡΜΟΙ ΤΟΥ Α' ΚΑΝΟΝΟΣ (*) Ἦχος λ κε χ (♩ = 176)

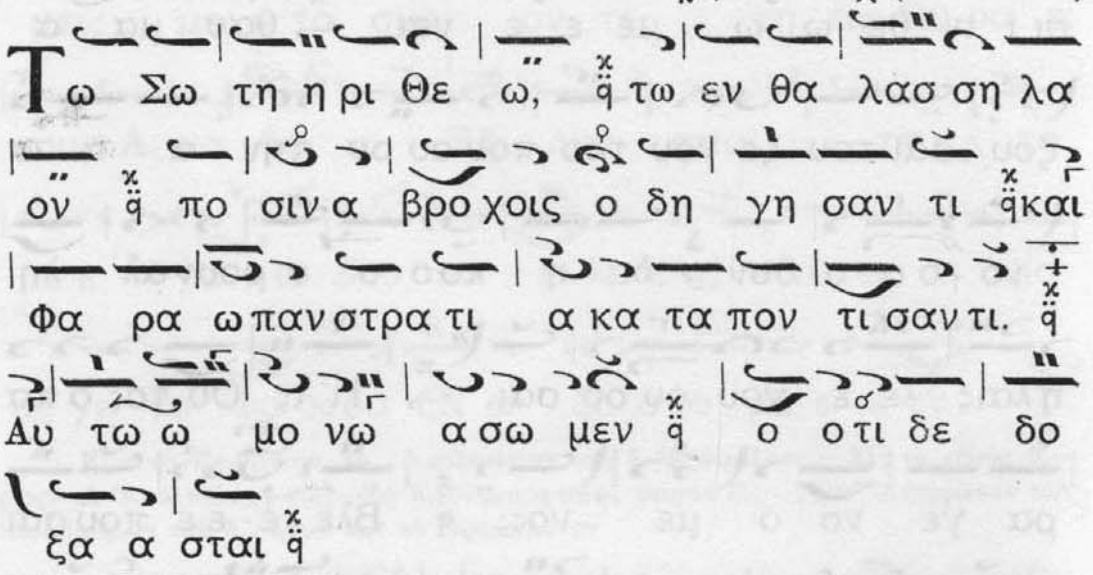

(*) Οἱ Εἱρμοι οὗτοι ψάλλονται καὶ ὡς Καταβασίαι κατὰ τὴν Ἀπόδοσιν τῆς Κυραικῆς τοῦ Τυφλοῦ μὲ χρόνον μέτριον (χ ♩ = 120)

ΩΔΗ Γ'.

Δυ να μει τὸ Σταυ ρῷ Σὸν Χρι στε, στε ρε
ω σον μὸν τὴν δι α νοι αν εις το υ μνει ειν
και δο ξα ζειν Σὸν τὴν σω τη ρι ον Α να α λη η ψιν
ΩΔΗ Δ'. Ει σα κη κοα Κυ ρι ε την α κο ην της δυ
να στειας τὸ Σταυ ρῷ Σὸν γ' ΟΠα ρα δεισος η
νοι γη δι Αυ του και ε βο η σα Δο ξα τη
Δυ να αμει Σου Κυ υ ρι ι ε
ΩΔΗ Ε'. Ορ θρι ζον τες βο ω μεν Σοι. γ' Κυ ρι
ε σω ω σον η μας γ' Συ γαρ ει Θε ος η μων·
εκ τος Σὸν α αλλον ὁκ οι δα α μεν
ΩΔΗ ς'-Ε' Ε κυ κλω σε με α βυσσος, γ' τα φη
μοι το κη η τος ε γε νε το ε γω ω
ω δε Ε βο η σα προς Σε ε ε τον φι λαν θρω

Μετὰ τὸν Κανόνα ψάλλονται αἱ Καταβασίαι «Θείῳ καλυφθείς», ἐν σελίδι δὲ 235 καταχωρίζεται ἡ θ' ᾠδὴ τοῦ Κ. τῆς Ἀναλήψεως

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ Ἦχος γ΄ τος Βου χ (=138)

μον. q Ι λυ ον γαρ εκ τι ι ι να α α ξας

ομ μα α α α το ος νο ο ο ου, ϰ Ο ρα

α το ον Ο οον τα ϡ καιαι μυ ει ει ται Πνευμα

το ος Γνω ω ω σιν ϰ γε ραι αι αι

αι αι ρων εν θε ε ε εοις τοις α α σμα σι ι

ΩΔΗ Γ'. ϰ β' Ερ ρη ξε γα στρος η η η τε κνω

με ε νη ης πε ε ε ε δας, ϰ Υ υ βριν τε ε

δυ υσ κα αθε ε κτον ευ τε κνου με ε ε

νης, q Μο ο νη η προ σε ευ χη της Προ φη τι

ι δος πα α α α λαι Α α αν νης ϰ φε

ρου ϋ σης Πνεε ευμα α συν τε ε τρι ιμ με ε

ε νον, ϡ Προς τον Δυ να α α α στη η ην ϰ Ἀπὸ χοροῦ

ΩΔΗ Δ'

και Θε ο ον των γνω σε ω ων ϰ

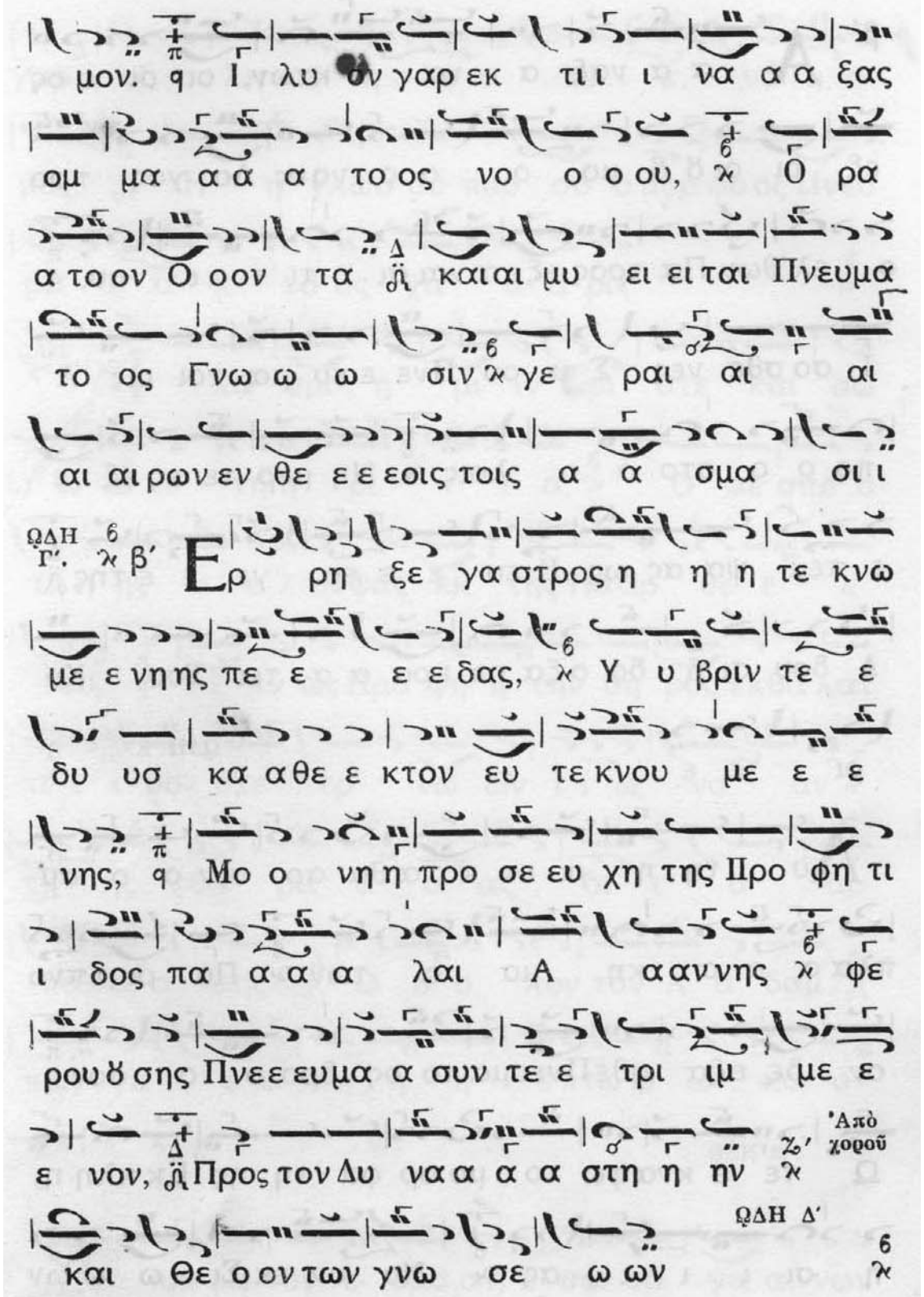

β′ Α α α ναξ α να α κτων, οι οι ο ος

εξ οι οι ȣ ȣ μο ο ο ο νο ος Λο γος προ

ο ελ θων Πα τρος εξ α ναι αι τι ι ι ου, q

Ι σο σθε νες Σου ου Πνε ε ευ μα τοι οις Α

πο ο ο στο ο ο λοις ϰ Νη μερ τε ες εξ ε

ε πεμ ψα ας ως Ε ευ ε ε ερ γε ε ε της δ

Α δου σι δ δο ο ξα τω κρα α α τει Σου Κυ

ρι ε ε ϰ

ΩΔΗ Ε′

Λυ τη η ρι ον κα α θα αρ σιν α α αμ

πλα α α α κη μα α των ϰ Πυ ρι ι πνο

ον δε εξα σθε Πνευμα το ος δρο ο ο σον q

Ω τε ε κνα φω το ο μο ορ φα τη ης Εκ κλη η

η σι ι ι ι ας ϰ Νυ υν εκ Σι ω ω ων

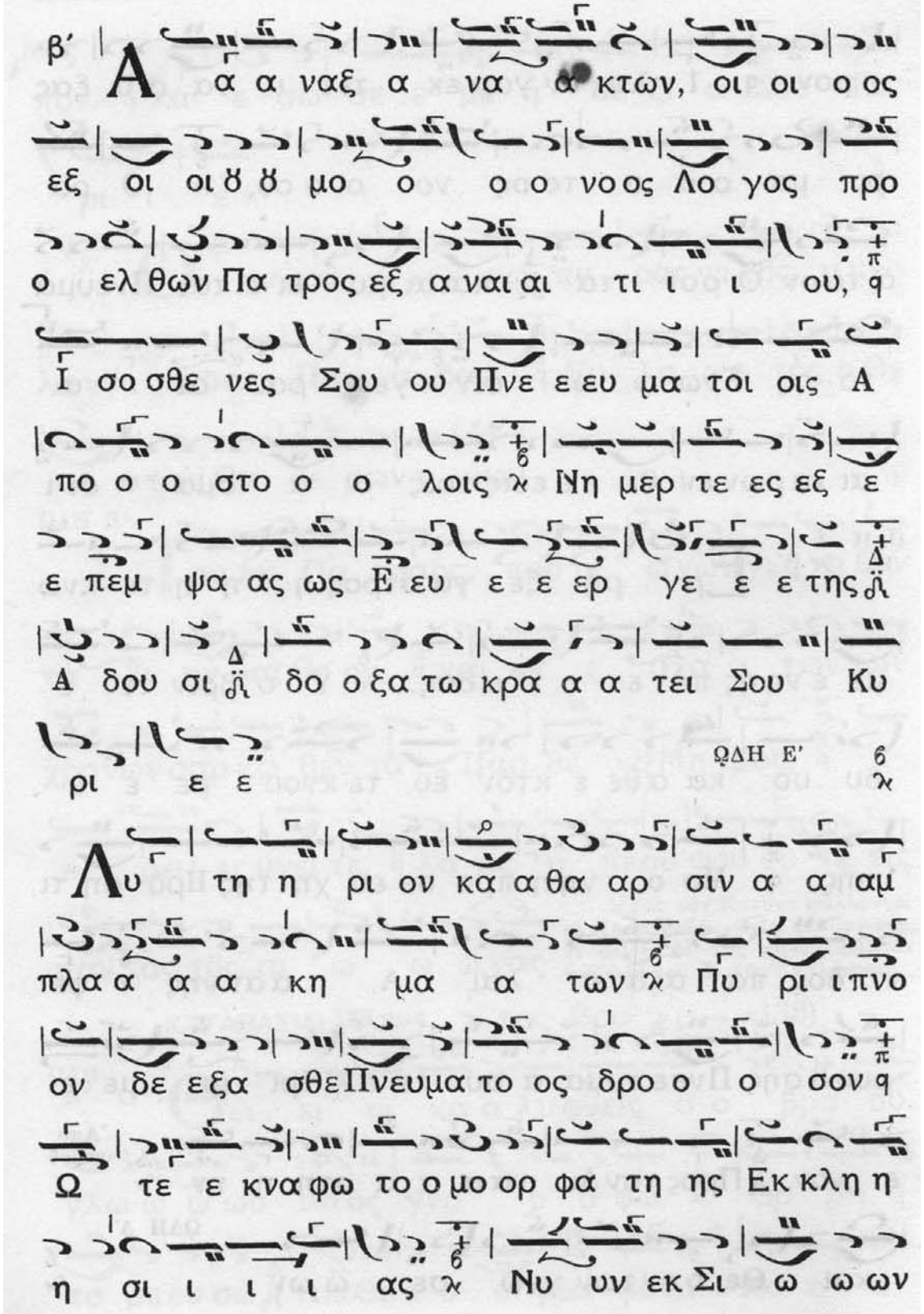

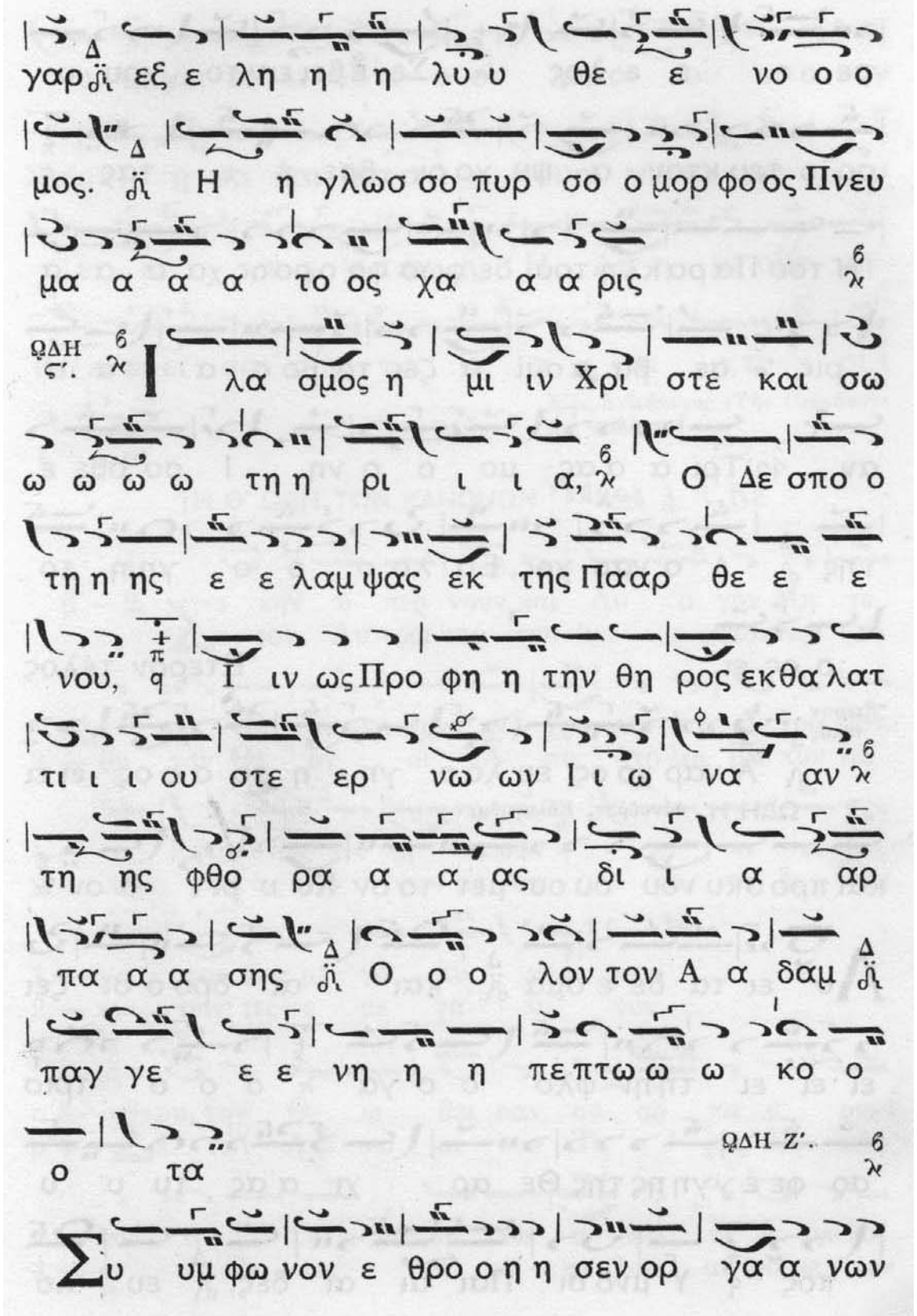
γαρ εξ ε λη η η λυ υ θε ε νο ο ο
μος. Η η γλωσ σο πυρ σο ο μορ φο ος Πνευ
μα α α α το ος χα α α ρις
ΩΔΗ Ϛ'. λα σμος η μι ιν Χρι στε και σω
ω ω ω ω τη η ρι ι ι α, Ο Δε σπο ο
τη η ης ε ε λαμ ψας εκ της Παρ θε ε ε
νου, Ι ιν ως Προ φη η την θη ρος εκθα λατ
τι ι ι ου στε ερ νω ων Ι ι ω να αν
τη ης φθο ρα α α ας δι ι α αρ
πα α α σης Ο ο ο λον τον Α α δαμ
παγ γε ε ε νη η η πε πτω ω ω κο ο
ο τα
ΩΔΗ Ζ'.
Σ υ υμ φω νον ε θρο ο η η σεν ορ γα α νων

με ε ε ε λος Σε ε βει ειν το χρυ υ
σο ο τευ κτον α ψυ χο ον βρε ε ε τας
Η του Πα ρα κλη του δε φωσ φο ο ρο ος χα α α α
ρις σε βα α σμι α ζει τὄ βο ο α α α
αν. Τρι α α ας μο ο ο νη Ι σο σθε ε
νης Α α ναρ χος, Ευ λο ο ο ο γη η το
ο ος ει.
Ἕτερον τέλος
Ἕτερον τέλος
Α ναρ χο ος ευ λο ο γη η το ο ο ος ει ει
ΩΔΗ Η'. Αἰνοῦμεν, Εὐλογοῦμεν
και προ σκυ νου ου ου μεν το ον Κυ υ ρι ι ο ον
Λυ ει τα δε ε σμα και αι δρο ο σι ζει
ει ει ει τη ην φλο ο ο γα ο ο ο τρισ
σο φε ε γγη ης της Θε αρ χι α ας τυ υ υ
πος Υ μνὄ σι Παι αι αι δες, ευ λο

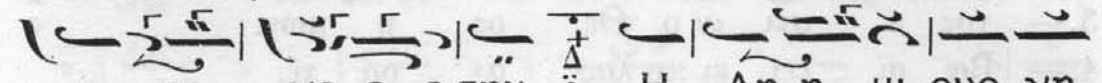

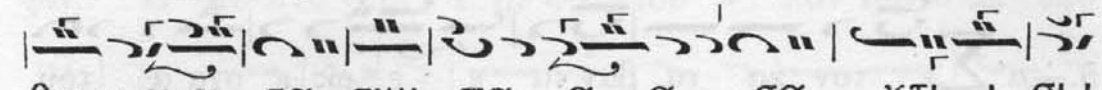

Εἶτα ὁ Διάκονος «Τὴν Θεοτόκον» καὶ ψάλλεται

Η Θ΄ ΩΔΗ ΤΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ Ἦχος λ ϙ Κε

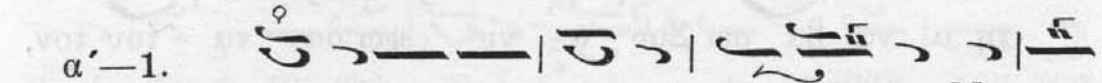

β΄—2. ∑ε την υ περ νουν καὶ Λο ο γον Μη τε
∑ε τον Λυ τρω την του κο ο σμουΧρι στο

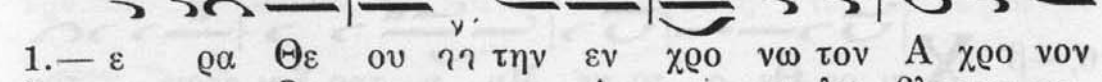

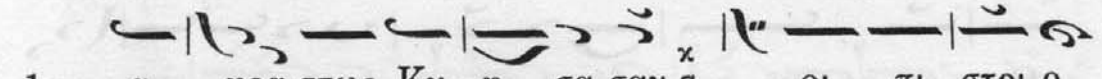

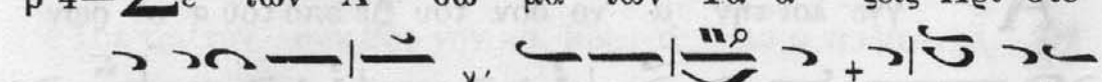

3.— αλ λη λοις δι ε νευ ον. q Α λη θως Ου
4.— ι δου σαι ε κραυ γα ζον Τω της δο ξης

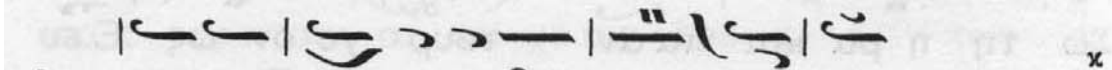
3.— τος ε στι ιν ο Θε ος η μων. x q
4.— Βα σι λει ει πυ λας α ρα τε.

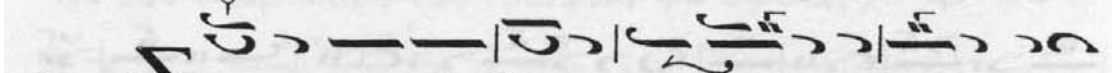
5.—α΄ Σε τον κα τα βαν τα ε ε ως ε σχα α του

της γης γη και τον αν θρω πον σω σαν τα γη και

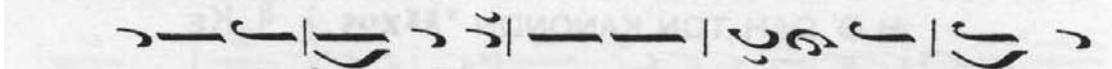
τη α να βα σει Σου α νυ ψω σαν τα του τον,

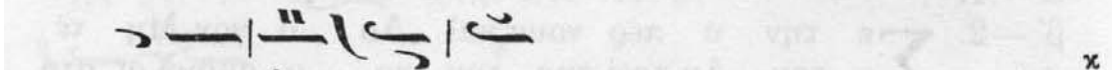
με γα λυ νο μεν x q

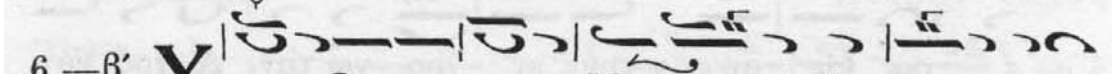
6.—β΄ Χαι ρε Θε ο το κε Μη η τηρ Χρι στου του

Θε ου γη ον ε κυ η σας γη ση με ρον εκ γης

α νι πτα με νον q συν Α γγε λοις ο ρω σα ε με γα

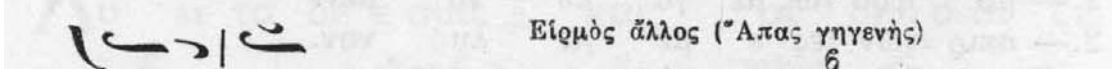
λυ υ νες

Εἱρμὸς ἄλλος (Ἅπας γηγενὴς)

Ἦχος Δ΄

Τῶν τροπαρίων προτάσσεται τὸ ἑξῆς Μεγαλυνάριον :

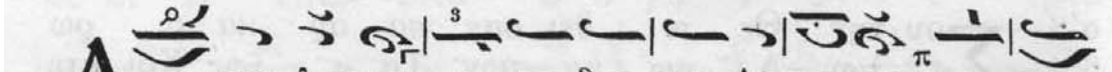
Α γγε λοι την α νο δον του Δε σπο του q ο ρων

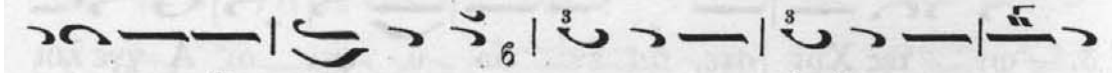
τες ε ξε πλητ τον το, πως με τα δο ξης ε πη ηρ

Τροπάρια
θη α πο της γη ης εις τα α α νω
1. α΄ Ω των δω ρε ω ων λ των υ περ κα τα λη
ψιν! Ω μυ στη ρι ι ου φρι κτου λ παν των ο Δε σπο
ζων γαρ ϙ εκ γης α παι αι ρων προς τα Ου ρα νι
α λ τοις Μα θη ταις α πε στει λε Πνευ μα το Α
γι ι ον ϡ το φω τι ι ι ι ι ι σαν του των
την δι α νοι αν, λ και πυ ρι νους τε λε ε σαν εν
χα ρι τι
Ἄγγελοι τὴν ἄνοδον τοῦ Δεσπότου
β΄ τι φει Μα θη τω ων ο Κυ ρι ος ε φη σεν· ϡ
Υ μεις κα θι σα τε λ εις Ι ε ρο σο λυ υ μα ϙ κα
γω εκ πε εμ ψω υ μιν Πα ρα κλη τον αλ λον λ
Πα τρι τον συν θρο νον κα μοι ο μο ο τι ι μον, ϡ Ον
ο ρα α α α α α τε α να λαμ βα νο με νον λ

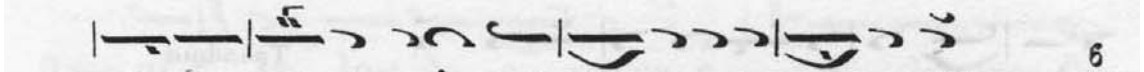

Δόξα Πατρί. Ἄγγελοι τὴν ἄνοδον τοῦ Δεσπότου

3.-α΄

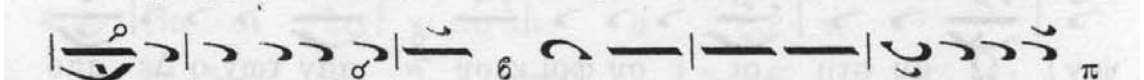

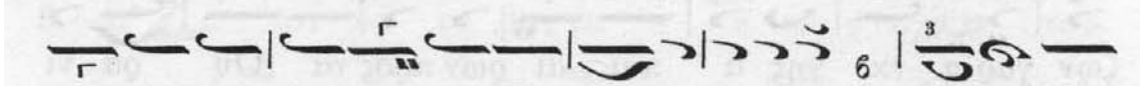

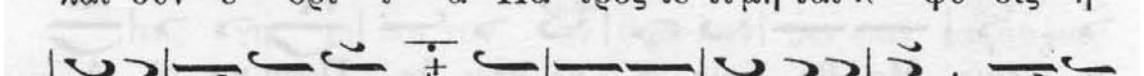

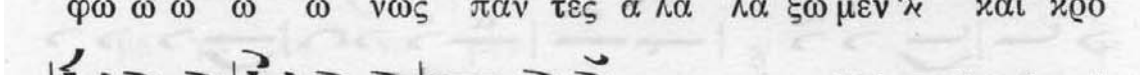

Καὶ νῦν. Ἄγγελοι τὴν ἄνοδον τοῦ Δεσπότου

4.-β΄

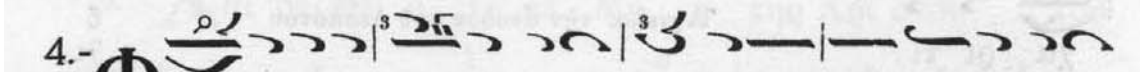

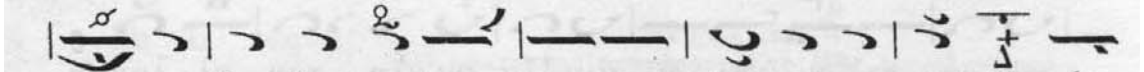

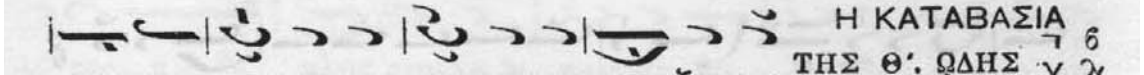

Η ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ ΤΗΣ Θ΄. ΩΔΗΣ

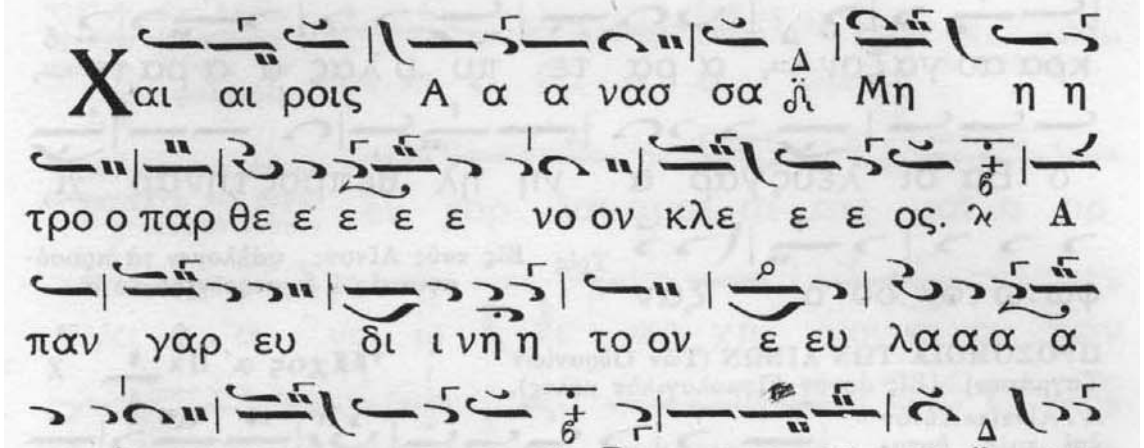

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ. Ἦχος Δι (Ρ.3σμς)

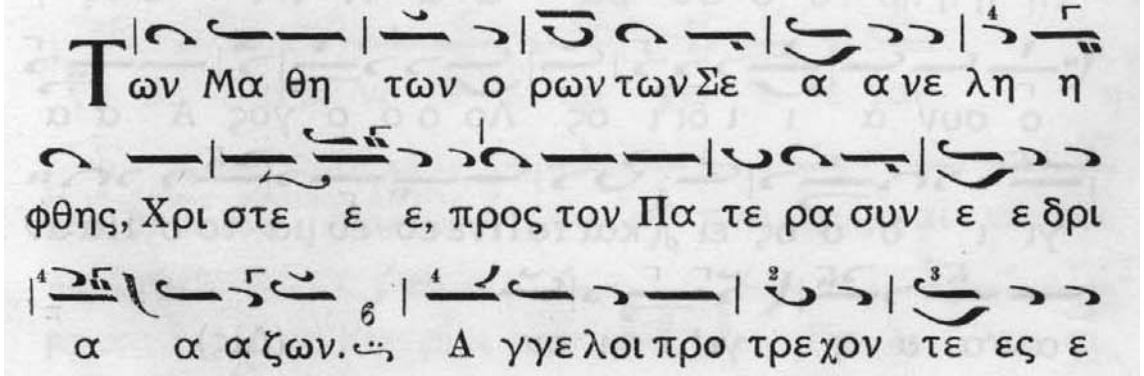

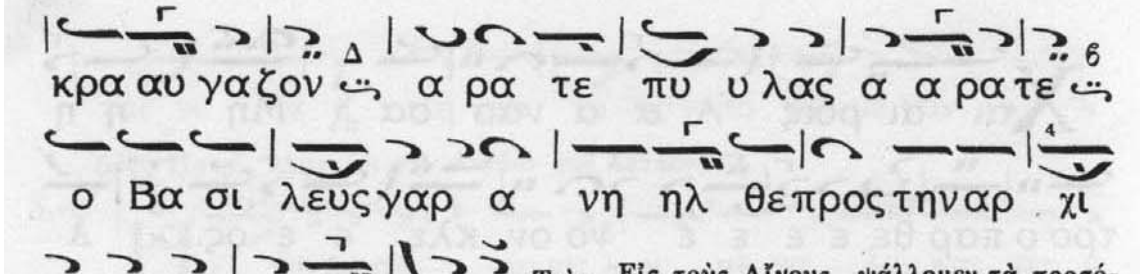

Τρὶς Εἰς τοὺς Αἴνους ψάλλομεν τὰ προσόμοια εἰς 4 δευτεροῦντες τὸ α΄.

ΠΡΟΣΟΜΟΙΑ ΤΩΝ ΑΙΝΩΝ (Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων) (Εἰς ἀργὸν Εἱρμολογικὸν μέλος).

Ἦχος α΄ Πα

α΄. Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις Αὐτοῦ αἰνεῖτε αὐτὸν κατὰ τὸ

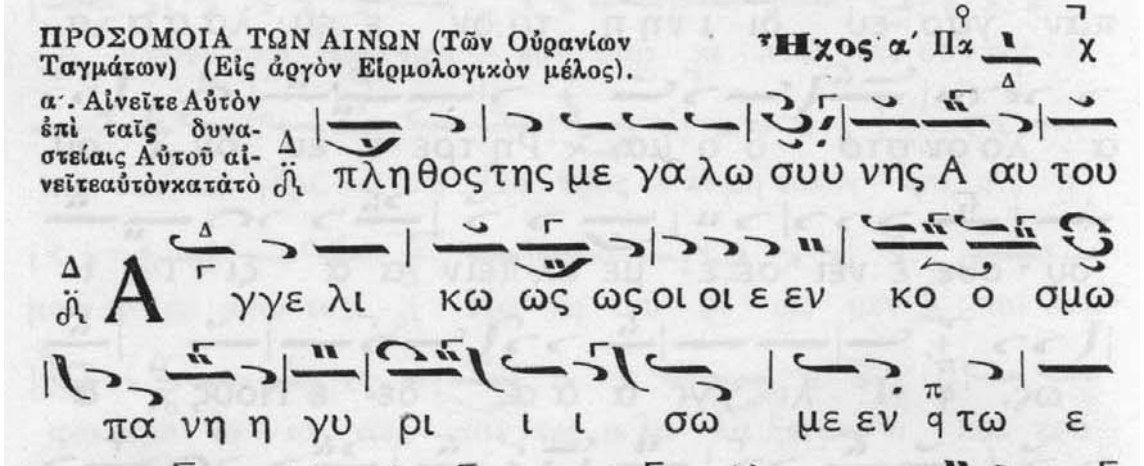

'Οβ' Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν ἤχῳ σάλπιγγος· αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν ψαλτηρίῳ

και κι ι θα α α ρα α

(Καὶ ψάλλει τὸ ἀνωτέρω).

'Ο α'. Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῷ· αἰτεῖτε Αὐτὸν

εν χορ δαι αι αι αι αις και ο ορ

γα α α νω ω Οι αρ χη γοι οι οι των

Αγ γε ε ε λων δ κα τα νο ουν τε ε ες

Σω τηρ q το της α νο ο δου ξε ε ε ε ε

νον δ δι η πο ο ρουν αλ λη η η η λοις. q

Τις η θε α Α α α αυ τη δ α αν θρω πο

ος μεν δ τη μορ φη η η η ο ο ο ρω ω ω με

ε ε νο ος· q ως δε Θε ος υ περ α α νω ω

των Ου ου ου ρα α α α νων δ με τα σω ω μα

το ος α α νε ε ε ερ χε ε ε ται q

'Ο β' χορός: Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν κυμβάλοις εὐήχοις. Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν κυμβάλοις ἀλαλαγμοῦ

χ πα σα πνο η χ αι νε σα

α α τω τον Κυ ρι ι ον δ Οι Γα λι λαι αι

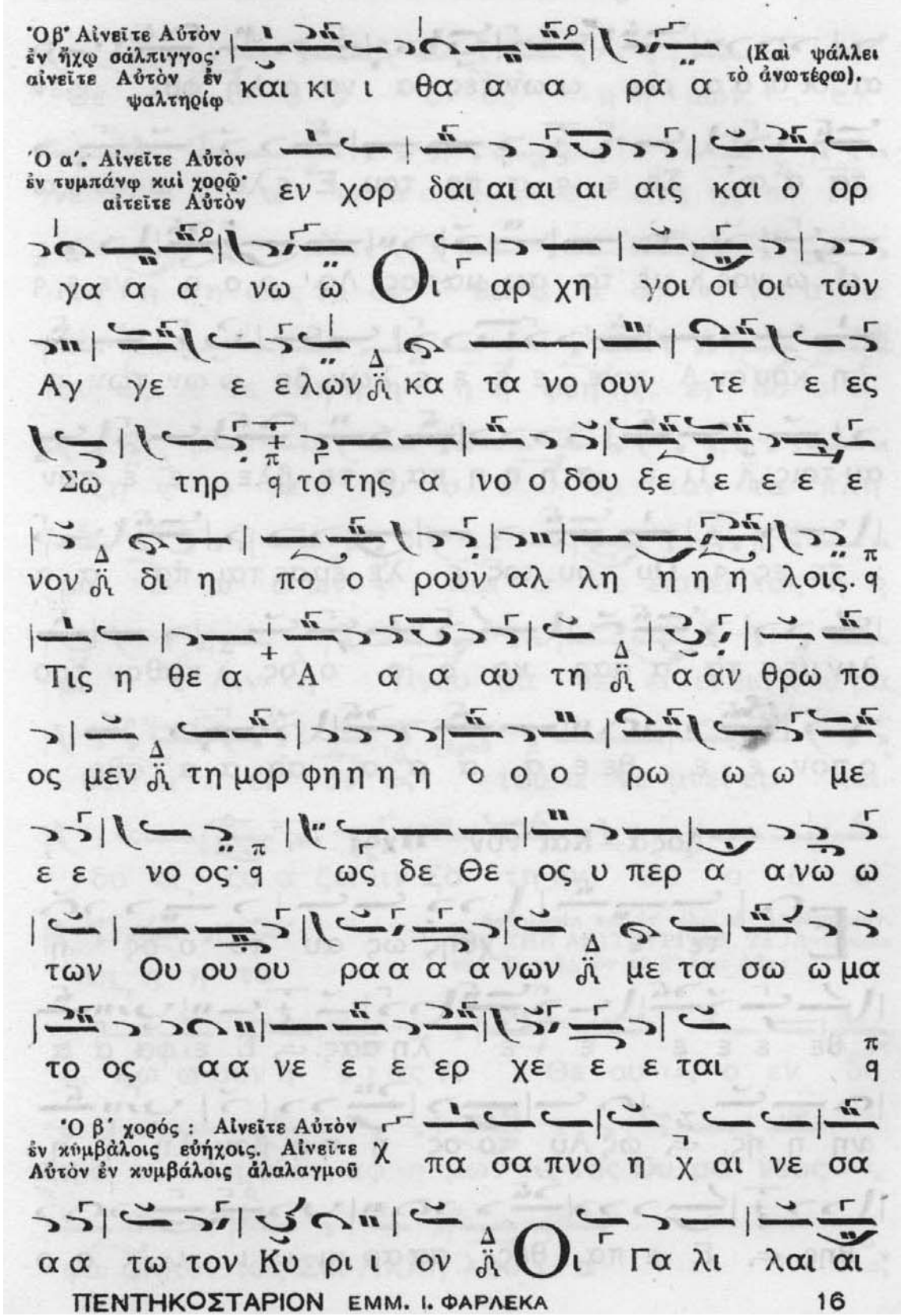

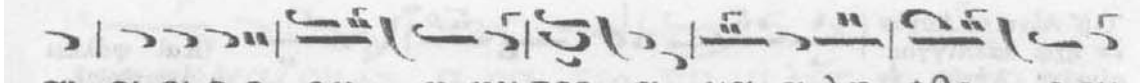
αι οι οι ο ο ρω ω ων τες α να α λη φθε ε εν

τα α α Σε ε ϥ α πο του Ε ε λαι ω ω ω

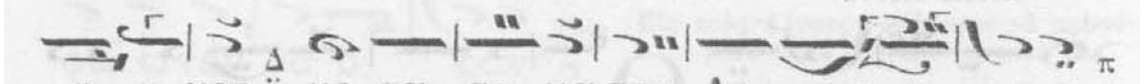
ω ω νος μ̈ με τα σω μα τος Λο ο ο ο γε ε, ϥ

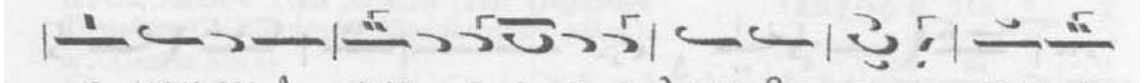
η κου ον Α γγε ε ε ε ε λων βο ω ων των α

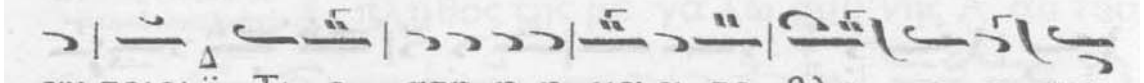
αυ τοις· μ̈ Τι ε στη η η κα α τε βλε ε ε πον

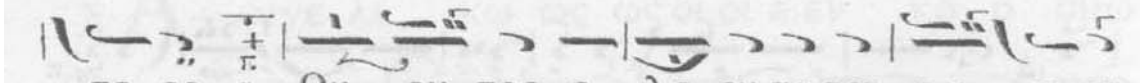
τε ες; ϥ Ου ου τος ε λε ευσε ται πα α α

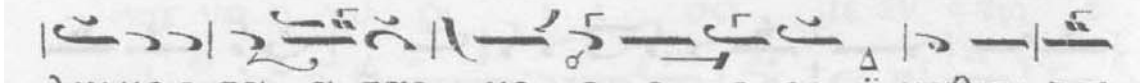
λιν με ε τα α σαρ κο ο ο ος μ̈ καθον τρο

ο πον ε ε θε ε α α α α σα α α σθε

Δόξα—Καὶ νῦν. Ἦχος

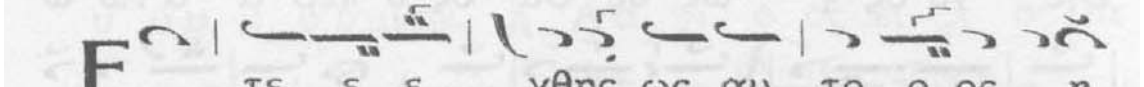
Ε τε ε ε χθης ως αυ το ο ος η

θε ε ε ε ε λη σας. Ε ε φα α α

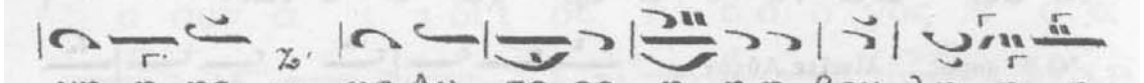
νη η ης, ως Αυ το ος η η η βου λη η η

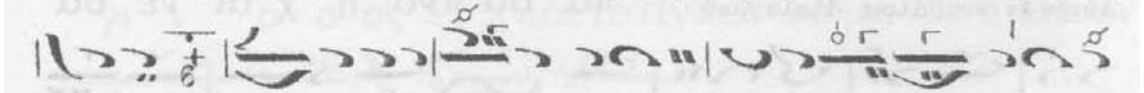
θης. Ε ε πα θες σα αρ κι ι ι ι ο ο

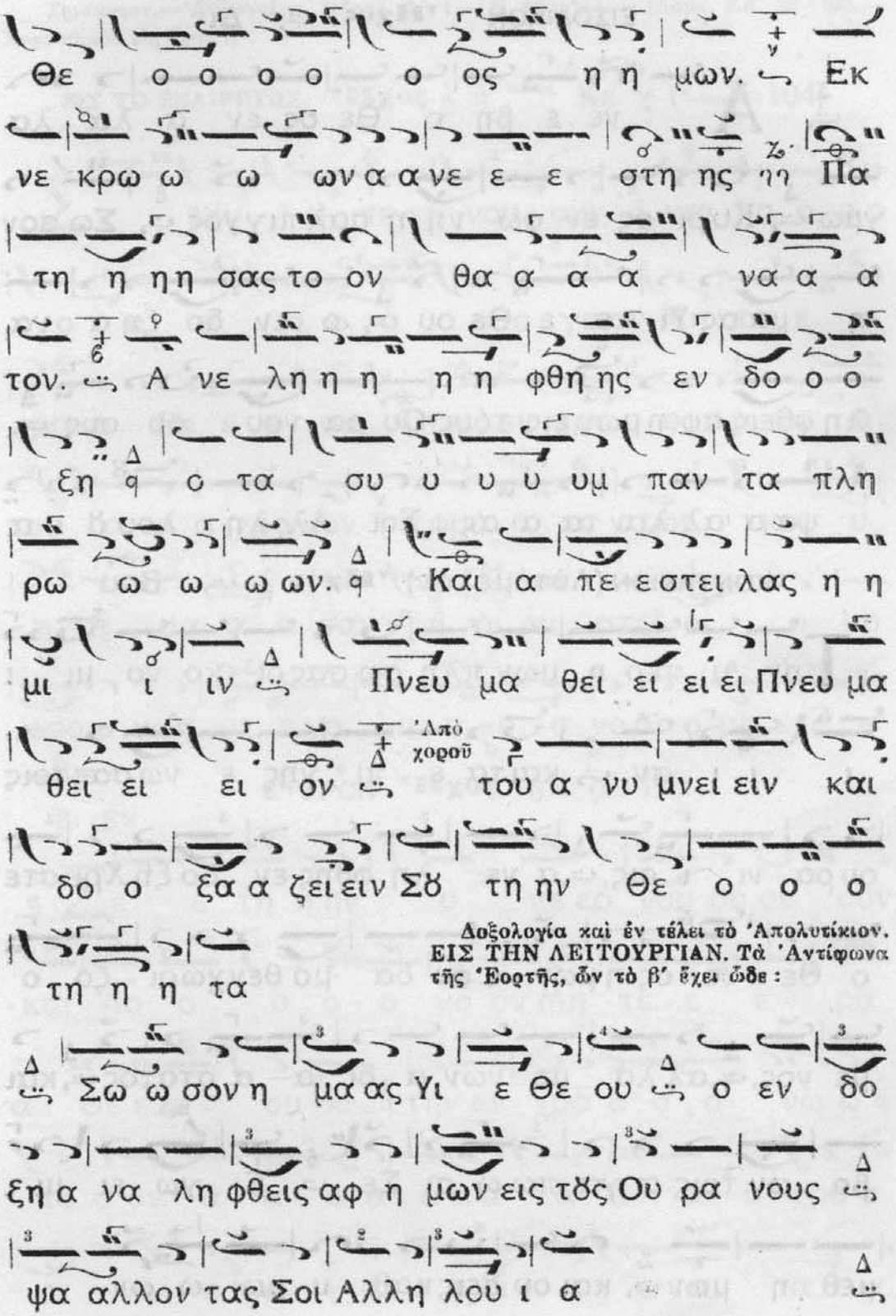

Ἀπὸ χοροῦ

Δοξολογία καὶ ἐν τέλει τὸ Ἀπολυτίκιον.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ. Τὰ Ἀντίφωνα τῆς Ἑορτῆς, ὧν τὸ β' ἔχει ὧδε :

ΕΙΣΟΔΙΚΟΝ Ἦχος δ Δι

ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ (Αὐτόμελον) Ἦχος ἀ δ Βου

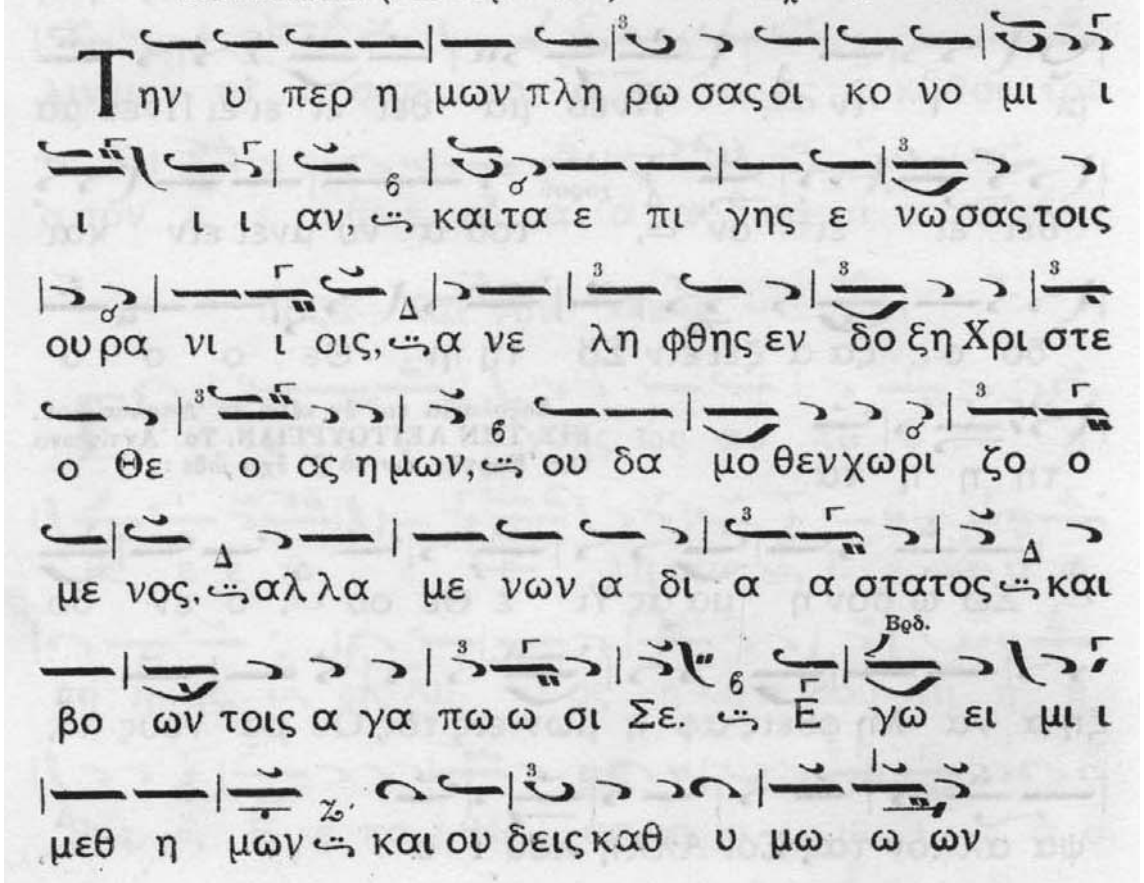

Τρισάγιον.—Ἀπόστολος (Πραξ. Α'. 1—12) Εὐαγγέλιον (Λουκ. ΚΔ' 36—53).—Χερουβικὸν εἰς ἦχον Δ'.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΞΑΙΡΕΤΩΣ. Ἦχος λ ἀ — Κε χ (♩=104)

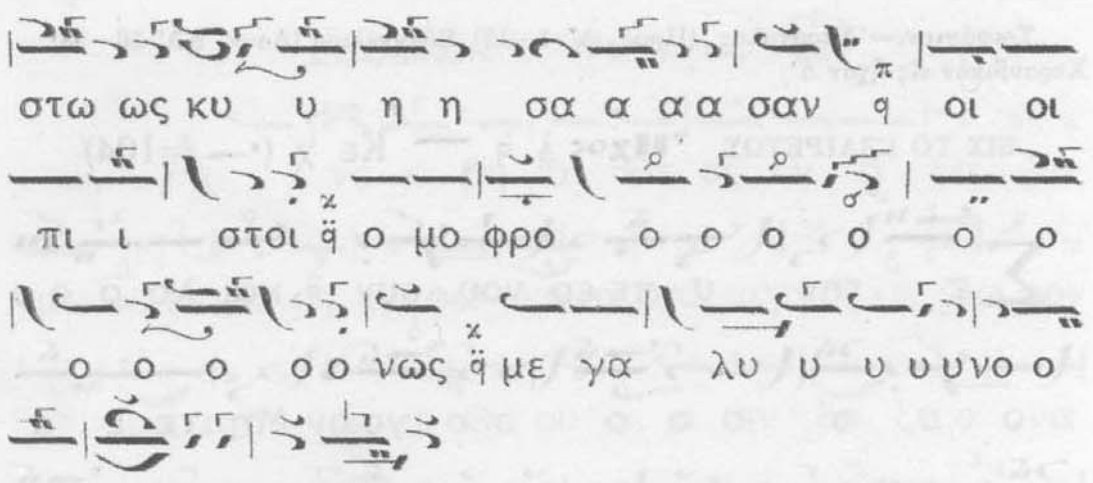

Ἕτερον ἰδὲ ἐν σελ. 196.

Κοινωνικόν. «Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος» τὸ εἰς ἦχον δ' ἀμίμητον μουσούργημα τοῦ διδασκάλου Πέτρου Λαμπαδαρίου. — Μετὰ τὴν ὀπισθάμβωνον «Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ»—Εἶτα τὸ Ὄνομα Κυρίου— καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΔΗΣΙΣ. Ἐφεξῆς μέχρι τῆς Ἀποδόσεως τῆς Ἑορτῆς στιχολογοῦμεν ***Τὴν Τιμιωτέραν***, Εἰσοδικὸν ***Δεῦτε προσκυνήσωμεν . , , ὁ ἐν δόξῃ ἀναληφθεὶς***—Εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως» ***Ἄξιόν ἐστιν***,— Εἰς τὸ «Μετὰ φόβου Θεοῦ» ***Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ.***

ΜΕΘΕΟΡΤΑ ΔΟΞΑΣΤΙΚΑ

ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ Ἰδιόμελα Ἑσπερινοῦ 1) «Ἀνελθὼν εἰς οὐρανοὺς» 2) «Ἀνῆλθες Χριστέ», 3) «Οἱ Ἄγγελοί Σου Κύριε» Ἦχος α' (σελ. 218) Δόξα (τοῦ Ἁγ(ου) Καὶ νῦν «Ἐτέχθης, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας» (σελ. 214 ἢ 242). Προκείμενον «Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ Οὐρανῷ (σελ. 71). Καὶ νῦν Ἀποστίχων «Ἐν τοῖς Ὄρεσι τοῖς Ἁγίοις (σελ. 208).

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΩΙ Εἰς τοὺς Αἴνους Ἦχος πλ. ϔ Πα χ

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ «Σήμερον ἐν οὐρανοῖς» Ἦχος πλ. β' (σελ.227) καὶ τὸ ἑξῆς εἰς τὰ ἀπόστιχα.

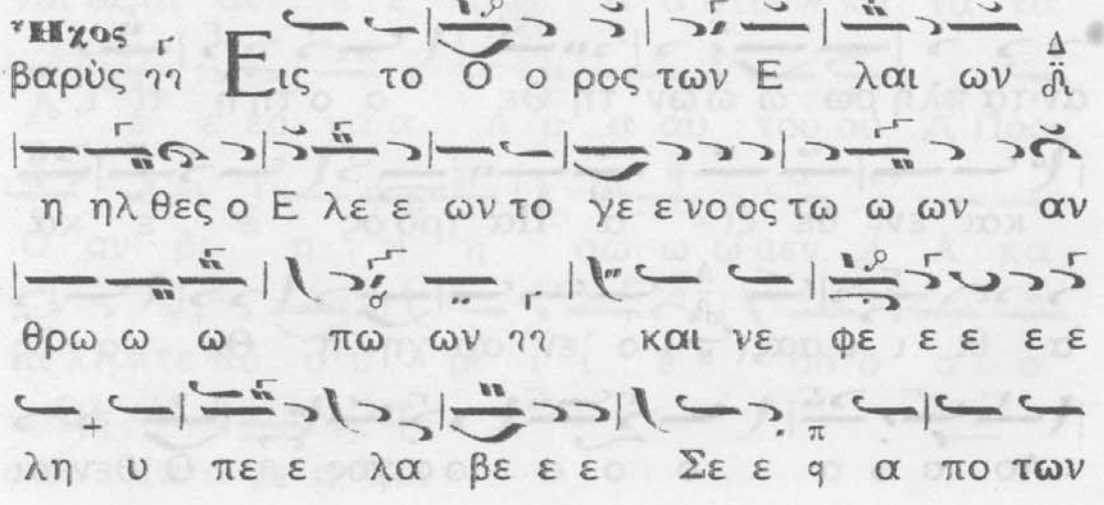

ο φθαλ μων των Μα α α θη τω ω ων Σου ου
τρε ε μο ον τω ων μεν δι α την ο πτα σι
ι ι ι ι αν, χαι ρον τωων δε δι α την
προ σδο κι ι ι ι α αν τ του ου Α γι ι ου
Πνευ μα τος εν ω στη ρι ι ι ξα ας
Σω τη η ηρ Ε ε λε ε η η σον η η
μα α ας
Τῷ Σαββάτῳ πρωΐ
Ἦχος
Α νε λη η φθης ε εν δο ο ο ξη η
α πο γη η ης ει εις Ου ρα α νους, ο πα
αν τα πλη ρω ω ω ων τη Θε ο ο τη η τι ι,
και εν δε ξι α Πα τρο ος ε ε κα
α θι ι ι σας ο εν αρ χη η Θε ο ος
Λο ο ο ο ο ο ο ο ο γος. Ο θεν αι

Ου ρα α νι ι αι Δυ υ να α α μεις Ο ο ρω
ω ω σαι κ τοις Α πο στο λοις ε εμ φο βοι
ε ε ε ε ε ε λε ε ε γον. Τι νι
α τε νι ι ζε τε ηη βλεπο ον τες εις τον Ου ρα
α νον; ηη Ου ου ου ου τος, Ον ε θε α σα α σθε,
Α αυ το ος πα α α λιν ε λευ σε ε ται αι αι με ε
τα α δο ο ο ξης,
σαν τη ην Γη η ην
ναι αι αι αι ε ε κα α α στω κ κα τα τα
ε ε ε ερ γα α Α α α αυ του ου. Προς
Ο ον βο η η η σω ω ω μεν. Α κα
τα λη πτε Κυ υ υ ρι ι ι ε δο ο ο ο
ο ο ξα α α α Σοι

ΤΗι ΚΥΡΙΑΚΗι ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Ο ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας μετὰ τὸν Ἱρμοιμιακὸν καὶ τὸ Α΄ Κάθισμα τοῦ ψαλτηρίου εἰς τὸ «Κύριε ἐκέκραξα» (ἦχος πλ. β΄ σελ. 205) ἀπὸ τοῦ στίχου «Ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς τὴν ψυχήν μου» ψάλλομεν εἰς μέλος μὲν στιχηρικὸν τὰ 3 Ἀναστάσιμα τοῦ πλ. β΄. ἦχου καὶ τὰ 3 πρῶτα Ἰδιόμελα τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Ἀναλήψεως (σελ. 206—208), εἰς σύντομον δὲ εἱρμολογικὸν μέλος τὰ 4 προσόμοια τῶν Ἁγίων Πατέρων ὧν τὸ πρῶτον εἶναι τὸ πρωτότυπον (πρόλογος) τῶν προσομοίων τοῦ εἴδους τούτου

Ἀρχίζει ὁ α΄. χορὸς ἀπὸ τοῦ στίχου «*Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός*»·

Ἦχος πλ. β΄.

1.—α΄. Ἐκ γα στρος ε τε ε χθης προ ε ωσ φο ο
2.— β΄. Τις Σου τον χι τω ω να Σω τερ δι ει ει
3.— α΄. Κρη μνω πε ρι πι ι πτει της α μαρ τι ι
4.— β΄. Α ρει ος ο α α φρων της παν α γι ι

1.— ρου Εκ Πα τρος α μη η τωρ προ των αι ω ω ω
2.— λε Α ρει ος Συ ε ε φης ο της Τρι α α α
3.— ας, Α ρει ος ο μυ υ σας το φως μη βλεε ε
4.— ας τε τμη κε Τρι α α δος την μο ναρ χι ι ι

1.— νων· καν Α ρει ος κτι σμα Σε και ου Θε ο
2.— δος τε μων την ο μο τι μον αρ χην εις δι
3.— πειν· και θει ω σπα ρασ σε ται αγ κι στρω τοι
℣.— αν εις τρεις α νο μοι ους και εκ φυ λου ου

1.— ον δο ξα ζῃ, τολ μη συν α α πτων Σε ε τον
2.— ι αι ρε σεις· ου τος η θε ε τη σε ε Σε
3.— οις εγ κα τοις, πα σαν εκ δου ουναι τη ην ου
4.— ους ου σι ας. Ο θεν Πα τε ε ρες θε ε ο

1.— Κτι στην τοις κτι σμα σιν α φρο ο ο νως, υ
2.— ει ναι τον ε να της Τρι α α α δος· ου
3.— σι αν και την ψυ χην βι αι αι αι ως· αλ
4.— φο ροι συνελ θον τες προ θυ υ υ μως ζη

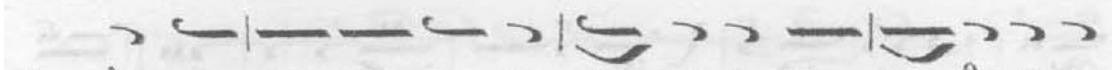
1.— λην πυ ρος του αι ω νι ου ε αυ τω θη ησαυ
2.— τος Νε στο ρι ον δι δα σκειΘε ο το κο ον μη
3.— λος Ι ου δας χρη μα τι σας τη γνω μη και αι τω
4.— λω πυ ρου με νοι κα θα περ ο Θε σβι τη ης Η

1.— ρι ζων. Αλλ η Συ νο δος η ε εν Νι και α
2.— λε γειν. Αλλ η Συ νο δος η ε εν Νι και α
3.— τρο πω. Αλλ η Συ νο δος η ε εν Νι και α
4.— λι ας τω του Πνευ μα τος τε μνου σι ξι φει

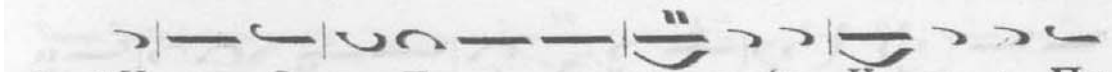
1—3 Υι ον Θε ου Σε α νε κη ρυ ξε Κυ ρι ε Πα
—4 τον της αι σχυ νης δο γμα τι σαν τα βλα σφη μον κα

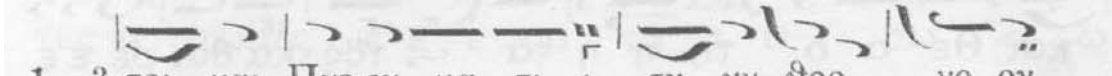
1—3 τρι και Πνε ευ μα τι ι συ υν θρο νο ον
4 θως το Πνευμα Α πε ε φη η να το ο

Δόξα (Τῶν Ἁγ. Πατέρων) Ἦχος Πα (=104)

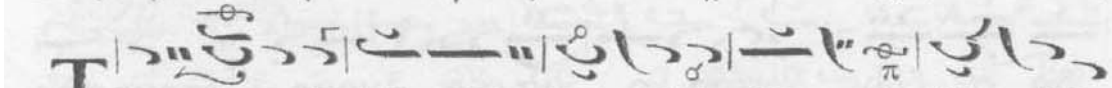
Τα α α ας μυ στι κα α α ας ση με

ρον του Πνε ε ε ευ μα α τος σα α α αλ

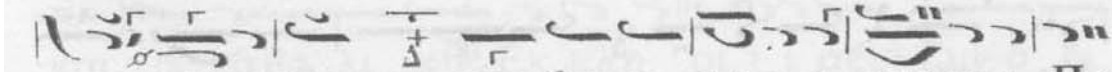
πι ι ι γγας, τους Θε ο φο ο ο ρου ους Πα

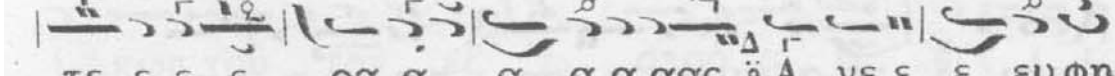
τε ε ε ρα α α α α ας Α νε ε ευ φη

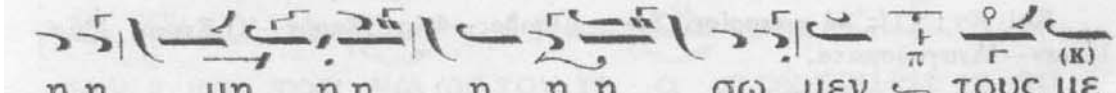
η η μη η η η η η σω μεν τους με

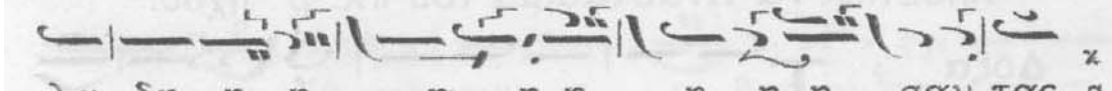
λω δη η η η η η η η σαν τας

Καὶ νῦν: «Τίς μή μακαρίσει Σε» —Εἴσοδος—Φῶς Ἱλαρὸν—Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν—Ἀναγνώσματα.

ΑΠΟΣΤΙΧΑ Τὰ Ἀναστάσιμα τοῦ πλ. β΄. ἤχου.

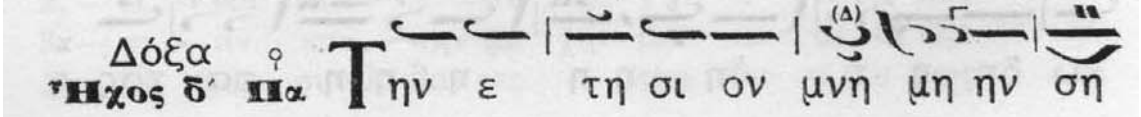

με ρον των θε ο ο ο φο ο ο ρω ων Πα
τε ε ε ρων q των εκ πα α σης της Οι κου
με ε νης συν α θροι σθε ε εν των εν τη λαμ
πρα α α πο ο λει Νι ι κα ε ε ε ε ων, q των
ορ θο δο ξων τα συ στη μα τα ευ σε βου ουν
τες πι στω ως ε ε ε ορ τα α α σω ω ω
μεν· q Ου τοι γαρ τὄ δει νου Α α ρει ει ου
το α α θε ε ε ον δο ο ογμα ευ σε βο
ο ο φρο ο ο ο νω ως κα α α θει ει ει λονq
και της καθο λι κης Εκ κλη σι ι ι ας Συν ο δι
ι κως του τον εξ ω στρα α α κι ι ι
σαν, q και τρα νω ως τον Υι ο ο ον του Θε ε ου
ο μο ου σιον και συν α ι δι ι ον προ των αι

Και νῦν. Ἦχος δ΄. «Κύριε τὸ μυστήριον (σελ.225) Ἀπολυτίκια· Ἀγγελικαὶ δυνάμεις — Δόξα· τῶν Πατέρων.

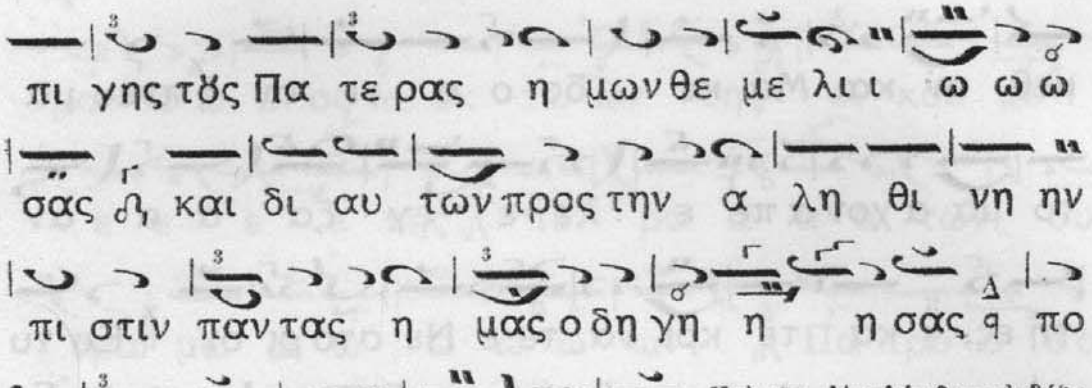

Καὶ νῦν «Ἀνελήφθης» ἐνδόξῳ καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ. Τῇ Κυριακῇ πρωΐ μετὰ τὸ Τρισάγιον καὶ τὸν Ν' Ψαλμὸν ψάλλεται ὁ Τριαδικὸς Κανὼν καὶ τὸ ἑξῆς

Δόξα τῆς Λιτῆς Ἦχος Γα

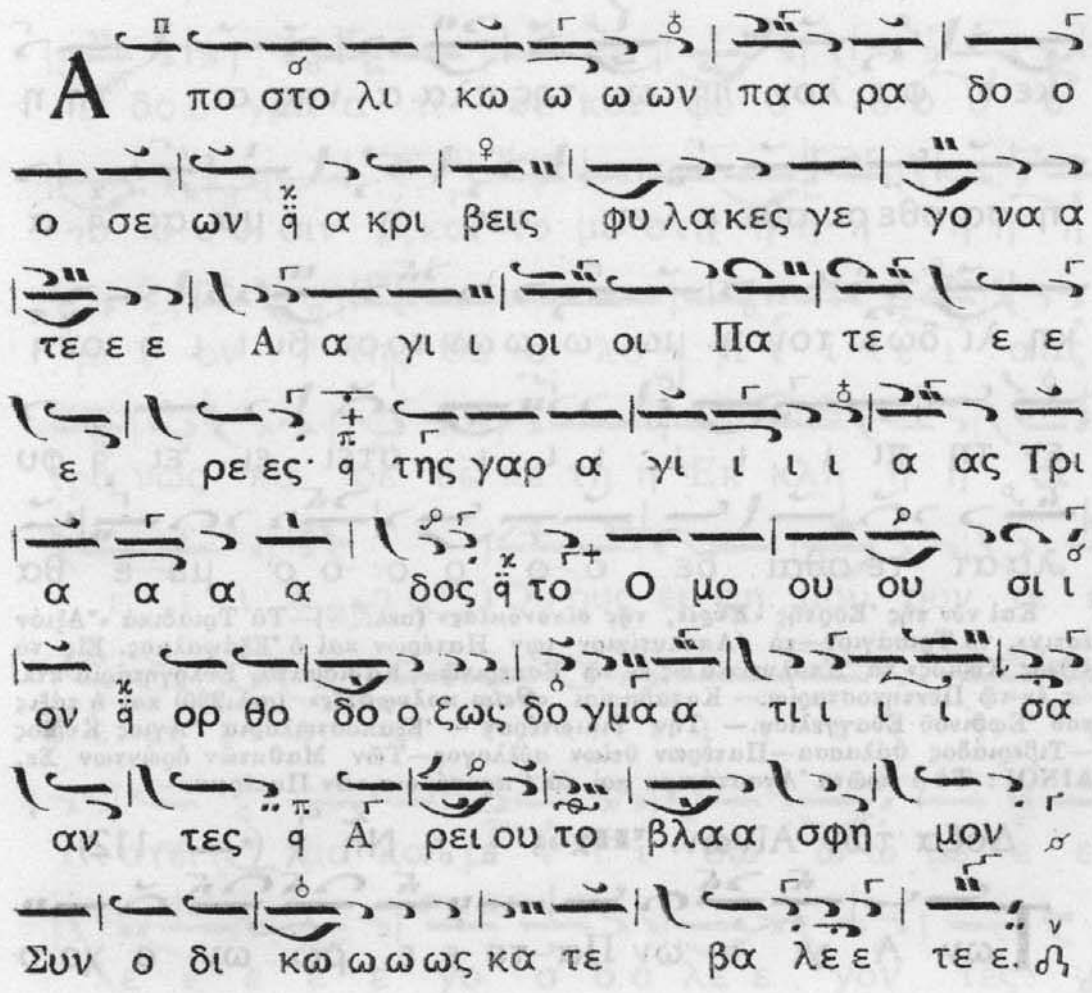

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς «*Κύριε, τῆς οἰκονομίας*» (σελ.210)—Τὰ Τριαδικὰ «Ἄξιόν ἐστιν», τὸ Τρισάγιον—τὸ Ἀπολυτίκιον τῶν Πατέρων καὶ ὁ Ἐξάψαλμος. Εἰς τὸ «Θεὸς Κύριος» τὰ Ἀπολυτίκια ὡς ἐν τῷ Ἑσπερινῷ— Καθίσματα, Εὐλογητάρια κτλ. ὡς ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ.— Καταβασίαι «*Θείῳ κολυφθείς*» (σελ.230) καὶ ἡ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου.— Τὴν Τιμιωτέραν — Ἐξαποστειλάρια Ἅγιος Κύριος —Τιβεριάδος θάλασσα—Πατέρων θείων σύλλογος—Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων Σε. ΑΙΝΟΙ: Τὰ 4 πρῶτα Ἀναστάσιμα καὶ τὰ 4 προσόμοια τῶν Πατέρων.

Δόξα τῶν Αἴνων. Ἦχος λ Νη χ (♩=112)

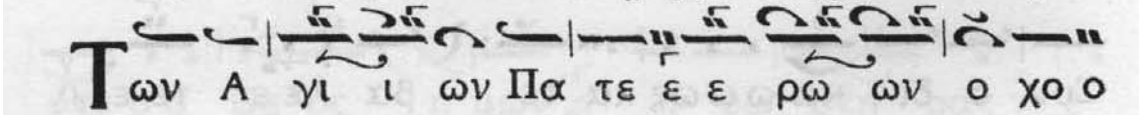

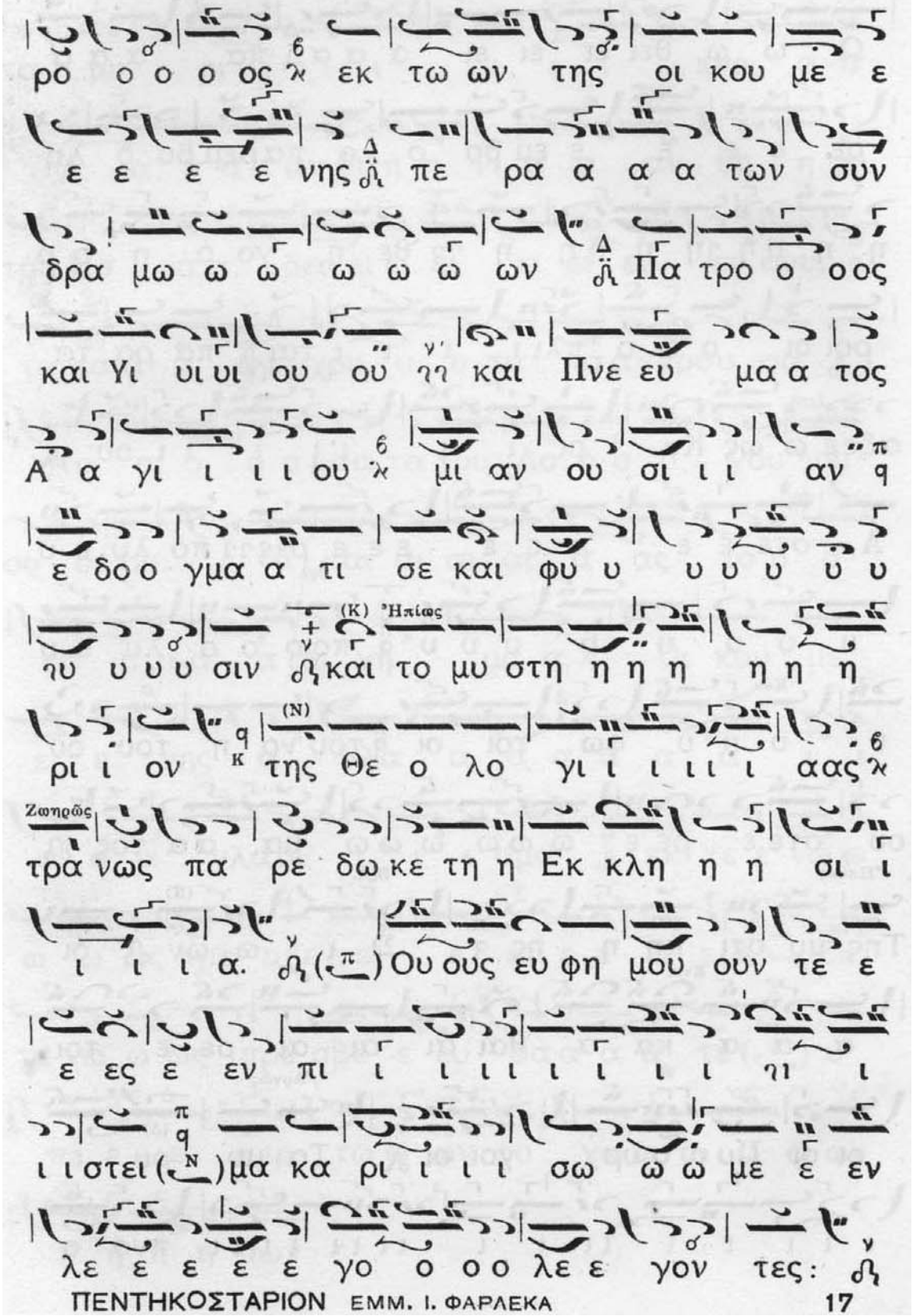
ρο ο ο ο ος εκ τω ων της οι κου με ε
ε ε ε ε νης πε ρα α α α των συν
δρα μω ω ω ω ω ω ων Πα τρο ο οος
και Υι υι υι ου ου ηη και Πνε ευ μα α τος
Α α γι ι ι ι ου μι αν ου σι ι ι αν
ε δο ο γμα α τι σε και φυ υ υ υ υ υ υ
ηυ υ υ υ σιν και το μυ στη η η η η η η
ρι ι ον της Θε ο λο γι ι ι ιι ι ας
τρά νως πα ρε δω κε τη η Εκ κλη η η σι ι
ι ι ι α. Ου ους ευ φη μου ουν τε ε
ε ες ε εν πι ι ι ιι ι ι ι ι ι ηι ι
ι ι στει μα κα ρι ι ι ι σω ω ω με ε εν
λε ε ε ε ε γο ο ο ο λε ε γον τες:
Ζωηρῶς
Ἠπίως

Βρδ.
Κνκ.
Ω ω ω θει ει ει ει α α α πα α α α
ρε ε ε ε εμ βο ο ο παρεμ βο ο λη
η η ηη ηη η η η η ηη θε η γο ο ο ο ο
ροι οι ο ο ο πλι ι ι ι ι ται πα ρα τα
αξεε ω ως Κυ ρι ι ι ιι ι ιι ου·
Α στε ε ε ε ε ε εε ε ρεςηη πο λυ υ υ
Βρδ.
υ υ υ υ υ υ υ υ πο ο ο ο λυ υ υ
Κνκ.
υ υ υ υ φω τοι οι του νο η του ου
ου στε ε ρε ε ω ω ω ω ω ω μα α α τος·
Ἠπίως
Βρδ.
Της μυ στι κη η ης Σι ι ω ων οι
Κνκ.
α α α κα α θαι αι αι αι ρε ε τοι
Ἀργῶς
οι οι Πυ υ υ υρ γοι οι Τα μυ ρι ι
ι ι ι ι ι ιι ι ι ιιιι ιιιι πνο ο

τα μυ ρι ι ι ι ι ι ι πνο α α
Α α α α α αν θη η η ηη α α αν θη η
του Πα ρα α δει ει ει ει ει ει ει ει σου.
τα πα α α αγ χρυ υ υ τα πα αγ χρυ υ σα
στο ο ο ο ο μαα τα του Λο ο ο ο γου ηου
ου ου ου. Νι και αι αι αι α ας το ο ο
κα α α α α αυ χη μα α, Οι κου με
ε ε νης α γλα α α α α α α ι ι
α α α γλα α ι ι ι σμα εκ τε ε νω ω
ω ω ως πρε σβε ε ε ε ε ε ε ε ε Εκ
τε νω ω ως πρε σβε ε ευ σα α α α τε (Ν) υ
πε ε ε ε ερ τω ω ων ψυ χω ω ω ω ω ων
η η η η μων

«ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ Ο ΧΟΡΟΣ» ΣΥΝΤΟΜΩΤΕΡΟΝ

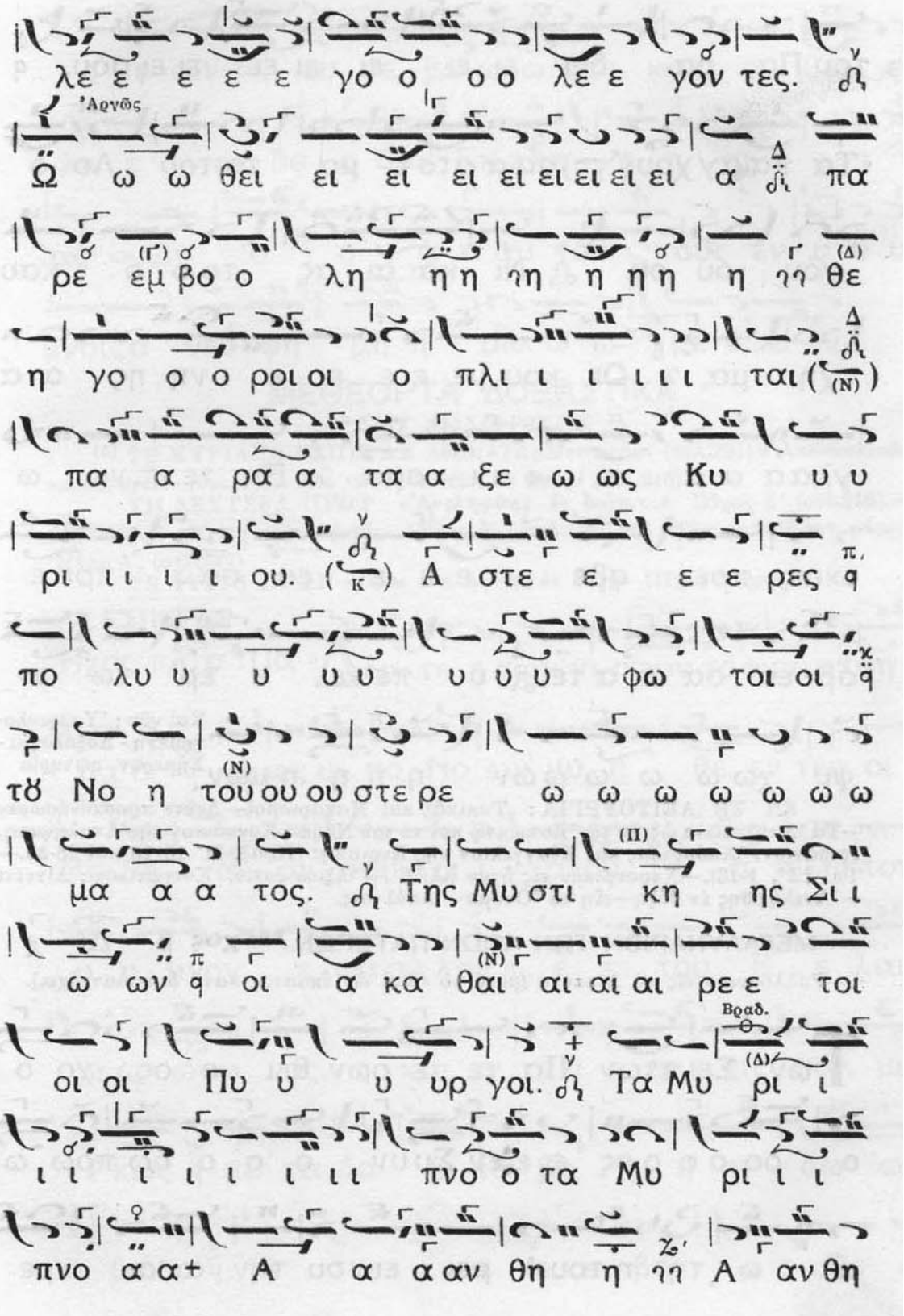
λε ε ε ε ε γο ο ο ο λε ε γον τες.
Ὡ ω ω θει ει ει ει ει ει ει ει α πα
ρε εμ βο ο λη η η ηη η η η η ηη θε
η γο ο ο ροι οι ο πλι ι ι ι ι ι ται
πα α ρα α τα α ξε ω ως Κυ υ υ
ρι ι ι ι ι ου. Ἀ στε ε ε ε ρες
πο λυ υ υ υ υ υ υ υ φω τοι οι
τὸ Νο η του ου ου στε ρε ω ω ω ω ω ω ω
μα α α τος. Της Μυ στι κη ης Σι ι
ω ων οι α κα θαι αι αι αι ρε ε τοι
οι οι Πυ υ υ υρ γοι. Τα Μυ ρι ι
ι ι ι ι ι ι ι πνο ο τα Μυ ρι ι ι
πνο α α+ Α α α αν θη η ηη Α αν θη

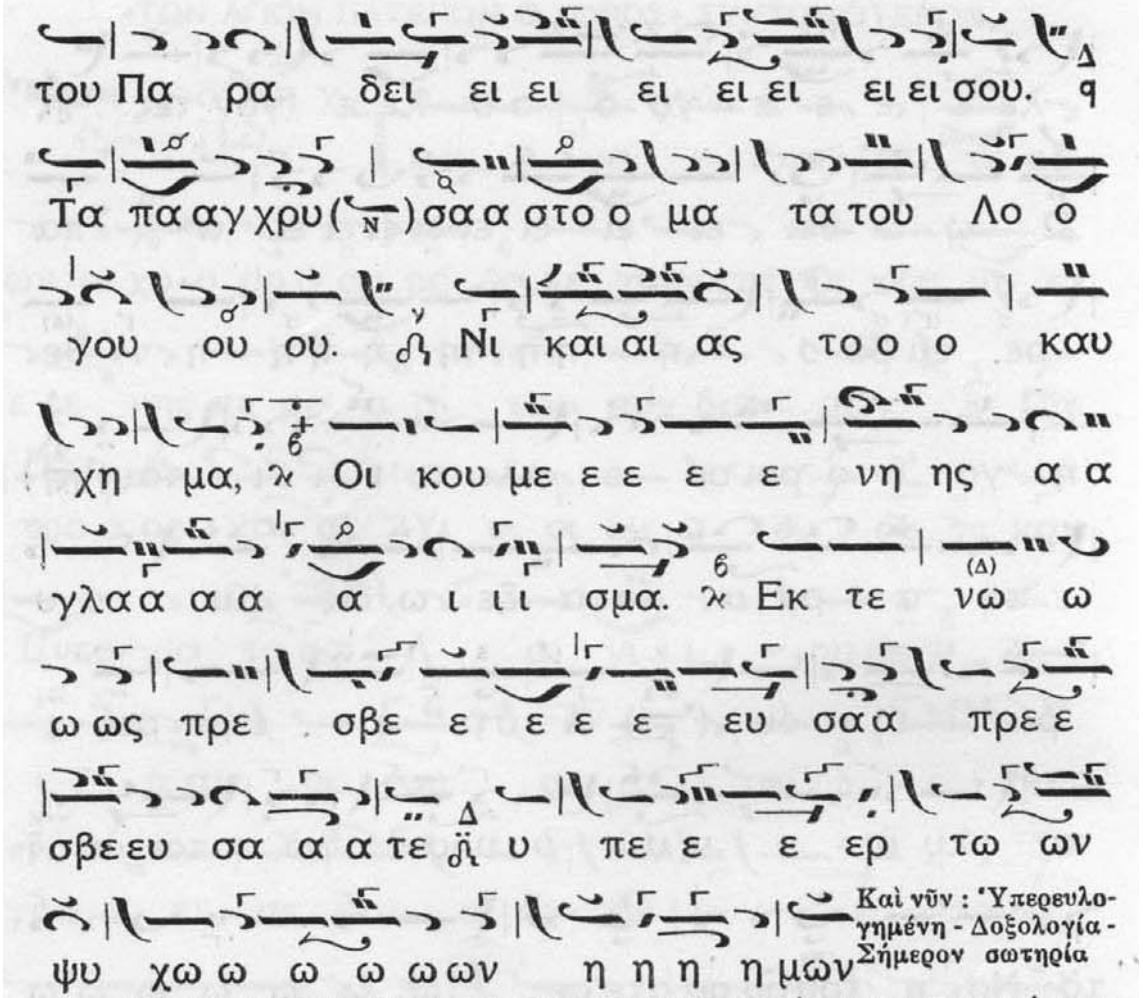

Καὶ νῦν : Ὑπερευλογημένη - Δοξολογία - Σήμερον σωτηρία

ΕΝ ΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ: Τυπικὰ καὶ Μακαρισμοί—Δεῦτε προσκυνήσωμεν —Τά Ἀπολυτίκια ὡς ἐν τῷ Ἑσπερινῷ καὶ τὸ τοῦ Ναοῦ=Κοντάκιον τῆς Ἀναλήψεως. Τρισάγιον. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς (Πράξ. Η΄ 16-18 καὶ 28-36.—Ἰω. ΙΖ΄. 1-13).—Χερουβικὸν εἰς ἦχον πλ. β΄.—Ἄξιόν ἐστίν. Κοινωνικόν : Αἰνεῖτε —Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ—εἶτα τὸ Ὄνομα—Ἀπόλυσις.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΟΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ Ἦχος β΄ Δι χ

Ψαλλόμενον εἰς τὰ Δίπτυχα (μετὰ τὸ «Καὶ ὧν ἕκαστος κατὰ διάνοιαν ἔχει).

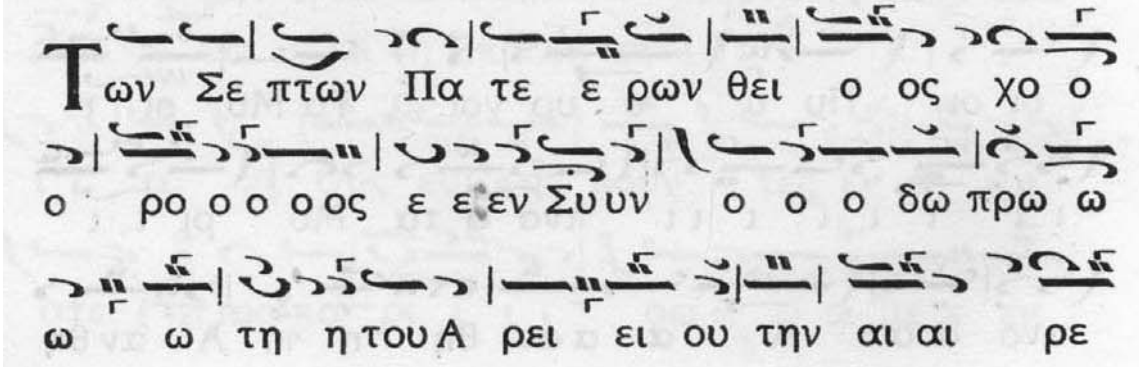

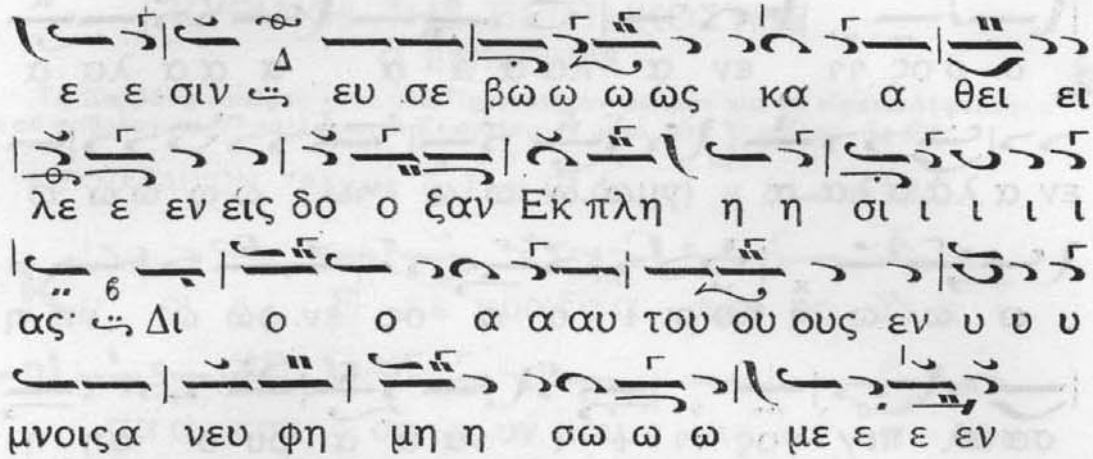

ΜΕΘΕΟΡΤΑ ΔΟΞΑΣΤΙΚΑ
ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ Δόξα: «Τὰς Μυστικὰς» (σελ.251) «Ἀποστολικῶν παραδόσεων» (σελ.255), Καὶ νῦν: «Ἀνέβη ὁ Θεὸς» (σελ.216).

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΙ· «Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ...» Ἦχος β΄ (σελ.216).— ΕΣΠΕΡΑΣ «Ὅτε παραγέγονας» Ἦχος δ΄. (σελ.220) καὶ «Τὴν καταβᾶσαν φύσιν» Ἦχος δ΄. (σελ.222)

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΙ· «Ὅτε ἀνελήφθης ἐν δόξῃ» Ἦχος δ΄ (σελ.224).—

ΕΣΠΕΡΑΣ

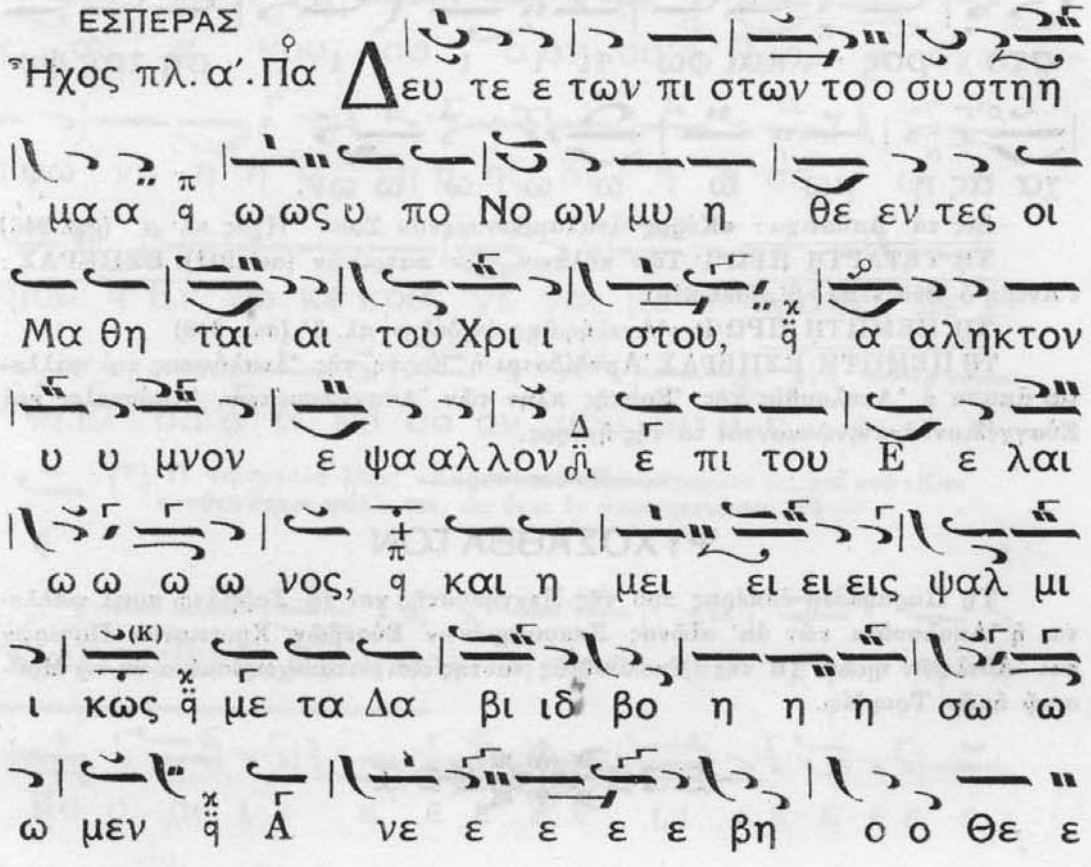

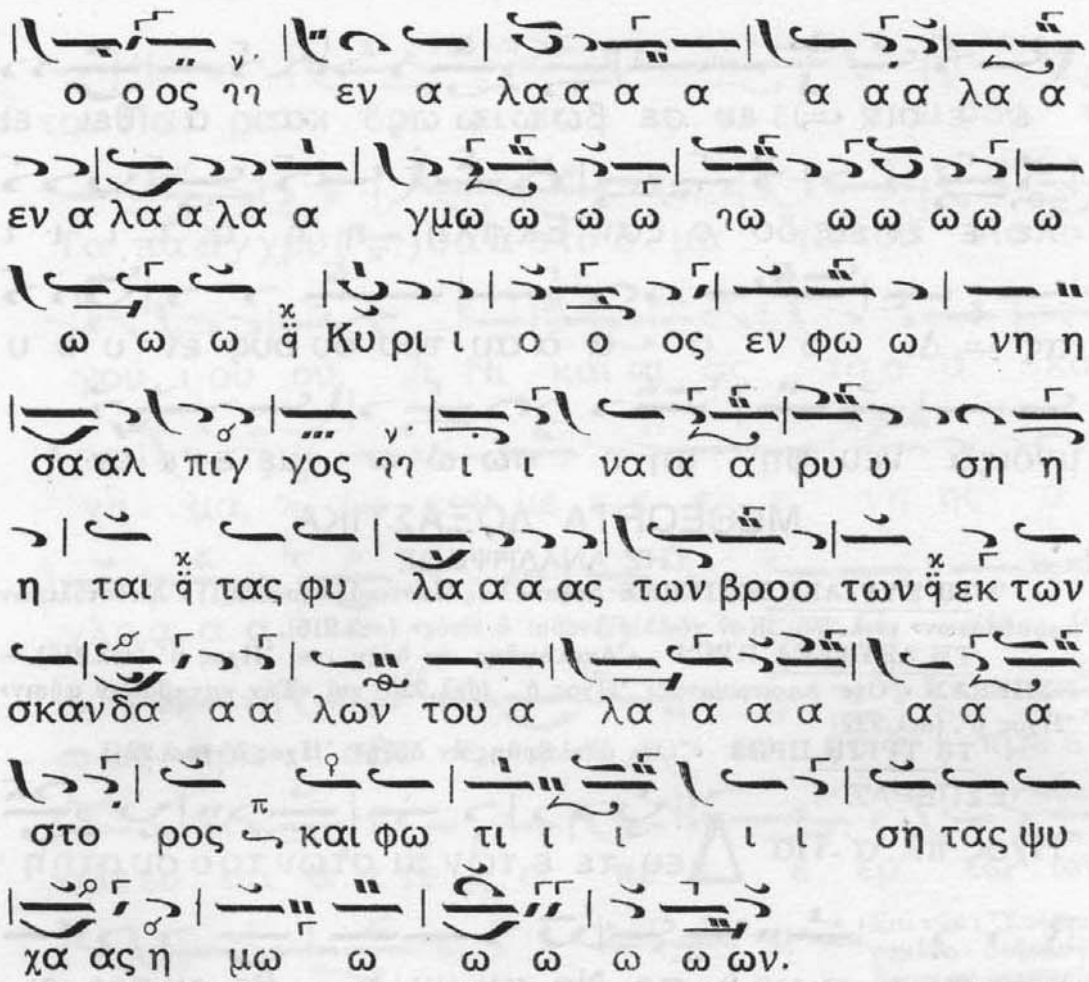

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα: «Κύριε ἀναλαμβανομένου Σου» Ἦχος πλ· α΄ (σελ.246)

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΩ·Ι· Τῶν κόλπων τῶν πατρικῶν (σελ.211). ΕΣΠΕΡΑΣ: «Ἀνέβη ὁ Θεὸς» πλ. β΄. (σελ.216)

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΩ·Ι· «Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ» πλ. δ΄ (σελ. 248)

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ Ἀποδίδοται ἡ Ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως καὶ ψάλλεται ἅπασα ἡ Ἀκολουθία τῆς Ἑορτῆς πλὴν τῶν Ἀναγνωσμάτων. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον ἀναγινώσκονται τὰ τῆς ἡμέρας.

ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟΝ

Τῇ Παρασκευῇ ἑσπέρας πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς καὶ τῷ Σαββάτῳ πρωῒ ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία τῶν ἀπ' αἰῶνος Κεκοιμημένων Εὐσεβῶν Χριστιανῶν Πατέρων καὶ Ἀδελφῶν ἡμῶν. Τὰ τῆς Ἀκολουθίας ταύτης εἰσὶ κατακεχωρισμένα ἐν τῷ Μουσικῷ ἡμῶν Τριῳδίῳ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Ο ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας μετὰ τὸν Προοιμιακὸν ψαλμὸν καὶ τὰ εἰρηνικὰ (ψαλτήριον οὐ στιχολογοῦμεν) ψάλλομεν τὸ Κεκραγάριον μετὰ τῶν ἰδιομέλων ὡς ἑξῆς :

ΚΕΚΡΑΓΑΡΙΟΝ Ἦχος δ΄ Πα (Ρ.4σμς) χ (♩=104)

(*) Ἡ τελευταία λέξις «Κύριε» τοῦ Κεκραγαρίου ὡς καὶ τοῦ «Κατευθυνθήτω ψάλλεται, ὡς ἔχει ἐν ὑποσημειώσει. (*)

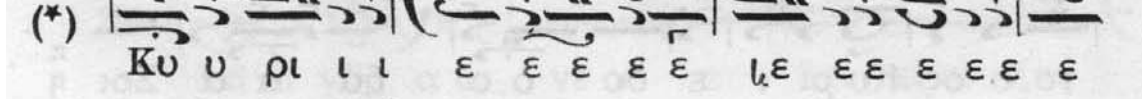

ΙΔΙΟΜΕΛΑ Ἦχος α΄ ϙ χ (♩=120)

α΄. Στίχ. Ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς τὴν ψυχήν μου τοῦ ἐξομολογήσασθαι τῷ ὀνόματί Σου.

Ὁ β' χορὸς ψάλλει τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ στίχου: *Ἐμὲ ὑπομενοῦσι δίκαιοι, ἕως οὗ ἀνταποδῷς μοι.*

Ὁ α'. Στίχ. Ἐκ βαθέων ἐκέκραξά Σοι, Κύριε, Κύριε, εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου.

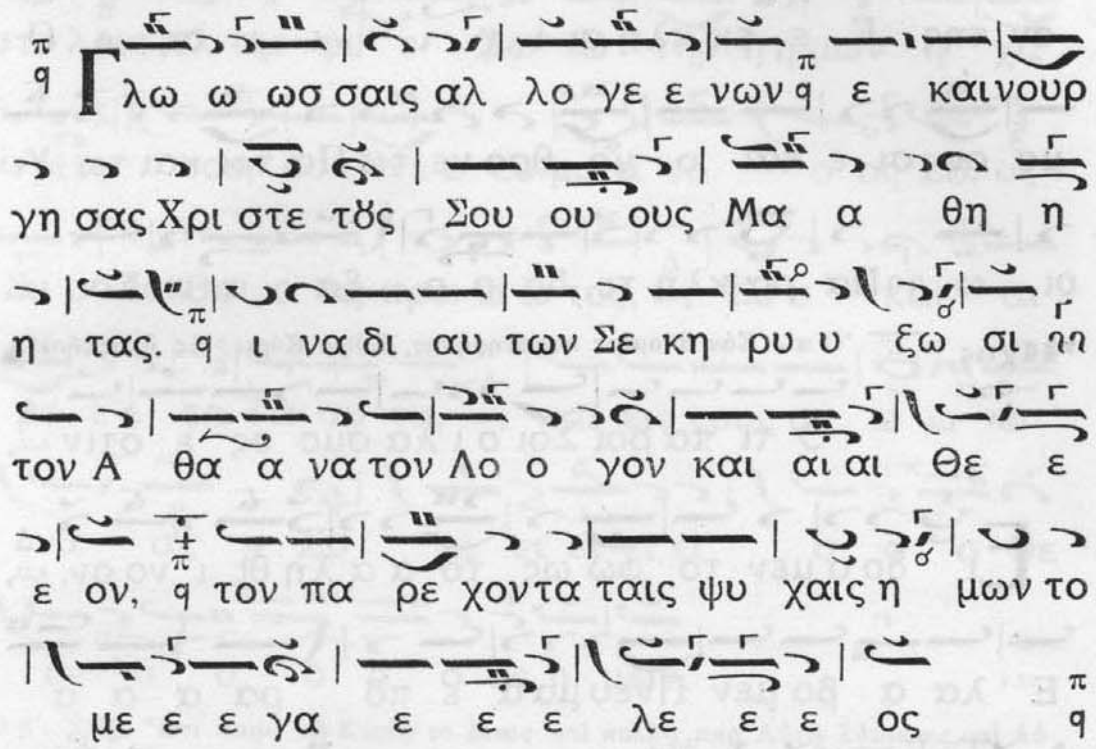

Ὁ β'. Στίχ. Γενηθήτω τὰ ὦτά Σου προσέχοντα εἰς τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου.

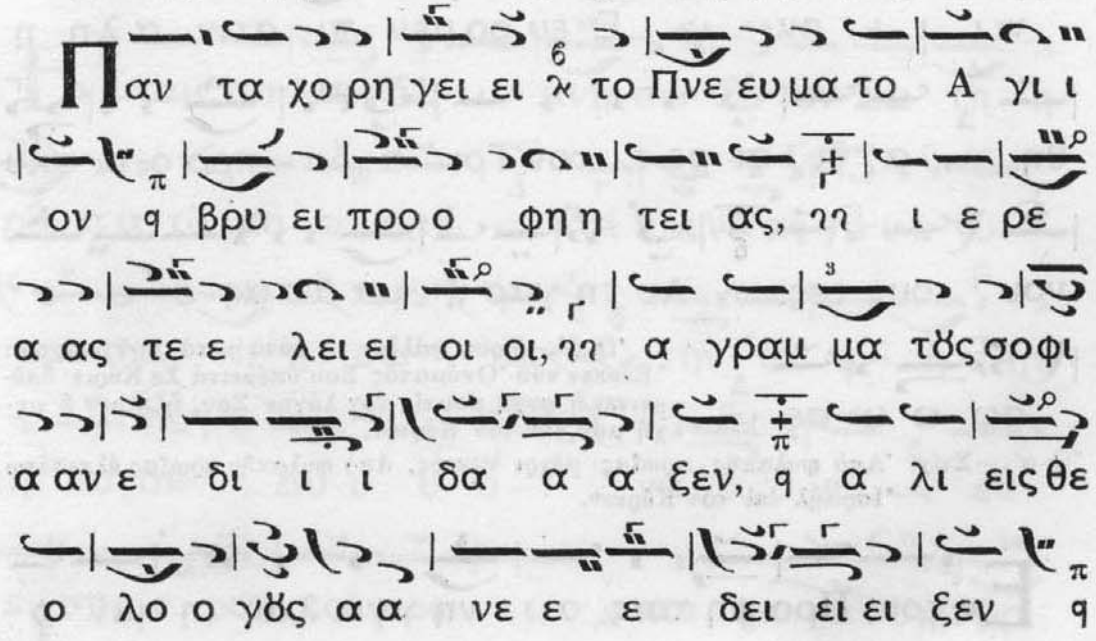

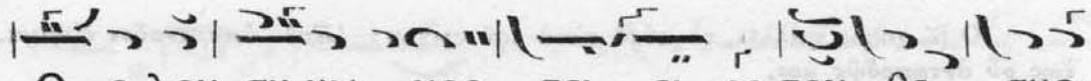

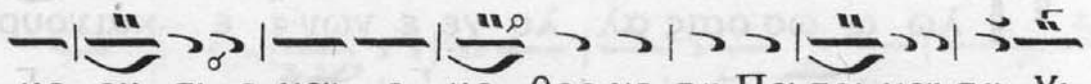

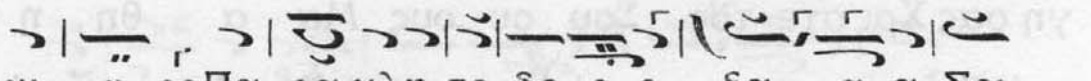

Ἦχος **Δι**

Ὁ α'. Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσῃς, Κύριε Κύριε, τίς ὑποστήσεται

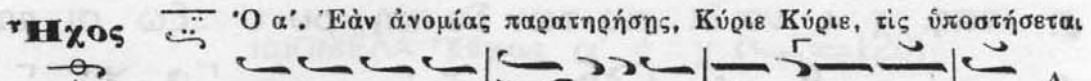

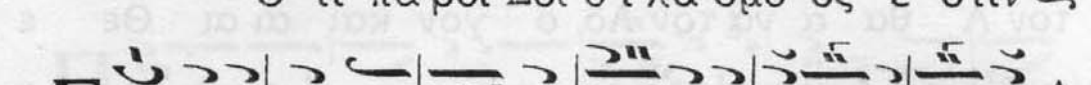

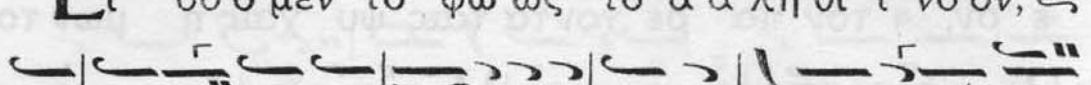

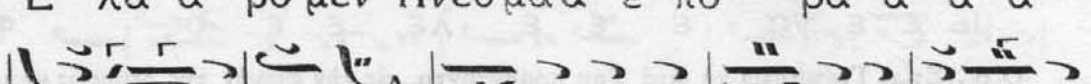

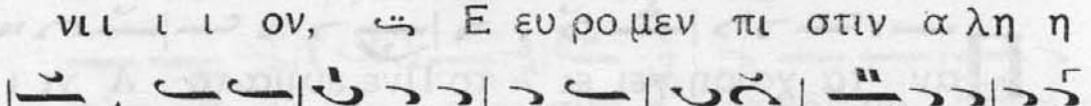

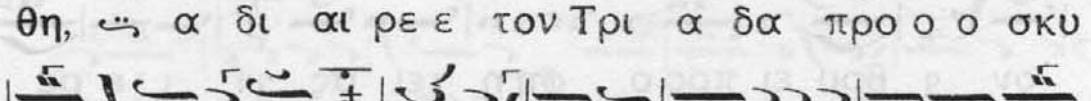

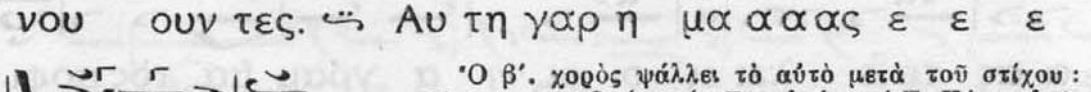

Ὁ β'. χορὸς ψάλλει τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ στίχου: Ἕνεκεν τοῦ Ὀνόματός Σου ὑπέμεινά Σε Κύριε· ὑπέμεινεν ἡ ψυχή μου εἰς τὸν λόγον Σου, ἤλπισεν ἡ ψυχή μου ἐπὶ τὸν Κύριον.

Ὁ α'.—Στίχ. Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός, ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον.

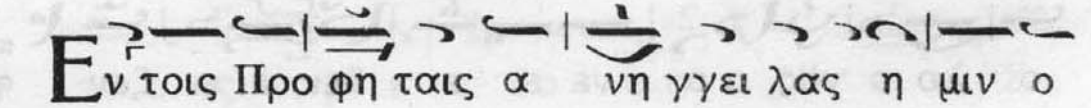

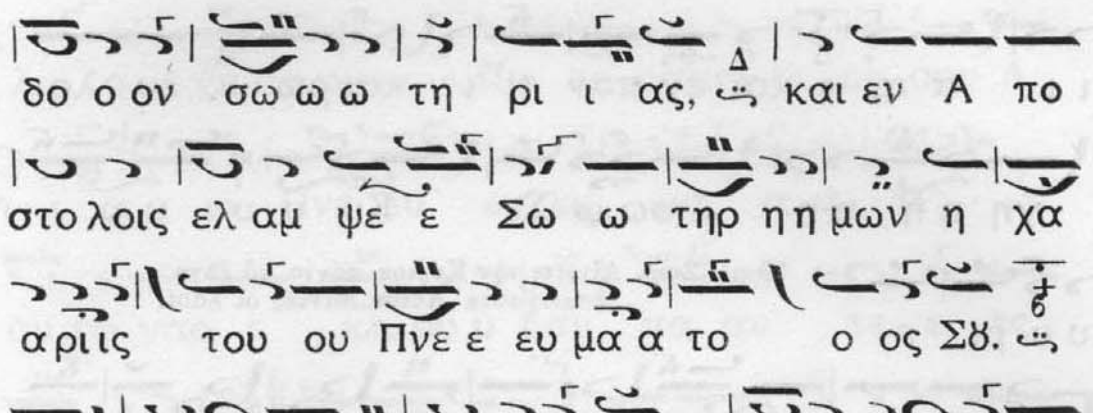

Ὁ β'. Στίχ. Ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος καὶ πολλὴ παρ' Αὐτῷ λύτρωσις,καὶ Αὐτὸς λυτρώσεται τὸν Ἰσραὴλ ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν αὐτοῦ·

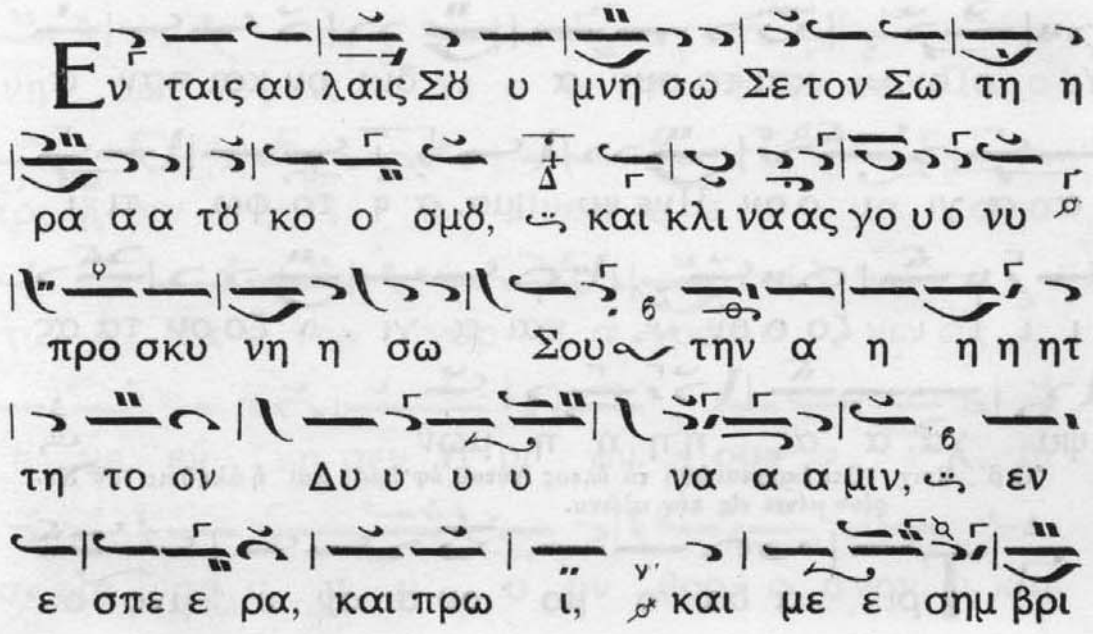

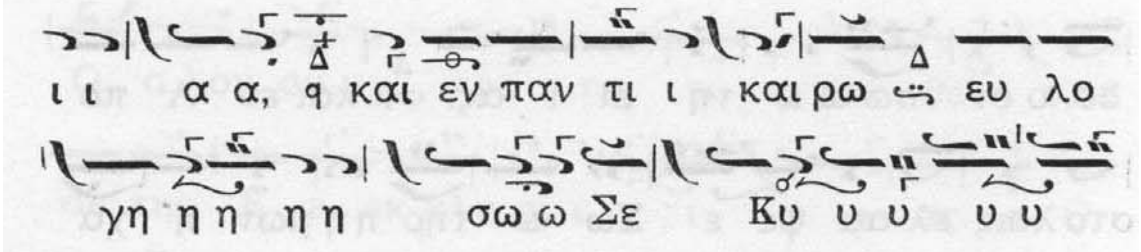

Ὁ α'. Στιχ. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη ἐπαινέσατε Αὐτὸν πάντες οἱ λαοί.

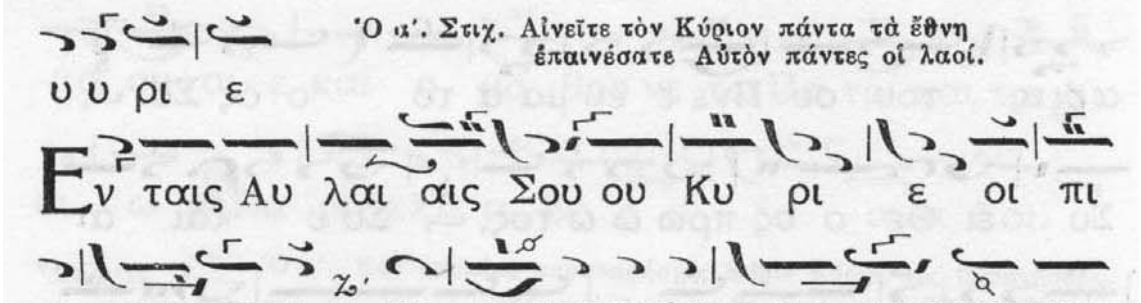

Ὁ β'. Στιχ. Ὅτι ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος Αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

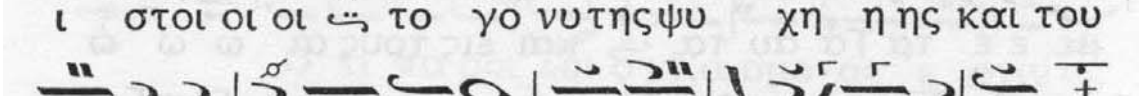

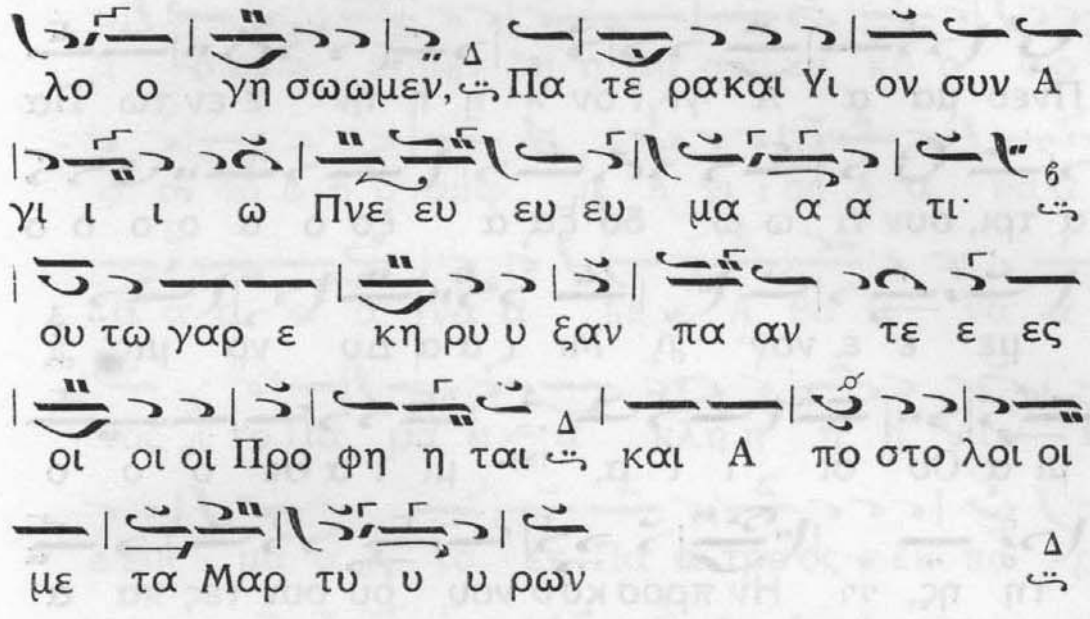

Δόξα, Καὶ νῦν Ἦχος Νη (P. 4σμς) (=104)

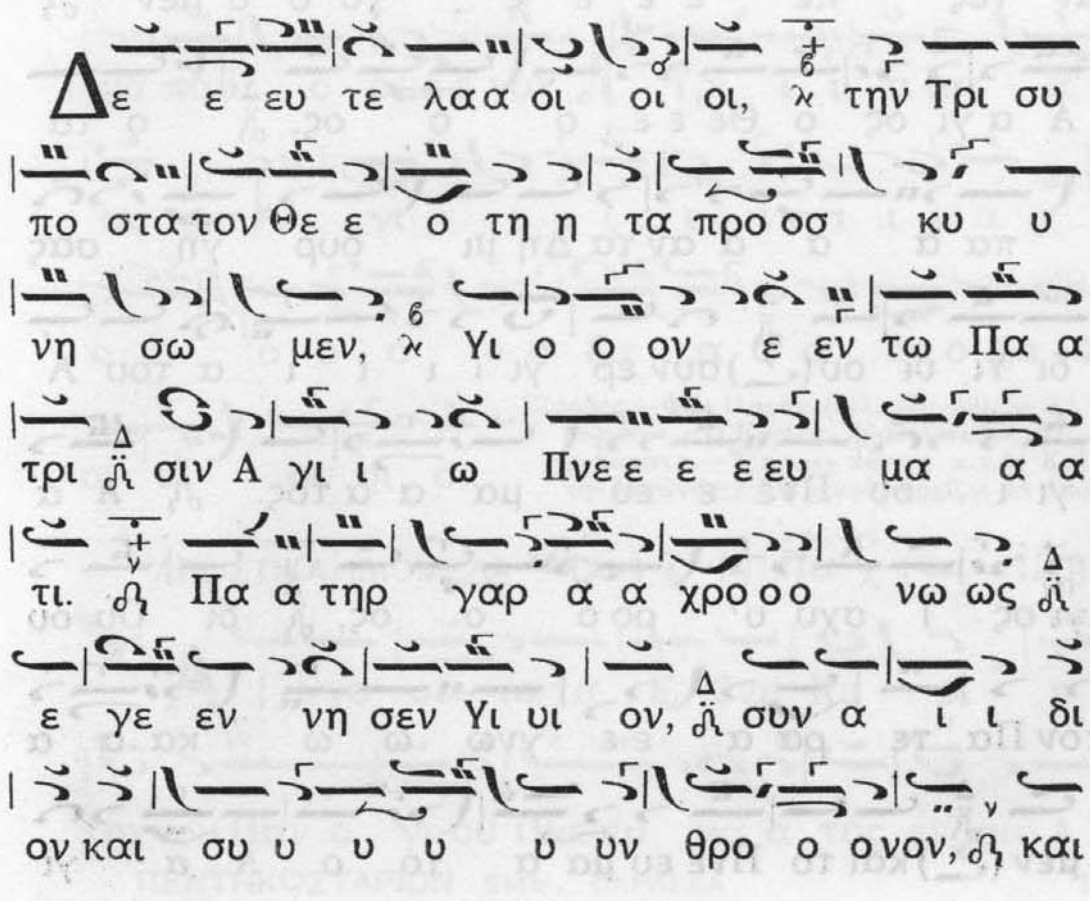

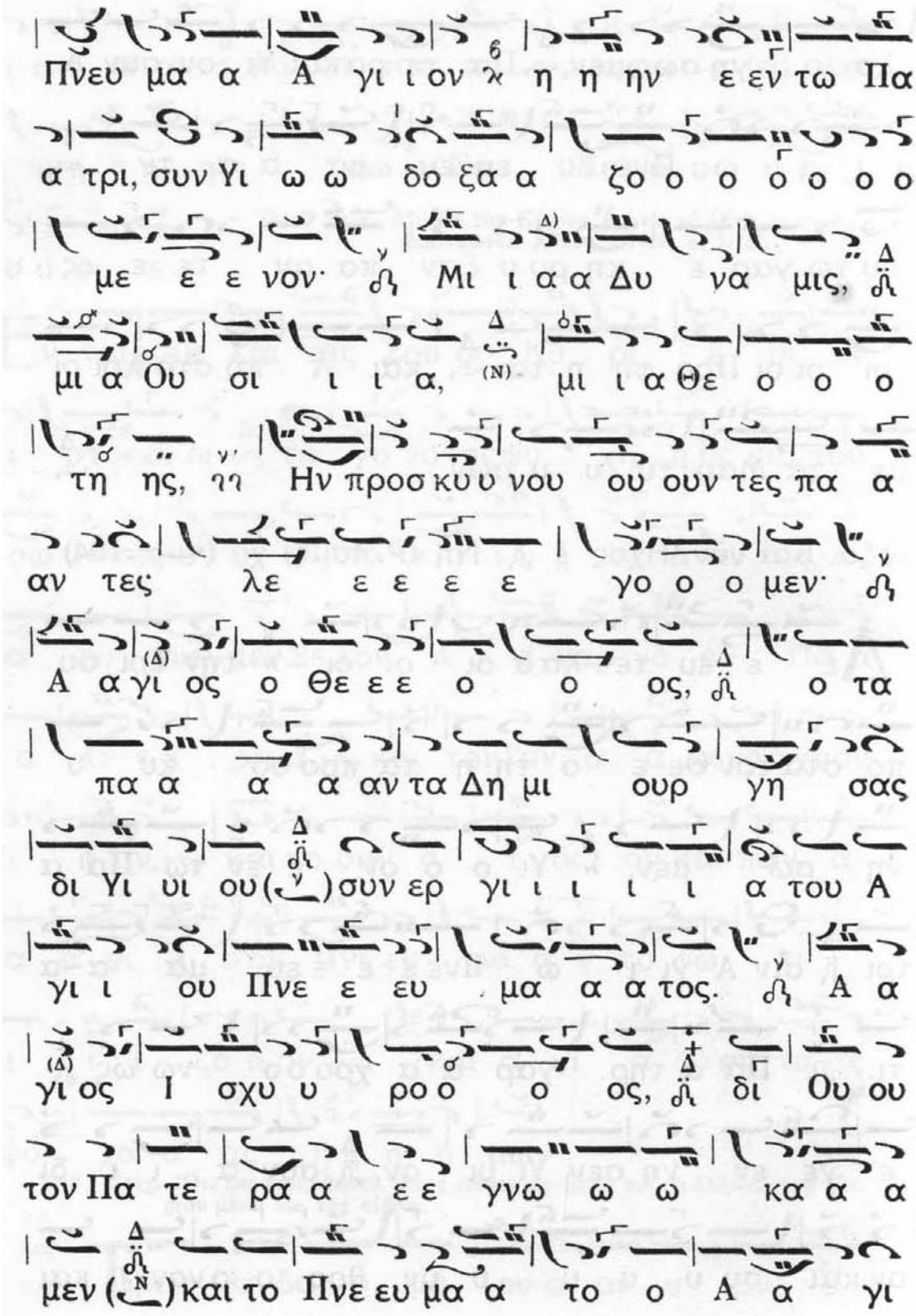
Πνευ μα α Α γι ι ον η η ην ε εν τω Πα
α τρι, συν Υι ω ω δο ξα α ζο ο ο ο ο ο ο
με ε ε νον· Μι ι α α Δυ να μις,
μι α Ου σι ι ι α, μι ι α Θε ο ο ο
τη ης, Ην προσ κυ υ νου ου ουν τες πα α
αν τες λε ε ε ε γο ο ο μεν·
Α α γι ος ο Θε ε ε ο ο ος, ο τα
πα α α α αν τα Δη μι ουρ γη σας
δι Υι υι ου συν ερ γι ι ι ι α του Α
γι ι ου Πνε ε ευ μα α α τος. Α α
γι ος Ι σχυ υ ρο ο ο ος, δι Ου ου
τον Πα τε ρα α ε ε γνω ω ω κα α α
μεν και το Πνε ευ μα α το ο Α α γι

Εἴσοδος.—Φῶς ἱλαρὸν (σελ. 65—69). — Τὸ Προκείμενον «Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν». Τὰ Ἀναγνώσματα.—Εἴπωμεν πάντες κ.τ.λ. Καὶ μετὰ τὴν ἐκφώνησιν ὁ α'.χορὸς ἀρχίζει τὰ ἀπόστιχα

ΑΠΟΣΤΙΧΑ ΙΔΙΟΜΕΛΑ Ἦχος λ Πα χ (♩=120)

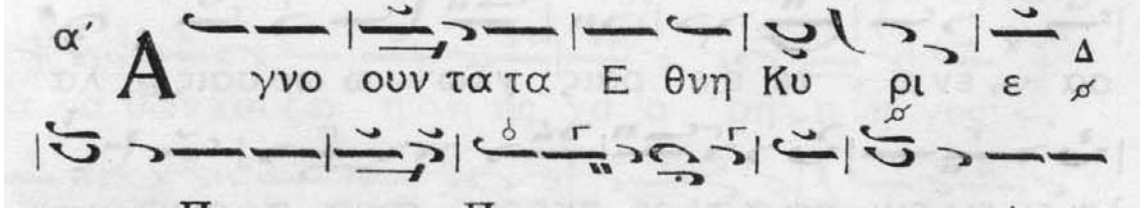

Ὁ β΄. Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός, καὶ Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

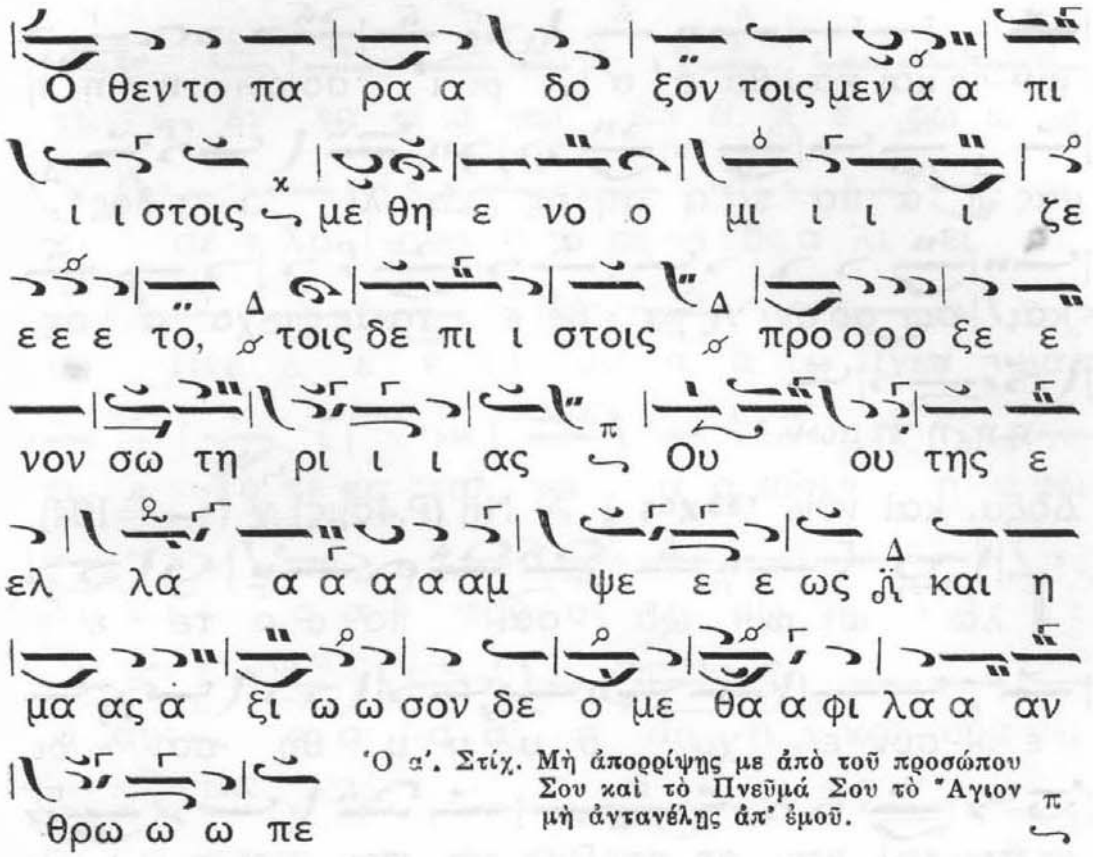

Ὁ α'. Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου καὶ τὸ Πνεῦμά Σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀπ' ἐμοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος Νη (Ρ.4σμς) χ (=104)

Ὁ Ἱερεύς : »Νῦν ἀπολύοις«
Τρισάγιον καὶ ψάλλομεν

ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

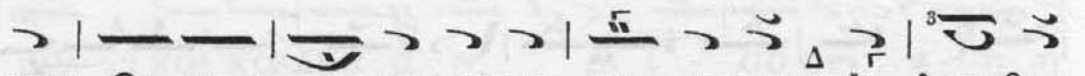

Τὸ τέλος τοῦ γ΄:

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡΩ. Τῇ Κυριακῇ πρωῒ «Βασιλεῦ Οὐράνιε». (*) Τρισάγιον, Κύριε ἐλέησον 12. Ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ ψάλλομεν ***εἰς τὴν Δευτέραν*** τὰ τρία προτελευταῖα Τροπάρια τοῦ Ἑσπερινοῦ (Ἦχος β΄). 1.— ***Ἐν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ...*** 2.—***Ἐν ταῖς αὐλαῖς Σου ὑμνήσω Σε ..***, καὶ 3.—***Ἐν ταῖς αὐλαῖς Σου, Κύριε . . .*** (σελ. 268—270).

Δόξα, Καὶ νῦν

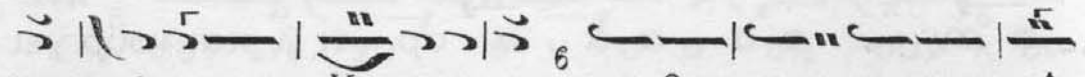

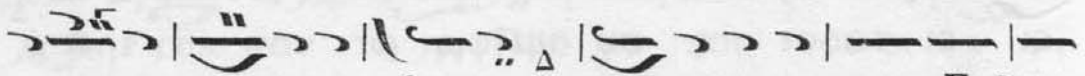

Κατ' ἐπικρατῆσαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔθος τὸ «*Βασιλεῦ οὐράνιε*» παραλείπεται ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ μέχρι τῆς Πεντηκοστῆς, ἐκ παραδρομῆς δὲ ἐσημειώθη ἐν τῷ Ὀρθρῳ τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ καὶ τῆς Ἀναλήψεως. Οὐδὲν ἐν τούτοις ἀρχαῖον Τυπικὸν ἀπαγορεύει τὴν χρῆσιν τῆς ἐν λόγῳ κατανυκτικῆς εὐχῆς.

Εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον καὶ ὁ Ἐξάψαλμος.

Εἰς τὸ «*Θεὸς Κύριος*» τὸ Ἀπολυτίκιον (τρὶς) τὰ Καθίσματα (δὶς ἕκαστον)— Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ δ'. ἦχου (τὸ α'. Ἀντίφωνον) καὶ τὸ Προκείμενον.

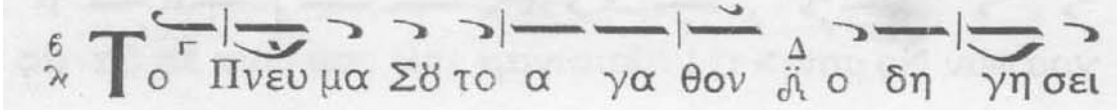

Δὶς

Στίχ. Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ Σου.

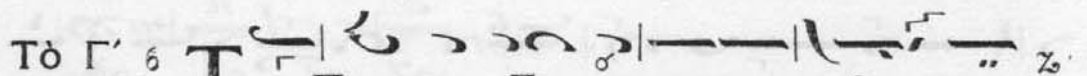

Τὸ «Πᾶσα πνοὴ»—καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. «Ἀνάστασιν Χριστοῦ» οὐ λέγομεν, ἀλλ' εὐθὺς τὸν Ν΄. ψαλμὸν χῦμα. Δόξα «Ταῖς τῶν Ἀποστόλων—Καὶ νῦν Ταῖς τῆς Θεοτόκου»—Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς καὶ τὸ Ἰδιόμελον «Βασιλεῦ Οὐράνιε» (σελ.275). Ὁ ἱερεὺς Σῶσον ὁ Θεὸς —Οἱ Κανόνες ἀμφότεροι ἄνευ στίχων. Ἀπὸ γ΄. ᾠδῆς τὸ Κάθισμα— Ἀφ' ς΄. τὸ Κοντάκιον, ὁ Οἶκος, τὸ Μηνολόγιον τῆς ἡμέρας καὶ τὸ Ὑπόμνημα τῆς Πεντηκοστῆς—Αἱ καταβασίαι διπλαῖ εἰς βαρὺν καὶ εἰς δ΄. ἦχον (ἰαμβικαί) σύντομοι:

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ ΩΔΗ Α΄. Ἦχος Γα χ (=116)

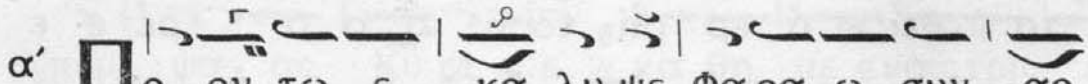

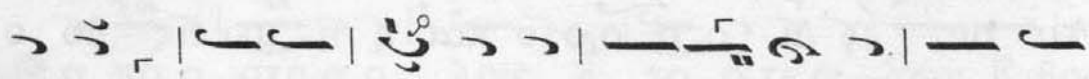

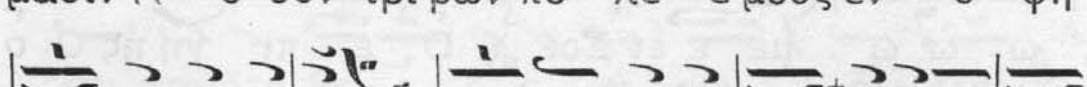

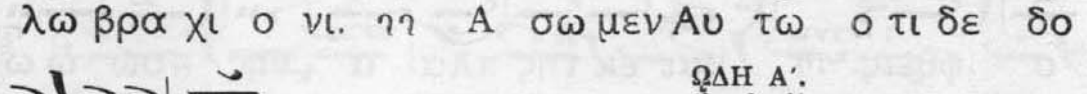

ΩΔΗ Α΄.
(ἰαμβικὴ)

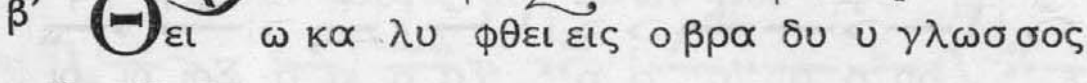

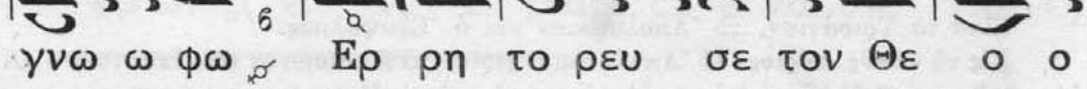

ομ μα τος νο ο ο ου ο ρα τον Ο ον τα
και μυ ει ται Πνευ μα τος γνω σιν γε ραι
αι ρων εν θε ε οις τοις α σμα σι
ΩΔΗ Γ΄
α΄ Την εξ Υ ψους δυ να μιν τοις Μα θη ταις
Χριστε ε ως αν εν δυ υ ση σθε ε ε φης,
κα θη σα τε εν Ι ε ρου σα λημ, ε γω δε
ως ε με Πα ρα α κλη τον α αλ λον Πνευ μα το
ε μον τε και Πα τρος α πο στε λω, εν ω
στε ρε ω θη η σε ε σθε
ΩΔΗ Γ΄
(Ἰαμβικὴ)
β΄ Ερ ρηξε γα στρος η τε κνω με νης πε δας
Υ βριν τε δυσ κα θε κτον ευ τε κνου με νης
Μο νη προ σευ χη της Προ φη η τι δος πα λαι Α
α αν νης φε ρου σης Πνε ευ μα συν τε τριμ με ε ε

Ὁ α΄.
Τὸ τέλος
νον, Προς τον Δυ να α α στην και
Θε ον των γνω σε ων
ΩΔΗ Δ΄.
β΄ Κα τα νο ων ο Προ φη η η της την επ
ε σχα των Σὸ Χρι στε ε Ε ε λευσιν α νε βο α
α. Την Ση ην εισ α κη κο α Κυ υ ρι ε Δυ
να στει ει αν, ο τι παν τας του σω σαι τὸς
χρι στους Σου ε λη η λυ θας
ΩΔΗ Δ΄.
(Ἰαμβικὴ)
α΄ Α ναξ α να α κτων οι οι ος εξ οι ου μο
ο νοος Λογος προ ελ θων Πα τρος εξ α ναι τι ου
Ι σο σθε νες Σὸ Πνε ευμα τοις Α πο στο ο ο
λοις Νη μερ τες εξ ε πεμ ψας ως Ευ ερ
γετης, Α δου σι Δο ο ξα τω Κρα
Ὁ β΄ χορὸς
ΩΔΗ Ε΄.
α τει Σου Κυ ρι ε

α′ Το δι α τον φο ο βο ον Σου λη φθε εν, Κυ

ρι ε, ϩϩ εν γα στρι των προ φη των ϭ και κυ η

θεν ε πι της γη ης Πνευ μα σω τη ρι ι ας ϩϩ

Α πο στο λι κας καρ δι ας κτι ζει κα θα ρας ϩϩ

και εν τοις Πι στοις ϭ ευ θε ε ες ε εγ και νι

ζεται. ϭ φως γαρ και ει ρη η νη δι ο τι τα Σα

προ στα α γμα τα

ΩΔΗ Ε′
(Ἰαμβικὴ)

Λυ τη η ρι ον κα θαρ σιν αμ πλα κη μα

α α των, Πυ ρι ι πνο ον δε ξα σθε Πνε ευ μα τος

δροσον, Ω τε ε κνα φω το μορ φα της Εκ

κλη σι ι ι ας, ϭ Νυν εκ Σι ω ων γαρ εξ ε

λη η λυ θε Νο ο ο μος Ὁ α′, χορὸς Η γλωσ

σο πυρ σο μορ φος ϭ Πνε ευ μα τος χα ρις ΩΔΗ ϛ′ ϩϩ

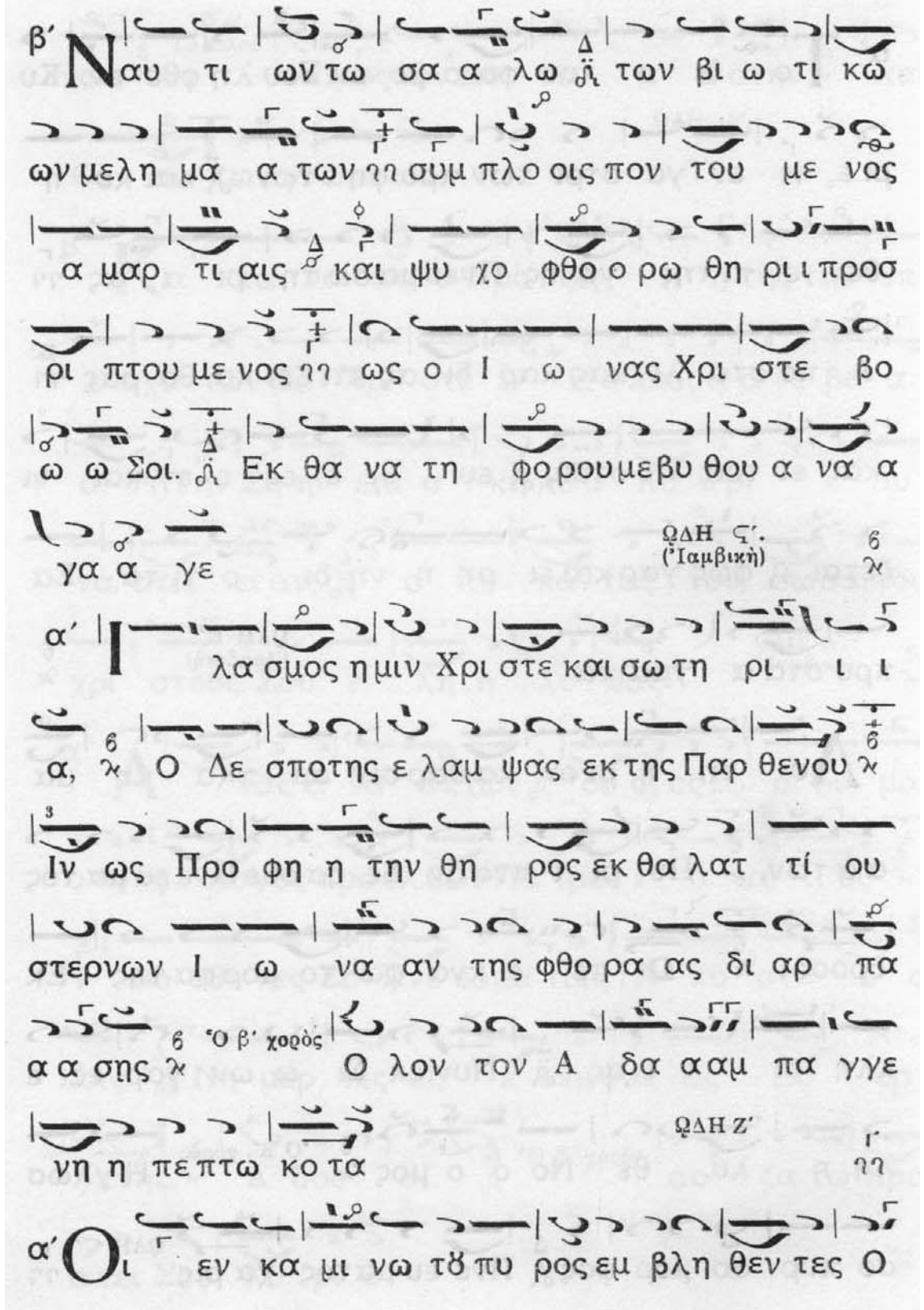
β΄ Ναυ τι ων τω σα α λω των βι ω τι κω
ων μελη μα α των γη συμ πλο οις πον του με νος
α μαρ τι αις και ψυ χο φθο ο ρω θη ρι ι προσ
ρι πτου με νος γη ως ο Ι ω νας Χρι στε βο
ω ω Σοι. Εκ θα να τη φο ρου με βυ θου α να α
γα α γε
ΩΔΗ ς΄. (Ἰαμβικὴ)
α΄ Ι λα σμος η μιν Χρι στε και σω τη ρι ι ι
α, Ο Δε σποτης ε λαμ ψας εκ της Παρ θενου
Ιν ως Προ φη η την θη ρος εκ θα λατ τί ου
στερνων Ι ω να αν της φθο ρα ας δι αρ πα
α α σης Ὁ β΄ χορὸς Ο λον τον Α δα α αμ πα γγε
νη η πε πτω κο τα
ΩΔΗ Ζ΄
α΄ Οι εν κα μι νω τῷ πυ ρος εμ βλη θεν τες Ο

σι οι Παι αι δες το πυρ εις δρο σο ον με τε
βα λον νη δι α της υ μνω δι ι ι ας ου τω βο
ω ων τες. νη Ευ λο γη τος ει Κυ ρι ι ε ε ο
Θε ος των Πα τε ε ρων η μων
ΩΔΗ Z'
(Ἰαμβικὴ)
β' Συμ φω νον ε θρο η σεν ορ γα νων με
ε λος, Σε βειν το χρυ σο τευ κτον α ψυ χον
βρετας Η του Πα ρα κλη τὸ δε φωσ φο ρος χα
α α ρις Σε βα σμι α ζει τὸ βο αν Τρι ας
μο ο ο νη Ἰ σο σθε νης νη
γ' Ὁ α'. χορὸς
Α α ναρ
χος Ευ λο γη τος ει
ΩΔΗ Η'.
Αἰνοῦμεν
Εὐλογοῦμεν και προσ κυ νου με εν τον Κυ ρι ον νη
Α φλε κτος πυ ρι εν Σι να προσομιλοῦσα
βα τος Θε ον ε γνωρι σε νη τω βρα δυ γλω ωσ

Ὁ Διάκονος: «Τὴν Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ Φωτὸς» καὶ ψάλλομεν τὴν Θ'. Ὠδὴν ἀμφοτέρων τῶν Κανόνων.

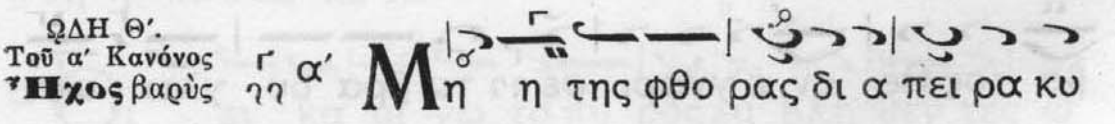

ο φο ρη σα σα γη και παν τε χνη μο νι Λο γω σα
αρ κα δα νει σα σα Μη τερ Α πει ραν δρε Παρ θε
νε Θε ο το ο κε, γη δο χει ον του α στε ε
κτὸ, χω ρι ον τὸ α πει ρὸ Πλα στὸρ γου ου, Σου
Σε ε με γα λυ υ νο μεν (Δὶς)
α΄ Επι πα φλα α ζον τος πά λαι πυ ρι νου
αρ μα τος γη ο Ζη λω της και πυ ρι πνὸς χαι αι
ρων ο χου με νος την νυν εκ λαμ ψα σαν ε
πι πνοι αν ε δη η η λὸ εξ Υ ψὸς Α πο στο ο λοις γη
υφ ης κα τα λαμ φθε εν τες την Τρι α δα πα α
σιν ε γνω ω ρι ι σαν
Νο μουτων φυ υ σε ων δι χα ξε ε νοον η
κου ε το. γη Των Μα θη των της μι α ας γαρ φω

νης α πη χου με νης Πνευματος χα ρι τι ποι
κι λωσεν η χου ουν το, Λα οι φυ λαι καιγλωσ
σαι τα θει α με γα λει α της Τρι α α α δος
γνω ω σιν μυ ου ου με νοι
ΩΔΗ Θ'.
Τοῦ β' Κανόνος
Ἦχος Δ'
Χαι αι ροις Α νασσα α Μητροπαρθε νον
κλεε ος; Α παν γαρ ευ δι νη τον ευ
λα λον στο ο μα Ρη τρε ευ ον ου σθε ε
νει Σε μελ πειν α ξι ι ως, Ι λι γγι α α
δε Νους α πας Σου τον Το ο κον Νο εἰν
Ο θεν Σε συμ φω ω νως δο ξα ζο μεν (Δὶς)
Δόξα
Πατρὶ α' δειν ε οι κε ε την φυ σι ι ζω
ον κορην, Μο νη γαρ εν δι νη σι κε κρυ φει
Λογον, Νο σου ου σαν αλ θαι νον τα την βρο των

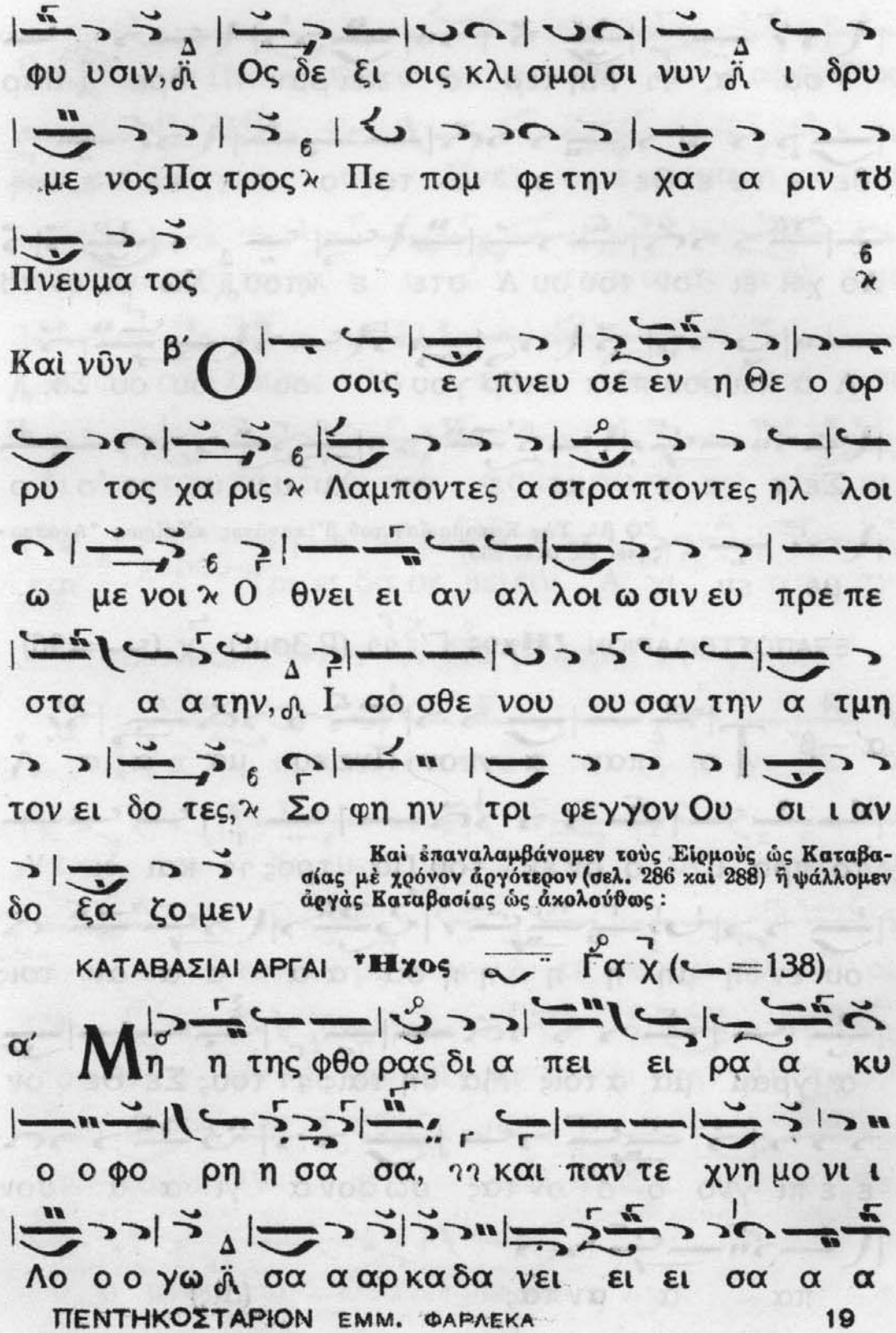

Καὶ ἐπαναλαμβάνομεν τοὺς Εἱρμοὺς ὡς Καταβασίας μὲ χρόνον ἀργότερον (σελ. 286 καὶ 288) ἢ ψάλλομεν ἀργὰς Καταβασίας ὡς ἀκολούθως:

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ ΑΡΓΑΙ Ἦχος Γα χ (=138)

Ὁ β΄. Τὴν Καταβασίαν τοῦ β΄ κανόνος «Χαίροις Ἀνασσα» (ζήτει εἰς σελ. 239)

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ Ἦχος Γ΄ νη (Ρ.Ζσμς) χ (=96)

(Δὶς)

α΄ Φως ο Πα τηρ, Φως ο Λο ο γο ο ο ος ♫ Φως

και το Α γι ι ον Πνε ε ε ευ μα ϩϩ ο περ

εν γλωσ σαις πυ ρι ι ι ι ι ι ναι αι αι αι ας τοις

Α πο στο λοι οις ε πε ε ε ε ε φθη ϩϩ και

δι Αυ του πας ο κο ο ο ο σμος φω τα γω γει ει

Ἀπὸ χοροῦ

ται ♫ Τρι α δα σε βει ειν Α γι ι α α α αν

ΟΙ ΑΙΝΟΙ Ἦχος ♫ Πα (Ρ.4σμς) χ (⌣ =126)

α΄ Πα α α α σα πνο ο η ♫ αι νε σα α

τω τον Κυ υ υ υ ρι ι ι ι ον q Αι νει

ει ει ει τε τον Κυ ρι ι ον ♫ εκ τω ω ων Ου ου

ρα α α νων ♫ αι νει ει ει ει τε Αυ το ον

εν τοι οις Υ ψι ι ι στοις q Σοι πρε ε πει

υ υ μνος τω Θε ω ω

6
λ

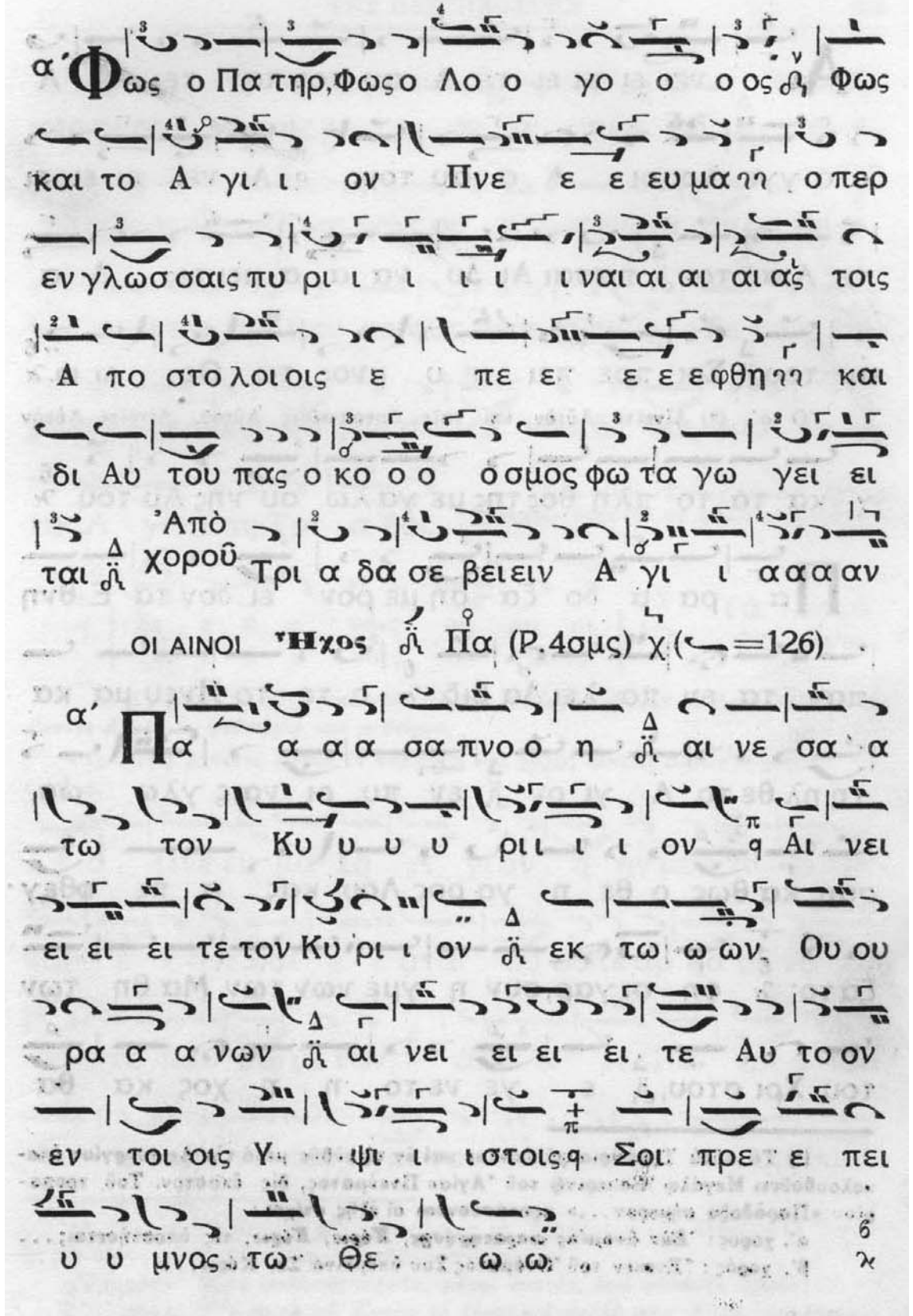

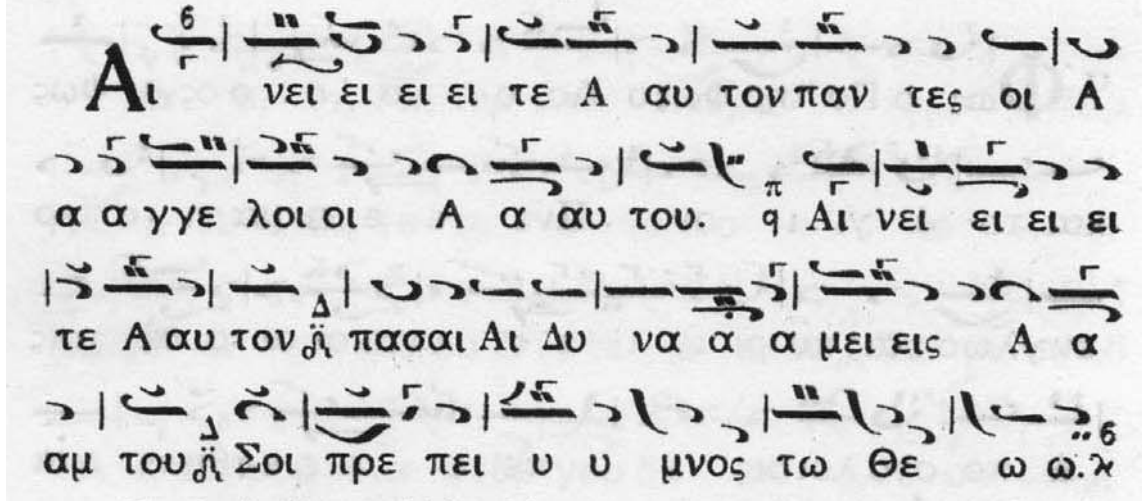

Ὁ α΄. (*) Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐπὶ ταῖς Δυναστείαις Αὐτοῦ. Αἰνεῖτε Αὐτὸν

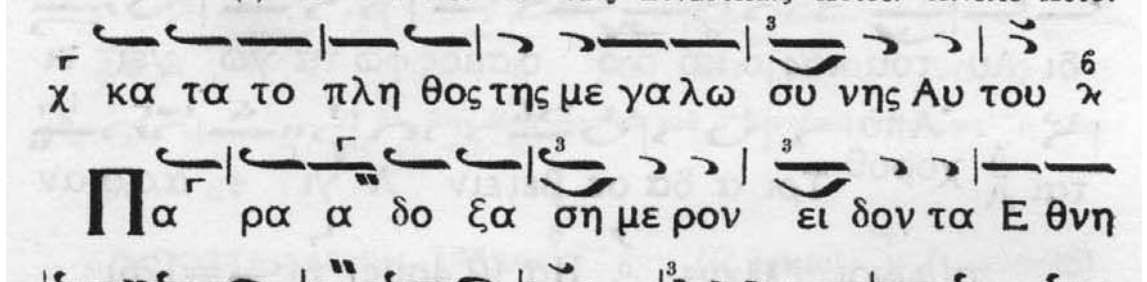

(*) Τὰ αὐτὰ Τροπάρια ψάλλονται καὶ ἐν τῷ εὐθὺς μετὰ τὴν Λειτουργίαν ἑπαναλουθοῦντι Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δὶς ἕκαστον. Τοῦ τροπαρίου «Παράδοξα σήμερον...» προτάσσονται οἱ ἑξῆς στίχοι:

α΄. χορός: *Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσῃς, Κύριε, Κύριε*, τίς ὑποστήσεται;...

β΄. χορός: Ἕνεκεν τοῦ Ὀνόματός Σου ὑπέμεινά Σε, Κύριε...

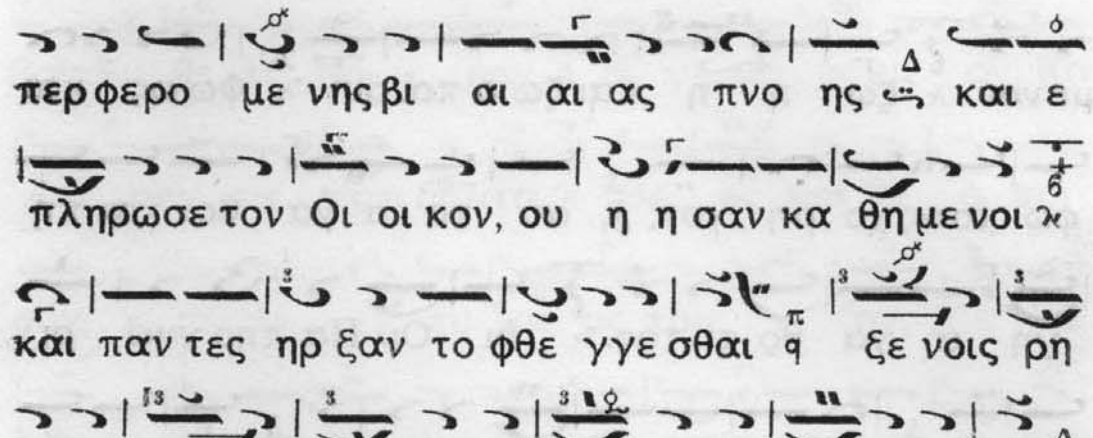

Τὰ ἐν τέλει «Ξένοις ρήμασι, ξένοις δόγμασι» δυνατὸν νὰ ψαλῶσι καὶ οὕτω:

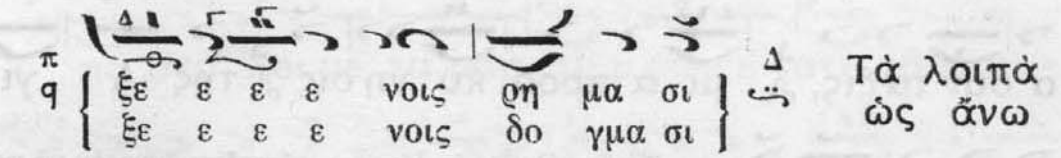

Ὁ β'. χορὸς τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ στίχου: **«Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν ἤχῳ σάλπιγγος, αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν ψαλτηρίῳ καὶ κιθάρᾳ».**

«Ὁ α'. (*) Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῷ, αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν χορδαῖς καὶ ὀργάνῳ.

(*) Ἐν τῷ Ἑσπερινῷ τῆς γονυκλισίας τὸ Τροπάριον «Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἦν μὲν ἀεί...» ψάλλεται δὶς μετὰ τῶν στίχων:

α'. χορός: *Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός, ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας...*

β'. χορός: *Ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος καὶ πολλὴ παρ' Αὐτῷ λύτρωσις...*

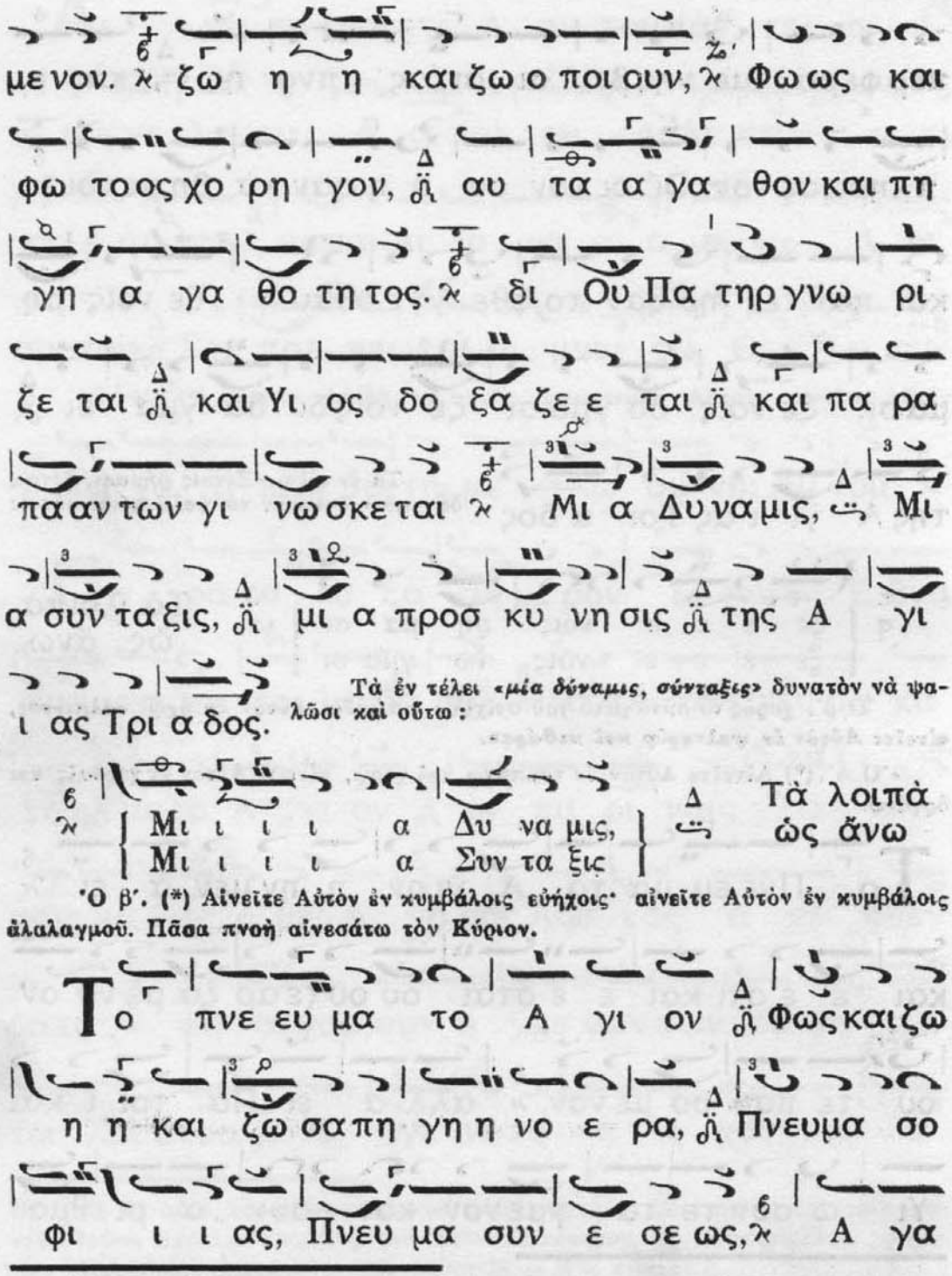

Τὰ ἐν τέλει «*μία δύναμις, σύνταξις*» δυνατὸν νὰ ψαλῶσι καὶ οὕτω:

Ὁ β΄. (*) **Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν κυμβάλοις εὐήχοις· αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν κυμβάλοις ἀλαλαγμοῦ. Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον.**

(*) Ἐν τῷ Ἑσπερινῷ τῆς γονυκλυσίας τὸ Τροπάριον «Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον φῶς καὶ ζωή . . .» ψάλλεται δὶς μετὰ τῶν στίχων:

α΄. χορός: ***Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ Ἔθνη, ἐπαινέσατε Αὐτόν . . .***

β΄. χορός: ***Ὅτι ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος Αὐτοῦ ἐφ ἡμᾶς,*** καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου.

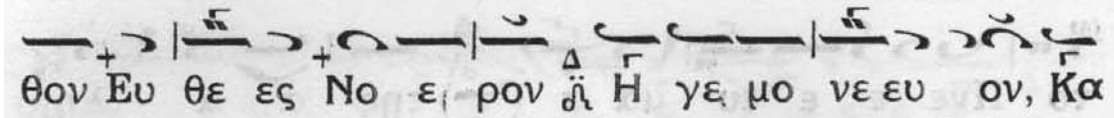

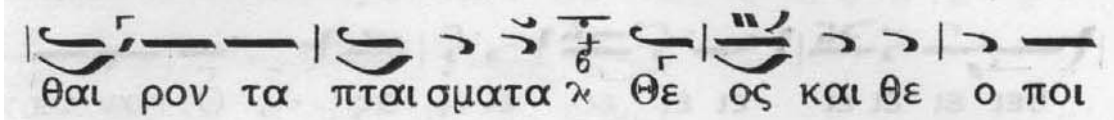

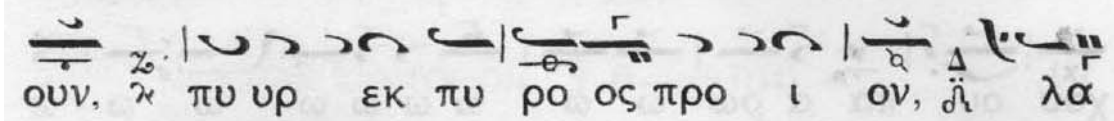

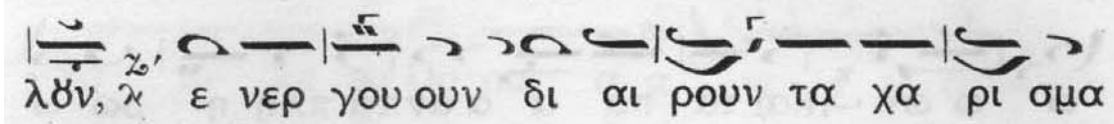

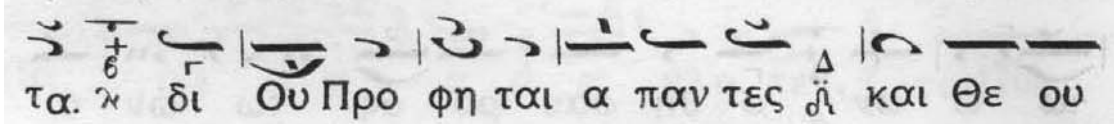

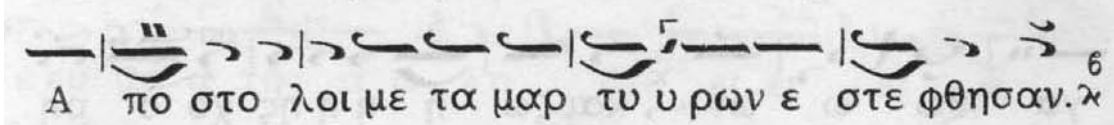

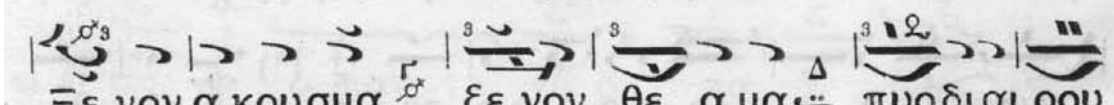

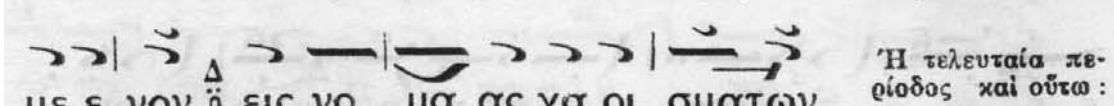

Ἡ τελευταία περίοδος καὶ οὕτω:

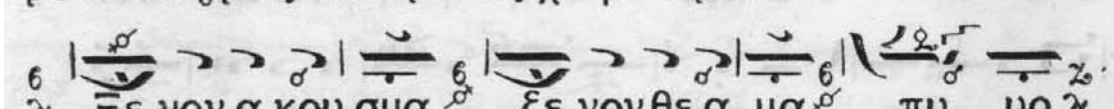

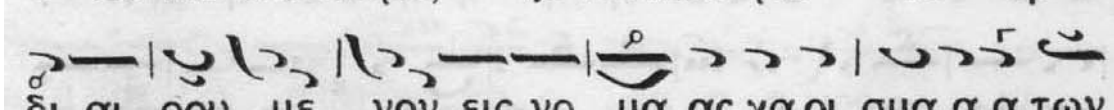

Δόξα, Καὶ νῦν

Ἦχος λ Πα χ (♩=104)

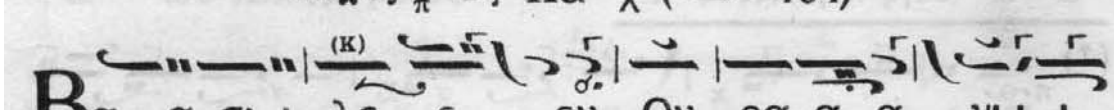

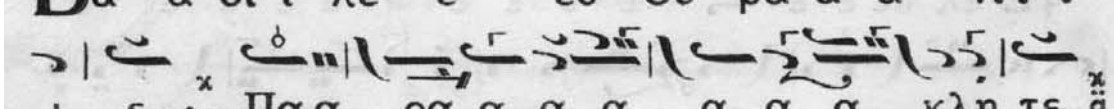

το Πνε ε ε ευ μα α (π) της α α λη
θει ει ει ει ει ει ει ει ει ας ς Ο παν τα
χου ου πα α ρω ω ω ω ω ω ω ω ω ω ω
ω ω ων ς και τα πα α α αν τα πλη η ρω ω
ηω ω ων ς ο θη σαυ ρο ος τω ων α
γα θω ω ων ς και ζω η η η ης χο ο ρη
γο ο ο ο ηο ο ο ο ο ο ος q Ε ελ θε
ε ε ε ε ε και σκη η η νω ω σον ς
ε ε ε ε ε ε εν η η η η ε εν η μι ιν ς
και κα θα ρι ι σον η η μα ας ς α πο πα α
α α σης κη λι ι ι ι δο ος ς και σω ω
(*) q Ε ελ θε ε ε ς ε ε ε ε λ ε ε ε ε ε
και σκη νω σο ο ο ο ον εν η η η μιν q

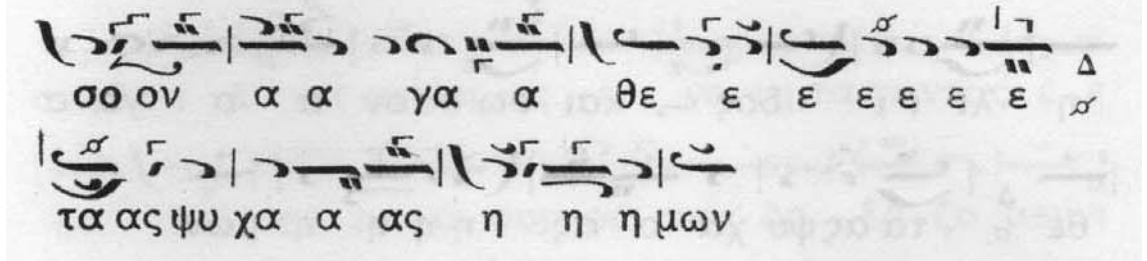

ΕΤΕΡΟΝ ΣΥΝΤΟΜΟΝ χ (=104)

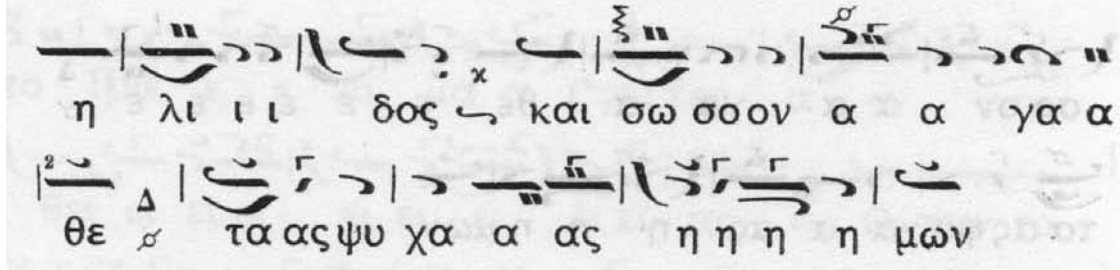

Δοξολογία εἰς ἦχον βαρὺν ἐκ τοῦ ζω ἢ πρῶτον μὲ βαρὺν καὶ ἐν τέλει τὸ Ἀπολυτίκιον.(σελ.277)

ΕΝ ΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ. Τὰ Ἀντίφωνα τῆς Ἑορτῆς, ὧν τὸ β΄ ἔχει οὕτω :

Εἶτα τὸ Ἀπολυτίκιον (σελ.277) καὶ τό

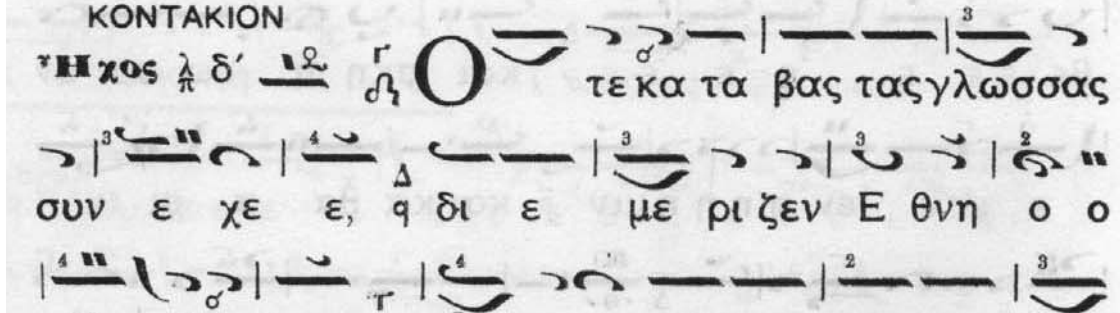

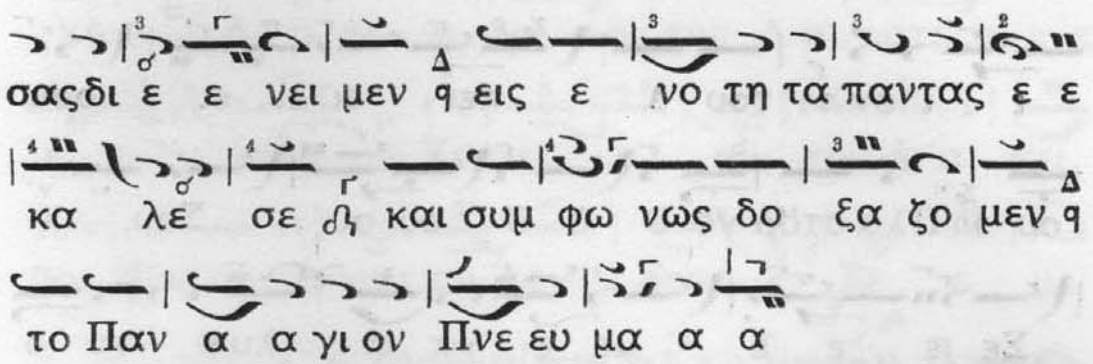

Ἀντὶ Τρισαγίου ψάλλομεν τὸ «*Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε* (σελ.36—38) *Ἀπόστολος* (Πράξ. β'. 1—11) *Εὐαγγέλιον* (Ἰωάν. ζ'. 37—52 καὶ η' 12). *Χερουβικὸν* εἰς ἦχον βαρὺν καὶ καθεξῆς ἡ Θ. Λειτουργία τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου.

Εἰς τὸ ΕΞΑΙΡΕΤΩΣ **Ἦχος** (=104)

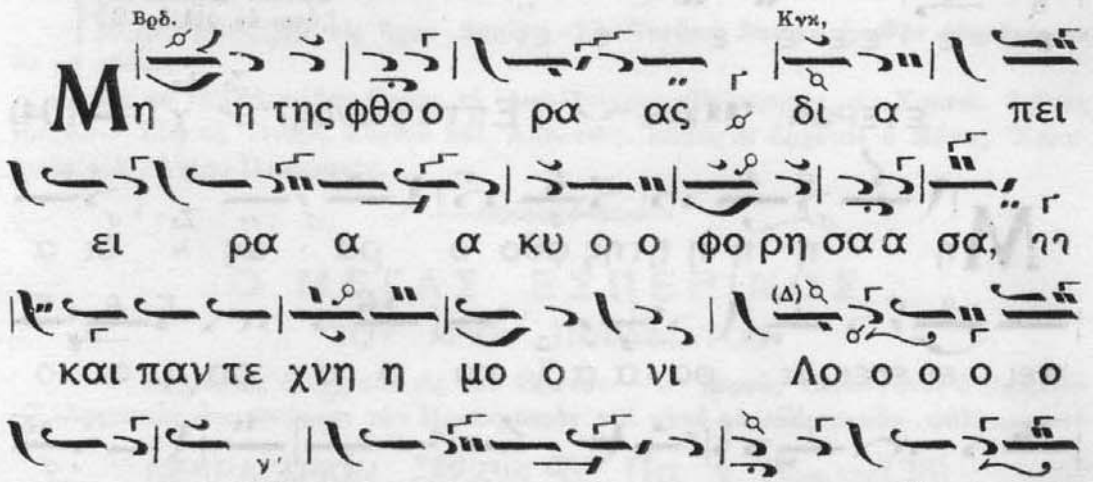

Ὅμοιον ἁπλούστερον ζήτει ἐν σελίδι 289.

ΕΤΕΡΟΝ Ἦχος ~ (Ἑπτάφωνος) ~ χ (—104)

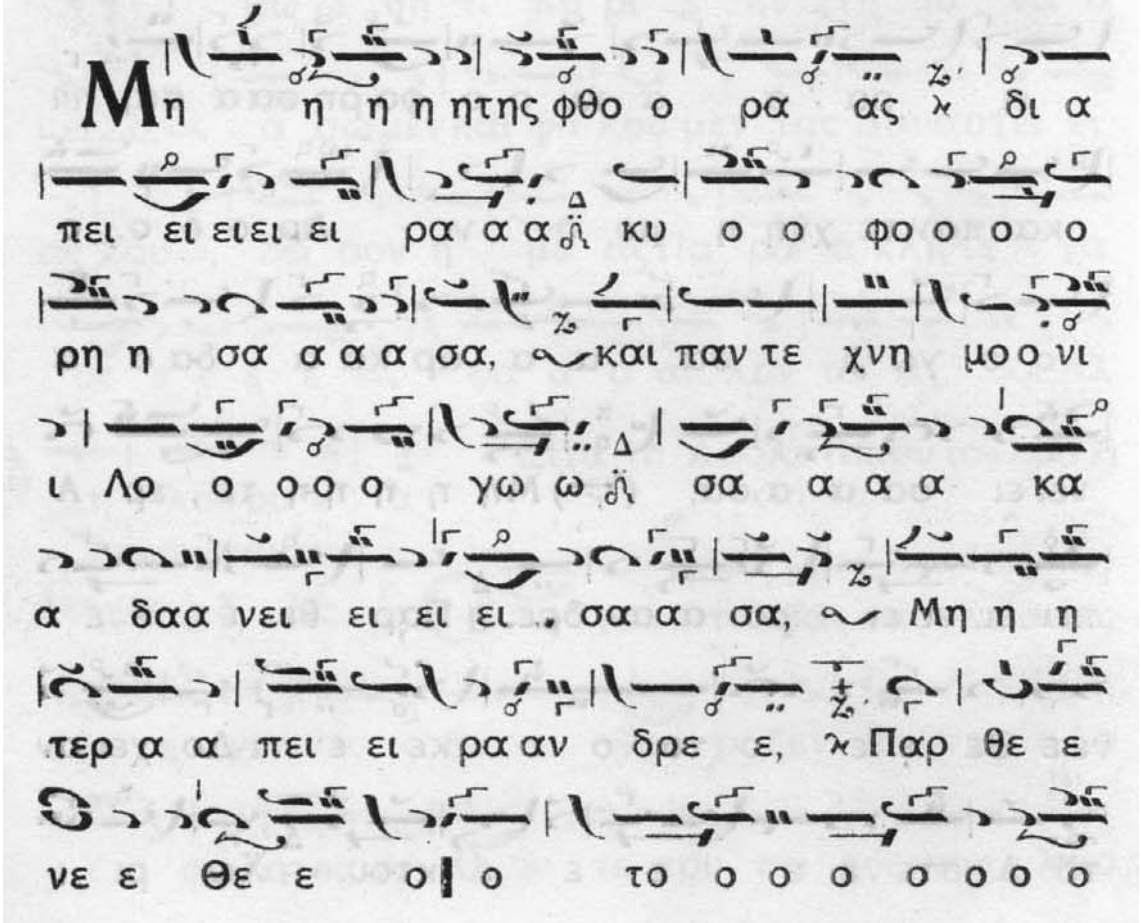

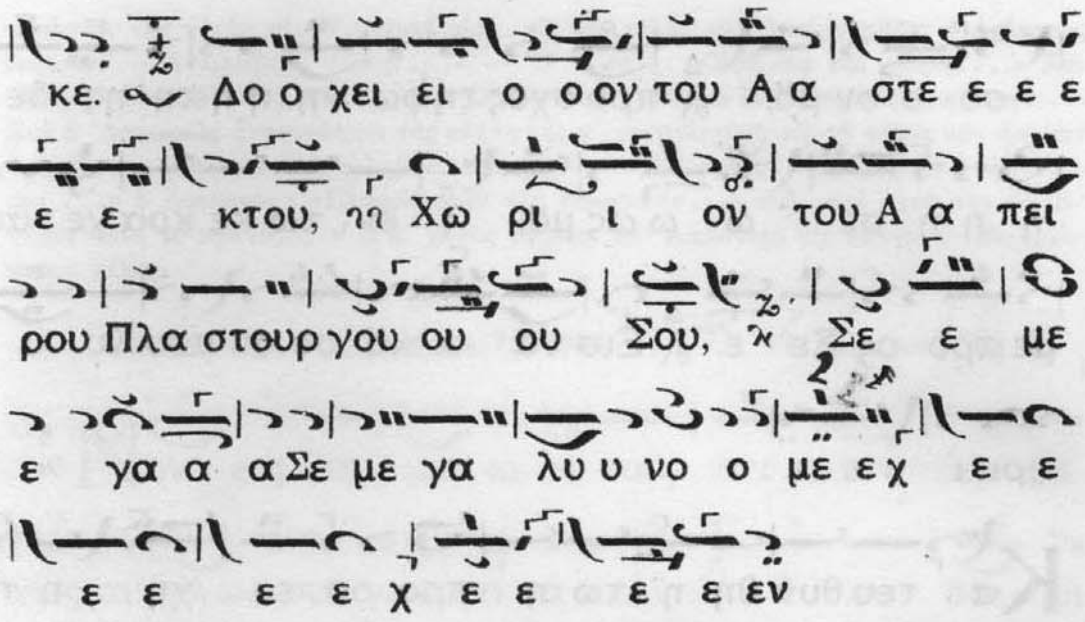

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ εἰς ἦχον βαρὺν «*Τὸ Πνεῦμά Σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ*».

Εἰς τὸ «Μετὰ φόβου Θεοῦ» τὸ Ἀπολυτίκιον «Εὐλογητός εἶ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν.»— Εἶτα τὸ Ὄνομα Κυρίου καὶ Ἀπόλυσις. Εὐθὺς δὲ ἄρχεται ὁ Μέγας Ἑσπερινὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ο ΜΕΓΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ὁ Ἀρχιερεὺς ἐξέρχεται εἰς τὸν Θρόνον.—Ὁ Ἱερεὺς «Εὐλογητὸς ὁ Θεός».— Ὁ Ἀρχιερεὺς ἀναγινώσκει τὸν Προοιμιακὸν καὶ μετὰ τὰ «Εἰρηνικὰ» ψάλλομεν τὸ

ΚΕΚΡΑΓΑΡΙΟΝ Ἦχος δ΄. Πα χ (♩=138)

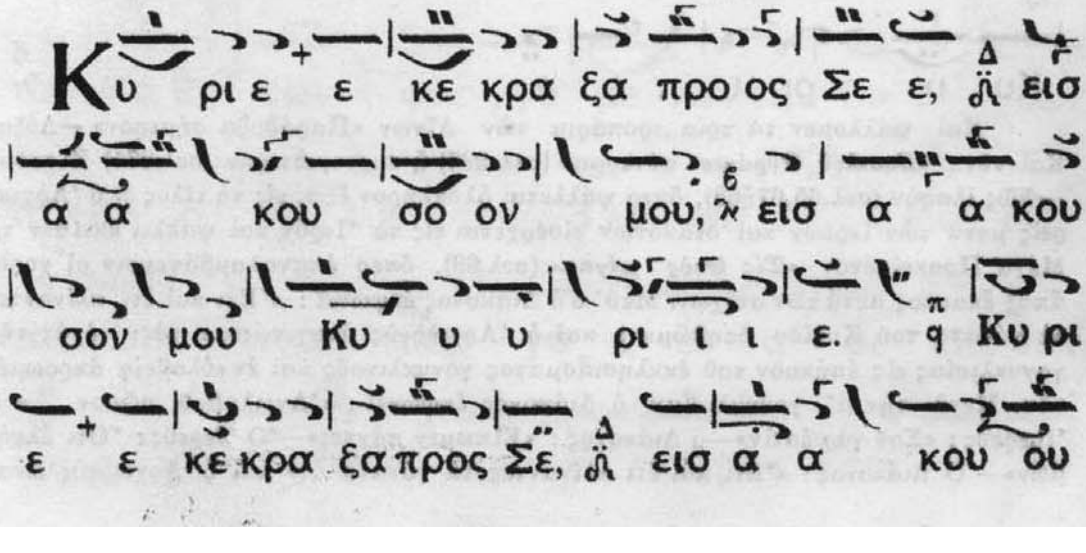

Καὶ ψάλλομεν τὰ τρία τροπάρια τῶν Αἴνων «Παράδοξα σήμερον» —Δόξα, Καὶ νῦν : «*Βασιλεῦ Οὐράνιε*» σύντομον (σελ.297) ἢ συντομώτερον (σελ.275) Εἴσοδος —Φῶς ἱλαρὸν (σελ.65,67ἢ68), ὅπερ ψάλλεται ὁλόκληρον ἔξω, εἰς τὸ τέλος δὲ ὁ Ἀρχιερεὺς μετὰ τῶν ἱερέων καὶ διακόνων εἰσέρχεται εἰς τὸ Ἱερὸν καὶ ψάλλει ἐκεῖθεν τὸ Μέγα Προκείμενον «*Τίς Θεὸς μέγας*» (σελ.69), ὅπερ ἐπαναλαμβάνουσιν οἱ χοροὶ ἅπαξ ἕκαστος μετὰ τῶν στίχων. Μεθ' ὃ ὁ Διάκονος ἐκφωνεῖ : «Ἔτι καὶ ἔτι κλίναντες τὰ γόνατα τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν» καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς ἀναγινώσκει τὰς εὐχὰς τῆς γονυκλισίας εἰς ἐπήκοον τοῦ ἐκκλησιάσματος γονυκλινοῦς καὶ ἐν εὐλαβείᾳ ἀκροωμένου. Μετὰ τὴν α' γονυκλισίαν ὁ Διάκονος ἐκφωνεῖ : «Ἀντιλαβοῦ, σῶσον . . .» ὁ Ἱερεύς : «Σοῦ γὰρ ἐστὶν»—ὁ Διάκονος : «Εἴπωμεν πάντες»—Ὁ Ἱερεύς : Ὅτι ἐλεήμων»—Ὁ Διάκονος : «Ἔτι καὶ ἔτι κλίναντες τὰ γόνατα . . .» καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς ἀνα-

γινώσκει τὰς εὐχὰς τῆς β' γονυκλισίας, εἰς τὸ τέλος τῆς ὁποίας πάλιν ὁ Διάκονος ἐκφωνεῖ: «Ἀντιλαβοῦ, σῶσον...» — Ὁ Ἱερεύς: «Εὐδοκίᾳ καὶ χάριτι...» Καὶ εὐθὺς τὸ Καταξίωσον, Κύριε...»—Ὁ Διάκονος «Ἔτι καὶ ἔτι κλίναντες τὰ γόνατα...» Καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς ἀναγινώσκει τὰς εὐχὰς τῆς γ' γονυκλισίας, εἰς τὸ τέλος τῶν ὁποίων ὁ Διάκονος ἐκφωνεῖ «Ἀντιλαβοῦ, σῶσον...»— ὁ Ἱερεύς: «Σὺ γὰρ εἶ ἡ ἀνάπαυσις...» ὁ Διάκονος: «Πληρώσωμεν τὴν ἑσπερινήν...» κτλ. καὶ μετὰ τὴν ἐκφώνησιν «Εἴη τὸ κράτος...» ὁ α' χορὸς ἀρχίζει τὰ Ἀπόστιχα εἰς σύντομον Εἱρμολογικὸν μέλος.

ΑΠΟΣΤΙΧΑ ΙΛΙΟΜΕΛΑ. Ἦχος

ω Πνευματι στη ρι χθεντες Σω τη ρι των ψυ χω
ων η η μων
Ὁ β'. Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός...
Νυ υν το Πα ρα α κλη τον Πνευ μα ε πι
πα σαν σα αρ κα εκ κε χυ υ ται Α πο στο λων
μεν χο ρει ει ας αρ ξα με νον. εξ αυ των κατα
με θε ξιν τοις πι στοις την χα α ριν ε ε φη πλω
σε. και πι στου ται Αυ τὸ την κρα ταιαν ε πι
φοι τη σιν, εν πυ ρι ι νω τω ει ει ει δει
τοις Μα θη ταις δι α νε μον τας γλωσ σας εις υ
μνω δι ι αν και δο ξαν Θε ου. Δι ο τας καρ δι
ας νο ε ρω ως ελ λαμ πο με νοι, εν πι στει στη
ρι χθεν τες τω Α γι ω Πνευ μα τι δυ σω που
μεν σω θη ναι τας ψυ χα ας η μων

Ὁ α'. Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου καὶ τὸ Πνεῦμά Σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀπ' ἐμοῦ.

Δόξα, Καὶ νῦν. Ἦχος λ ♩ Νη (P.4σμς) χ (♩=138)

(Συντομώτερον τοῦ ἐν σελίδι 271)

Νῦν ἀπολύοις—Τρισάγιον—τὸ 'Απολυτίκιον «Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν» τρὶς καὶ 'Απόλυσις.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ο ΟΡΘΡΟΣ ΚΑΙ Η Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡΩ.— Εὐλογητὸς ὁ Θεός. — Δόξα Σοι ὁ Θεός.— Βασιλεῦ Οὐράνιε.—Τρισάγιον.—Ὁ Ν΄ Ψαλμός.—Τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς.— Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς κτλ. ὁ Ἐξάψαλμος.— Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος τὸ Ἀπολυτίκιον τρίς—τὰ δύο Καθίσματα α΄ καὶ β΄ Στιχολογίας δὶς ἑκάτερον. — Ὁ Ν΄ ψαλμὸς χῦμα.— Οἱ Κανόνες ἀμφότεροι ἄνευ στίχων, ὡς χθές. — Καταβασίαι αἱ ἰαμβικαὶ «*Θείῳ καλυφθεὶς*» μόναι (ἀργαὶ σελ. 230 ἢ σύντομοι σελ. 280). «Τὴν Θεοτόκον» καὶ ψάλλομεν τὴν θ΄ ᾠδὴν ἀμφοτέρων τῶν Κανόνων, ὡς χθές, καὶ τὴν Καταβασίαν «*Χαίροις, Ἄνασσα*». Τὰ Ἐξαποστειλάρια, ὡς χθές, (τὸ α΄ δὶς καὶ τὸ β΄ ἅπαξ). Εἰς τοὺς Αἴνους τὰ Τρία προτελευταῖα Ἰδιόμελα τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Πεντηκοστῆς «*Ἐν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας*» (δὶς) «*Ἐν ταῖς αὐλαῖς Σου, ὑμνήσω Σε*» καὶ «*Ἐν ταῖς αὐλαῖς Σου, Κύριε* (σελ. 268—270) ἀπὸ τοῦ στίχου «Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείας Αὐτοῦ»· —Δόξα, Καὶ νῦν «*Γλῶσσαί ποτε...*» (σελ. 276) Δοξολογία καὶ τὸ «*Εὐλογητός εἶ Χριστέ*».

ΕΝ ΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ.— Τὰ Ἀντίφωνα καὶ τὸ Εἰσοδικὸν τῆς Ἑορτῆς ὡς χθές, τὸ Ἀπολυτίκιον (σελ. 277) καὶ τὸ Κοντάκιον (σελ. 298). «*Ὅσοι εἰς Χριστὸν*» *Ἀπόστολος* (Ἐφεσ. ε΄ 8—19), *Εὐαγγέλιον* (Ματθ. ιη΄ 10-20). Χερουβικὸν εἰς ἦχον α΄ καὶ καθεξῆς ἡ Θ. Λειτουργία τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Εἰς τὸ *Ἐξαιρέτως «Χαίροις Ἄνασσα* (σελ. 239). *Κοινωνικὸν* «Τὸ Πνεῦμά Σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀφ' ἡμῶν δεόμεθα, φιλάνθρωπε» (ἦχος α΄).—Εἶδομεν τὸ φῶς.—Εἴη τὸ Ὄνομα Ἀπόλυσις.

ΜΕΘΕΟΡΤΑ ΔΟΞΑΣΤΙΚΑ ψάλλονται καθ' ὅλην τὴν Ἑβδομάδα ἐκ τῶν Ἰδιομέλων τῆς Ἑορτῆς. Τῇ δὲ Παρασκευῇ Ἑσπέρας καὶ Σαββάτῳ πρωῒ ἀποδίδοται ἡ Ἑορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς καὶ ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία τῆς Ἑορτῆς ἀπαραλλάκτως, πλὴν τῶν Ἀναγνωσμάτων τοῦ Ἑσπερινοῦ, τῆς Λιτῆς καὶ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὄρθρου. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον λέγονται τῆς ἡμέρας. — Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως «Χαίροις, Ἄνασσα».— Κοινωνικὸν «Τὸ Πνεῦμά Σου τὸ ἀγαθόν'— Εἴδομεν τὸ φῶς. —Εἴη τὸ Ὄνομα.—Ἀπόλυσις καὶ Ἀπόδοσις.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Ο ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον εἰς τὸ «*Κύριε ἐκέκραξα*», (Ἦχος πλ. δ΄) ψάλλομεν Ἀναστάσιμα 6 καὶ τῶν Ἁγίων Πάντων 4.

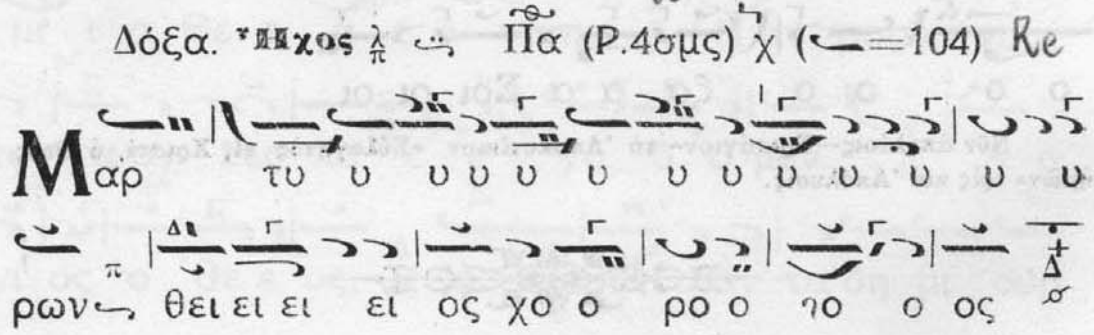

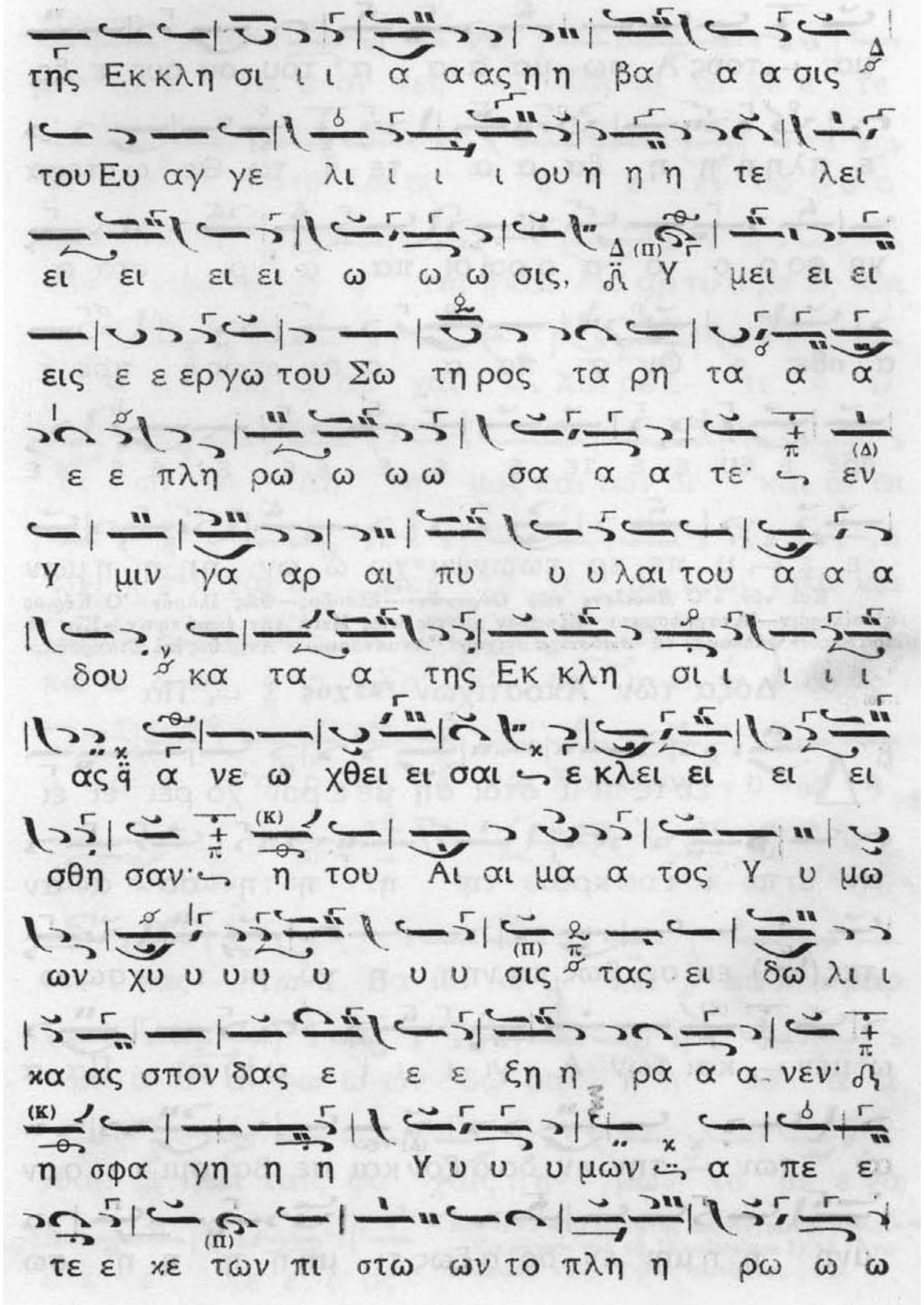
της Εκκλη σι ι ι α α ας η η βα α α σις
του Ευ αγ γε λι ι ι ι ου η η η τε λει
ει ει ει ει ω ω ω σις, Υ μει ει ει
εις ε ε εργω του Σω τη ρος τα ρη τα α α
ε ε πλη ρω ω ω ω σα α α τε· εν
Υ μιν γα αρ αι πυ υ υ λαι του α α α
δου κα τα α της Εκ κλη σι ι ι ι ι
ας α νε ω χθει ει σαι ε κλει ει ει ει
σθη σαν· η του Αι αι μα α τος Υ υ μω
ων χυ υ υ υ υ υ υ σις τας ει δω λι ι
κα ας σπον δας ε ε ε ξη η ρα α α νεν·
η σφα γη η η Υ υ υ υ μων α πε ε
τε ε κε των πι στω ων το πλη η ρω ω ω

Καὶ νῦν «*Ὁ Βασιλεὺς τῶν Οὐρανῶν*»—Εἴσοδος—Φῶς ἱλαρόν—Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν—Ἀναγνώσματα—Εἴπωμεν πάντες κτλ. Μετὰ τὴν ἐκφώνησιν «Εἴη τὸ κράτος...» ψάλλομεν τὰ *Ἀπόστιχα* στιχηρὰ Ἀναστάσιμα «Ἀνῆλθες ἐπὶ Σταυροῦ...»

Δόξα τῶν Ἀποστίχων Ἦχος Πα

Καὶ νῦν : «Ὁ Ποιητὴς καὶ Λυτρωτής μου...» —Τρισάγιον καὶ τὰ Ἀπολυτίκια 1) τὸ Ἀναστάσιμον «Ἐξ Ὕψους κατῆλθες. . . .»

Δόξα: Τῶν Ἁγίων Ἦχος δ'. Δι

Ὁ α'. Καὶ νῦν: «Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον» Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΤΕΡΟΝ ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Ἐγκριθὲν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἵνα ψάλληται ἐν τοῖς ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἁγίων Πάντων σεμνυνομένοις Ἱεροῖς Ναοῖς.

Ἦχος πλ. α'

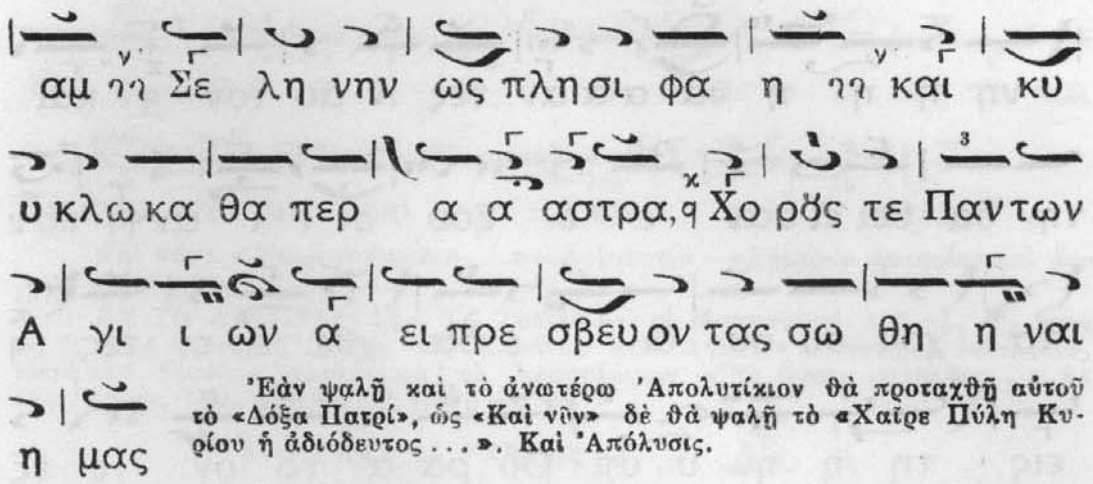

Ἐὰν ψαλῇ καὶ τὸ ἀνωτέρω Ἀπολυτίκιον θὰ προταχθῇ αὐτοῦ τὸ «Δόξα Πατρί», ὡς «Καὶ νῦν» δὲ θὰ ψαλῇ τὸ «Χαῖρε Πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος . . . ». Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡΩ Τῇ Κυριακῇ πρωῒ «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς»—«Βασιλεῦ Οὐράνιε»—Τρισάγιον— ὁ Ν΄. ψαλμὸς—ὁ Τριαδικὸς Κανὼν—ἡ Λιτὴ τῶν Ἁγίων—καὶ τὰ «Ἄξιόν ἐστίν»—Τρισάγιον—τὸ Ἀπολυτίκιον τῶν Ἁγίων—Ὁ *Ἐξάψαλμος*. Εἰς τὸ «Θεὸς Κύριος» τὰ Ἀπολυτίκια, ὡς ἐν τῷ Ἑσπερινῷ—τὰ Καθίσματα— τὰ Εὐλογητάρια—ἡ Ὑπακοὴ—οἱ Ἀναβαθμοὶ καὶ τὸ Προκείμενον, ὡς ἔχουσιν ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ—Κανόνες ὁ Ἀναστάσιμος καὶ τῶν Ἁγίων—Ἀπὸ γ΄. ᾠδῆς τὸ Ἀναστάσιμον Κοντάκιον μετὰ τοῦ Οἴκου χῦμα καὶ τὸ Κάθισμα τῶν Ἁγίων μετὰ τοῦ Θεοτοκίου. Αφ' Ϛ΄. τὸ Μηνολόγιον τῆς ἡμέρας καὶ τὸ Ὑπόμνημα τῶν Ἁγίων Πάντων ἐκ τοῦ Πεντηκοσταρίου,—Καταβασίαι «*Ἀνοίξω τὸ στόμα μου*» καὶ ἅπασα ἡ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου.—«Τὴν Τιμιωτέραν»—Ἐξαποστειλάρια: «Ἅγιος Κύριος» (δις) «Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν»—«Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν»—«Τὸν Βαπτιστὴν καὶ Πρόδρομον»—«Ὁ ἄνω δοξαζόμενος».—Εἰς τοὺς Αἴνους: Ἀναστάσιμα 4 καὶ τῶν Ἁγίων 4.

Δόξα ΕΩΘΙΝΟΝ Α΄. Ἦχος πα (Ρ.4σμς) χ (♩=104)

νη η η η σα α α αν τες Α αυ τον q και
την δο θει ει σαν ε ε ξου σι ι ι αν ηη παν
τα χου ου ου δι ι ι δα χθε ε εν τες q
εις τη η ην υ υπ Ου ρα α νο ον ε εξ
α πε στε ε ελ λο ο ον το ο Δ κη η ρυ
υ υ υυ υ ξαι αι ηη την εκ νε κρω ω
ω ω ων Α α να α α α α στα α λε Α
να α στα α σι ι ι ι ι ηι ι ι ι ιν ηη
και την εις Ου ρα νου ους α α πο ο κα α
τα α α α στα α α σιν q Οι οι οι
οι οι οις και συ υν δι αι ω ω νι ι
ι ι ι ζει ειν ηη ο α ψευ δη η η ης ε
ε πη γγει λα το Χρι στο ο ο ο ος ο ο

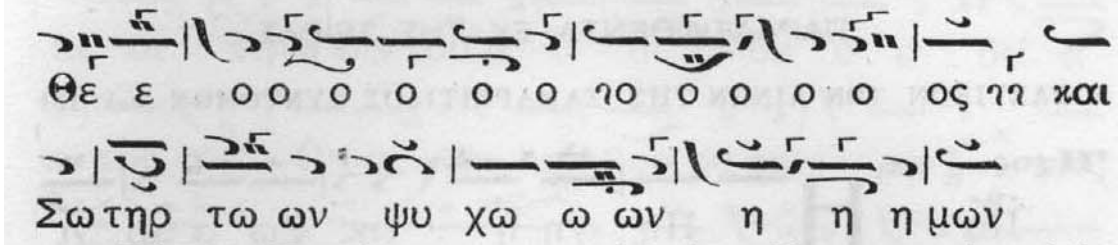

Καὶ νῦν: «Ὑπερευλογημένη . . .»— Δοξολογία —«Σήμερον σωτηρία» καὶ ἄρχεται ἡ Θ. Λειτουργία.

ΕΝ ΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ: Τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ πλ. δ'. ἦχου εἰς 4, καὶ 4 ἐκ τῆς ς'. φδῆς τοῦ Κανόνος τῶν Ἁγίων «Ὡς ἔντιμον ἐκλεκτόν». Μετὰ τὴν Εἴσοδον Ἀπολυτίκια: τὸ Ἀναστάσιμον «Ἐξ ὕψους κατῆλθες...», τὰ τῶν Ἁγίων, (σελ. 312) τὸ τοῦ Ναοῦ καὶ τὸ

ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ Ἦχος

Τὸ Τρισάγιον—*Ὁ Ἀπόστολος* (τῆς Α'. Κυριακῆς Ἑβρ. ια'. 33 -ιβ'. 2) τὸ Εὐαγγέλιον (τῆς Α'. Κυριακῆς Ματθαίου ι' 32, 33 καὶ ιθ'. 27 – 30) —Χερουβικὸν εἰς ἦχον πλ. δ'. Καὶ καθεξῆς Θεία Λειτουργία τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου—"Ἀξιόν ἐστιν..» —Κοινωνικὸν «*Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ, τοῖς εὐθέσι—πρέπει αἴνεσις*»—Εἴδομεν Φῶς τὸ ἀληθινόν.— Καὶ

ΕΙΗ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΚΥΡΙΟΥ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟΝ
ΑΠΟ ΤΟΥ ΝΥΝ ΚΑΙ ΕΩΣ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ
ΑΜΗΝ

ΠΑΡΑΛΕΙΦΘΕΝΤΑ ΕΚ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ

ΔΟΞΑΣΤΙΚΟΝ ΤΩΝ ΑΙΝΩΝ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ ΣΥΝΤΟΜΟΝ (σελ. 181)

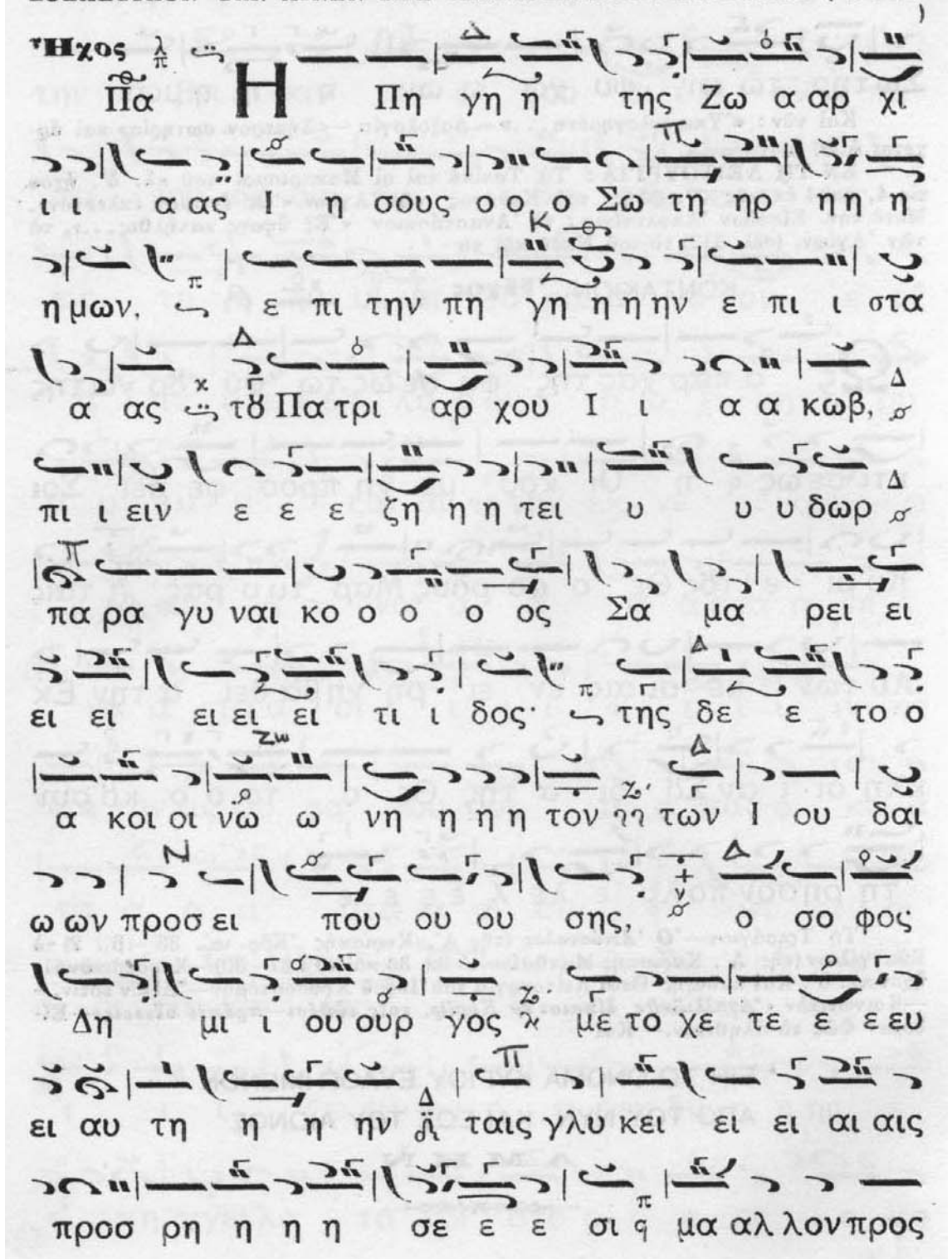

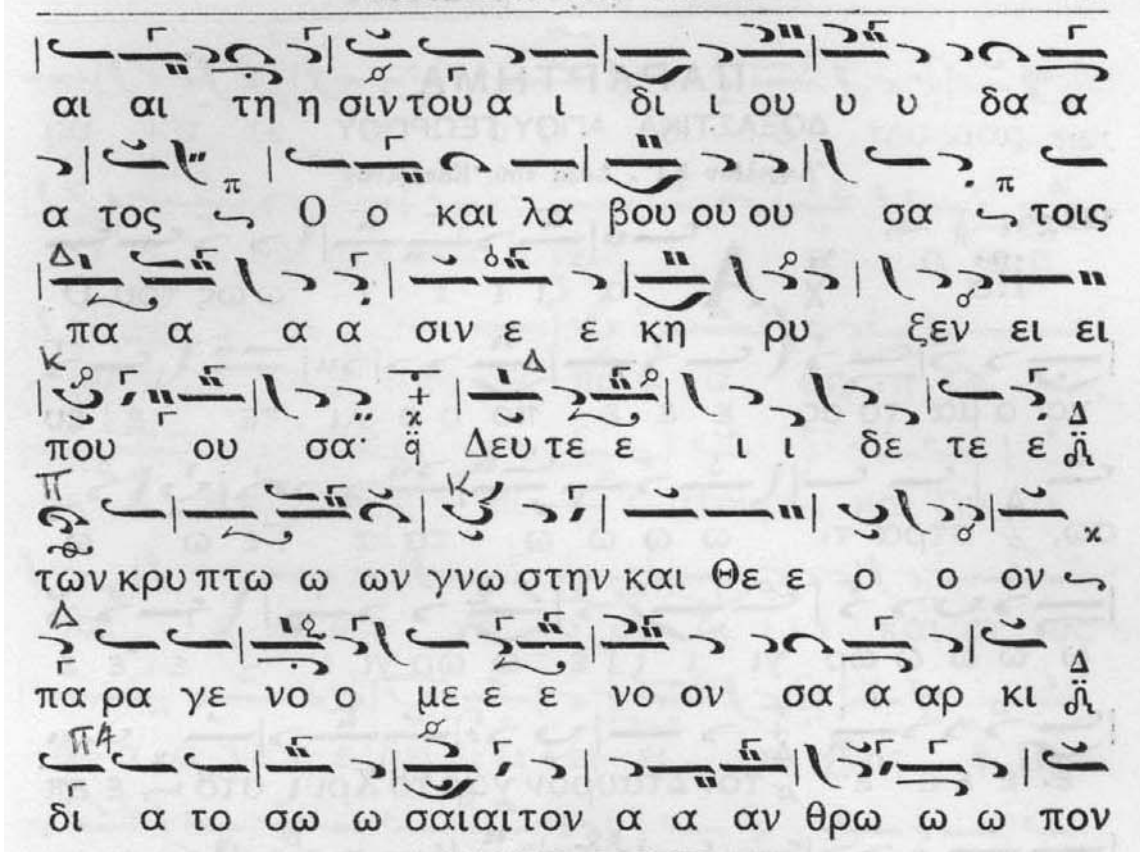

ΕΙΣΟΔΙΚΟΝ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ὡς ψάλλει αὐτὸ ὁ Σεβασμιώτατος καὶ Μουσοτραφὴς Μητροπολίτης Κερκύρας καὶ Παξῶν κ. κ. Ἀλέξανδρος.

Ἦχος

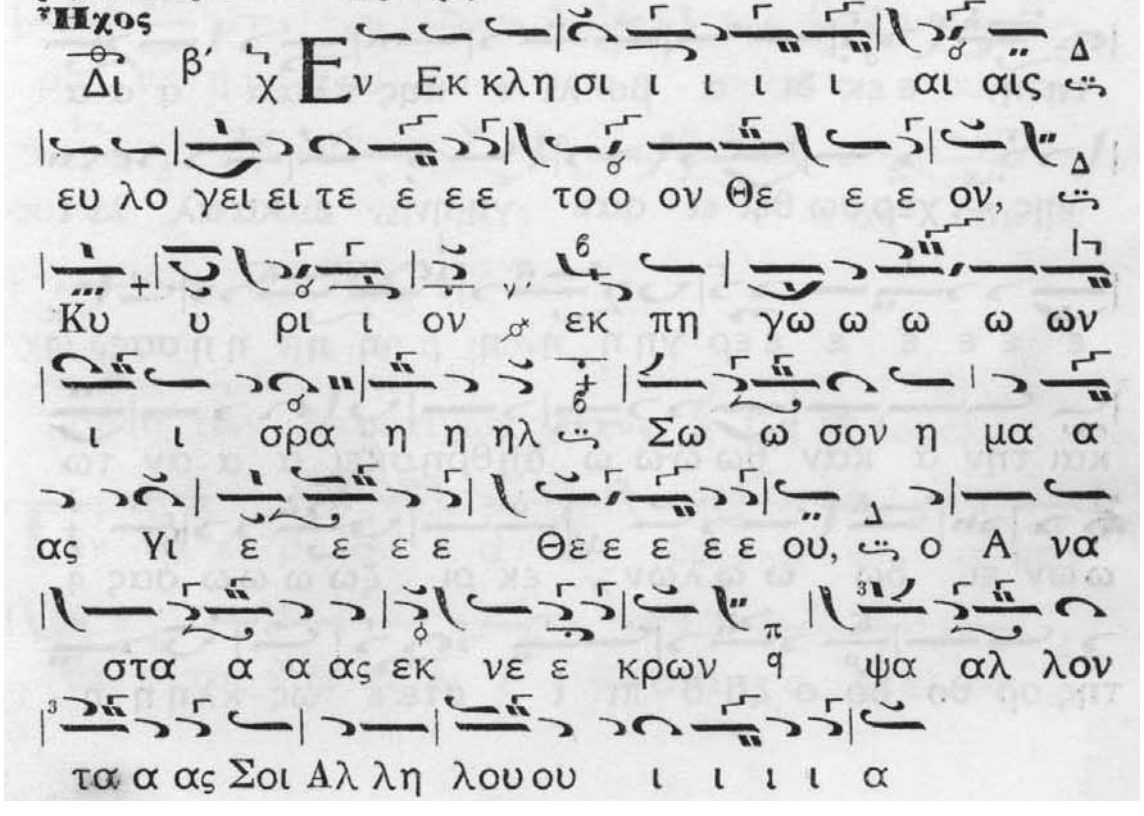

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΔΟΞΑΣΤΙΚΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ἀπριλίου ΚΓ'. Δόξα τοῦ Ἑσπερινοῦ

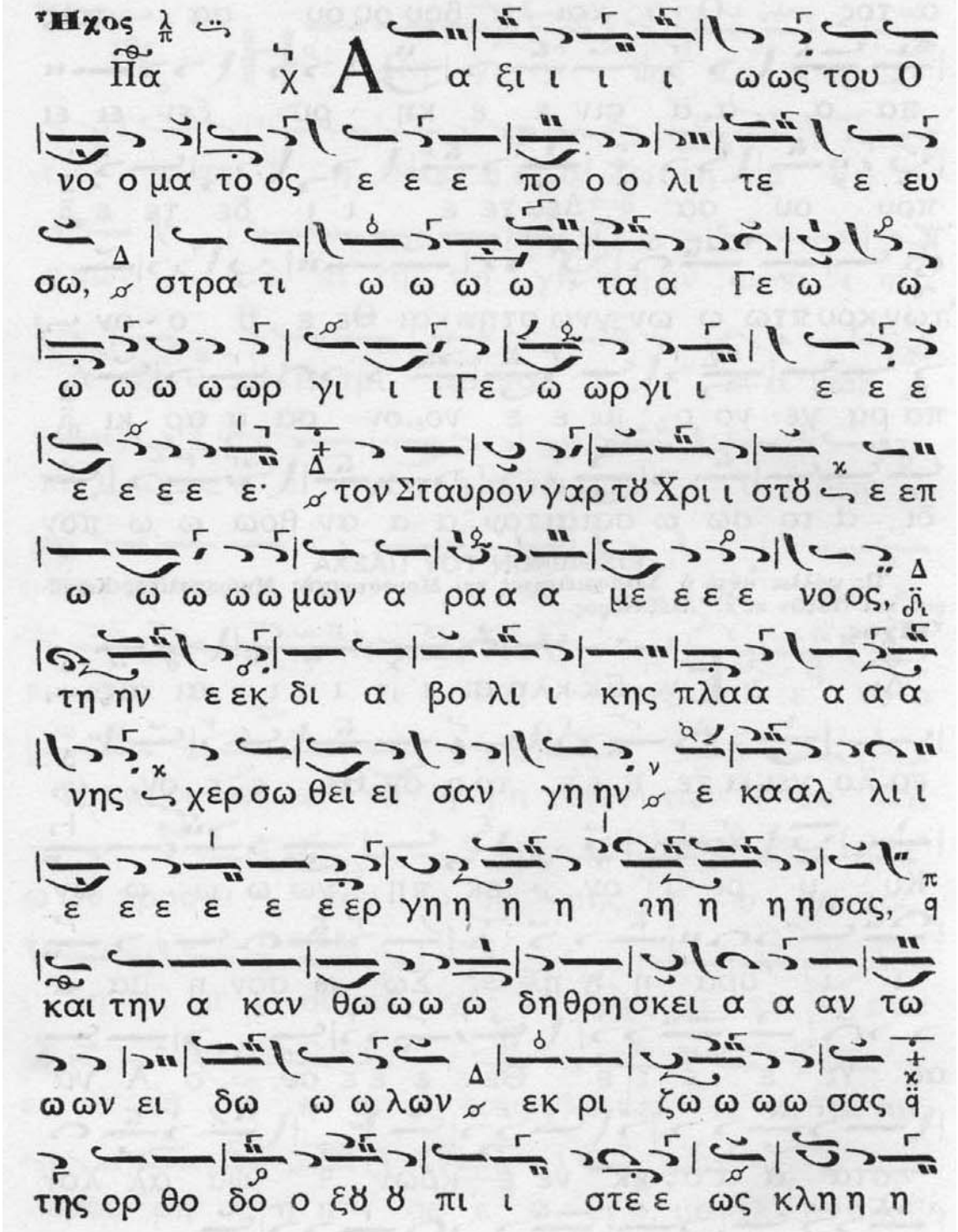

Δόξα τῶν Ἀποστίχων Ἦχος ἅ Πα (Ρ.4σμς) χ

Πνευ μα τι κω ως ευ φη μη η η η η
σω ω ω μεν, q Γε ε ω ω ω ω ω ωρ
γι ι ι ον ἧ τον α οι οι δι ι ι μον Μα α αρ
τυ υ υ ρα. q Ο ον, υ υ περ Χρι ι στου ου
πυ υ ρου ου με ε ε νον, ς ε χαλ κε ευ σαν
κιν δυ υ νοι οι ἧ και ε στο μω ω σαν
βα α α α α α σα νοι ἧ και ποι κι ι λαι
κο ο λα α σεις α νη η λω ω σαν σω ω ω ω
ω ω μα το φυ υ σει φθει ρο ο ο ο
με ε ε νον. ς Ε νι ι κα γαρ ο ο πο
θος τη ην φυ υ υ σιν, ἧ δι α θα να α α
α του πει ει θων τον ε ρα α στη ην δι α
βη η η η ναι προ ος τον πο θου

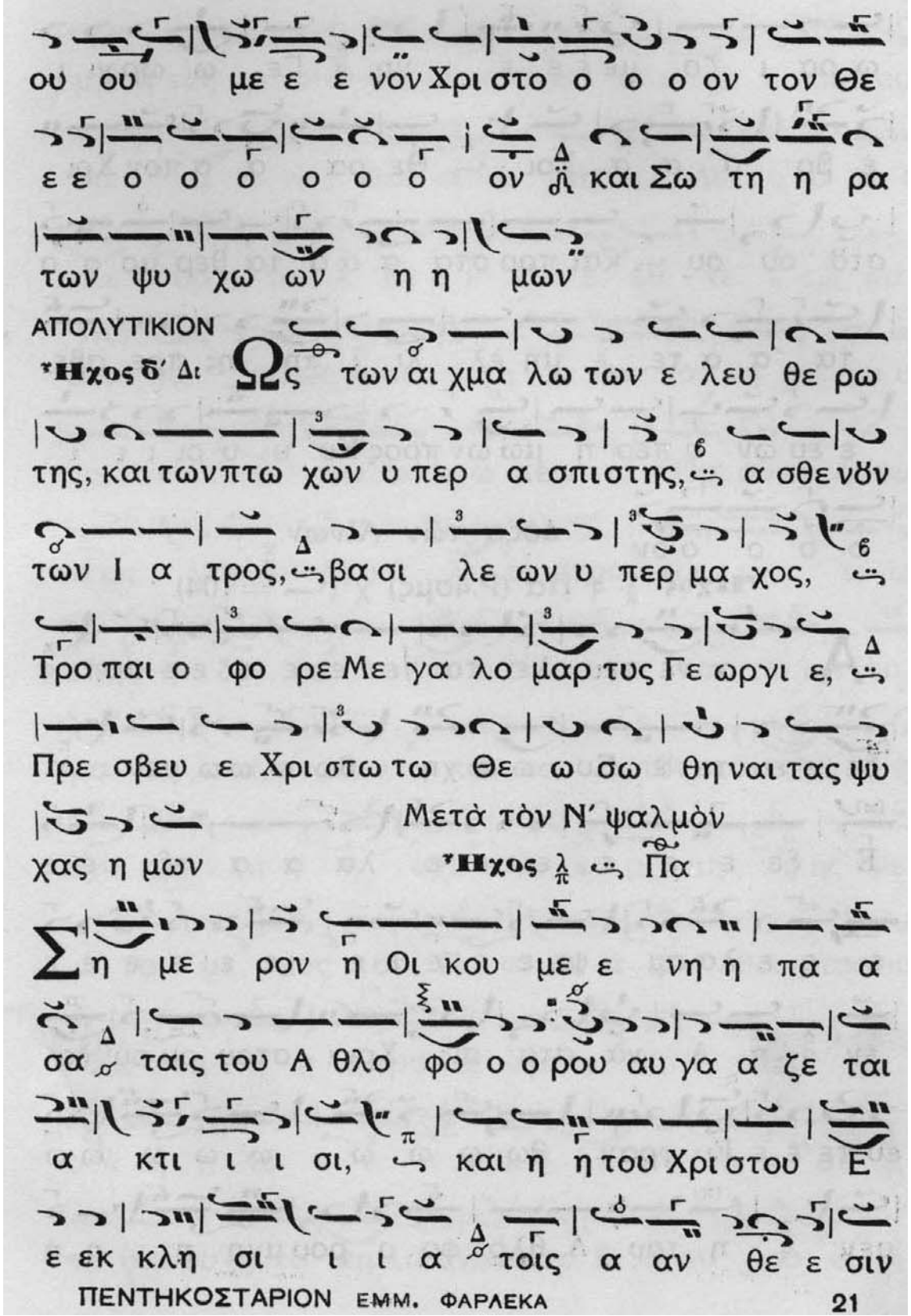
ου ου με ε ε νον Χρι στο ο ο ο ον τον Θε
ε ε ο ο ο ο ο ο ον και Σω τη η ρα
των ψυ χω ων η η μων
ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ
Ἦχος δ' Δι Ως των αι χμα λω των ε λευ θε ρω
της, και των πτω χων υ περ α σπι στης, α σθε νῶν
των Ι α τρος, βα σι λε ων υ περ μα χος,
Τρο παι ο φο ρε Με γα λο μαρ τυς Γε ωργι ε,
Πρε σβευ ε Χρι στω τω Θε ω σω θη ναι τας ψυ
χας η μων
Μετὰ τὸν Ν' ψαλμὸν
Ἦχος λ Πα
η με ρον η Οι κου με ε νη η πα α
σα ταις του Α θλο φο ο ο ρου αυ γα α ζε ται
α κτι ι ι σι, και η η του Χρι στου Ε
ε εκ κλη σι ι ι α τοις α αν θε ε σιν

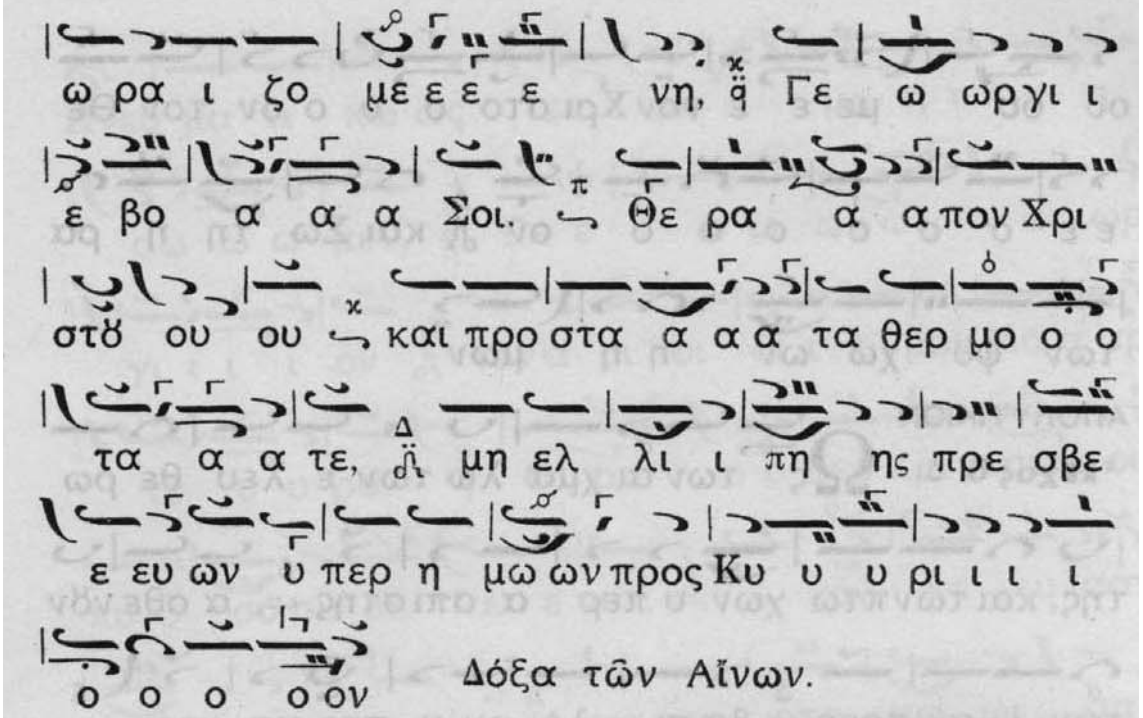

Δόξα τῶν Αἴνων.

Ἦχος δ ἡ Πα (Ρ.4σμς) χ (♩ = 104)

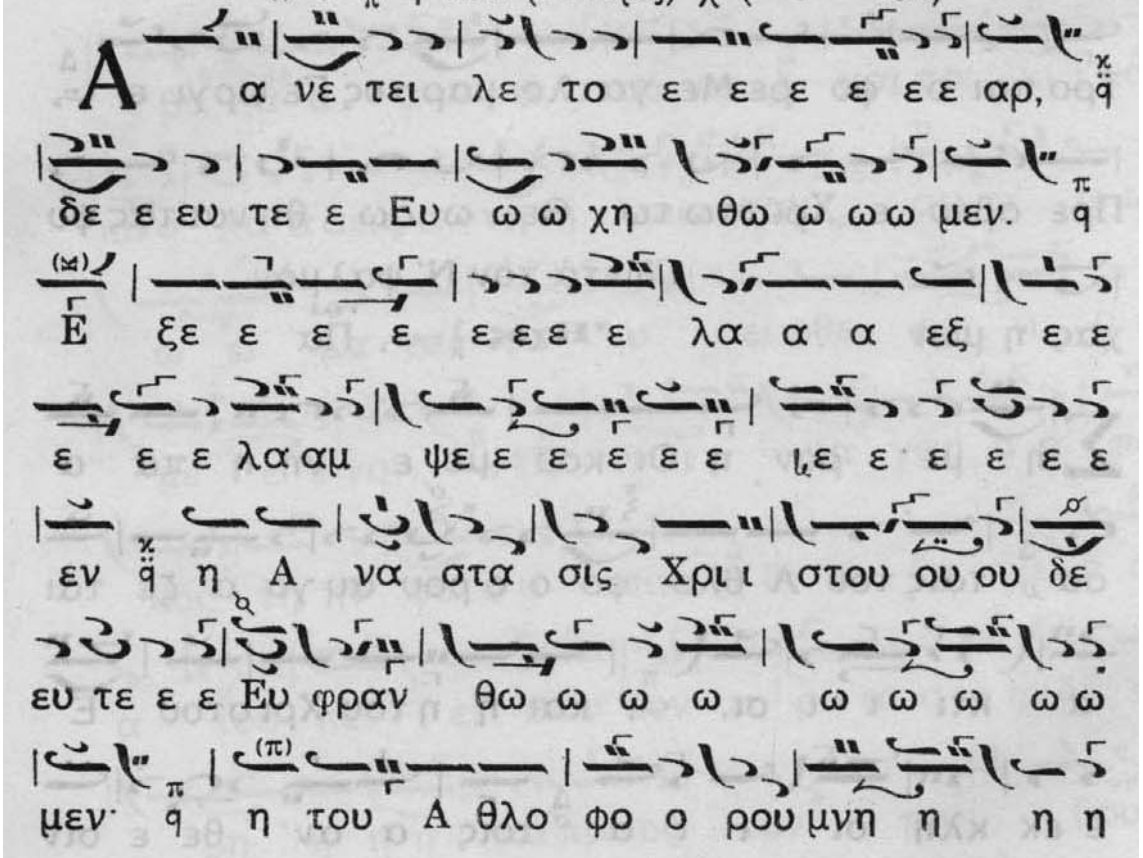

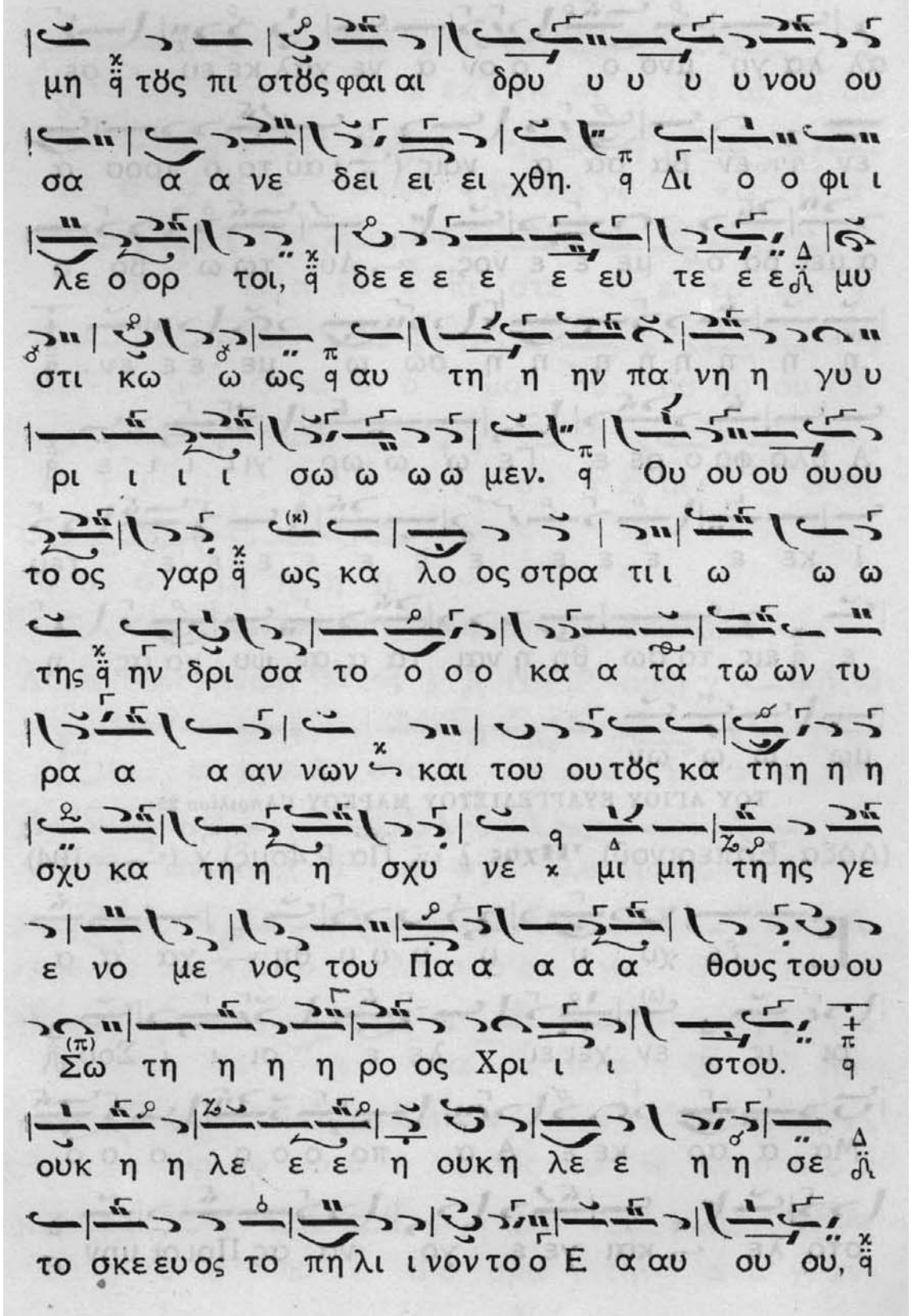
μη τὸς πι στὸς φαι αι δρυ υ υ υ υ νου ου
σα α α νε δει ει ει χθη. Δι ο ο φι ι
λε ο ορ τοι, δε ε ε ε ε ευ τε ε ε μυ
στι κω ω ως αυ τη η ην πα νη η γυ υ
ρι ι ι ι σω ω ω ω μεν. Ου ου ου ου ου
το ος γαρ ὡς κα λο ος στρα τι ι ω ω ω
της ἠν δρι σα το ο ο ο κα α τα τω ων τυ
ρα α α αν νων καὶ του ου τὸς κα τη η η η
σχυ κα τη η η σχυ νε μι μη τη ης γε
ε νο με νος του Πα α α α α θους του ου
Σω τη η η η ρο ος Χρι ι ι στου.
ουκ η η λε ε ε η ουκ η λε ε η η σε
το σκε ευ ος το πη λι ι νον το ο Ε α αυ ου ου,

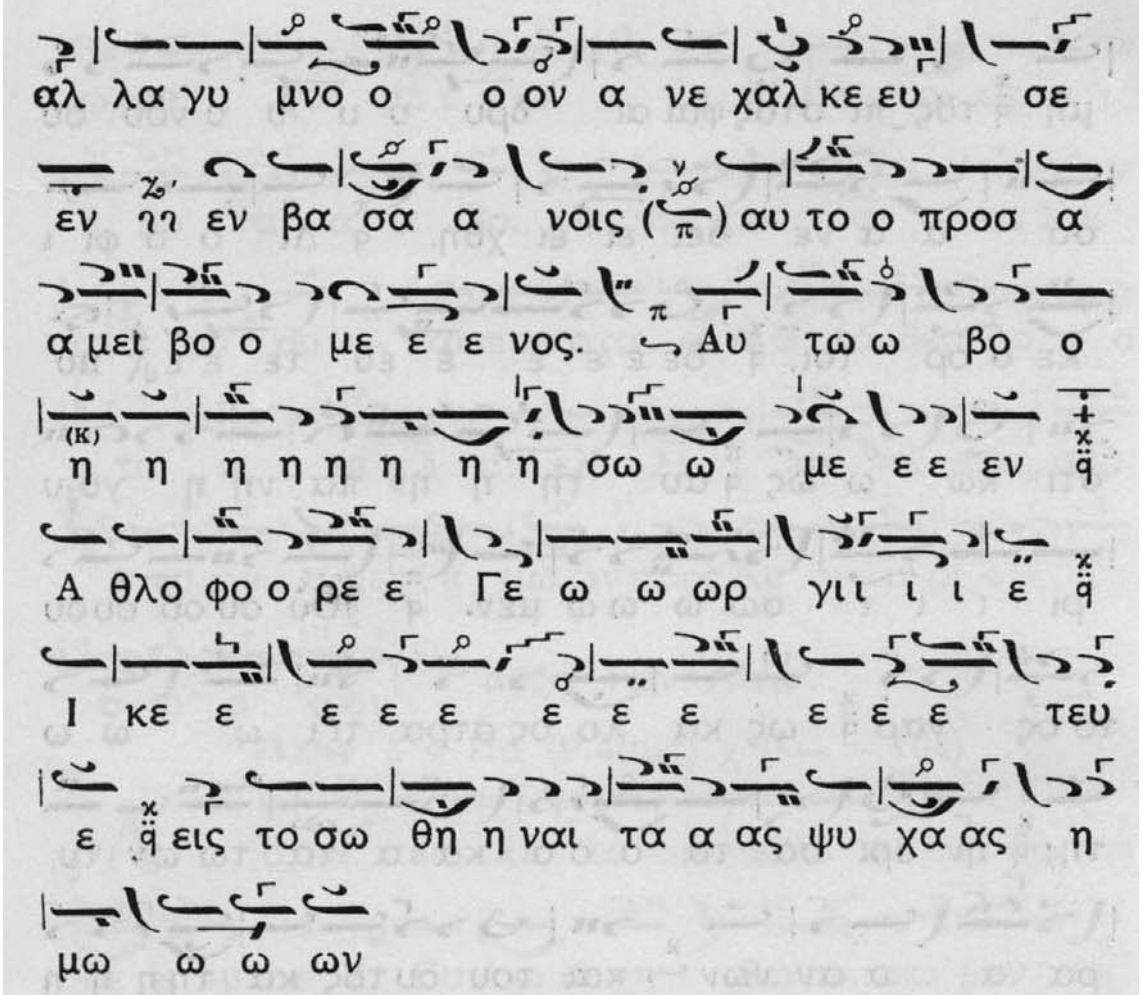

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ (Ἀπριλίου 25)

(Δόξα Ἑσπερινοῦ) Ἦχος λ Πα Ρ.4σμς) χ (♩=104)

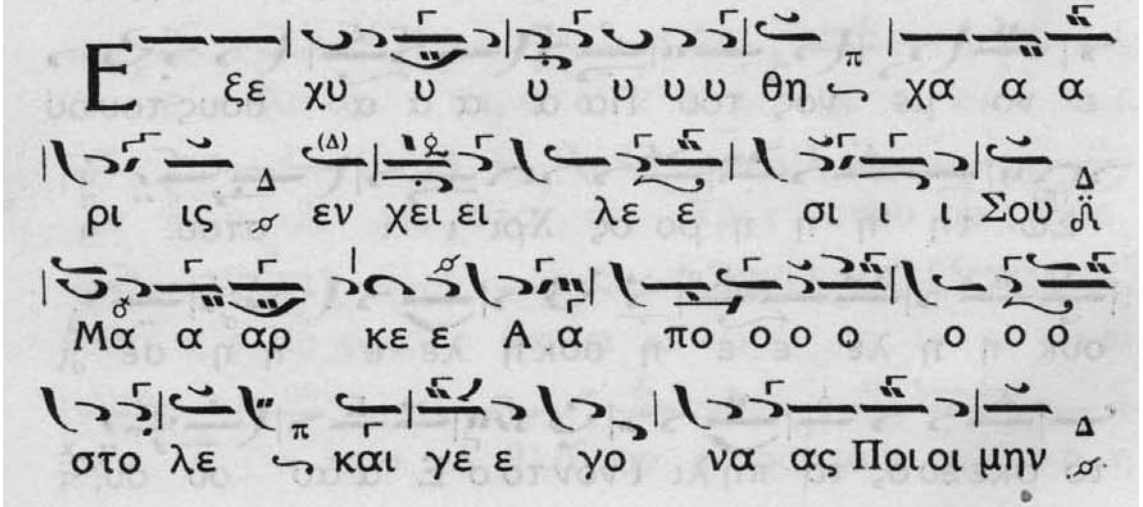

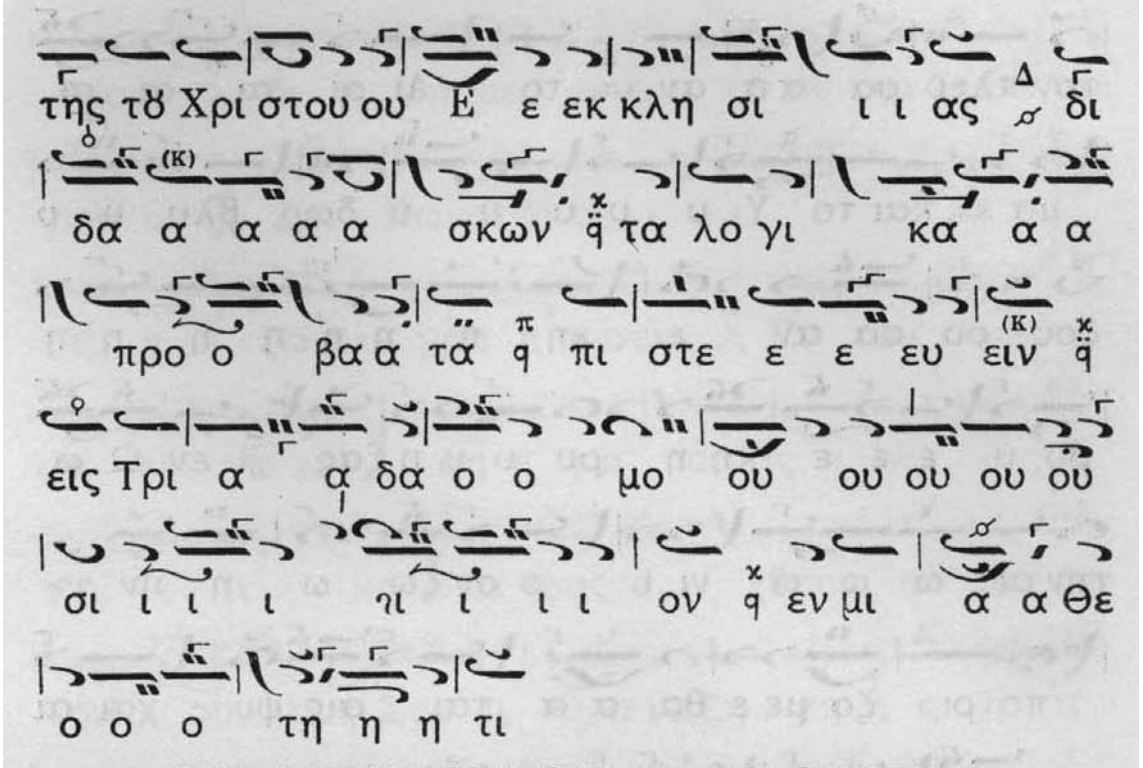

ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

Δόξα τῶν Αἰνων Ἦχος λ Νη (Ρ.4σμς) χ (=104)

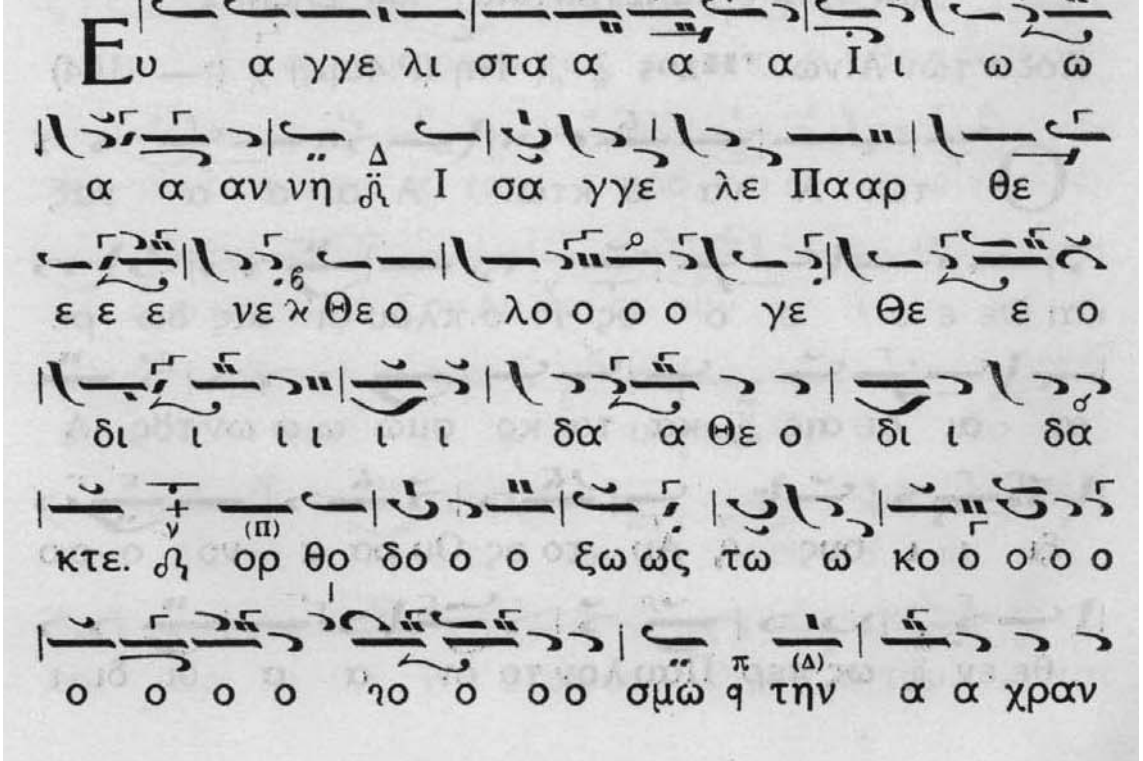

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΣ

Δόξα τῶν Αἰνων. Ἦχος Νη (P.4σμς) χ (=104)

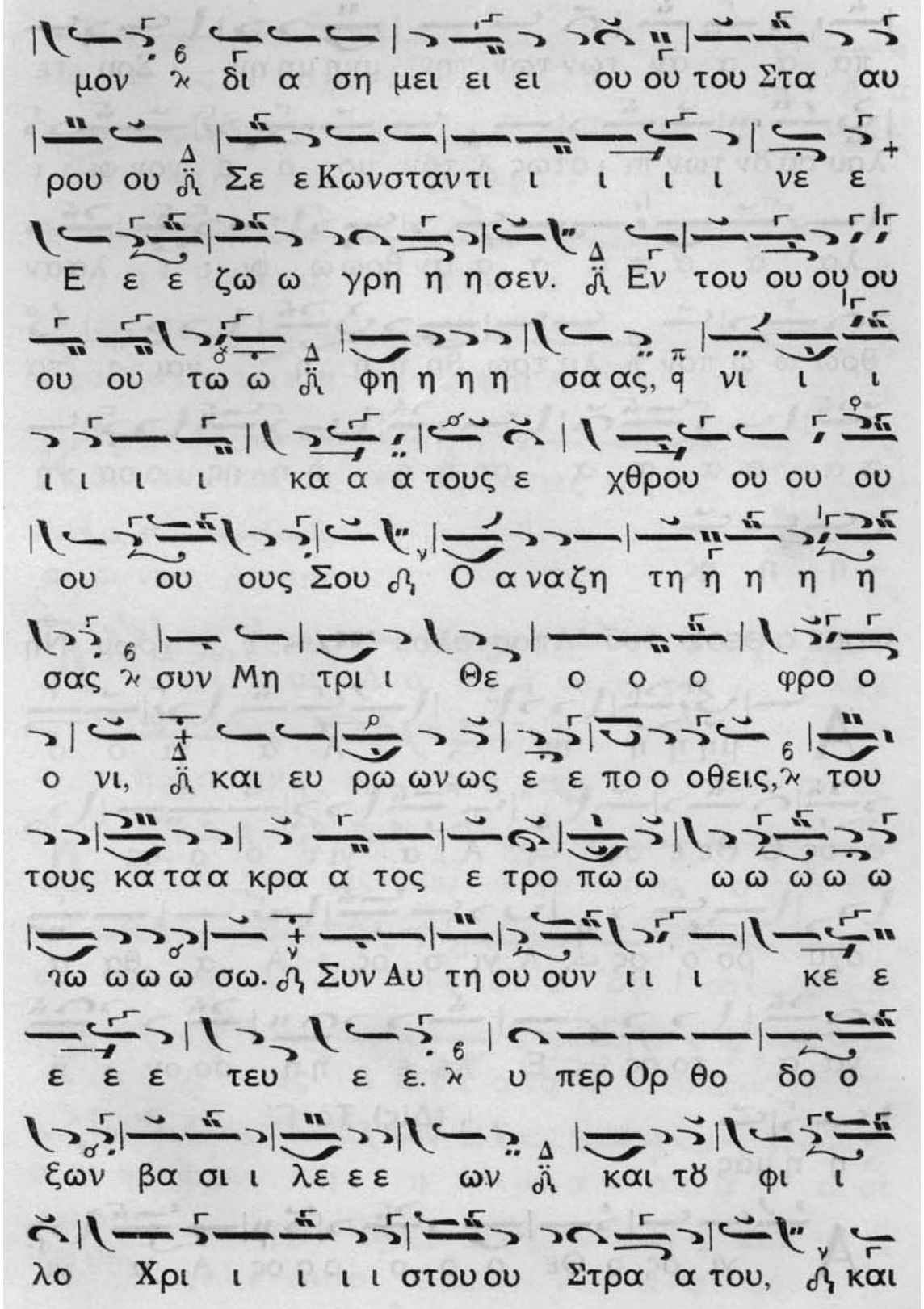
μον λ δι α ση μει ει ει ου ου του Στα αυ
ρου ου Σε ε Κωνσταντι ι ι ι ι νε ε
Ε ε ε ζω ω γρη η η σεν. Εν του ου ου ου
ου ου τω ω φη η η η σα ας, νι ι ι
ι ι ι ι κα α α τους ε χθρου ου ου ου
ου ου ους Σου Ο α ναζη τη η η η η
σας λ συν Μη τρι ι Θε ο ο ο φρο ο
ο νι, και ευ ρω ων ως ε ε πο ο οθεις, λ του
τους κα τα α κρα α τος ε τρο πω ω ω ω ω ω
ιω ω ω ω σω. Συν Αυ τη ου ουν ι ι ι κε ε
ε ε ε τευ ε ε. λ υ περ Ορ θο δο ο
ξων βα σι ι λε ε ε ων και τὄ φι ι
λο Χρι ι ι ι ι στου ου Στρα α του, και

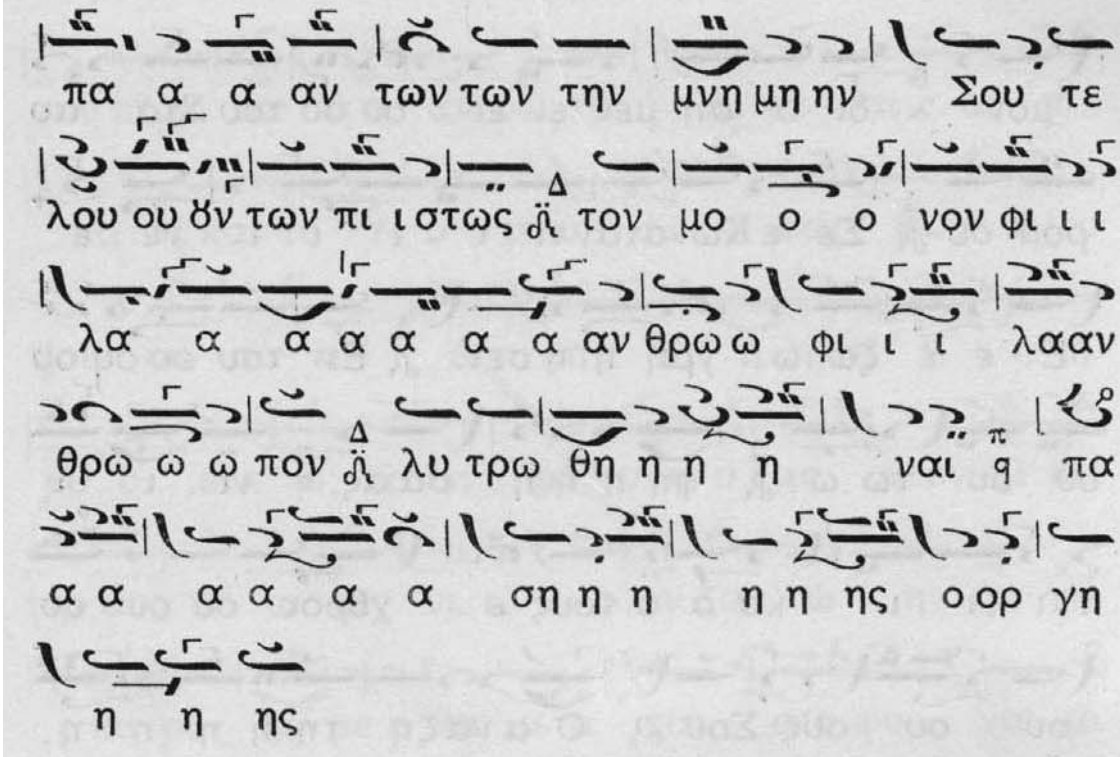

«ΑΓΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ» τοῦ Ἀποστόλου Ἦχος λ ἡ χρωμ. Νη

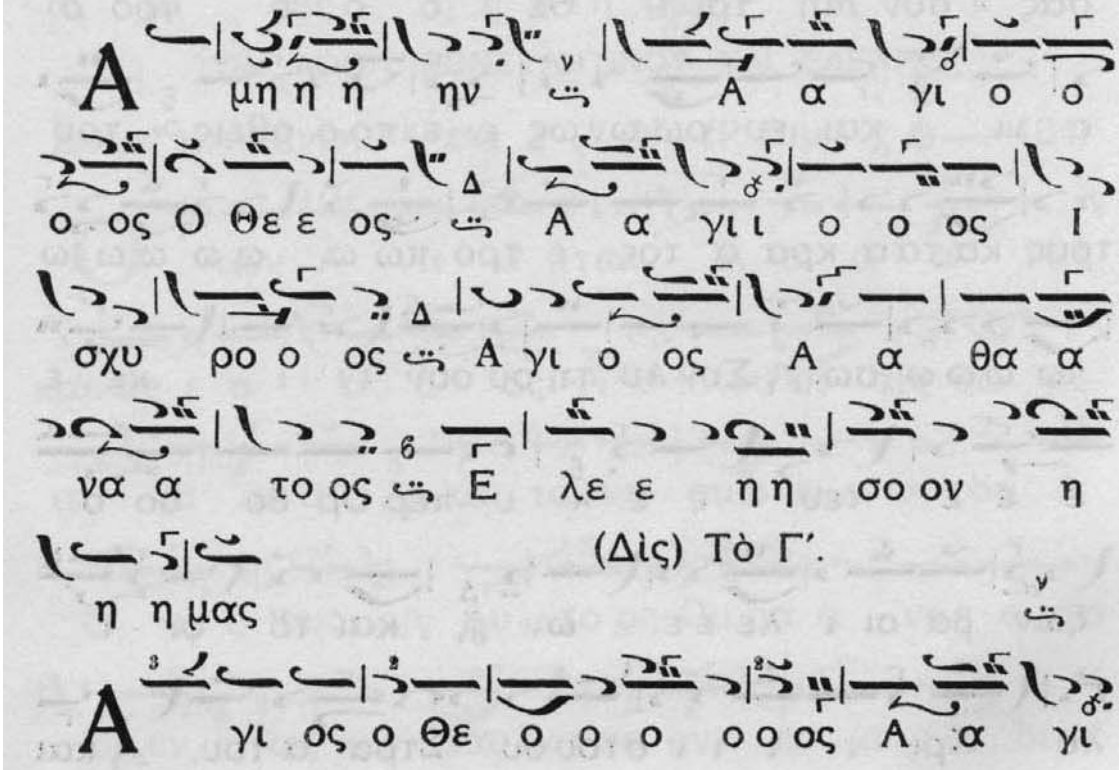

ο ο ος Ι σχυ ρος Α α γι ος Α α
θα α να α τος, Ε λε ε η σο ον η
η η μα α α α α α α α ας
Δο ξα Πα τρι και Υι ω και Α γι ω Πνευ μα τι
Και νυν και α ει και εις τὃς αι ω νας των
αι ω νων Α μην
Α γι ι ος Α α θα α να α τος Ε λε
ε η σο ον η η η μας
Δυ υ να μις Α γι ι ο ο ος ο Θε
ε ος Α α γι ι ο ο ος Ι σχυ υ ρος
Α α γι ος Α α θα α να α το ος Ε λε
ε η σο ον η η η μα α α α α α α α ας
ΔΥΝΑΜΙΣ
ΑΡΓΟΝ
ε ε Δυ υ υ υ υ να α α μι ι ι

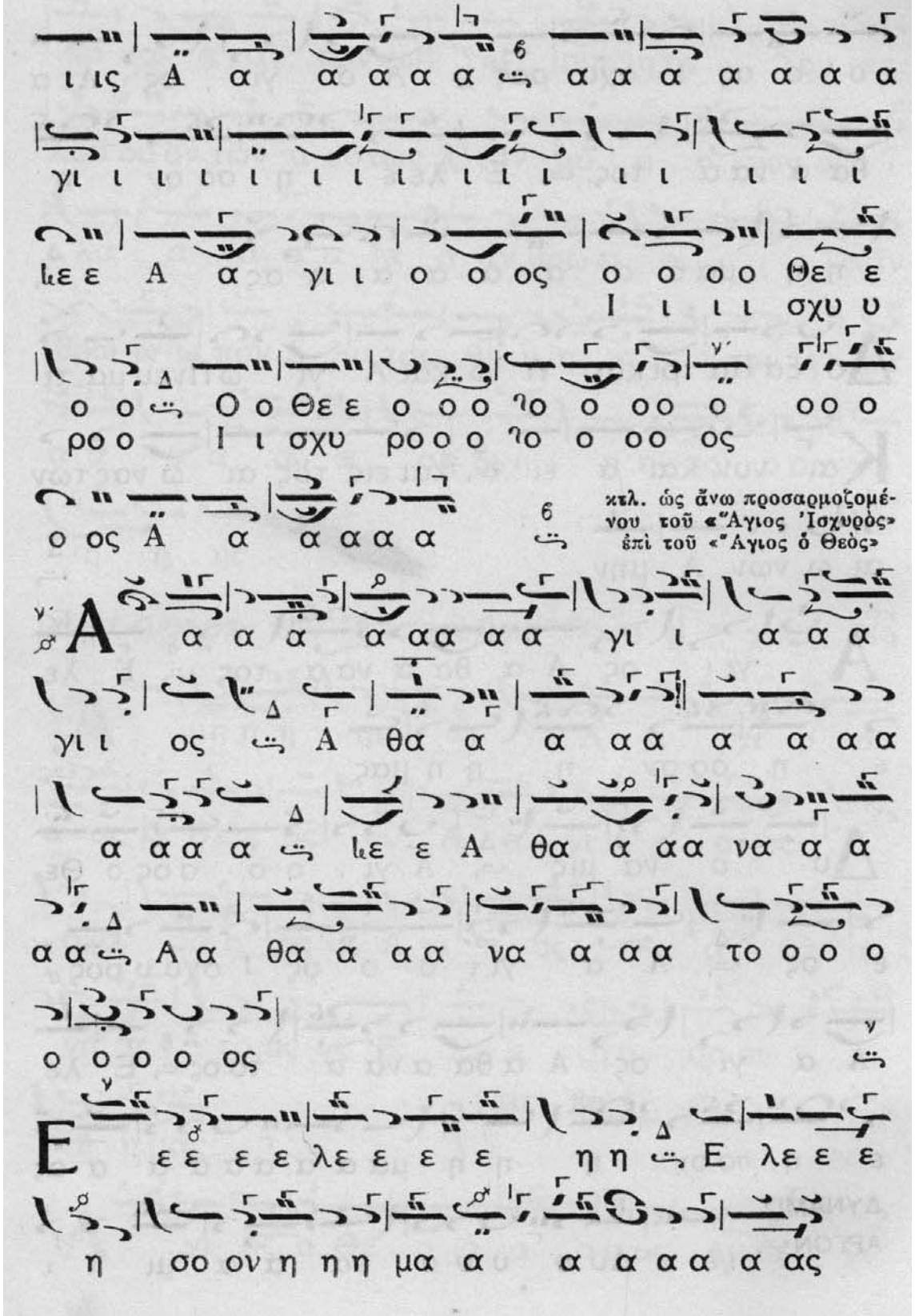
ι ις Ά α α α α α ς α α α α α α α
γι ι ι ι ι ι ι ι ι ι ι ι ι ι ι ι
κε ε Α α γι ι ο ο ος ο ο ο ο Θε ε
Ι ι ι ι σχυ υ
ο ο ς Ο ο Θε ε ο ο ο ηο ο ο ο ο ο ο
ρο ο Ι ι σχυ ρο ο ο ηο ο ο ο ος
ο ος Ά α α α α α
κτλ. ὡς ἄνω προσαρμοζομένου τοῦ «Ἅγιος Ἰσχυρὸς» ἐπὶ τοῦ «Ἅγιος ὁ Θεὸς»
Α α α α α α α α γι ι α α α
γι ι ος ς Α θα α α α α α α α α
α α α α ς κε ε Α θα α α α να α α
α α ς Α α θα α α α να α α α το ο ο ο
ο ο ο ο ος
Ε ε ε ε ε λε ε ε η η ς Ε λε ε ε
η σο ον η η η μα α α α α α α ας

(ἐξ ὅσων ἤκουσα καὶ διεσκεύασα)

Τὸ παρὸν Ἦχος Δι (Τὸ συνειθισμένον μὲ καταλήξεις εἰς τὸν Νη)

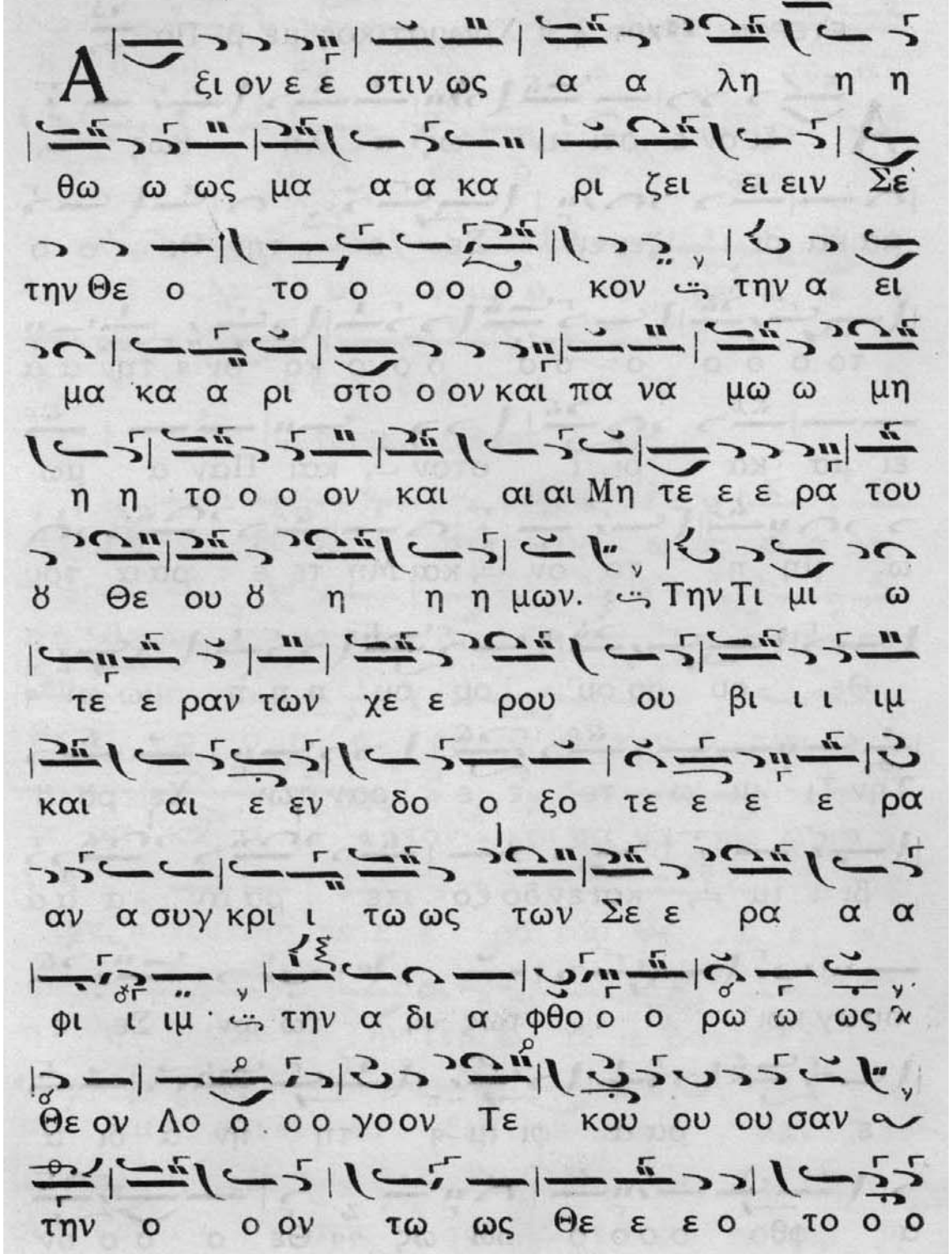

κον Σε με γα λυ υ νο ο ο με ε εν.

ΕΤΕΡΟΝ Ἦχος λ ϙ̈ Χρωματικὸς μὲ β΄ Πα

Α ξι ον ε στι ιν ως α λη θως

μα κα ρι ι ζει ειν Σε ε την Θε ο ο

το ο ο ο ο ο ο ο ο ο κο ον ϙ την α α

ει μα κα ρι ι στον και Παν α μω

ω μη η το ον και Μη τε ε ρα α του

Θε ου ου ου ου ου η η η μω ων ϙ

Την Τι μι ω τε ε ε ραν των Χε ρȣ ȣ

βι ι ιμ και εν δο ξο τε ρα αν α α α

συ υγ κρι ι ι τως τω ων Σε ε

ε ε ρα α φι ιμ ϙ τη ην α δι α

α φθο ο ο ο ο ρω ως ϩϩ Θε ο ο ο ον

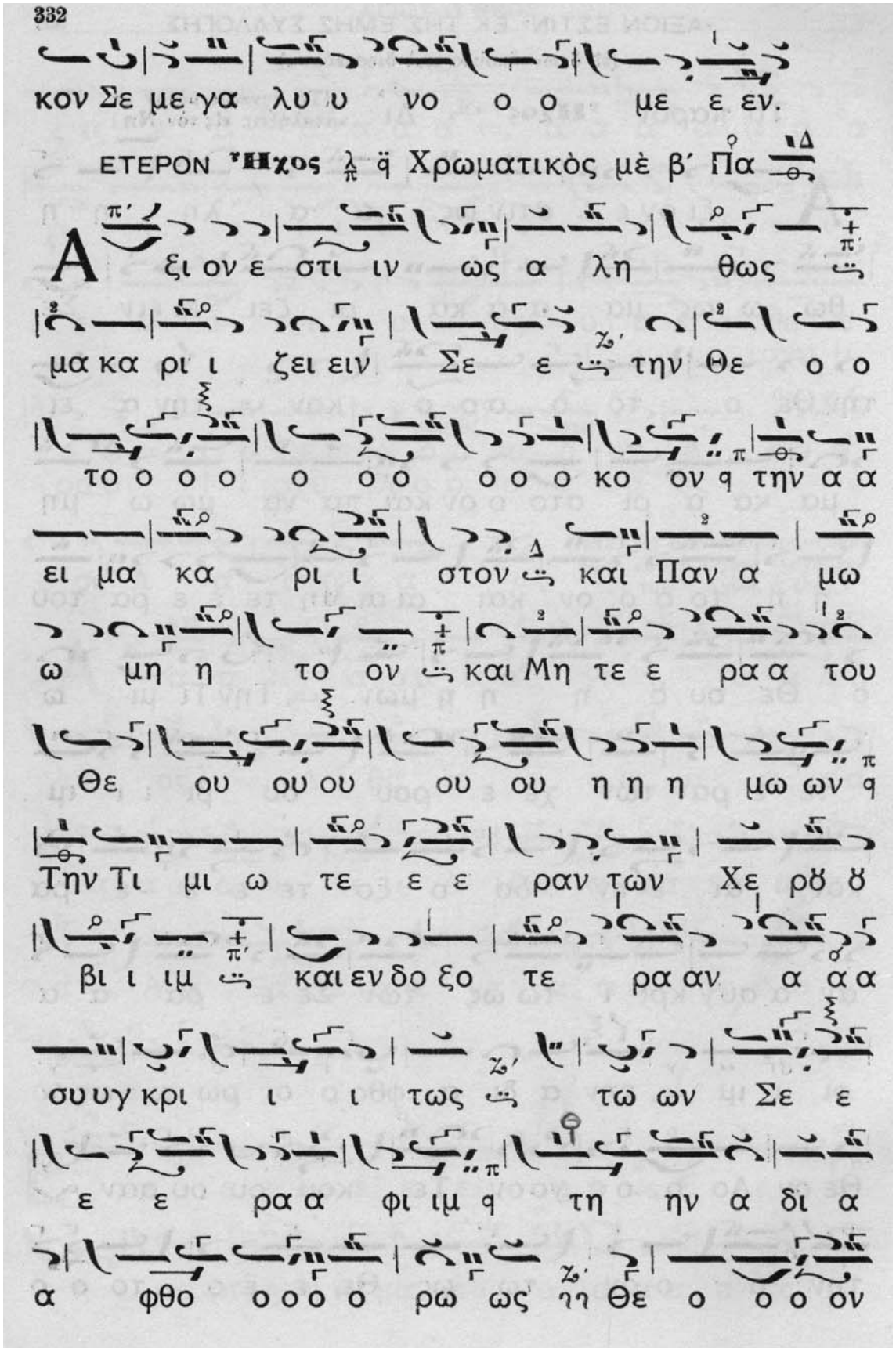

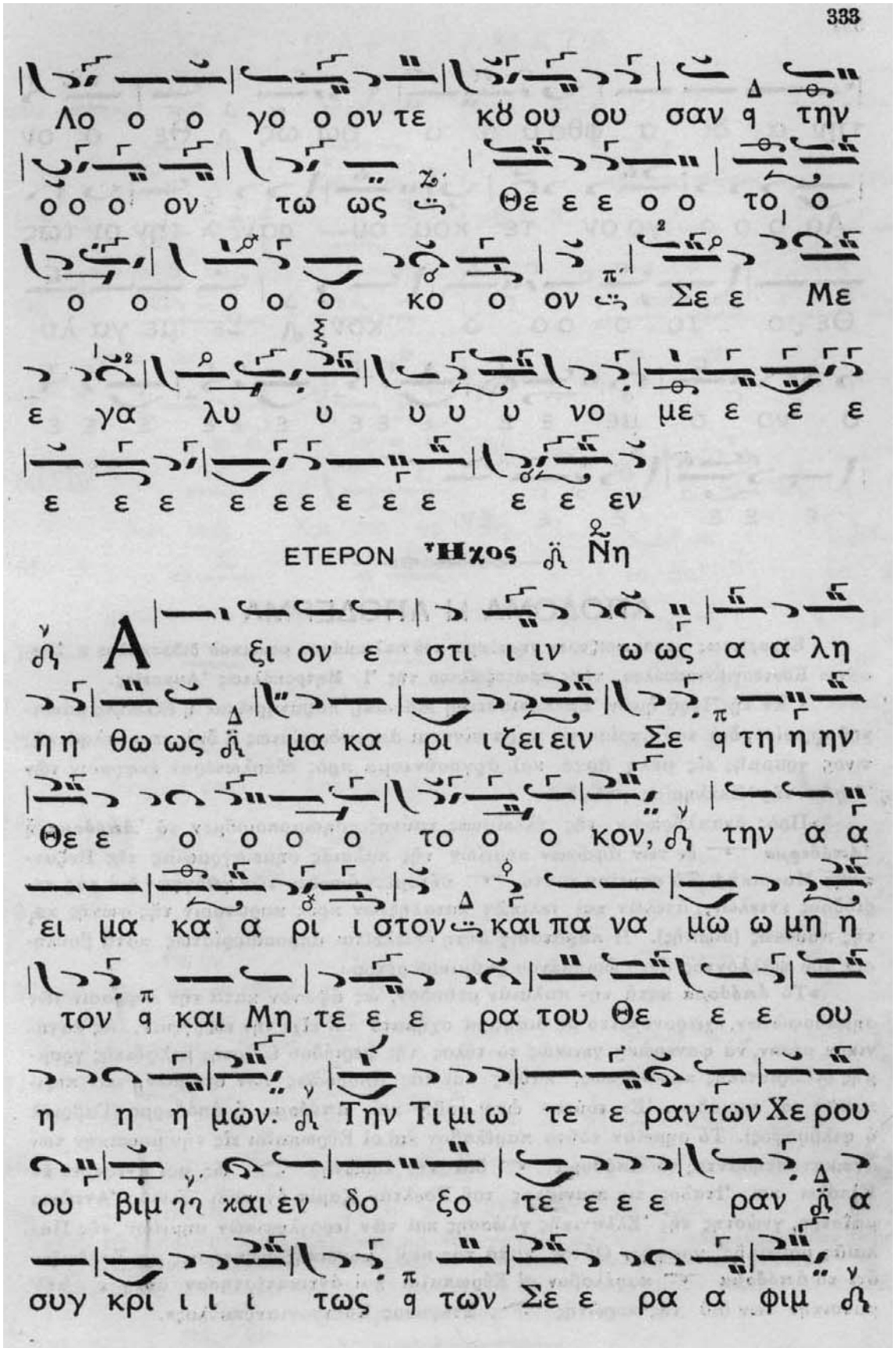
Λο ο ο γο ο ον τε κῦ ου ου σαν q την
ο ο ο ον τω ως Θε ε ε ο ο το ο
ο ο ο ο ο κο ο ον Σε ε Με
ε γα λυ υ υ υ υ νο με ε ε ε
ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε εν
ΕΤΕΡΟΝ Ἦχος Νη
Α ξι ον ε στι ι ιν ω ως α α λη
η η θω ως μα κα ρι ι ζει ειν Σε q τη η ην
Θε ε ο ο ο ο το ο ο κον, την α α
ει μα κα α ρι ι στον και πα να μω ω μη η
τον q και Μη τε ε ε ρα του Θε ε ε ου
η η η μων. Την Τι μι ω τε ε ραν των Χε ρου
ου βιμ ηη και εν δο ξο τε ε ε ε ραν α
συγ κρι ι ι ι τως q των Σε ε ρα α φιμ

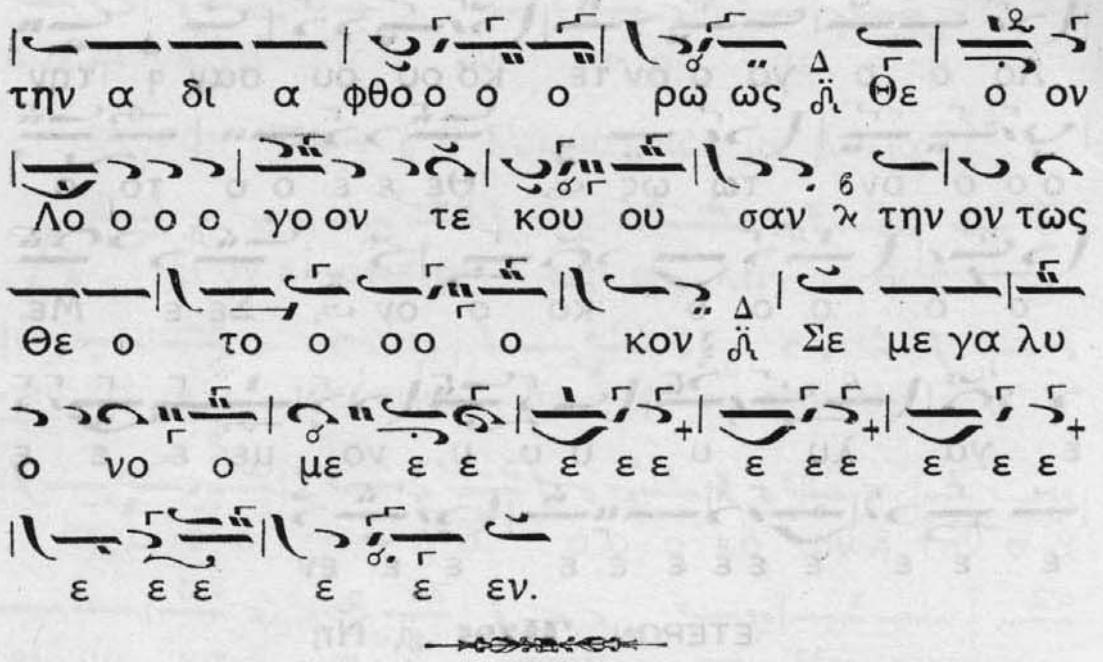

ΑΠΟΔΟΜΑ Η ΑΠΟΔΕΡΜΑ

Εὐχαρίστως καταχωρίζομεν σημείωμα τοῦ παλαιμάχου μουσικοῦ διδασκάλου κ. Στεφάνου Κουτσογιαννοπούλου, τέως πρωτοφάλτου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀμασείας.

«Ἐν τῇ Ἱερᾷ ἡμῶν Ἐκκλησιαστικῇ Μουσικῇ παρατηρεῖται ἡ ἔλλειψις μουσικοῦ σημείου, διὰ τοῦ ὁποίου νὰ παρατείνηται ἀπροσδιορίστως ἡ διάρκεια μελῳδικῆς τινος γραμμῆς εἰς μέλη ἀργὰ καὶ ἀργοσύντομα πρὸς εὐκολωτέραν ἔκφρασιν τῶν Ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας μελῳδιῶν.

»Πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς ἐλλείψεως ταύτης χρησιμοποιοῦμεν τὸ ***Ἀπόδομα*** ἢ ***Ἀπόδερμα*** ⁀• ἓν τῶν ἀφώνων σημείων τῆς παλαιᾶς σημειογραφίας τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς. Τὸ σημεῖον τοῦτο ⁀• θέτομεν ἄνωθεν τῶν φθόγγων διὰ τὰς περιόδους ἐντελῶν, ἀτελῶν καὶ τελικῶν καταλήξεων πρὸς παράτασιν τῆς φωνῆς καὶ τῆς παύσεως (σιωπῆς). Ἡ παράτασις αὕτη ἐκτελεῖται ἀπροσδιορίστως κατὰ βούλησιν τοῦ ψάλλοντος ἄνευ ὡρισμένου ρυθμικοῦ μέτρου.

»Τὸ ***ἀπόδομα*** κατὰ τὴν παλαιὰν μέθοδον, ὡς ἄφωνον κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῶν σημαδοφώνων, ἐχειρονομεῖτο μὲ διάφορα σχήματα καὶ εἶχε τὴν εὐέργειαν, ὡς κανονικὸν μέσον, νὰ φανερώνῃ γενικῶς τὸ τέλος τῆς περιόδου ἑκάστης μελῳδικῆς γραμμῆς δι' ὁριστικῆς καταλήξεως, καθὼς καὶ τὰς ἀποδόσεις τῶν στιγμῶν, τῶν περικοπῶν καὶ περιόδων. Ἐκ τούτου ὠνομάσθη καὶ ***ἀπόδομα*** ἢ ἀπόδερμα (Γαβριὴλ ὁ φιλόσοφος). Τὸ σημεῖον τοῦτο παρέλαβον καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι εἰς τὴν μουσικήν των ἀντικαταστήσαντες τὸ ἀπόδομα ⁀• διὰ τῆς κορώνης ⁀· , ὥς μοι ἀνέφερεν ἐν Κ]πόλει καὶ Ἰταλός τις πιανίστας τοῦ Σουλτὰν Χαμὶτ ὀνόματι Σινιὸρ Ἀντώνιο μαΐστρο, γνώστης τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τῶν ἱερογλυφικῶν σημείων τῆς Παλαιᾶς μουσικῆς γραφῆς. Οὗτος κατὰ τὰς περὶ μουσικῆς συζητήσεις μοὶ ὑπέδειξεν ὅτι τὸ ***ἀπόδομα*** ⁀• παρέλαβον οἱ Εὐρωπαῖοι καὶ ἀντικατέστησαν αὐτὸ εἰς τὴν μουσικήν των διὰ τῆς κορώνης ⁀· . Στέφανος Κουτσογιανόπουλος».

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Σελὶς	Στίχος	Ἀνβὶ	Διορθώσατε
7.	2.		
		ζω ην	ζω ην
26.	2.	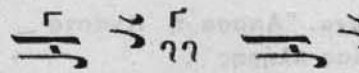	
		ἀναστη η σας	η σας
26.	4.		
		καθα ρα α	ρα α
48.	8.	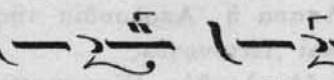	
		ω ω ω	ω ω ω
59.	10.	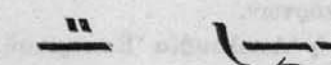	
		Χρι στος	Χρι στο ος
68.	1.		
		ὑμνου ου	ὑμνου ου ου
79.	13.	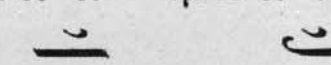	
		Παρθέ... νε	Παρθέ ε νε
87.	11.	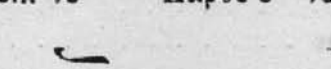	
		ἀπηξιω σας	ἀπηξιω σας
89.	5.		
		Ο Κυ ριος	Ο Κυ ριος
93.	6.	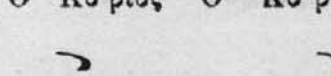	
		Θε ου	Θεου ου

97. καὶ 218. Ἐν τῇ ὁδηγίᾳ τὸ «*Βασιλεῦ οὐράνιε*» περιττεύει. (Ἰδὲ ὑποσημείωσιν σελίδος 287).

111.	3.	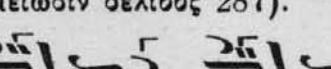	
		Νε α α	Νε ε ε
159.	2.	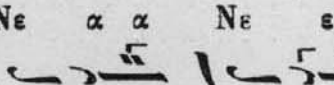	
		Σο ο ο	Σο ο ο

Σελὶς	Στίχος	Ἀντὶ	Διορθώσατε
180.	9.		
		προ οσειπούσης	προοσειπούσης
183.	3.		
		να α	να α
185.	3.		
		ω ω	ε ε
185.	9.		
186.	6.		
		Δ Ε πι	Δ ε πι
189.	1.		
		να φα	να φα
189.	9.		
		Χρι ι	Χρι ι
191.	1.		
		κα α τα	κκ α ατ
192.	8.		
		α βρο ο	α βρο ο
192.	10.		
		σω ω	σω ω
200.	10.	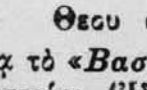	
		φυ λα	φυ λα
201.	7.		
		Κυ ρι ε	Κυ ρι ε

218. — χ(=000) χ(=132)

256. Εἰς τὰς ὁδηγίας: (σελ.) (σελ.210)

300. 5. ἐν σελίδι . . . ἐν σελίδι 289

Τὴν ἐν τῷ Ἀπολυτικίῳ τῆς Ἀναλήψεως τὴν γενικὴν ἀπόλυτον «*βεβαιωθέντων αὐτῶν*» τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον διορθοῖ δι' αἰτιατικῆς «*βεβαιωθέντας σαφῶς*».

Ἡ διόρθωσις τῶν διαλαθόντων τὴν προσοχὴν ἡμῶν σφαλμάτων ἐπαφίεται εἰς τοὺς χρησιμοποιοῦντας τὸ βιβλίον.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1.— Ἀφιέρωσις, Πρόλογος κτλ. σελ. α΄.—η΄.

2.— *Τῇ Ἁγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα.* Ἅπασα ἡ Ἀναστάσιμος Ἀκολουθία Ὄρθρου καὶ Λειτουργίας πλήρης . . . . . » 1— 50

3.— *Ὁ Μέγας Ἑσπερινὸς τοῦ Πάσχα (Ἀγάπη)* πλήρης ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ. . . . . » 51— 70

4.— *Τῇ Ἑβδομάδι τῆς Διακαινησίμου*: Τυπικαὶ Διατάξεις —Μέγαλα Προκείμενα. . . . . » 71— 72

5.— *Τῇ Παρασκευῇ τῆς Διακαινησίμου*: Ἅπασα ἡ Ἀκολουθία τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Ἑσπερινοῦ, Ὄρθρου καὶ Λειτουργίας. . . . . » 73—84

6.— *Τῇ Κυριακῇ τοῦ Ἀντίπασχα*: Ἅπασα ἡ Ἀκολουθία Ἑσπερινοῦ, Ὄρθρου καὶ Λειτουργίας μετὰ τῶν Μεθεόρτων. . . . . » 86—122

7.— *Τῇ Κυριακῇ τῶν Μυροφόρων*: Ἅπασα ἡ Ἀκολουθία Ἑσπερινοῦ, Ὄρθρου καὶ Λειτουργίας μετὰ τῶν Μεθεόρτων. . . . . » 122—138

8.— *Τῇ Κυριακῇ τοῦ Παραλύτου.* . . . . . » 139—152

9.— *Τῇ Τετάρτῃ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.* . . . . . » 153—170

10.— *Τῇ Κυριακῇ τῆς Σαμαρείτιδος.* . . . . . » 171—184

11.— *Τῇ Κυριακῇ τοῦ Τυφλοῦ.* . . . . . » 185—203

12.— *Τῇ Πέμπτῃ τῆς Ἀναλήψεως.* . . . . . » 205—249

13.— *Τῇ Κυριακῇ τῶν Ἁγίων Πατέρων.* . . . . . » 250—262

14.— *Τῇ Κυριακῇ τῆς Πεντηκοστῆς*: . . . . . » 265—300

15.— *Τῇ Δευτέρᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος* . . . . . » 301—307

16.— *Τῇ Κυριακῇ τῶν Ἁγίων Πάντων* . . . . . » 308—315

Ἅπασαι αἱ Ἱεραὶ Ἀκολουθίαι Ἑσπερινοῦ, Ὄρθρου καὶ Λειτουργίας μετὰ τῶν Μεθεόρτων.

17.— *Δοξαστικὸν τῶν Αἴνων* τῆς Σαμαρείτιδος (σύντομον) παραλειφθὲν ἐκ τῆς σειρᾶς του (σελ. 186). . . . . » 316

18.— *Εἰσοδικὸν τοῦ Πάσχα* «Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε» ἀργὸν ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κερκύρας κ. Ἀλεξάνδρου . . . . . » 317

19.— ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Δοξαστικὰ Ἁγίου Γεωργίου . . . . . » 318

Δοξαστικὸν Ἁγίου Μάρκου . . . . . » 324

Δοξαστικὸν Ἁγίου Ἰωάννου Θεολόγου . . . . . » 325

Δοξαστικὸν Ἁγίου Κωνσταντίνου . . . . . » 326

«Ἅγιος ὁ Θεὸς» τοῦ Ἀποστόλου εἰς Ἦχον πλ. δ΄ χρωματικόν . » 328

«Ἄξιόν ἐστιν» Ἦχος β΄ . . . . . » 331

«Ἄξιόν ἐστιν» Ἦχος πλ. α΄ μὲ β΄ . . . . . » 332

«Ἄξιόν ἐστιν» Ἦχος πλ. δ΄ . . . . . » 333

Περὶ ἀποδόματος . . . . . » 334

ΜΟΥΣΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΜΜ. Ι. ΦΑΡΛΕΚΑ

ΤΡΙΩΔΙΟΝ	Σελίδες 500 μεγάλου σχήματος	Δρ. 150.–
ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ	Σελίδες 420 μεγάλου σχήματος	» 180.–
ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ	Σελίδες 320 μεγάλου σχήματος	» 150.–
ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ	Μετὰ δύο ἀνεκδότων Κανόνων, τῶν Δοξαστικῶν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καί τινων ὕμνων εἰς τὴν Θεοτόκον	» 45.–
ΑΝΟΙΞΑΝΤΑΡΙΑ	εἰς Ἦχον πλ. τοῦ α' καί τινες ἄλλοι ὕμνοι	» 10.–

ΜΟΥΣΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΜΜ. Ι. ΦΑΡΛΕΚΑ

ΤΡΙΩΔΙΟΝ	Σελίδες 500 μεγάλου σχήματος	Δρ. 150.—
ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ	Σελίδες 420 μεγάλου σχήματος	» 180.—
ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ	Σελίδες 320 μεγάλου σχήματος	» 150.—
ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ	Μετὰ δύο ἀνεκδότων Κανόνων, τῶν Δοξαστικῶν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καί τινων ὕμνων εἰς τὴν Θεοτόκον	» 45.—
ΑΝΟΙΞΑΝΤΑΡΙΑ	εἰς Ἦχον πλ. τοῦ α' καί τινες ἄλλοι ὕμνοι	» 10.—
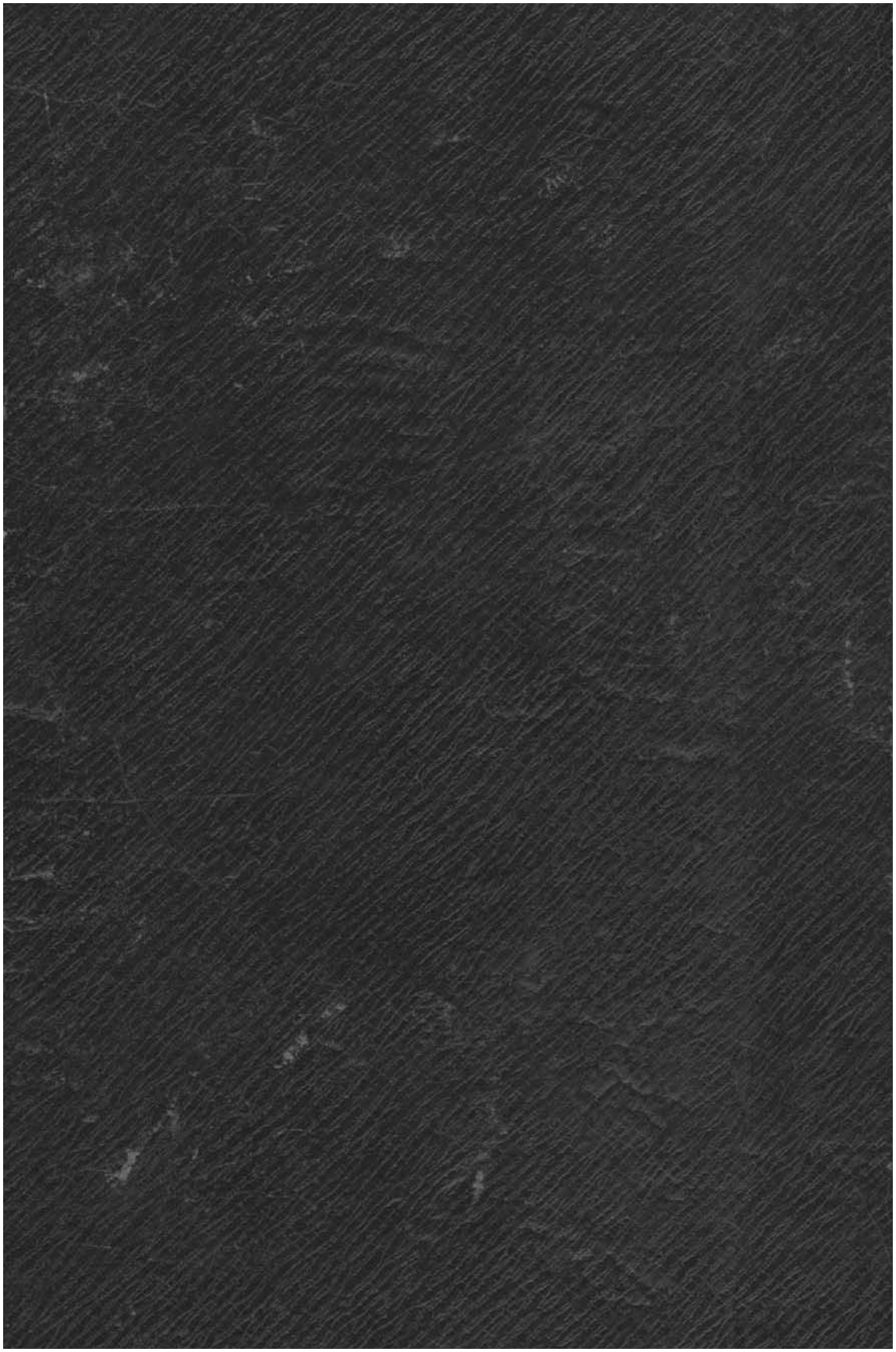
Τιμὴ Δρχ. 150.— Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Δολλάρια 3